

ULDUZ MAKH

RUHUMA
DOKUNAN
HAYALET

RUHUMA DOKUNAN HAYALET PLAYLIST

1. W.A. Mozart - Requiem in D minor
2. Zbigniew Preisner- To know
3. Peter Gundry - Salems Secret
4. Ludovico Einaudi - Experience
5. November- Mix Richter
6. Cold- Jorgo Mendez
7. John Williams- Padme's Destiny
8. Peter Gundry-Sarrows Passing
9. Symphony of Sorrows- Henryk Gorecki
10. L. V Beethoven- 5th Symphony
11. Samuel Barber- Adagio for Strings
12. Yann Tiersen- Summer 78
13. Bipolar- Lucas King
14. Johann Pachelbel- Canon in D
15. Mahler-Adagietto Symphony No 5
16. Carl Orff- O Fortuna
17. Yann Tiersen- Sur le fil
18. Clint Mansell- Requim for a dream main theme
19. Storm - A.A. Rahman
20. Ravel - Pavane for a dead princess
21. Chopin- Prelude N0.4
22. Erik Satie- Gnossienne No.1
23. Max Richter- Meeting Again
24. Spiritualized- Broken Heart
25. Javier Navarrete- Pan's Labyrinth Theme Long, Long Time Ago
26. Hans Zimmer- Solomon
27. Cry Home - Thao Nguyen Xanh

Hayal gücünün farkında olanlara ithaf edilmiştir.

Beni duyuyor musun?

Beni görüyor musun?

Eğer burada olsaydın... Ne söyledin ki?

Bu işaretleri bana sen mi gönderiyorsun?

Eğer burada olsaydın... Ne söyledin ki?

Hikâyeler anlatırım kendime uyumak için.

Acımı geçirmek için, gülümseyebilmek için.

Hayali konuşmalarım var benim,

Bu dünyada olmayan insanlarla.

Eğer korkuyorsan bu umrumda değil.

Ben daha fazla beklemeyeceğim.

Bu çılgınca olsa da biliyorum çok uzaklarda olmadığını...

Lourane Si t'étais là

BİRİNCİ BÖLÜM

“O GECE ŞİMŞEK RUHUMA DOKUNDU”

*“Ruhumun revan olduğu başlıklar atılıyordu hikâyeme.
Cümleler arasında yok olsam da umuduma mahkûm
olmayı seçmiştim; sonuçta ben yaşamayı seçmiştim.”*

Bir şimşegin ucundan fırlayan maviliği herkes bilir, değil mi? İlk önce çakan her şimşek, etrafı elektrik dalgasına boyayarak gökyüzünü anlık ışıkla siyahlıktan beyazlığa doğru geçiş ettiriyor, ardından dönen çürük çarklarla birlikte gecenin soğukluğunda beyaz notaları bir çığlık niyetine zihnime bırakıyordu. Şimşegin gücüyle birlikte bulanık gökyüzü, bardaklara boşalanlar kadar acı bir kırmızıya sahipken, ben o acının duvarlara çaresizce çırpınısını hissediyordum. İşte bu benim çığlığımın doğaya haykırışıydı. Oysa Kuzey Amerika’da Kızılderililer için şimşek, kanat çırpıtıkça oluşan gök gürültüsünün mistik bir kuşun parlayan tüyleri olduğuna inanmalarıydı. Benim için ise bu çırpınış, geçmişin sarı sayfalarına benziyordu. O sayfalarda, her kelimenin üzerinde bir intihar cesetleri

varken, bu olayı Zeus'un fırlattığı mucizevi ışık olduğuna, Thor'un bulutlara doğru sürüklendiği zaman çekicini örsüne vurması ile bağdaştıramazdım.

Çünkü benim için şimşek, güneşin herkesten gizlediği evladıydı. Üşümüş, böylece terk edilmişti.

Kasvetli gecede usulca parmaklarımı beyaz notaların üzerinde gezdirdim; oysa bunu yapmam sadece yaşama tutunma çabalarımın göstergesiydi. Her nota bir nefes olurken, ciğerlerime hapsettiğim soluklarım hücrelerimi diriltiyor; çakan yeni şimşegin çarpıcı sesleri kulaklarımda yankılanmaya başladığı anda ise bir fanusun içine hapsoluyor gibiydim.

Çılgılık atan gökyüzü ile sertçe notalara bastım. Bu yaşamdı, bu gerçek bir isyan, yeni doğan bir bebeğin haykırışıydı. Özellikle geçmişten gelen pişmanlıktı, benim için.

Piyano çalmak benim için vazgeçilmezdi. Mutluyken, umutsuzken, suçlu veya suçsuzken dinlediğim şey müzik, rahatlamak için yaptığım şey ise piyano çalmaktı. Geceleri ninnileri ile uyurken, sabah onun çılgılık çılgılığa söylediği şarkılarla zihnim güne başlıyor, bir döngü gibi beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Müziği aslında sevmiyordum. Çünkü bana benliğimi hatırlatıyor, o kadının bahsettiği yeteneğimi kullanmamı istiyor ve sanki bir pişmanlıkımı gibi var olmamı haykırıyordu. Bu haykırış, öyle gerçekçiydi ki bazen saatlerce bu sesler içinde durmaksızın çalmaya devam ederdim.

Elimin üzerine düşen şimşegin parlak ışığıyla duraksadım. Gecenin hangi saati olduğunu sorgulamazken, piyanonun başında saatlerce oturduğumu omurgama saplanan acıdan anladım. Birbirine giren kaburgalarımı ayırmak için esnediğimde bir kez daha acımasızca gök gürüldedi. Oysa sadece kaburgalarımın arasına saklanan acıların çitirtisini duymayı planladım.

Yavaşça oturduğum yerden kalkarak bestelemek için karaladığım notaları katlayıp piyanonun üzerine bıraktım. O sırada ikinci defa çalabilir miyim diye düşünmediğim için kendime acıdım. "Keşke." diye fısıldadım. "Keşke bir kez daha üzerinde çalışsaydım diye pişmanlığımı dile getireceğimi düşünmedim."

Yıllar önce babamdan çaldığım, üzerime bol olan kazağın kollarını avuç içlerime toplayarak küçük ama kendimden emin adımlarla yürümeye başladım. Hava çok soğuk değildi fakat bedenimi sarmalayan ürpertinin bir an geçmesini bekledim. Beni taşımayan bedenimi usulca yatağa bırakarak aklıma gelen anıları düşünmemek adına gözlerimi sımsıkı kapattım. Oysa biliyordum; düşünceler asla zihnimi terk etmez, özellikle en olmadık yerde kılıcını bana doğrulturdu.

Korkmamayı, onların üzerine ilk önce benliğinin saldırması gerektiğini çok küçük yaşta öğrendim. Şimdi kulaklarıma dolan gök gürültüsü, ona destek veren yağmur ve ürkütücü rüzgâr ruhumun bile duymayacağı haykırışlardı. Evet, ruhum duymasa bile kalbimin en derinliklerinde o küçük kıızı görüyordum. İşte oraya saklanan bir ben vardım. Duvar dibine çöküp keşkelerini üzerine sıkıca kapatmış hâlde bu felaketin bitmesini bekliyordum. Peki, bitecek miydi? Her şey denildiği kadar kolayca geçip gidecek miydi? Yoksa her zaman düşündüğüm geçmiş, geçmeyen mi olacaktı?

Cenin pozisyonu aldığım sırada gözüm komodine çarptı. Bayan Clara'nın bana kendi elleriyle verdiği deli raporum o çekmecedeydi. Zihnimin işlevinde bir problem olduğunun kanıtı mıydı? Hayır veya evet... Net cevap veremezdim. O dönemleri zar zor atlattığımı, her sancılı gecenin gündüze kavuştuğu süre zarfında delicesine bağırarak hayatımı dağıttığımı yok sayamazdım. Ama bunları düşünüp yaptıklarımın pişmanlığını çekiyorsam eğer kesinlikle deli değildim. Zaten deli, deli olduğunu da anlamazdı ki...

Düşüncelerimi zihnimin üzerine örterek uyumaya çalıştım. İşte o an bir şey oldu, hissetmediğim soğukluğa rağmen durgun bednim aniden sarsıldı. Bunu önemsemesem de ikinci kez aynı şeyi yaşadığımda kapalı gözlerimi sonuna kadar açtım, karanlık odayı kolaçan ettim. Hissettiklerim gerçektir, değil mi? Olamazdı ki! Durduk yere kim böyle bir şey hissederdirdi? Kendi kendime başımı iki yana sallayarak hemen yanı başımda, hiçbir zaman yerini değişmeyecek olan kâğıt parçasını düşündüm. Belki de her şeyin kanıtı oydu.

Üzerimde hissettiğim ağırlıkla sakin olmaya çalıştım. Boğazımdaki yumru giderek büyüdüğünde, artık nefes alamayacak hâle gelmiş göz pınarlarıma yaşlar toplandı.

Böyle olmak istemiyordum. Deli gibi hissetmek istemiyordum. Çünkü ben insanım, ben sadece yaşamak istiyorum, o kadar.

Bu gerçekliği, bir kez daha zihnime kanlı harflerle yazdım: Hissettiklerin gerçek değil, üzerinde bir varlık yok. Fakat size yemin ederim ki, bu yaşadığım bilinçaltımın gücü değildi. Hayatta söylenmeyecek şeylerden birinin düşünceler olduğunu biliyordum. İşte o düşüncelerime hapsoldüğümü, her gece çılgılık çılgılığa uyanmama sebep olan varlıkların beni tartakladığını, acının bedenimde hüküm sürdüğünü anlatamazdım. Çünkü inanmayacaktınız ...

"Sakin ol." diye kendi kendime fısıldadım. "Şimşek... Sadece şimşek çakıyor." dedim, belki korktuğum bu olur diye.

İçimde ona kadar saymaya başladım. On saniye sonra şimşegin sebep olduğu hastalıklı zihnim sakinleşecekti. Sonuçta bize hastanede böyle öğretmişlerdi: Korktuğun an, sinirlendiğin ve saldıracağın zaman ona kadar say. İnan bana geçecek dediler ama inanın bana geçmedi.

Bir. Yatağımın üzeri hafifçe tekrardan sarsıldı. Bacaklarımı kendime çekip mırıldandım. On olmadan uyu. Gececek.

İki. Aydınlanan odada siyah bir gölgenin bana doğru geldiğini seziyor, böylece nefesinin dudaklarıma vurduğunu hissediyordum. Biri vardı; belki hayal belki de bir hırsızdı.

Üç. Tüm bunlara rağmen deli değildim. Bana birinin dokunduğunu, onun varlığını anlamadığım türden tüm hücrelerime kadar hissettiğimi inkâr etmem aptallık olurdu.

"Meun tâhke, entras me puarè!"¹

Çirkin bir fısıltı yankılandı kulaklarımda. Bu bana değil, zihnime aitti. Belki de birinin dudaklarından koptu. Bir kez daha tekrarlanan bu cümle, gözlerimi açmama neden oldu. Hissettiğim varlığın, ruhuma üflediği anlam veremediğim cümlesi, gözlerimdeki boşluktan astı beni. Hızlıca aldığım nefeslerim boğazıma takılıp kaburgalarımla arasında kayboldu.

Neler oluyordu bana?

Ani gök gürlemesiyle, sırtımı yataktan ayırıp pencereden tarafa doğru koştum. Bunu bilerek yapmamıştım, sanki biri tarafından yönetiliyordum. Ayaklarım durmaksızın hareket ediyor, can çekişiyor gibi pencereden tarafa doğru sürükleniyordum. Yağmur hızını kesmeden pencereamin camına sert biçimde çarparken sıcak avuç içlerimi soğuk pencereye yasladım. Gözlerimi birbirini takip eden damlalardan çekip ıssız, karanlık yola diktim. Küçük evimin etrafını sarmalayan ağaçlardan başka bir şey görmesem de beton zemine dökülen yağmur damlaları az önce orada yürüyen birinin varlığını kanıtlıyordu.

Dayanılmaz baş ağrısıyla birlikte, yatağıma geri dönecektim ki aniden penceredeki yansımam dikkatimi çekti. Sızlayan alnımda bazı harfler tedricen belirmeye başladı. Korkarak gerilediğimde, "Aman Tanrı'm!" diye dehşet verici sesle ünledim. Pencerenin yüzeyinde kendi yansımama daha dikkatle baktım. Yavaşça yüzümü yaklaştırdığım sırada silik harfler tamamen belirginleşti.

1- Seni almaya geleceğim, lanetli.

Yazılanı okudum: "Enery."

Bu ne demekti? Anlamı neydi? Sızlayan alnıma avucumu yaslayıp derin soluklarla düşünmeye başladım. Lâkin ne hissedeceğimi, ne yapacağımı bilmiyordum. Sırtımın soğuk duvarla bütünleşmesi ile birlikte beynime balyoz misali gerçekler saplandı.

Bilinmeyen varlıklar,

Hıçkırıklı korkular,

Çıglıkları dişlerine saplanan ölümler,

Ve bedenlere musallat olan hayaletler.

Tüm bunlar gerçektir. İnanın bana, bedenimi sarmalayan bu korkunç duygular, kulağa imkânsız gibi gelse de gerçektir.

Sırları kademe kademe aşmış ruhum, sıkılan gökyüzüne bakıp iç çekti. O korkunç günün üzerinden ne kadar zaman geçti sayamadım fakat neredeyse unutmaya başlıyordum. En azından bunu denemeyi başardım. Çünkü unutmak için önce düşünmeyi bırakmak, sanki bu hayatta yaptığım en iyi şey oluyordu.

İçimdeki ürpertiyle elimi cebime koyarak şehrin kalabalık olmayan caddelerinde yürümeye başladım. Annemden, ailemden kaçtığım sırada kendimi burada bulduğumda artık geçmişi düşünmeyi bırakmam gerektiğini, mekânlarda eğlenen insanların gündüz öğlene kadar uyudukları zaman bedenlerinde dolaşan serotonin hormonu ile hayatı ne kadar sevdiklerini gördüğümde anladım.

Başımı iki yana sallayıp günlerdir uğramadığım mekâna doğru yürümeye başladım. Déjà Vu gece kulübü, Allentown şehrinde, bir binanın altında yer alıyordu. İsmi gibi her seferinde içeri girdiğim zaman sanki bu anı tekrar yaşıyor fakat önceden burada olabileceğine dair bir kanıt bulamıyormuş gibi hissediyordum.

Bir garson olarak çalışmasam da kesinlikle solist olarak da çalışmıyordum. Aslında buraya kafa dağıtmak için geliyordum. Bazen şarkı söylüyor bazen de birine içecek götürüyordum. Ara sıra yaptığım tuvalet temizlikleri de buna dâhildi. Elbette bunları zevkten yapmıyordum lâkin burada yaşamak için paraya ihtiyacım vardı.

Ağır kapıyı zorlukla iterek içeri girdiğim sırada etrafı saran sigara dumanından çok, deterjan kokusu geliyordu. Bu da şu demek oluyordu: Gece hâlâ başlamadı. İçimdeki sıkıntı art arda büyürken bakışlarım masaları silen Mark'a takıldı. Bugün izinli olmasına rağmen hâlâ buradaydı. Anlaşılan patronun sinirli gününe denk gelmiş olmalıydı. Benim geldiğimi hissetmiş olmalı ki başını arkaya çevirip, "Hoş geldin!" diyerek yanağımdan makas aldı. Bunu hep yapardı.

"Hoş buldum. Bugün izinli değil miydin?"

Etrafı kolaçan edip kendimi bej renkte olan koltuklardan birine attım. Ardından ayaklarımı sehpa uzatarak baygın şekilde Mark'a bakmaya başladım. Bu hareketime kızdığını biliyordum ancak bunu yapmaktan zevk alıyordum.

"Öyle..." deyip elindeki bezi tezgâha fırlattı gözlerini devirirken. Anladığımı belli ederek başımı salladım. "Sinirlendiği için tüm izinlileri işe çağırırdı."

Ellerini boş ver dercesine sallayıp yanıma oturdu. Gözlerim bir süre boş boş mekânın kapısına mühürlenince Mark dalgınlığımı sorgular şekilde, "İyi misin?" diye sordu.

Ona bir şeyleri anlatmak istiyor, beni anlamayacağını tahmin ettiğim için ise, "Boş ver. Her zamanki hâlim." diyerek geçiştiriyordum.

Ne diyecektim ki? Ona başka varlıkları duyduğumu, hissettiğimi söylersem benimle alay eder, sonra da selamı sabahı keserdi. Arkadaşlık bağlarım hiçbir zaman kuvvetli olmadı. Zaten bu benim için artık önemli değildi fakat Mark'ı burada kaldığım süre zarfında

yakından tanıdım, iyi kötü arkadaş olduk. Galiba ona zamanı geldiğinde duygularımı ifade etmem, onun açısından daha sağlıklı olacaktı.

"Hey! İyi olduğuna emin misin?"

Mark, omzumu sertçe dürtüp yanaklarımı kavradı.

"Rengin solmuş Anaida. Eve gitsen iyi olacak."

Gözlerimin ferisi söndüğüne, ruhsuz baktığıma yemin edebilirdim ancak bir daha o yolu aynı düşüncelerle birlikte geri dönemezdim. Boğazımı temizleyip, "Ben iyiyim Mark. Sadece moralim bozuk o kadar." dedim.

Alaysı bir edayla dudakları yukarı kıvrılıp, "O zaman senin moralini neyin düzelterceğini biliyorum." deyip bakışlarıyla sahneyi gösterdi. Beni tanıyordu anlaşılan. Baktığı yere başımı çevirdiğim sırada ayaklarını önümüzdeki masaya uzattı. Biraz düşünüp, "Hem sen niye geldin?" diye sordu.

Oturduğum yerden hafifçe ayağa kalkar gibi yaptım ve, "Canım sıkıldı. Hem paraya da ihtiyacım var." dedim.

Cümlemi bitirmeme izin vermeden, "Sana yardımcı olabilirim Anaida. Bunu çok istiyorum." dedi. Ancak bunu asla kabul etmeyeceğimi o da biliyordu. Hafif tebessüm ederek dostça elimi omzuna koydum.

"Teşekkür ederim Mark. Ama bunu kabul edemem, biliyorsun. Daha önce de sana söyledim: Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum."

O, anladığını belli edercesine başını salladı.

"Ailen... Onlardan yardım almalısın bence."

Onlardan yardım almak mı? Benim nerede olduğumu bile bilmiyorlardı ki. Arkamda bir iz bırakmadan buraya kaçtığım zaman artık benden haber alamayacaklarını bilip, ölsem bile ruhlarının bile duymayacağı düşüncesindeydim.

"Mark, lütfen bu konuyu kapatalım." dedim ve ayağa kalkarak, "Bugün şarkı söylemek istiyorum." Üşümüş ellerimi birbirine sürt-tüm. Sanki bu hareketim beni içimdeki soğuk düşüncelerden koru-yacakmış gibi hissettim. O da oturduğu yerden kalkarak tezgâhın üzerine bıraktığı bezi aldı.

"Desene, bu gece bardaklarımız kırılmayacak!"

Bardakları taşımakta beceriksiz olduğumu vurguluyordu. Bunu kabul ettiğim için hafifce tebessüm ederek, "Onları sen doğru dü-rüst silmiyorsun. Her seferinde elimden kayıyorlar." dedim, om-zumu silkerek sahneye doğru yürümeye başladığımda. Arkamdan, "İyi bir yalancı değilsin, ufaklık!" diye bağırса da umursamadım. Bu hareketime kahkaha atarken patronun içeri dalmasıyla birlikte yü-zümdeki tebessüm soldu.

"Bu ne gürültü? Neler oluyor Mark?"

Patron sinirli bir şekilde üzerimize doğru gelmeye başladı. Ben gerilsem bile Mark istifini bozmadan, "Bir şeyler olduğu yok pat-ron." dedi. Elindeki bezi göstererek, "Anaida ile birlikte temizlik ya-pıyorduk." dedi, yalanı gerçekmiş gibi anlatırken.

O da bu yalana inanmayı tercih etmiş olmalı ki bana doğru par-mağını sallayarak, "Bizi fazla masrafa sokmadan yardım edeceksin herhâlde." dedi çok sert tonla. Cidden böyle yaptığında korktuğu-mu falan mı sanıyordu?

Sinirimi içimde tutarak, "Şarkı söyleyeceğim." dedim. Oysa bu gece onu yapmak da benim için işkenceydi. Ruhumdaki ağırlık, ke-miklerime kadar uzayıp dünya ile bağlantımı kesmeye başladı.

"Mark, sen tezgâhın arkasına, sen de sahneye geç. Bu gece kala-balık olacak. Senin, evet senin tarzını değiştirmeni istiyorum. Bu-raya insanlar ağlamak için değil, eğlenmek için geliyorlar, Anaida."

"Evet ama kafa şişiren şarkılardan sıkıldıkları sırada onlara en iyi gelen şarkıları söylüyorum."

"Dediğimi yap sen!" diyerek alaysı bir şekilde bana baktı. Daha sonra yorgun bedenini güç bela çekiştirerek odasına doğru yürümeye başladı.

Jeremy, piyanodan parmaklarını sinirle çekerek, "Anaida, lütfen odaklanmaya çalış!" diye söylenerek bana döndü.

"Üzgünüm, kafamın içi çok dolu."

Bakışlarım onu bulurken istemsizce yüzündeki ifade yumuşadı. Jeremy, Mark'tan sonra burada sevdiğim ikinci kişiydi. Bana kızmadığını, sadece çıkışımıza dakikaların kalmasının verdiği heyecandan dolayı böyle davrandığını çok iyi biliyordum.

Bana yaklaşarak, "Bu gece patrona yeterli kadar kazanç gelmezse..." dedi. Gözleri hüznülenirken bakışlarımı kaçırdım. Kovulacaktım. Bir adım geriye atıp, "Beni kovacak, değil mi?" diye sordum.

Jeremy, saçlarını sertçe karıştırdıktan sonra bana dönerek, "Bak, bunu sen de istemezsin ama onun istediği şarkıları söylemek zorundasın. Bunun için de aklını başına toparla lütfen. Bu işe ihtiyacın var, Anaida." dedi.

Durumumun nasıl olduğunu onlar da biliyorlardı ve ben daha fazla üstelememek için sustum. Daha sonra, "Haklısın." dedim. "Ne yapmam gerekiyorsa yapacağım." diye inançlı bir tonla karşılık verdim. "Her şey için..."

Jeremy'nin yüzünde memnun bir ifade belirdi. Bana yaklaşarak saçlarımı topladığım tokayı hızlıca çekti. Aniden saçlarım yüzüme dağılarak aramızdaki mesafe giderek küçüldü. Elini saçlarıma uzatacağı sırada parmak uçlarına çarpan elektrikle irkildi.

Bu sanki o gecenin şimşegi idi. Sanki bir tek onun dokunacağını kanıtlamaya çalışmıştı.

"Bu da neydi?" diye sorduğunda cevaplardan kaçmak adına kaşlarımı çatarak, "Bu gece kazancı böyle mi sağlayacağım?" diye sordum. Sırıtarak başını salladı. Kıyafetimi süzdüğünde başımı iki yana sallayarak, "Etek giymem!" diye direttim.

Hazırlandıktan sonra mekan yavaşça dolmaya başladı. Saç diplerim acıdı aniden. "Jeremy?" diye fısıldadım. Sahnenin arkasında olmamıza rağmen kalabalığın sesi başımı ağrıttı bile.

Bana bakmadan, "Hı?" diye anlamazlıktan geldiğini belirtircesine sordu.

"Saçlarımı toparlamak istiyorum."

Güçlü bir el tarafından kavranılmış saç diplerim, kafatasımı parçalayacak gibiydi. Bir müddet Jeremy yüzümü süzdü, açık kalan saçlarımı okşayarak, "Böyle sana çok yakışıyor." dedi ve aniden elini çekerek yüzünü buruşturdu. "Kadınların saçları neden böyle elektiriklenip durur ki?" diye kendi kendine mırıldandı. Ama benim düşündüğüm tek şey, geçen gün alnıma yazılan söz ile şu an acıyan saç diplerimin bir bağlantısının olup olmadığıydı.

Jeremy şakasına, "Anaida, sanki saçlarında bir canavar var. Dokununca ısıtıyormuş gibi hissettim." diyerek başını iki yana salladı. Onun gibi ben de canavarı hissediyordum ama düşünmemeye karar verdiğim için, "Başlayalım." dedim.

Sakin bir sesle. "Canavar!" dedi. Sahi saç diplerimde bir canavarın beni içten içe yok etmesi mümkün müydü?

"Kafa şişiren şarkılar durdu, onun yerine benim gelişimi bekleyen bir kitle ismimi bağırmaya başladı. Jeremy piyanoya parmaklarını dokundurduğu sırada ona doğru dönerek, "Üzgünüm!" dedim. Onu bu yolda yalnız bırakmam hataydı belki de.

İlk başta ne dediğimi anlamadı ama birkaç saniye sonra aniden aklına gelen şey ile başını iki yana sallayarak beni durdurmaya çalıştı. Buradan kovulacağımı bile bile patronun istediği şarkıları okuyacaktım. Çünkü ben Anaída'ydım: Annesinin günahlarını taşıyan, babasının sessizliğinde kaybolan bir kızdım. Ellerim kanlı, gözlerim yaşlı olsa da her zaman özgürlüğümü arzuluyacaktım. Gözlerimi kapatarak bağırışlar arasında, "Haydi, Anaída; var oluşunu onlara göster. Sesini duyur, onlar bir şekilde seni dinleyecekler. Dinlemek zorundalar." diye mırıldandım.

Aklımın sol köşesine yazdığım mısralarla birlikte, "Herkes iyi akşamlar!

Bugün benim burada son gecem ve bu şarkıyı size armağan etmek istiyorum." dedim.

Jeremy'nin kızgın, Mark'ın şaşırmuş, patronun ise umursamaz bakışlarıyla insanlığın şarkısını mırıldanmaya başladım.

Imagine there's no heaven

It's easy if you try

No hell below us

Above us only sky

Imagine all the people living for today.

Gözümde bir damla yaş aktığında Jeremy'nin de yavaşça benimle birlikte piyanonun notalarına dokunduğunu duydum. Yanımda olacağını biliyordum. Çünkü insanlık, cennetin huzurunu, altında cehennemin olmadığını ve sadece üstünde gökyüzü olduğuna inanarak yaşamayı tercih edenlerin kanında dolaşırdı.

Imagine all the people

Sharing all the world

You may say I'm a dreamer

But I'm not the only one

I hope some day you'll join us

And the world will live as one.²

Sadece aşkın olduğu dünyaya bir hayalperest olarak inanıyor, buna inanan ilk kişi olmadığımı da biliyordum. İşte dünya yekvücut olarak döndüğü sürece ben de böyle olacaktım. Karşımdaki insanlarla birlikte bana katılan bedenlerin olduğunu anladığımda, barış içinde içselleşen çiftler, sarılan arkadaşlar ve bana minnetle bakan yüzlere tebessüm ederek, bir daha adımımı atamayacağımı bildiğim mekânı sonsuza dek terk ettim.

Zaman kavramını unutmuş beynim, kalbimin sancısıyla birlikte gözlerimi açmamı emrediyor, nefeslerimi düzene sokarak sakin olmaya çalışıyordum. Nefes darlığım olduğu için ilaçlarımı nereye koyduğumu her zaman unuturdum. Bu gece yaptığım bu hatama daha fazla lanet ederek el yordamıyla komodinin çekmecelerini kontrol etmeye başladım. Gittikçe nefes almakta zorlanıyordum ama gözlerimi açık tutarak ilaçları bir şekilde aramaya devam ettim.

Parmak uçlarıma değen küçük kutuyu çabucak alarak ağzıma sıktım. Terlemiş bedenimi yatağa bıraktığımda ise kararan gözlerimi kapatarak, "Cenneti sevdim, oraya gideceğim. Kaybettiğim bez bebeklerim bensiz ağlıyor. Var olmayan sigara dumanımdan beyaz çiçekler dökülüyor, sonbahar geliyordu. Kış mevsimi yoktu, zaten kışı pek de sevmezdim. İlkbahar geldiğinde geceler sabaha kavuşacak!" diyerek kendi kendime bir şeyler geveledim. Aklımın bir köşesinde saklı kalan cümleler bana yardım ettiğinde daha sekiz yaşındaydım. Böylece hayatımın boş bir sayfadan olduğunu da o yaşında öğrendim.

2- John Lennon- Imagine

Aynı şeyleri tekrarlayacaktım ki, aniden kulaklarımı dolduran sert sesle birlikte çığlık atarak, "Kim var orada?" diye bağırdım. Terden ıslanan bedenim bu kez ürperdi. Titrememek için kendimi kastım. Ağlamaklı sesle, "İnsan mısınız?" diye sordum. Olmadığını biliyordum.

Mekânda olduğu gibi saçlarımın havalandığını hissettiğimde duvara kilitlediğim boş bakışlarımı çekerek bir kez daha tiz sesle bağırdım.

"Lanet olsun, nedin sen? Neden beni korkutuyorsun?"

Cevap olarak bu kez sadece saçlarım okşandı. Tenim cayır cayır yanıyor, alnımdaki o yazının tekrar belirdiğini hissediyordum. Bağırdım, yıllardır sesimi duyurmak ister gibi. Oysa ben düşüncelerimin ucuna bağladığım umutlarımı çoktan okyanusun dibine bıraktığımı sandım.

"Kimsin sen? Benden ne istiyorsun?"

Varlığın baskısını kolumda, saç diplerimde hissettiğimde ayaklarımı yatağa vurarak çığlık attım. Bu beynimin oyunu değildi. Bu yalanın, inkârın ta kendisiydi. Bu gerçek, acımasız gerçektir. Bana dokunan bir varlık, göremediğim silüet vardı. Nefesi omuzlarıma değdiğinde orada bir oluk oluştuğuna emindim.

"Saçların öksüz yavru gibi kokuyor, lanetli."

Korkunç sesi kulağımın dibinde yankılandığında onu itmek için ellerimi boşluğa savurdum. Bu, gerçek olmayacak kadar kâbus, kâbus olamayacak kadar acı vericiydi.

Göremediğim yaratık ellerini çıplak vücudumda hareket ettirmeye başladığında, gözlerimi sımsıkı kapattım ama bu beni güvende hissettirmedi. Buz gibi nefesini dudaklarımda hissettiğim sırada, anlamadığım dilde garip aksanla bir şeyler mırıldandı.

"Geceleri uyumamı engellediğin için gökyüzü çılgık atıyor, lanetli. Seni fısıltıların bile koruyamaz artık; seni artık sadece ben koruyabilirim..."

Sustu. Dışarıda bir şimşek daha çaktı. Bu çakışma öyle sert yankılandı ki kulaklarımda, sanki etraftaki sesleri bir daha duymayacakmışım gibi birkaç saniye kulaklarım uğulduadı. Onun deyimi ile uyutmadığımı her gece bedenime bir şimşek bahşediyordu.

"Saçlarına dokunan her fani el, kaburgalarımı koparıırken kendimi, korkudan çırpınan çaresiz kalbin gibi hissediyorum."

Boğuk sesle haykırdım: Bırakmıyor, vücudumun üzerindeki varlığına dümdüz bakmama rağmen bakışlarımda sadece karanlık odanın duvarı vardı. Sanki onun bedeni hayaletti.

"Sen gökyüzünün armağanı, cesetlerin laneti, annesinin günahkâr kızıydın. Sen suçlu, ama masum, zalim ama mazlumsun."

Değildim. Suçlu olacak kadar masum, zalim olacak kadar da mazlum hiç değildim. Avuçlarımdaki kanlara rağmen özgürlüğü hissetmek için saçlarımı gökyüzüne boyayan, bulutlara kadar yükselen, asla susmayan bir nağmeydim.

"Suçlum, zalimim, mazlumumsun. Benim lanetlimsin."

İKİNCİ BÖLÜM

“MABEDİME SİĞINAN MABEDSİN!”

*“Ben tūkenen hayalet iken onlardan delicesine korkardım.
Ben korkardım; geçmişimden, var olmayan geleceğimden.
Hâlâ insanlardan uzaktım, çünküyeni bırakmışım bebeklerimi.
Bu kadar çabuk sarılamam onlara. Onlar da korkup giderler.”*

Birkaç sene önce psikiyatristim Bayan Clara, “Onların seni ele aldıklarını mı düşünüyorsun?” diye sorduğunda İngiliz aksanıyla, benden temkinli bir şekilde cevap vermemi bekliyordu. İnatçı ruhum onu çileden çıkarmak üzereydi. Sorusunu yineledi. Başımı usulca sallayıp beyaz parkedeki minik tozları saymaya başladım.

“Anaida, ne düşünüyorsun?”

O fazla soru sorardı ve ben çoğu zaman cevaplayamazdım. Bunu çok istesem de yapamıyordum. Sanki onun her sorusu dili mi kilitliyor ve ben ne kadar çabalasam da o kilidi yerinden söküp

"Devam et." diye fısıldadı kurumuş dudaklarının ardından. Saçlarımı hâlâ okşayarak beni teselli etmeye devam ettiğinde boğazımdan mideme doğru kayan yumruyu göz ardı edip, böylece titreyen bedenimi düşünmemeye çalışarak, "Kafamda binlerce soru var. Örneğin kaç tane toz zerrelere, kar tanecikleri var... Onlar neden küçük, neden görünmezler, neden birbirinden farklılar? Nerede hata yaptım? Neden bu hatayı yaptım?" diye sordum ağlamamak için kendimi kontrol altına alarak.

Gözleri büyüyüp elleri saçlarımda asılı kaldı bir süre. O sırada gözünden bir damla yaşın aktığını gördüm. Ancak bunu umursamamayı çok iyi beceren bakışlarımı ona sabitledim.

"Bu soruların cevabını biliyor musunuz?"

Üzerinden dakikalar geçti. Ben zihnimi kanlı kaburgalarımın arasına gömüyormuşum gibi başımı aşağı eğdim.

"Kar tanelerinin, toz zerrelere sayını bilemezsiniz, değil mi?"

Anında başını salladı.

"Peki. Nerede ve neden hata yaptığımı da bilemezsiniz, değil mi?"

Sessizliği üzerine örtüp kısık bakışları altında tepkilerimi ölçmeye başladı. Şu an bana psikoterapi uyguluyordu, bunu biliyordum. Ona istediğini vermek için ayağa kalkarak şefkatli dokunuşlarından kurtuldum.

Benim annem yoktu; muhtaçlığımı da kimse kullanmazdı. Çünkü hiç kimse annem olamazdı.

Odanın içinde dolaşmaya başladım. İlk önce odanın içine güneş ışınlarından korunmak adına siyah perdeyi sonuna kadar çektim. Alaylı sesle, "Az önceki soruların cevaplarını istiyor musunuz?" diye sorduğumda başını sallamadan gözleriyle beni onayladı. Masanın üzerindeki not defteri ve kalemi ona uzatarak kalçamı masaya yasladım.

"Kaç tane toz zerreleri var?" Birkaç saniye duraksadım. "Şu an hiç yok, çünkü perdeler kapalı, oda karanlığın içine gömülü. Beni görüyor musunuz?"

Başını salladı. Cevap vermesini beklemeden, "Peki, hatalarımı, yanlışlarımı?" diye sordum. Ona doğru yaklaşarak deftere yazdığı birkaç şeye göz ucuyla baktım.

"Göremezsiniz. Ben de oda gibi karanlığa gömülüym. Ne kadar bakarsanız bakın, cismimden başka varlığıma ulaşmanız mümkün değil."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Pürdikkat beni izliyordu. Sanki bu bakışlarında gerçekleri anlamış gibiydi. Birinin, hele ki beni gerçek-ten tanımak isteyen birinin bana ulaşamayacağını anlamış mıydı?

"Son soru."

Adımlarım kapıya doğru hareket etmeye başladı. Başımı kaldırarak dolan gözlerine bir acı bıraktım; özellikle bana yaşatılan acıyı.

"Nasılım? Boşum, boşluğum, ölüyüm. Kendi ellerimle kazdığım mezarımı kırmızıya boyadılar, kanımla savaşıırken tüm renklerimi gömdüler. Ama en acıtanı ne biliyor musunuz?"

Omuzlarımı dikleştirerek göğüs kafesimi acılarıma karşı gelsin diye gerdim.

"Bir çiçeği bile o mezara fazla görmeleri..."

Ardımda nasıl birini bıraktığımı bilmeden, bana ait ve her zaman benimle olacak hatıralarımı yanıma alarak dışarı çıkmak için hareketlendim. O sırada hızlı adım sesleriyle beni durdurup yaşlı gözlerle yüzümü süzdü. Bu dediklerimden ne anladı veya ne düşündü, bilmiyorum. Ancak ilk kez biri beni anladığını belli edercesine baktı, yalandan da olsa. Soğuk eli yanağımla kavuştuğu anda omuzlarıma sarıldı. Dümdüz bakışlarım karanlık odanın duvarına sabitlendiği sırada, "Artık hastanede kalmana müsaade edemem." dedi boğuk sesle.

"Yani, her şey iyi olacak diyorsunuz?"

Sesim de bir alay vardı. Bayan Clara, "Seni buradan kurtaracağım. Anneni ikna etmeye çalışacağım, söz veriyorum." diyerek bana güven dolu bir gülümseme bahsetti.

Dediğim gibi bana karşı ne hissettiğine dair bir fikrim yoktu ama ne olursa olsun beni buradan çıkarsa bile gidecek bir yerimin olmadığı farkındaydım. Belki durumum gerçekten kötüydü ama bu benim kimsesiz olduğumu değiştiremezdi.

Başımı iki yana salladım.

"Yanılıyorsunuz, Bayan Clara. Buradan yalnızca kendim kurtulabilirim."

Üzerimdeki beyaz hastane önlüğüne bakarak dudaklarıma yayılan acı tebessüme lanet ettim. Bu hâlde olmama dayanamıyor, gittikçe çıldırdığımı hissediyordum. Tek istediğim şu lanet olasıca yerden kurtulmaktı. Belki de yapmam gereken tek şey, zamanı geldiğinde buradan kaçmak olacaktı.

O günden sonra hastanede kalmaya devam ettim. Ara sıra hizmetçimiz beni görmeye geliyor, durumumu öğrenip anneme rapor ediyordu. Onun da fazla ilgilendiğini ummuyordum ama beni başından savması için en iyi şey birilerini beni kontrol etmesi için göndermekti.

Burada kaldığım günlerde daha fazla delirmeye başladım. Artık kendimi kontrol edemeyecek duruma geldim, her gece bağırarak uyanıyordum. Bedenimi zaptedemiyordum. Saçlarımin içinde dolayan parmaklar ve vücudumu tartaklayan yaratıklar nefes almamı zorlaştırıyordu. Bir keresinde bunları günlüğüme yazmaya kalkıştım. Çünkü birine söylediğimde bana inanmıyordu. Çalışanlara

beni bu odadan çıkarmaları için yalvardığımda deli olduğumu zannedip kenara itiyorlardı. Bu canımı acıtsa bile geceleri kâbus görmek daha kötüydü.

Bulduğum bir deftere alelacele her şeyi döktüm; zihnimin çılgınlıklarını, kalbime saplanan kanlı tırnakları, mahvolan hayallerimi... Hepsini tek nefeste ekledim sarı sayfalara. Gecenin üç buçuğunda, uykumda birinin peşimden koştuğunu, canavar kadar ürkütücü, aslan kadar güçlü adımlarıyla saçlarımı yakalamasını yazdım. İnsan olamayacak kadar korkunç birinin varlığına, hayalet kadar görünmez olduğunu da ekledim.

Ormanda etrafımı esir alan kokunun sebebini bilmediğimi, o kokuya bir şekilde bağlandığımı, beni ürkütmesinin yanı sıra güvende hissettiğimin çelişkisini de eskimiş sayfalara bıraktım.

"Ben anne kokusunun ne demek olduğunu unutmuş biriyim, bunu hissedemez, anlayamazdım belki ama ilk kez korunmasız olduğum hâlde güvende hissetmem sanki her duyguyu doya doya yaşamışım gibi bir hatıra bırakıyordu damağımda. İşte o hatıralarda anne kokusu, güven kokusu vardı. Gözlerimi ilk açtığım anda tek temennim, korkarak da olsa bu kokuyu unutmamaktı."

Bir gece üzerimde beyaz elbisemle ormanda koşuyor ve o da benim arkamdan geliyordu. Ben ondan kaçtıkça kokusu kollarımı sarmış olmasına rağmen, usulca saçlarımı okşuyor hatta saç dipleri-me baskı uyguluyordu. O an içimden ona doğru dönmek geçti. Kim olduğunu, ne için varlığını tenimin üzerinde hissettiğimi, özellikle ruhumu neden terk etmediğini yüzüne bağırarak sorgulamak istedim. Oysa elimden gelen tek şey, kâbusun inine sızıp orada saklanmak oldu.

Terlemiş alnımı hissetmişçesine gözlerimi açtığımda odanın içinde turuncu alevlerin dansıyla karşılaştım; etraf yanıyordu. Yangının sebebi ise yatağımın yanındaki beyaz komodindi. Çığlığım

ile birlikte üzerimdeki pikeyi alarak sanki yangını söndürebilecekmişim gibi alevleri yok etmek için çabaladım. Ama bu gereksiz çabalarımın sonucunda aniden aklıma gelen şeyle yangının ortasına atıldım. Defterim komodinin çekmecesindeydi.

Bir süre sonra alevler perdelere geçti, önümdeki eşyaların hepsini sardı. İçeriye giren iki hasta bakıcısıyla elimin yanmasını umursamadan zihnimin kanıtını kurtarmaya çalıştım. Buna izin vermeden dışarıdaki sesleri hatırlatmak istercesine bağıldılar. Kollarımı birbirine kilitleyerek beni odadan dışarı çıkarttıklarında ise defterime bıraktığım anıların bendeki değeri ile sarsılmış vaziyetteydim.

Çünkü o değer, benim değerimdi. Zihnimin, kurtarmaya çalıştığım ruhumun filizleriydi. O filizler ise yangından kül oldular...

Sakince nefes almaya başladım. Uyumayalı kaç saat oldu bilmiyorum ama soğuk havadan dolayı ayak parmaklarım dondu, burnum kızardı. Üşüyordum, ancak hareket etmeye mecalim bile yoktu. Sanki tüm dünyanın yükünü taşıyormuş gibi omuzlarım içe doğru çöktü, bedenim ise her an cenin pozisyonunu alacak durumdaydı. Ayak tabanlarımın içinde karıncalanma baş gösterdiğinde sol ayağımı sağ ayağımın altına sakladım.

Güneş, turuncu saçlarını mavi yastığın üzerine döküp etrafı yeni yeni aydınlatmaya başladı. Kimisi için gün yeni başlıyor, kimisi için ise yeni bitiyordu.

O varlığı ilk kez hissettim; nefesi enseimde, soğukluğu bedenimdeydi. Acaba geri gelecek miydi? Üzerinden birkaç gün geçmesine rağmen en son yaşadığım olayı zar zor atlattım. Mekândan kovulduğum için çalışacak bir yerim de yoktu. Saçlarımı karıştırıp sabah ilacımı içmek için çatı katından inmeye karar verdim. Yaşadığım ev,

Pensilvanya'nın Allentown şehrindeydi. Benim için küçük ve makul bir ev olsa da genel bir bakışla çok eski olduğunu söyleyebilirim.

Alt kata indiğimde saçlarım yüzüme dağılmaması için tokayla tutturdum, komodinin çekmecesinden gerekli olan ilaçları alarak mutfığa ilerledim. Senelerdir yaşadığım garip olayları sindirip hissettiğim yaratıklar tarafından canavarların yırtıcı seslerine alışsam bile bu kez durum farklı ve ciddiye.

Birkaç saatten sonra iş aramak için üzerime pantolon ve siyah bol tişört giyip yanıma yağmurun yağma ihtimaline karşın kapüşon almıştım. Gıcırdayan merdivenlerden indiğim sırada ayaklarımın geri geri gitmesine rağmen hayatta kalmak için iş bulmam gerektiğini içimden tekrarlayarak rüzgârlı havayla buluştum. Topladığım saçlarımdan firar eden birkaç teli kulağımın arkasına sıkıştırarak aceleyle caddeye çıktım.

Usulca gökyüzünü kaplayan bulutlar her an hırsını üzerime dökerekmiş gibi bana bakıyorlardı. Adımları hızlandırdım. Şu an yağmura denk gelmek, istemeyeceğim son şey olabilirdi. Islanmaktan hatta bedenime yağmurun temas etmesinden nefret ediyordum.

Ara sokağa saptığımda beklediğim yağmur yağmaya başladı. Başıma kapüşonu geçirerek hızlı adımlarla sokaktan çıkmak için ilerledim. Düz yola baktığımda sanki gideceğim yol geldiğim kadar uzadı. Başımı kaldırıp etrafa bakındım. Benden başka kimse yoktu. Kararan havaya iyice lanet ederek keşke sabah çıkan güneşi koynuma alabilseydim diye bir dilek diledim.

Aynı hissettiğim duygulara nazaran bedenimde başkaldıran o sancılı acıyı tekrar hissettim. Bir anda saçlarım yavaşça arkaya doğru çekilmeye başladığında yine aynı hissi yaşadım. Beni rahatsız eden saçlarımı avuçlayarak, "Bu kez izin vermeyeceğim!" diye bağırdım. Oysa benden hiçbir zaman izin almadılar.

Boş sokakta yankılanan sesim, şimşeğin çakmasıyla beraberyok oldu. Saç diplerimdeki ağrı gittikçe arttığında, "Buradasın, biliyorum." dedim duygudan yoksun olan sesimle. Biliyordum işte, bu kez beni almaya gelecekti. Saçlarımdaki sızı hafiflediği anda gözlerimi kısarak, "Bırak beni!" diye bağırdım. Saç diplerim ve kollarımdaki ağrı o kadar şiddetliydi ki düşüp bayılmamak için gözlerimi sıkıca kapadım. İlk kez bedenim bu kadar hırpalandı.

"Nuè serru o' kedra."³

Kulağıma anlamadığım dilde yine bir şeyler fısıldıyor, ben ise sadece çılgılık atarak kendimi, bana dokunan hayaletten kurtarmaya çalışıyordum.

"Bırak beni lanet şey! Ne istiyorsun benden?"

Acıyan boğazımdan kopan bir ses, yağmurun hızına karışınca kollarımdaki ağrı, yerini ufak bir sızıya bıraktı. Ta ki taşlı zeminin üzerine bedenimi hissedene kadar...

Etrafımı saran kokuyla dudaklarımdaki sitem susup onun yerini şaşkınlık aldı. Bedenimde oluşan kora rağmen yağmur ciğerlerime dolmaya başladı. Bu oydu. Göremediğim varlık, kâbuslarımın güven veren kokusu, bu hayalete aitti.

Yerde uzanan bedenime doğru ayak sesleri gelince, "Gelme!" diye bağırdım. Adımlarının sertliği, tabanlarından kopan su birikintisinin havaya ulaşmasına izin vermeden bir diğeri oluşturuyordu.

"Ne istiyorsun benden? Neden rahat bırakmıyorsun beni?"

Fısıltıyla gözlerim yavaşça kapanırken, kulaklarımda ömür boyu unutamayacağım kalın sesini duydum.

"Seni, lanetli. Seni istiyorum..."

Bu kez benim dilimde konuştu. Ne dediğini anladım ancak tek mimiğim oynamadan gözlerimin kendiliğinden kapanması ile tek

³- Seni almaya geldim.

hatırladığım; kollarımı tutan ellerin belimi bulmasıydı. O an anlamamış olsam da o elin belimdeki varlığını uzun süre tenimde hissedecektim.

Farklı bir ülkede, farklı insanların içinde kendimi yabancı hissediyordum. Tüm bunlara rağmen yaşadığım yere alışmış olsam da bu kez duyduğum yabancı sesler tamamen farklıydı. Böyle bir dilin ve aksanın dünyada mevcut olduğuna da emin değilim. En sonunda benim anlayacağım dilde konuşmalar duymaya başladım. "O seni tanıyor mu?" diye nahif bir ses işittim.

"Bunun bir önemi yok."

Alaylı bir ifadeyle, "Ninna, bunu duyunca kesin delirecek!" dedi kız olduğunu tahmin ettiğim kişi.

"Peki, bunun bir önemi var mı, Asha? Eninde sonunda bunu yaşayacaktı, anlıyor musun?"

Masanın üzerine bırakılan sert bir eşyayla yerimden sıçrasam da uyandığımı onlara belli etmedim.

"Enery, sen aklını kaçırmış olmalısın! O hâlâ bir insan. Nasıl bu-
raya kadar sürükledin? Yaşlı Kurt bilse ne olacak? Ya Ninna? Ah...
Lanet olsun, daha kız hiçbir şey bilmiyor! Şimdi nasıl tepki verecek
kim bilir?"

Beynimdeki o çürük çarklar yeniden dönmeye başladı. Bu nasıl olurdu? Enery... Bu kelime benim alnıma yazıldı. Bir an parmakla-
rım alnıma hareket etmek ister gibi sızladı.

"Benim işime karışma, Asha."

Kız, "Karışırsam ne olur? Beni de mi cezalandırırsın?" diye sordu sinirle.

Enery, "Gerekirse evet!" diye bağırdığında oyunuma son verip gözlerimi usulca açtım. İlk önce arkası bana dönük olan iri cüsseli adama, ardından karşısındaki zarif, kızıl saçlı bir kız ile karşılaştım.

"Benim nasıl biri olduğumu, neler yapabileceğimi biliyorsun. Bunu en iyi sen gördün!"

Uzun süre bakiştikten sonra adam derin nefes alıp saçlarını sertçe çekti.

"O bir gün zaten öğrenecekti kim olduğunu ve ne için yaşadığını. Ben sadece zamanı hızlandırdım o kadar."

Enery'nin sesi sona doğru yükselmeye başladığında kendime engel olmayarak ayağa fırladım. Söz konusu olan bendim fakat onlar sanki ben yokmuşum gibi rahatça hakkımda konuşabiliyorlardı. Ayaklarımın üzerinde dengemi sağlamam biraz zaman alsa da en sonunda başardım.

Adını yeni öğrendiğim Asha, "Anlıyorum ama sence de duyduklarını kaldırabilecek mi? Hem senin ona..." diye cümlesine devam edecekti ki buna izin vermeden öne atıldım.

"Neler oluyor burada?"

İkisi de bir anda bana döndüklerinde karşılaştığım yüzlerle âdeta dondum. Her ikisi de öyle güzellerdi ki... İstemsizce gözlerim şaşkınlıktan dolayı büyüdü. Adamın yeşil ve gri karışımı gözleri tenimi delip geçmek istercesine bakıyordu, Asha'nın ise bal rengi gözleri kızıl saçlarıyla bir uyum sağlıyordu.

O rüyamdaki güven kokusu var ya, işte bu adamın harelerinin arkasında saklı kalan yeşil ormana ait çiçeklerin, ağaçların kokusuydu. Gözleri ilk önce bedenimi, ardından yüzümü süzdüğünde nefesini dışarı bıraktı. Çok fazla detaylı bakmasına karşın sertçe yutkunup, "Siz de kimsiniz?" diye istemsizce şaşkınlık barındıran sesle sordum.

Bu soruma karşın adam kalın sesle, "Ne zaman uyandın?" diye sordu, sanki bir önemi varmış gibi. Cevaplamama izin vermeyen

Asha septumuna dokunarak, "Anaida, böyle tanışmak istemezdik ama..." diye cümlesini devam edecekti ki onu durdurup bir adım geriledim. Odanın içinde göz gezdirdiğim sırada buranın basit bir odadan ibaret olmadığını anladım. Çünkü burası oda olmayacak kadar büyüktü. Kocaman mumla kaplı avize tavandan sarkıp duvarlarda sayısız mumlar asılıydı.

Elimi öne uzatıp, "Bak eğer bu bir kâbus ise hemen uyanmak istiyorum. Üstelik şu lanet olasıca durum beni ürkütüyor." diye keskin sesle mırıldandım. Burası efsanelerde var olan korkunç şatolara benziyordu. İnanın bana, ortada gerçek olmayacak kadar korkunç durum vardı. Tüm bedenim durmaksızın titriyordu. Karşımdaki iki kişi bana ifadesiz şekilde bakarken ben delirmiş gibi etrafımı kolaçan ediyordum.

Saçlarımda ve ruhumdaki ağırlığı hissettiğim anda onun kaba sesini duydum.

"Asha, dışarı!"

Kızıl saçlı kız, gözlerini benden çekerek Enery'nin üzerine sabitledi. Dudaklarını yalayarak, "Ama kalmak istiyorum." demişti ki Enery, bana bakmaktan vazgeçip öfkeyle Asha'ya bakıp, "Dışarı!" dedi.

Bunun üzerine Asha, kendi dilinde bir şeyler mırıldanıp bizi yalnız bıraktığında artık ikimiz baş başa kaldık. Üzerime doğru gelmesiyle beraber geriye adımladım. Çarpıcı güzelliği olan bu adam kimdi? Hayaleti olduğum zihnimin bir oyunu muydu yoksa?

"Beklenen an geldi, lanetli."

Lanetli... Hayatımın lanetliydim.

Soluduğum nefesler dudaklarımdan dışarı çıkamazken aynı zamanda bakışlarımda ferî söndü. Bunu fark eden Enery, "Otur!" diye mırıldandı.

Bir müddet onun bakışlarındaki gizemi çözmeye çalıştım. Ama anladığım tek şey, ifadesiz ve durgun bakışlarının ardındaki benli-ğimdi. Bu berraklıkta kaybolmak o kadar kötüydü ki...

Küçük mırıltı eşliğinde, "Onun gözlerine sahiptin, onun gibi bakıyorsun." dedim. O an kimden bahsettiğimi anlar gibi bir bakış attı bana. Böylece o kadının bakışları harelerinde belirdi. Elinde ki kanlı bıçakla bana doğru ilerlediğini, hücrelerim üzerine dökülen her acının nefesine bıraktığı o haykırışları duyuyordum. Oysa evimden, ülkemden o kadın için kaçmamış mıydım?

Dümdüz karşımda dikilerek değişen göz rengiyle alaylı bir şekilde gülüp, "Belki de ölü bir ruhun son nefesinde fısıldadığı son cümleyimdir." dedi.

Ruhun ölü nefesi bana fısıldıyordu.

Fakat ruh zaten ölümün kalıntısı değil miydi?

Ruh adam ise sadece bana bakıyordu. Küçük noktanın bile erişemeyeceği beyaz sayfa kadar bomboş bakıyordu bana.

"Buradayım... Neden?"

Bir süre iflah olmaz bakışlarla beni süzdü; sanki bakışlarıma su-sadı. Gözlerimi, burnumu, dudaklarımı; yüzümün her yerini dik-katlice inceledi.

"Biliyor musun, çok masum bakıyorsun."

O kilit tekrar dudaklarıma kapandı. İşte şimdi onun bakışları değişti. Öyle soğuk, ürkütücü ve duygusuz bakıyordu ki, az kalsın karşımdaki adamın etten ve kandan oluştuğunu unutacaktım.

"Ama bu bakışların gerçek olmadığını biliyorum. Masum bak-man lanetini, onun felaketini yok etmez. Hatalarını ise asla silmez."

Ne lanetinden bahsettiğini bilmediğim için, "Anlamadım?" diye sordum. Bu adamın kim olduğunu, benden ne istediğini bilmiyordum.

"Hatalarımı kabul ettim ben."

Peki, aldığım bir canı? Onu da kabul ettim mi?

Adımları hızlanarak bana doğru yöneldi; o an istemsizce bedenim gerildi. Hatalarımı nereden biliyordu? Kollarını omzumun üzerinde birleştirip yüzüme doğru yaklaştırmaya başladı. Geri çekilmeye çalıştıkça saçlarımdaki acı katlanılmaz dereceye yükseliyor, başımı hareket ettirmeme izin vermiyordu. Elini alnıma getirerek düz çizgi hâlinde hareket ettirdi. Gözlerimin etrafında sulu tabakayı hissediyor ve güçsüz görünmemek adına dişlerimi birbirine bastırıyordum. Sakince derin nefesler aldım. Ben her şeyin üstesinden geldim, bunun da elbet üstesinden gelirim.

Üzerimdeki hâkimiyetinden kurtulmak adına onu itmeye çalıştım. Yerinden kıpırdamadan bana bakıyordu.

"Pişmanlıkların lanetini kırmaz, yaptıklarını cezasız bırakmaz. Alnındaki ismimi de silemez, biliyorsun değil mi?"

Bilmiyordum. Başımı eğdim; kabullenişim, lanetimin hayatımı mahvetmesi içindi. Derler ya, "Kaç doğrun olursa olsun, tek yanlışın hepsini siler." diye. İşte bu cümlelerin gerçek anlamını şimdi daha iyi anlıyordum. Benim pek fazla doğrularım yoktu ama yanlışlarım da çok azdı. O kadar azdı ki tek yanlışım olmayan doğrularımı bile sildi.

Enery, yüzüme yasladığı elini çekerek alnını alnıma iki defa vurdu. Bu az önce söylediğinin kanıtıydı. Alın yazımda onun ismi vardı. Bunu ben de gördüm fakat o bana söylediğinde dikkat etmemiş olsam da düşüncelerimin arasına sızan o sinsî gerçekler beni bir kez daha tokatladı.

Sakince nefes aldım. Bana yaklaşarak gözlerini dudaklarıma indirdi. Bu bakış, üzerime beyaz tülün kapanmasına ve çıplaklığıma rağmen celladımın elindeki hançerle boynuma attığı darbenin korkutucu sesini hatırladı. Dudaklarımdan üzerine soğuk nefesine bırakarak gözlerini gözlerime, yüzünü yüzüme sabitledi.

"Her gün vicdan azabıyla cebelleşirken, çektiğin fiziksel ve zihinsel acıdan dolayı kollarımda ağlayacaksın."

Omuzlarımda olan elleriyle vücudumu, ondan ilave ruhumu sıkıştırdı.

"Benden seni kurtarmamı isteyeceksin."

Burada ne işim olduğunu söylememiş olsa da şimdiden yaşanacak her günün, felaketin başlangıcı olduğunu anladım. Yine de direncim kırılmadı, sırtımı dikleştirdim.

"İşte o zaman lanetinin bizi nasıl yok ettiğini göreceğiz."

Sinirden dolayı, "Beni bırak! Burada olmak istemiyorum!" diye bağırdım. İstemsizce yumruğumu duvara vurduğumda bakışları bana kaydı.

"Hayır, daha değil. Lanetin kırılmadan buradan bir yere gidemeyeceksin!"

Avuçlarıma bastırdığım tırnaklarımın acısını hissediyordum; daha fazla acıtması için tırnaklarımı bir kez daha tenime bastırdım.

"Suçumu, neden burada olduğumu bilmiyorum. Burada durmam için bir sebebim yok."

Cümlemi tamamlamama izin vermeden, "Var. O kadar sebebin var ki..." dedi itiraz istemeyen sesle. İşte o yeşil gözlerini şimdi alevler kapladı.

Omzunda ittirerek bağırmaya başladım. Belki de ilk kez sesim bu kadar yüksek çıkıyordu.

"Ne? Lanet olsun! Ben sadece sıradan biriyim. Olanları bilerek isteyerek yapmadım. Hepsi onların suçu. Ben her üzgün olduğumda zihnimin işgaliyle deliriyordum!"

Dizlerimin üzerine çöküp saçlarımı avuçladım. Böyle yaptığım takdirde acı dinliyordu.

Bedenim zangır zangır titremeye başlarken avuç içlerimi yere vurdum. Daha sonra sanki hiçbir şeyi görmek istemiyormuşum gibi gözlerimi kapattım; geçmeyen geçmiş gözlerimin önünde canlandı. Kısık sesle, "Saçlarıma kıyamazdım ama onlar kıydılar..." diye mırıldandım.

Suskun dudakları işe yaramaz gibi kilitliydi birbirine. Acıma acı katıyorlardı, tesellisi yoktu ve en kötüsü, suratıma acıyarak bakmamasıydı. Ben ise bir şeyler söylemesini yeğlerdim.

"Beni bırak, gitmek istiyorum."

Dilim dolaşıyordu. Acımaya başlayan dizlerimin üzerinde kalkarak ona yaklaştım. Enery, gözlerimin ta en derinine bakarak dişlerini birbirine bastırdı.

"İzin veremem, gitmeyeceksin."

Bana göz ucuyla bile bakmadan arkasını döndüğü anda ben sadece, "Neden? Neden ben?" diye sordum. Oysa bu soruyu ilk kez başkasına soruyordum.

"Çünkü sen..."

Enery'in sesi ruhumun derinliklerinde, sanki sessiz kuyuya bir taş atmışçasına ses çıkarttı; önce küçük çığlık, daha sonra en büyük yankı.

"Mabedime sığınan mabetsin!"

Seni almaya geldim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“KIZIL KUYU CESETLERİ”

*“Bileklerimden akan her damla kan, hüznün gözyaşıydı.
O gözyaşı geçmişten gelen, geleceğe uzayıp giden tek şeydi.
Benliğime başkaldıran bir isyan, her gecenin çılgınydı.
Sonuçta o gözyaşı, ruhumun da aynasıydı.”*

ocukken her şeyin bir gün biteceğinden, tüm sızılarının bir anda yok olacağından çok fazla emindim. Hatta çabucak uyuyordum ki, gün hemencecik bitsin; yarına yeni bir umutla göz açayım. Fakat günler birbirini kovalayıp aylara, ardından yıllara dönüştüğünde aslında hiçbir şeyin geçmeyeceğini, aldığım her yaranın kuruyup derin bir çöküntü yaratacağını anladım. Ve ben bunu anladığımda daha on bir yaşıma yeni basıyordum. Güzel bir çocukluğum ya da zorlu bir ergenliğim olmadı. Ailemin şefkatine ihtiyacım olduğu an, bana sırtlarını çevirmiş; arkadaşa, sevgiliye ihtiyacım olduğu anda ise ben onlara sırtımı çevirdim. İşte bu yüzden

ailem, benliğimin katiliydi. Hislerimin, düşüncelerimin yörüngesini değiştirmiş, ne yaptığımın bile farkında olmama izin vermeden hatalarımla beni baş başa bırakıp o bataklığa hapsettiler.

“Banyo yapmak ister misin?”

Asha, elinde küçük tepsiyle bana doğru ilerledi. Şu an ne banyo yapmak istiyor ne de dudaklarımın arasından bir sıvı geçirmek istiyordum. Tek istediğim bir an önce bu izbe yerden defolup gitmekti. Ama bunun böyle kolay olmayacağını çoktan anladım. Özellikle Enery’nin son sözlerinden sonra...

“İzin veremem, gitmeyeceksin.”

Asha, küçük adımlarla oturduğum yatağa yaklaştı.

“Pekâlâ, banyo yapmak istiyorsan bana söyle.”

Başımı dizlerime yasladım. Buradan gitmek istiyordum sadece. Ne Enery’nin lafları ne de burada oluşumla ilgileniyordum. Çünkü emindim ki büyük sorunlar yine etrafımda çember kuruyorlardı.

“Gitmek istiyorum.” diye mırıldandım. Asha, eğilerek tepsiyi yanıma bıraktı. “Bir şeyler yemen gerekiyor.” dedi, ruhsuz bir o kadar da umursamaz ses tonuyla. Beni duyduğuna emindim fakat duymazlıktan geliyordu. Bu alt üst olmuş sinirimi daha çok yıprattı.

“Neden buradayım?”

Asha, kafasını iki yana salladı, ardından kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bana ihtiyacın olduğunda seslen!” deyip arkasını döndü. Tanrı aşkına, bu kızın derdi neydi?

“Lanet olsun! Benim neden burada olduğumu biriniz doğru dürüst açıklayacak mı?” diye bağırarak Asha’nın üzerine doğru yürümeye başladım. “Kimsiniz siz? Bu yaptığınız doğru değil anlıyor musunuz? Beni burada zorla tutamazsınız!” diyerek onu yanımdan uzaklaştırmak istediğimde Asha iki elini bana uzattı. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi yerde buldum. Bunu öyle bir hızla yaptı

ki gözümünden kaçan hareketleriyle yutkunamadım bile. Tutulan nut-kum Asha'nın kan dolan gözleriyle daha çok tutulu kaldı, hareketle-ri ile kekeledim.

"Sen..."

O, benim korkmuş ifademi görüp daha çok sinirlenmeye başladı. Sonuç itibariyle kızıl saçları kabarıyor, elleri ve bedeni titriyordu. Bir süre sonra Asha, uzattığı iki elini de kendisine çekip yanında yumruk yaptı. Yüzüne baktığımda onun da benim gibi şaşırdığını görmem, tüm duygularımı alaşağı etti. İkimiz de şok içinde birbi-rimizi izliyorduk. Ayrıca Asha sakinleşmek için çabalarken benim düşüncelerim çoktan olan biteni infaz etti.

Kendini toparlamaya çalışıp, "Üzgünüm. İyi misin?" diye sordu hızlıca.

Yaşadıklarımı kaldıramayan zihnimle derin nefes aldım. Onun kızgın gözleri, titreyen bedeni ve kabaran saçları sanki bir film sah-nesindeymiş hissi veriyordu.

"Az önce... Sen ne yaptın?"

Saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Kahretsin. Sakin ol, anlatacağım."

Ellerimi yumruk yaparak güçlkle olsa da ayağa kalktım. "Büyü-cü müsün?" deyip işaret parmağımla onu gösterdim.

Asha, "Alakası yok. Sadece... Sadece oturur musun?" diyerek de-rin bir nefes alıp geri verdi.

Önüme dökülen tutamları arkaya iterek kapıya doğru gitmeye başladım. Benden burada sakince oturup olanları hazmetmemi bekleyemezdi. Birkaç adımda kapıya ulaşacaktım ki anında ayakla-rımın buz kesmesiyle birlikte donup kaldım. İşte az önceki olay ye-niden tekrarlanıyordu. Bedenimi çevirmeden omzumun üzerinden ona baktım. Asha'nın zorlandığı, alnında beliren küçük ter damlala-rından belli oluyordu.

Kızıl saçları alev alev yanmaya başladı. Güneş ışınları gibi etrafı kendi ışığını savururken ben gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Bunlar bilinçaltımın bir oyunu olabilirdi ama gördüklerimi inkâr etmem mümkün değildi. Bu oyun olsa bile çok gerçekçiydi.

İlk önce bileklerimde dolanan soğuk halkayı hissettim. Canım acıyordu; damarlarımda dolaşım giderek zayıflıyor gibiydi. Daha sonra ayak parmaklarım uyuşmaya başladığında bakışlarımı oraya çevirdim.

Ben, "Neler oluyor?" diye fısıldadım Asha'ya dönerek. Elini kalbine koyarak iki büklüm olunca koşarak ona yaklaştım. Ne olduğunu bilmesem bile ondaki değişimin, hatta gücün farkındaydım. Beni istediği bir güçle yere fırlatabilir, beynimi darmaduman edebilirdi. Bu olağanüstüydü; korkumdan ve heyecanımdan titreyen bedenimi güçlkle harekete geçirdim. O anda dizlerinin üzerine düşen Asha, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordu. İyi olmadığını göreyerek elimi alnına götürdüm. Ateşi olacağını düşünmeme rağmen teni buz gibiydi. Hatta öyle soğuktu ki, tenimde hissettiğim ürperti bedenimdeki küçük çaplı sarsıntıya sebep oldu.

"Asha, iyi misin?"

Kızıl saçlarıyla uyum sağlayan bal rengindeki gözlerine baktım; onlar da kan çanağına döndü. Yavaşça elimi yüzüne yaklaştırdım. O, bana bakarak gözlerini yavaşça kapatıp tekrar açtı. Ardından sertçe yutkundu. "Yatağa..." diye başlayan kelimesini tamamlamasına izin vermeden kolunu kavradığım gibi boynuma doladım. Olaylar öyle bir hızla gelişti ki ayaklarımdaki donma ve ağrı, yerini sıcak sızıya bıraktı. Benim bedenimin aksine o buz gibiydi. Avuç içleri terlemiş, bedeni titriyordu.

Asha'yı yatağa yatırdıktan sonra yanına oturdum. Bir sürenin ardından saçlarının rengi yine normal kızıla döndü, gözlerindeki kan çanağını yok olmaya başladı. Elimini saçlarına uzatarak, "Rengi değişti ve şimdi de eskisine döndü. Asha, siz kimsiniz?" diye sordum.

"Ben hastayım... Yani..." diyerek sırtını yatak başlığına yasladı. Hüzünlenen gözlerinin ardında kalan küçük damla yanağına yuvarlandı.

"Bunları görmeni istemezdim. Benim ruh rahatsızlığım var. Heyecanlandığımda, korktuğumda nefeslerim sıklaşıyor."

Tam olarak ne için üzüldüğünü bilmediğim için, "Peki, saçların... Onlar rengini neden değişti?" diye sordum.

Gözlerini benden kaçırarak önümüzdeki duvara sabitledi. Onun konuşması gittikçe zorlaşıyor, saçlarımı sol omzumda toplayıp elini tutmak istiyordum. Ama size söyledim, ben olmayan arkadaşlarıma bile sırtımı çevirdim.

"Ben böyle olmayı istemezdim Anaida. Elimden geldiğince eğitim kampına gidiyorum fakat hastalığım ile beraber yaşadıklarımın ağırlığı altında gittikçe eziliyorum."

Eğitim kampı mı dedi? Ne eğitimi olduğunu sormak için yatağın üzerinde büzüşen bedene doğru kaydım. Titremelere az önceki nazarı gitti ve yerini derin soluklara bıraktı.

"Ne eğitimi?"

Asha, sorumu bekliyormuşçasına hızlıca bana olanlara anlatmaya başladı.

"Eğitim kampı, doğuştan veya sonradan vaat edilen güçleri düzgün kullanmamız için eğitim gördüğümüz alandır."

Burada neler dönüyordu, inanın ben de sizin gibi çatık kaşlarla takip ediyor, bir şeyler anlamaya çalışıyordum. Buraya tamamen farklı bir maksat için geldiğimi düşünüyordum fakat işler gittikçe akıl almaz bir hâl alıyordu. "Peki." dedim derin bir nefes alarak. "Senin güçlerin doğuştan mı var?"

Cevabını az çok tahmin ettiğim için sakince Asha'nın ne diyeceğini bekledim. "Evet, benim ve Enery'nin güçleri doğuştan." deyip suskunluğuna çekildi.

"Gücün ne peki?"

Kısık sesle, "Aslında buna güç demek olmaz. Bir nevi kaos gibi; herkesin kendi kaosu var, Anaïda. Benim kaosum, tehlikeyi durdurmak. Çoğu zaman tehlikeli durumlar yaşıyoruz. Ben bu konuda iyi olmasam da gördüğüm eğitimler sayesinde gücümü kontrol altına almayı başarıyorum. Böylece Enery'nin de benim gibi bir kaosu var. Fakat seni tam olarak bilmiyorum ama her an olabilir. Ne zaman ve nerede kaosunun işe yaradığını tahmin edemiyorsun." dedi.

Dudaklarım hayret nidalarıyla açılırken gözlerimi sıkıca kapattım. Burası tamamen farklı bir yerdi. Ve ben bu karmaşanın içinde ne yapacağımı ciddi anlamda bilmiyorum.

Aramızda hüküm süren sessizliğin içinde tek yankı benim düşüncelerimin yankısıydı. Asha bu çığlık çığlığa bağırarak sessizliği böldü.

"Aniden böyle olmam, hastalığımın ve senin bir anda yaptığın çıkıştan dolayı. Üstelik âşık biri için bu çok acınası değil mi?"

Âşık biri çoğu kez kendini aciz hissetmez miydi?

"Bunu dizginleyebilirim, ancak bu cansız kalbimin sahibi asla izin vermiyor." diyerek hıçkırığı eliyle gizlemeye çalıştı. Aşkın mekân ve zaman tanımaması buydu demek.

"Bu aşk tek taraflı ve bu beni bitirmeye yetiyor. Onu her gördüğümde kalbim öyle bir hızla çarpıyor ki sanki her an göğüs kafesimden çıkıp ayaklarımın dibine düşecekmiş gibi hissediyorum. Biliyor musun, onun için ben kendimden bile vazgeçmeye hazırım. Lanet olsun ki o bunu görmüyor. Ona her yaklaşmamda beni reddediyor ve söyleyeceklerimi bile dinlemeden gidiyor. İşte o böyle yaptığında..."

Susarak yumruk yaptığı avcunu sol tarafına, tam kalbinin üzerine vurdu.

"Şu zavallı kalbim bir ölünün son nefes alışması gibi çaresizce çarpıyor. Anaïda, beni sevmesi için ona yalvarırdım belki de fakat o bana öyle hissiz bakıyor ki, aniden hastalığımın utanıyorum."

Ona sarılmak, teselli etmek istiyordum. Belki geçeceğini, belki de sakin olması gerektiğini söylememem gerekiyordu. Suskunluğum, dudaklarımın üzerine kezzap niyetine döküldü. O acının geçmesini beklerken başı omzuma düştü. Asha koluma sarıldığında burnunu çekti.

"Daha fazla sorularını yanıtlayamam. Enery'nin anlatması daha doğru olur. Fakat bu gün gördüklerin ve yaptıklarım için üzgünüm. Bize kendimizi tehlikeden korumamızı öğrettikleri için artık bu alışkanlık hâline geldi."

"Neden? Neden Enery?"

İnce dudakları küçük tebessüme misafirlik ederken, "Seni buraya o getirdi. Senin sorumluluğun onun altında, aynı zamanda güvenliğinde." diyerek gitmek için hareket etti.

"Benim korunmaya ihtiyacım yok."

Çünkü yıllardır kendi kendimi korumuştum.

"Burası senin düşündüğün gibi bir yer değil. Gerçek anlamda korunmaya ihtiyacın olacak, bunu göreceksin. Senden tek ricam, bize güvenmen."

Güven. Sevgi ve şefkatten oluşuyordu.

Gerçekten onlara güvenecektim mi bilmiyorum ama bir umut, "Peki, şu an nerede?" diye sordum. Çünkü sorularımın cevabı bir tek o adamdaydı.

Asha, sertçe yutkunup bakışlarını benden kaçırdı. "Onun nerede olduğunu biz hiçbir zaman bilemeyiz." deyip kırık tonla omuzlarını düşürdü.

Kaşlarımı çatarak, "Sen onun kardeşisin?" diye sordum emin olmak ister gibi.

Acı bir tebessümü dudaklarının üzerine serpiştirip gözlerini kıstı.

"Yüzünü dahi görmek istemediği üvey kız kardeşiyim."

Birkaç saniye susarak derin nefes aldı. Bu konuda hassas olduğunu anladığım için ben de onun gibi susmayı tercih ettim.

Bir şey söylemeden başımı salladım. "O birazdan gelecektir. O zaman istediğin soruları ona sorabilirsin." deyip yavaşça arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

Bir süre sonra yüzüme kapanan kapıyla gerçekleri kavradım. Buraya sürüklendiğimde yanımda bir tek Enery vardı. Lanetli olduğumu söylerken sanki tüm geçmişimi biliyor gibi bakmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kimdim ben? Neden başıma bunlar geliyordu? Paramparça olan ruhumun inine sızan o zehirli düşünceler istemsizce, "Hiç kimsesin!" dedi. Eğer öyleysem neden varlığım bu odaya sığındı? Neden annemin bile sorgulamadığı biri oluverdim? Ya da neden anında unutuldum?

Saçlarım kesildiğinde, ayaklarım çamura battığında, reglimde bile yanımda olmayan annemdi o benim. Beni unutan, isminin üzerine siyah kalemle çizen kadındı. Bu çizgi, hayatımın tekdüze hâlinin göstergesiydi; kusursuz güzelliği ile inşa ettiği hayatında tek çizik, varlığımı. Oysa bu hayatın onu kurban seçtiğini sanırken katilim oldu. Ellerinde bana ait olan kırmızı lekenin hiçbir zaman gitmeyecek olmasına rağmen eteklerine siliyor, gülümsüyor ve tüm zarafetiyle piyano çalmaya devam ediyordu. Aslında ne kadar zarif ise, bir o kadar da kabaydı. Teni gibi ruhu da kirliydi.

O gece babama ihanet etmeseydi ve ben de sekizimde bunu görmeseydim, şimdi her şey daha farklı olacaktı. Ben susup ailemizin dağılmasını izlemez, o ise bundan keyif almazdı. O zamanları küçüktüm; kavrayamıyordum çoğu şeyi. Babama annemin bizi darma-duman ettiğini, ailemizi kendi elleriyle paramparça ettiğini deseydim eğer, şu an belki de daha farklı bir yerde olurduk. En azından ben babamın yanında, onun sıcak kollarının arasında olacaktım.

Mavi saçlarım beyaz çarşafın üzerine bir okyanus gibi dalga dalga yayıldı. Gözlerim ise dışarıdan görünen kocaman ağaçlarda, birkaç köşkte dolanıyordu. Odanın kapısı aniden açıldığında başımı çevirerek kimin geldiğine baktım. O, omzunu kapının pervazına yaslayarak tok sesle, "Kalk." dedi. Sesindeki o kini hissetmemek imkânsızdı. Buna karşın gözlerimi usulca açtım. "Neler oluyor?" diye sessizce sordum. Düz bakış attı bana.

O ise, "Hazırlanıp aşağı geliyorsun." deyip arkasını döndü. Yerimden yavaşça kıpırdadığımda o çoktan dışarı çıktı. Uyuşan ayaklarımı harekete geçirip dolaba yaklaştım. Her adımunda saçlarımın içinde, küçük yılanların boynuma sarılışını seziyordum.

Dolabı açtığımda tek renkli tişörtler, kısa deri şortlar, büstiyerler ve birkaç deri ceket vardı. Üzerime deri şort ve siyah tişört giydim. Kendime ait olmayan bu kıyafetlerin içinde garip hissettim; ruhumun üzerine giydirdiğim düş kefenlerine benziyordum.

Çekingен adımlarla merdivenleri en sonunda inmeyi başardım. Gözlerimin odağına geniş omuz girdiğinde hafifçe yutkundum. Aptal olmaya gerek yoktu; onun yakışıklılığının, cazibesinin farkındaydım. Farklı bir havası vardı ve bu, bir o kadar da tanıdık geldi. Yeşil ve grinin karışımı olan gözleri küçük olmasına rağmen çok farklı bakıyordu. O bakışlardaki donukluğa rağmen bir erkek için ideal dudaklara sahipti; ne çok kalın ne de çok inceydi. Burnu ise sanki kalemle çizilmiş gibiydi. Çıkıntılı çenesine rağmen elmacık kemikleri daha ön plandaydı. Derin nefes aldım, sıradan bir güzelliği olmadığını size söylemiştim.

"Daha ne kadar orada dikileceksin?"

Sesini duyduğumda istemsizce üzerimdeki bakışların esiri oldum.

Kuruyan dudaklarımı yaladım. Bakışlarını tek saniye bile üzerimden çekmeden beni izliyor ve ilk kez birinin bana böyle derinden, özellikle çözmek ister gibi bakması, duygularımın karmakarışık bir hâl olmasına neden oluyordu.

"Nereye gidiyoruz?"

Derin nefes alıp dudağının kenarını kaşıdı.

"Beni tanımadığını biliyorum ama genel olarak bana sorular sorulmasına tahammül edemiyorum. Nereye gideceğimizi ise gittiğimizde görürsün."

Gözlerimi devirdim.

"Kötü adamı mı oynuyorsun?"

Dudağını dişleyerek bana yaklaştı. Gözlerimin önüne gelen mavi tutamlara garip bir bakış atmadan hemen önce, "Oynamıyorum. Ben zaten iyi biri değilim ama koyduğum kurallara karşı gelindiğinde çileden çıkmam an meselesi olur." dedi kısık sesle.

Kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Bu bir tehdit mi?"

Daha yeni tanıdığım adama meydan okuyordum resmen. Omuz silkti.

"Öyle algılamak istiyorsan eğer, evet bu bir tehdit."

Ben de bir adım atıp tam karşısında durdum. Aramızda çok fazla boy farkı vardı. Başımı kaldırmak zorunda kaldığım için dilimi ısır-dım. Şu lanet olasıca kısa boyum!

"Kim oluyorsun ki beni tehdit ediyorsun?"

Onun da yüzünde aynı ifade oluştuğunda bana yukarıdan baktı. Sert sesle, "Bu diyarın efendisiyim." dedi.

Pütürlü yolda sarsılarak ilerleyen araçla birlikte bakışlarımı bir saniye bile olsun dışarıdan çekmedim. Burası güzellikleri ile birlikte bir efsane olabilirdi. Ağzım açık dışarı seyrederken kaç devasa köşkün yanından geçtiğimi ne kadar ağaç gördüğümü sayamadım.

Burası kasvetli bir yer olsa da güzelliğini inkâr edemezdim. Yanından geçtiğimiz nehre baktım. Bembeyaz su akıyordu ve üzerindeki köprü yıkılmış olmasına rağmen taşlarında çiçekler bile açtı. Tabiat kendini bir şekilde kontrol altına alabiliyordu. Mimarilerine bakarak iç çektim. "Burası neresi?" diye sordum. Enery ise sanki söylememek için yemin etmiş gibiydi. Bakışlarımı yüzüme sabitledim.

Bakışları ifadesiz, soğuk ve durgundu. Böyle acımasız adamlarla olur ya, onlar gibi bakıyordu. Bu, düşünce benim için kesinlikle cellâdın tasviriydi. Bir an içimden bir his, onun yıllardır beklediğim ölümün habercisi olduğunu fısıldayıverdi.

Enery, "Bakışlarını üzerimden çek!" diyerek tok sesinin aracın içinde yankılanmasına müsaade etti.

İstemsizce gözlerimi devirip bakışlarımı karanlık ormanda gezdirdim. Nereye geldiğimizi anlamayarak baktığımda, "İn!" dedi.

Esmeye başlayan soğuk rüzgârlarla deri ceketime sıkıca sarıldım. Gözlerimle etrafı taradığımda buranın mezarlıktan başka bir yer olmadığını anladım. Hristiyan kabristanlığıydı. Her mezarın yanında uzun Haç işareti duruyordu. Mezarlığın üzerinde kanat açan ve durmaksızın uçmaya devam eden kargalara bakarak sakın kalmaya çalıştım. Birkaçı bizim etrafımızda turladığında ürkmeden edemedim. Burası gerçek anlamda ürkütücü bir o kadarda karanlıktı. Kurtların uğultuları kulaklarımda yankılandığında, adımlarımı hızlandırarak arkası bana dönük olan Enery'ye doğru yaklaştım. Beni hissetmiş gibi elini havaya kaldırıp, "Bekle." dedi keskin tonuyla. Ayaklarım istemsizce duraksadı.

Bekledim, çok az süre geçmişti ki Enery tekrar bana seslendi. "Yanıma gelsene." diyerek düz sesini bir kez daha kabristanlığın boğucu havasına bıraktı.

Aslında içimdeki büyük ürkmenin nedeni, Enery'ydi. O, o cansız bir manken gibi büyük bir şeyin karşısında duruyordu. Adımlarımı

ona yaklaştırdığımda sakince derin nefes aldım. Zihnime yükselen çığlıkları duyabiliyordum. Her zaman yanımda olan, uykularımın düşmanı olan çığlıklar bu kez de beni rahat bırakmadı.

Gözlerimin önündeki görüntüyle yutkunup dudaklarımın arasından kaçmasına izin vermediğim çığlıklarımı yuttum. Parmaklarımı dudaklarımın üzerine kenetledim. Tanrı aşkına, bu da neydi? Karşımda devasa büyüklüğünde bir kuyu vardı. Etrafı bir kez daha kolaçan ettim. Sonuçta gördüğüm şey doğruduydu, mezarlığın ortasında kızıl renginde kuyu vardı.

Kuyunun içinde bana bakan kanlı yüzlere, ellere ve yırtıcı bakışlara rağmen bakışlarımı bir saniye bile onlardan çekmedim. Kesinlikle kendimde değildim. İlk kez korkuyu iliklerime kadar hissettim ve çığlık atmamak için kendimi kasmaya devam ettim, Bu olamazdı. Bu gördüklerimin hepsi tamamen hayal ürünü olmalıydı. Hiç düşünmeden Enery'nin kocaman cüssesine saklandım. Bu saklanma, eve gelen misafirlerden utanan çocuklar gibi hissettirdi.

Artık Enery'nin kaslı sırtının ardından bir şey görmüyordum. İstesem bile göremezdim ki. Bir an ellerimi belinin iki yanına sabitleyip başımı sırtına yaslamak istedim. Bu korkudan çok, ihtiyaç gibiydi. Bedenim alev alev yanarken omzunun üzerinden gözlerime baktı. Tepkisiz hâline rağmen kulağımda çınlayan sesler çoğaldı, sanki bir ölü o kuyuya bedenini fırlatmış gibiydi. Etrafa sıçrayan su damlaları kızılımsı renkle ayaklarıma bulaştı. Sertçe yutkunup Enery'nin omzundan başımı kaldırdım. Güçlkle, "Eee, Enery?" diye fısıldadım.

Bana dönmeden, "Onlara bak!" diyerek yanağıma nefesini bıraktı. "Haydi, lanetli. Korkma." diyerek kulağıma doğru kısık tonla konuştu. Onlara bakmamı istiyordu ama bunu yapacak gücüm yoktu ki.

Sakince yutkunup adımlarımı yana doğru kaydırdım. "İstemiyorum!" diye directsem de kolumdan tuttu. O an cehennemin

dibinden gelen seslerle tırnaklarımı avuç içlerime bastırdım. Enery, keskin gözüyle bana, ardından kuyuya baktı. Ben de baktım.

O an küçük zamanlamayla bana doğru yükselen cesetlerle birlikte geriye doğru sıçramıştım. Fakat kendimi geri çekmeden Enery, belimden destek vererek yavaşça beni öne ittirdi. Asha'nın güven demesine rağmen bu adama güvenmiyordum. Aslında hiç kimseye güvenmiyordum.

Kuyunun içerisindeki cesetlerin boyunlarından kanlar aşağı doğru akıyor, zihnimin dar köşelerinden bağırışlar, sitemler yükseliyordu. Şu an korkudan az kalsın ağlayacak durumdaydım, ancak ne yazık ki bunu ne Enery ne de kanlanmış ölümler fark ediyordu. O kuyunun dibindekiler daha fazla çoğalırken, yüzlerindeki o pis sırtışlarla mosmor olmuş bedenleri asla hafızamdan silinmeyecek gibiydi.

Bedenlerini dışarı taşıyamıyor olacaktı ki, kenarı kırık dökük olan kuyudan bize doğru sarkıyor. Bazılarının dudaklarından, gözlerinden siyah rengine yakın kanlar akıyordu. Ceset gibi görünmelerine rağmen bedenleri durmaksızın kanıyor, çürümüş tenlerinden ıstırapların kokusu geliyordu.

Biri kuyudan dışarıya elini sarkıttığında bedenimi gerildi. "O mu?" diyerek çürük dişlerini gösterdi. Yutkunamadım. Benden bahsediyorlardı. Enery, dişlerini sıkarak, "Evet!" dedi. Onun gibi ben de bu durumdan hoşnut değildim.

Diğerleri kuyuda hareket etmeye başladıklarında bizimle konuşan bembeyaz tene sahip olan, "Bahsedildiğinden de güzelmiş." dedi beni süzerek. Sesleri o kadar ürkütücü çıkıyordu ki istemsizce onları duyduğum an bedenim kasıldı.

Enery, "Kapat çeneni!" dedi, hırsıyla sesini yükseltirken. Tanrı aşkına benim burada ne işim vardı?

Kadın üzerine giydiği beyaz örtüyü iki eliyle kavrayıp kendi etrafında döndü, daha sonra etraftakileri gösterip üst damağındaki çürümüş dişlerini göstererek, "Enery, sen hâlâ akıllanmadın değil mi? Bizimle böyle konuşmaman gerekiyor, evlat. Yoksa lanetlinin canı daha fazla yanar." dedi.

"Onun adını ağzına alma."

Bir adım öne attım, konuşmamı yitirmiş gibiydim.

Morarmış yüzü ile, "Tüm olanlara rağmen onu kabul ediyorsun yani?" diye sordu. Neden bahsettiğini bilmediğim için şaşkınlıkla Enery'ye baktım. Pür dikkat onları izliyor, ona baktığımın bile farkında değildi.

Karşımdaki bembeyaz ve mosmor yüzleri olan ölümler kimdi bilmiyorum. Ölü diyorum çünkü gözlerinin içi de yüzleri gibi beyazdı, üstelik dudaklarının bile renkleri yoktu. Bazılarının şakağından, bazılarının dudaklarının arasından kanlar akıyordu. Bu görüntü bile midemi bulandırmaya yetti. Cesetlere daha fazla dayanamadım.

"Benden ne istiyorsunuz?"

Enery ile konuşan ceset, dudaklarının kenarına bulaşan kanı diliyle yalayıp kuyudan bana doğru uzandı ve geri gitmek istediğim an ise kirli avuçlarını yanağıma yasladi. Bedenim tir tir titrerken bunu onlara belli etmemek için gözlerimi karşımdaki cesedin gözlerinden bir saniye bile olsa çekmiyor, zihnimdeki tüm düşünceleri harelerime sığdırıyordum.

Yüzünü bana yaklaştırıp kokumu içine çekti.

"Lanetinin üzerine sinişini hissediyorum, biliyor musun?"

Bunu ay ışığının altında Haç kolyesi parlayan ölü fısıldadı. Sanki ruhum onlar gibi bedenimden çıkıp yerini boşluğa bıraktı. Ve ebediyete kadar o kuyuya hapsedildi. Sustum ve uğultuları dinledim. Korkum yerini tedirginliğe bıraktığında, saçlarımdaki çekilmelerle

başım geriye doğru kaymıştı. Dişlerimi birbirine bastırıp acı içinde güçlü durmaya çalıştım. Bırak beni demeyecektim, çünkü bırakmayacağını biliyordum. Onun için ne yapacağını bekleyip durdum.

Ceset güçlükle mırıldanıp, "Lanetin o kadar büyük ki daha sen doğmadan yeryüzünde kasırgalar yarattı. Şimdi o kasırgadan kurtulan ruhun can çekiyor. Nedenini bilmediğin için kalp atışlarının, nabzının hazını bile buradan hissediyorum." dedi.

Yavaşça bana doğru yaklaştığında yüzüme düşen mavi saçlarımı kulağımın arkasına ittim. En sonundan kuyunun bir köşesinde oturduğunda yavaşça soluma döndüm. Enery, pürdikkat bana bakıyordu. Sanki tepkimi ölçmek istiyor gibiydi.

"Tamuma... O da bir ruhtu, fakat dünyaya indiğinde kurduğu ilişkiden dolayı yarı fani oldu. Onu durduramadık. Gitmesi gerektiğini söylerdi çünkü..." diyerek bana doğru yaklaştı. Kaşının etrafında açılan küçük delikten yavaşça kan akmaya başladığında bedenim titredi. Korkunç bir şekilde gülümsedi. Kan kaşından aşağı doğru inerken, en son dudaklarının arasından midesine doğru akmış, böylece kanın bir kısmı çürümüş dişlerine takılı kalmış.

"... Âşık oldu. Aşk o kadar aciz duygu ki onu burada yok ederek dünyaya gitmesine sebep oldu. Kendi kanından olanları tehlikeye atmamak için kalması gerektiğini o da biliyordu." dedi. Biraz duraksadı. "Buradan biri ölümlüye âşık olamaz... Olmamalı. Eğer olursa, bu onun sonu demektir. O ise aşk gibi aciz duyguya yenilip buradaki cesedini kuyuya bıraktı."

Demek herkesin bir cesedi vardı, öldüğü anda bu kuyuya iniyordu. Tamuma da ruhunu öldürerek ceset hâlinde bu kuyuya indi.

"Neyim oluyordu?"

Ceset, "Tamuma, senin büyükanne." diye sorumu cevapladı. O an bacaklarımın bağının çözülmesiyle birlikte dengem şaştı; az önce yanaklarımı avuçlayan o kanlı eller, şimdi kalbimi parçalayacakmış gibi avuçluyor, damarlarımda akan kanın kesintisini durduruyordu.

Hristiyan kabristanlığındaydım ve bu kabristanlığın ortasındaki kızıl kuyudan sarkan birkaç ceset üzerime doğru geliyordu. O kadar korkuyordum ki artık çıldırmak üzereydim; aslında korktuğum şeyin onlar değil de gerçekler olduğunu anladığımda her şey için zaten çok geç oldu.

Lanetim, büyükanmem, kuyu... Bunlar o kadar zor anlamlar idi ki, bir anlığına buradan koşarak kaçmak istedim. Ancak biliyordum ki artık buradan onlar gibi ceset olarak kurtulabilecektim.

Ben, "Onu tanımıyorum." diye itiraf ettim. Daha yeni ismini duydum. Aile bağlarımın çok kötü olduğunu bildiğim için anneme bunu sormadım; sonuçta sorsam bile onun da haberi olmadığına emindim. Usulca gözlerimde misafirlik eden gözyaşlarıma sahip çıktım. Aklımda uçuşan sorular tek tek dudaklarımın arasından dışarıya sızdığında diğer cesetlerin varlığı yok oldu.

"Bana ne yaptı?"

Gözleri küçülmeye başlayarak dudaklarını elleriyle araladı. Farklı bir yüzü oluştuğunda gergince sırtımı dikleştirdim. Ağzının iki yana açılmasıyla beraber midesinden dışarıya doğru kanlar fışkırmaya başladığında artık dayanamayacak hâle geldim, midemden ağzıma kadar taşan o safrayı düşünmemek adına kollarımı kendime sardım. İşte böylece artık güvendeydim, kendimdeydim.

"Pek çok şey... Tamuma, baştan beri buraya aitti, bizim ait oluşumuz gibi. Bu evrende eğer biriyle birlikte olursan, sonsuza kadar ona ait olmuş olursun. Bu kızıl kuraldır. Tamuma, burada bir ruhla birlikte oldu, yani ona mühürlenmiş oldu. Fakat bir süre sonra ihanet ederek aşkı için dünyaya gitti; işte o gün, mühür alev aldı ve beraberinde seni de yaktı. Şimdi o mührün lanetini taşıyorsun."

Duyduklarım alnımı kırıltırmama sebep oldu. Sevdiği adam için beni lanetledi, değil mi? Hem de bunu düşünmeyerek tüm uyarılara dinlemeden yaptı.

Düşünceler içersinde kaybolan zihnim, göğsümün sıkışmasıyla birlikte artık gerçekleri, olan biteni anladı. Usulca cesedin ağzı yamulmaya başladığında duygusuzca pürdikkat onu izledim. Bu olağanüstüydü; kâbus gibi gün yaşarken bütün bunların olma ihtimali sadece mucizeydi.

"Bu laneti nasıl kıracağım? Bunun için burada ne yapmam gerekiyordu?"

Buraya boşuna gelmediğimi işte bu sorudan sonra anlamıştım.

Ceset, "Ona mühürlenirsen eğer lanetin kırılır." diye uzandı ve kirli tırnaklarını Enery'ye uzattı. Ardından kirpiklerinden sızan kırmızımsı sıvı, bembeyaz yanaklarından aşağı dökülürken, "Onun izni olmadan, lanetini kırmadan buradan gidemezsin." dedi.

"Laneti kırmak istemezsem?"

Mühürlenemezdim, dahası onu tanımıyordum bile. Bakışları dondu.

"Lanet, bir zehirli sarmaşık gibi... Eğer Tamuma gibi yaparsan seni durduramayız, buraya cesedin hapsolür."

Kuyuyu gösterdi.

"Üstelik bu diyar, o kadının hatası yüzünden yavaşça yok olmaya başlıyor; sen de burayı kurtarmak, Tamuma'nın hatasını ve senin lanetini kırmak için buna mecbursun. Seçim senin, fakat bunu yapmaya mecbur olduğunu da unutma."

Öğrendiklerim karşısında ne yapacaktım? İnanın bana, düşündüğüm tek şey bütün bunların ağırlığı, acınası gerçekler değildi; buradan gitmekti tek istediğim. Ailemin yanına ait olmadığım gibi buraya da ait değildim. "Geri dönebilecek miyim?" diye bir soru sordum.

Kuyudan dışarı gövdesini çıkarttığı anda kalbinin tam altındaki nabızla karşılaştım. "Bir şartla ..." diyerek yavaşça kızıl kuyuya doğru inmeye başladı.

“Ne şartı?” diyerek bir adım atıp kuyuya doğru tekrar yaklaştım. Kızıl Kuyu az öncekine nazaran daha parlaktı. Aşağı baktıkça ruhumun derinliklerinin oraya hapsoldüğünü görebiliyordum.

“O, seni istiyor.” diyerek uzun tırnağı ile arkamı gösterdi. Başım istemsizce küçük kıpırtıyla Enery’ye döndü. Bakışları bizde değildi.

“Senin için değil; buradaki cesetler için, kendisi için.”

Duraksadı ve kısa süre sonra devam etti.

“Onunla birlik olmazsan eğer cesetler yeniden dirilir ve bu Enery’nin, bu Diyar’ın sonu olur. Neden biliyor musun? Bu evrende cesetler tekrar cana kavuşursa ruhları ele geçirip her şeyi mahvederler. Ona ait olan diyarı kurtarmak için sana ihtiyacı var, tıpkı senin ona ihtiyacın olduğu gibi.”

Kısılan sesinin ardından kızıl kuyunun içine daldı. Ardından tırnakları kuyunun etrafına büyük çizik atarken kuyudan çığlık ve ağlayış sesleri yükselmeye başladı. Bu seslerden ve zihnimdeki buna benzeyen tüm düşüncelerin yükünden kurtulmak adına gereksiz adımlar atarak oradan uzaklaştım. Buraya gelme sebebimi yavaş yavaş anlıyordum. Tamuma’nın hatası yüzünden lanetlenmiş Diyar’ı kurtarmak için bu adama mühürlenmem gerekiyordu. Peki, bunu nasıl yapacaktım?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“EFENDİ’NİN GÖKYÜZÜNDEKİ AĞIDI”

*“Gecenin karanlığında yürümeye çalıştım.
Sana ulaşmaya çalışırken, gündüzlerin çılgınlıklarını
duymamaya başladım. Ve ben o karanlıkta giderek yok oldum.”*

Beynimde sonu gelmeyen harfler vardı. Bu harfler ilk önce kelimeleri, uzun cümleleri oluşturuyordu. Bir yerden sonra ise tamamen bitiş çizgisine yaklaşıyordum. Belki de ölüme yaklaşıyordum, bunu bilemezdim. Ben hiçbir zaman hayatımın ızdıraplarına rağmen asla ölümü seçen biri olmadım. Ne olursa olsun, yaşamak her zaman güzel seçimdi.

Küçük sorular beynimde cirit attığında dünü düşünmem gerektiğinin farkına vardım. Bilmediğim bir yere sürüklendim, korkunç varlıklarla konuşup mühürlendiğimi, özellikle lanetlendiğimi öğrendim. Üstelik istemesem de bu laneti kırmak zorunda da kalacaktım. Bunların bir tek suçlusu vardı, o da Tamuma'ydı. Büyükannem; tanımamama rağmen mahvolmuş hayatımı tekrar kendi elleriyle

mahvetti. Bir aşk uğruna herkesi çıkmaza sürükleyip bu yetmezmiş gibi bana garip bir varlıkmuşum gibi muamele eden bir adama mühürledi. Kendimi kurtarmanın bir yolu olduğu gibi ona ait olan Diyar'ı da kurtarmanın bir yolu vardı: O yol bendim.

Elimle yüzümü sertçe sıvazladım. Tüm gece gözüme bir gram uyku girmedi, gökyüzünün değişimini, esen hafif rüzgârı iliklerime kadar hissettim. Çok soğuk hava olmasına rağmen tenime çarpan rüzgâr, ruhumun özgürlüğünü bana fısıldıyordu. İçim gibi kasvetli havaya bakıp iç çektim. Etraf neden bu kadar ürkütücü ve kasvetliydi ki?

Uyuşan ayaklarımı harekete geçirdiğim sırada bana verilen odaya bir bakış attım. Oda çok büyük olmasa da en azından benim için fazla genişti. Kocaman yatak, kapının hemen karşısında, odanın solunda ayna ve giysi dolabı vardı. Üstelik duvarlarda sayamadığım kadar çok mumlar vardı. Pencereden yansıyan görüntüde ise sadece köşkün etrafını sarmalayan ağaçlar görünüyordu. Pencерem aslında bahçeye bakıyordu. Bahçesi ise en az bu köşk kadar genişti. Etraf yemyeşil çimenlerle, rengârenk çiçeklerle kaplıydı. İlk baktığımda bana huzur verse de zihnimi kaplayan o korkutucu düşünceler bir müddet sonra beni boğmaya başlıyordu.

Tüm bu güzelliklerin yanı sıra hava çok soğuktu. Belki de buradaki soğukluğun yanında kutuplardaki eksi dereceler bir hiçti. Dün gecenin kalıntılarını taşıyan kıyafetlerime iç çekip aynada kendi görüntüme baktım. Çöktüm. Bu çöküş, öyle büyüklerden değil, fark edilmeyenlerdendi. Üzerimi değiştirdikten sonra küçük adımlarla merdivenlerden inip karşıma çıkan ilk kapıdan içeri girdim. Asha'nın mırıltılarını duyduğumda arkasından ona yaklaşmaya başladım.

"Utanmazlar!"

Kendi işine o kadar odaklıydı ki geldiğimin bile farkında değildi. Elim omzuna değdiği sırada elindeki çatalı aniden bırakıp, "Kahretsin!" diye bağırdı ve elini kalbine koyarak derin nefes aldı.

"Anaida, ödümü kopardın!"

Omzumu silkip, "Kusura bakma, saydırmaya dalmıştın." dediğimde gözlerini bayarak elindeki çatalı sertçe kabın içine bıraktı. Ne yaptığına bakmaya çalışarak arkasındaki kabın içine uzandıktan sonra, "Kek mi yapıyorsun?" diye sordum. Başını sallayarak septumuna dokundu.

"Bu gece Ryan ve Lous buraya gelecekler. Benden kek yapmamı istediler."

Bahsettiği kişiler hakkında hiçbir bilgim yoktu ve onun içinde sormam gerektiğini düşünerek, "Onlar kim?" diyerek mırıldandım. Bakışlarım yaptığı kekteydi. Burası dünya değildi, ama sanki oraya ayak uydurmaya çalışıyor gibiydiler. Diyar dedikleri bu yer, soğuk ve kapalı havaya sahip olsa da yaşam tarzımızla onlarınki neredeyse ortaktı.

Asha, omzunu silkerek tezgâha doğru döndü. Ben de daha fazla ayakta durmayarak mutfağın ortasındaki büyük masaya doğru ilerledim.

"Ryan... Sana bahsettiğim herif oluyor. Lous ise onun ve Enery'nin arkadaşı. Benim de tabii."

Anladım dercesine başımı salladım. Aslına bakarsak buraya Asha'dan birkaç bilgi koparmaya geldim fakat sorularıma nereden başlayacağımı bilmediğimden dolayı birkaç dakika düşünmek zorunda kaldım. Bu süre zarfında Asha, keki fırına verdi bile. Buranın farklı oluşu gibi fırının kenarında ateş yanıyordu. Kaşlarım çatıldığında nedenini bilmediğim bir ürperti bedenimi sardı. Buradan gitmek istememe rağmen olur olmadık her şeyi merak etmem, sinirimi bozuyordu. Sanki sonsuza dek kalmayı planlıyor gibi her şeyi öğrenmeye hevesliydim.

Sandalyenin mermerin üzerinde çıkardığı sesle irkilip başımı kaldırdım. Tam karşımda Asha belirdi. Onun da bana söyleyecekleri olduğunu düşünüp yüzünü baktım. Kızıl saçları yüzüne dökülüp

bal rengine gözleri umutla parlıyordu. Çok ince kızdı; zaten teninin rengi de bembeyazdı. İnce dudakları güldüğü sırada kenara doğru kıvrılırken bembeyaz dişlerini gösteriyor, kısılan gözleri gülüşü ile birlikte parlıyordu. Onun aksine benim ruhumun yorgunluğu yüzümden eksik olmuyordu.

"İçinde tutma, sorularını cevaplayacağım."

Ve güzelliği ile beraber zekiydi de üstelik. Masada ona doğru kaydım. "Asha, bundan sonra ne olacak? Düşüncelerim birbirine girmiş hâldeler resmen. Tanımadığım bu yerde daha ne kadar kalacağım?" diye fısıldadım.

Evrenin neresinde olduğumu bilmeden, ruh ve ceset kavramlarını idrak edemedim kendimi nasıl güvende hissedecektim? Dahası onları zarar vermeden lanetimi nasıl kıracaktım? Benim kaybedecek pek fazla bir şeyim olmasa bile onların çok fazla şeyleri vardı.

Asha, dudaklarını ısırarak bana tereddütle baktı.

"Bunu ben de bilmiyorum. Bundan sonra sana hatta bana ne olacak bilmiyorum. Önümüzde iki seçenek var; ya hep birlikte yok olacağız ya da hep birlikte bu bataklıktan kurtulacağız."

"Burada insan görünümlü ruhlarsınız, değil mi? Yani, demek istediğim bizim için ruh, görülmeyen, insan bedeninde dolaşan şeydir ve denildiğine göre öldükten sonra bedenden ayrılıyor. Siz ama insan gibisiniz ve ruh olarak niteleniyorsunuz?"

Kızıl Kuyu cesetlerinin bahsettiği ruhlardan biri karşımda oturuyor ama ona baktığımda insandan başka bir şey görmüyordum. Tıpkı bizler gibiydi; konuşmamız, tavırlarımız bile aynıydı.

"Öyleyiz. Yani sizin gibi yemek yer, banyo yapar ve ilişki kurarsınız ancak sizden farklı olarak içimizde büyüttüğümüz kaosla beraber bir özelliğimiz var. Tenlerimiz buz gibi, kalplerimiz bize ait olmaktan atıyor."

Gözlerimi sıkıca kapattım. Bu olanları bir tek ben kavramıyor değildim, değil mi? İnsan olmadıkları gibi, kalpleri de onlara ait değildi. Şaşkınlıktan dolayı rengimin solduğuna, nabzımın zayıfladığına yemin edebilirdim. Asha ayağa kalkarak bana su bardağını uzattı. "İster misin?" diye bana teklifte bulununca başımı sallayarak bardaktan bir yudum su içtim.

"Kızıl Kuyu'ya sen de gittin mi?" diyerek tırnaklarımın kenarındaki etleri koparmaya başladım. Bunu stresli veya heyecanlı olduğumda yapardım.

"Hayır, gitmeme gerek yok. Ben zaten buranın kurallarını biliyorum."

Kızıl kurallar.

"Onlar bana buradan gideceğim takdirde olabilecekleri anlattılar; cesetler dirildiğinde düşman baskısı artacak değil mi?"

Başını olumlu anlamda salladı.

"Maalesef doğru, gitmen Enery'ye bağlı, o isterse gidersin. Ancak lanetini kırmadan buna müsaade edeceğine inanmıyorum. Çünkü sana ihtiyacımız var. Enery'nin Diyar'ını kurtarman gerekiyor, Anaida."

Titrek bir hâlde, "Şu an neredeyim?" diye sordum ürkerek. Başını sağ omzuna yatırıp sırtarak, "Diyar'ımızdasın." deyiverdi sevinçle.

"Paralel evren gibi mi?"

Başını iki yana sallayarak, "Daha çok başka bir evren gibi." dedi.

Bu dediğine karşın bir şey söyleyemedim. Asha gitmek için hareket edecekti ki kolundan tuttuğum gibi, "Mühürlenmemiz gerekiyor bizim." dedim. Daha sonra, "Bu ne demek oluyor? Aşık mı olmamızdan mı bahsediliyor?" diye sordum.

O an aniden Asha'nın yüzündeki ifade soldu. Sanki gerçeklerle yüzleşmemi istemiyor gibi hâli vardı.

"Anaida burada kolay kolay birine âşık olamazsın, örneğin benim gibi çok az kişi var burada. Yaşadığınız durum çok farklı. Yani âşık olmaktan çok sizin birlikteliğinizle her şey sona erecek."

Ağzım şaşkınlıkla açık kalırken aniden ayağa kalktım. Bu kadarı fazlaydı işte. "Ne dediğinin farkında mısın sen? Bu çok saçma! Benden istediğiniz şey... Saçmalıktan ibaret." diyerek mutfağı terk edecektim ki onun sesiyle duraksadım.

"Evet, bu kadar basit değil. Anaida, ikinizin arasında öyle bir bağ oluşmalı ki, aşktan öteye kaçamayacak, ölümden geri dönemez hâle gelmeniz gerekecek. Bu haksızlık ama sen daha doğmadan kaderine bu hüküm verildi. Efendi'nin veya senin seçme şansın yok!"

Senin seçme şansın yok!

O an ona, şu ana kadar yaşadıklarımın zaten benim seçimim olmadığını söylemek istedim. Son sözleri bir bıçak darbesi kadar keskin olduğunda beni yaralayan fakat olması gereken gerçeklere karşı susmak zorunda kaldım. Onun dediği gibi daha doğmadan lanetlendim, şimdi bir şeyler yapsam da anlamsızdı.

Nedenini bilmediğim bir şekilde buraya geldiğim andan itibaren tüm uzuvlarım ağrıyor, beynimin içine âdeta çivi çakılıyordu. Benim inlememi duyunca Asha yanıma geldi.

"Bir yerin mi acıyor? İyi değilsen odana çıkarayım?"

Birkaç dakika sonra kendimi biraz da olsa iyi hissetmeye başladım. Asha'nın esaretinden kurtulup, "İyiyim." diye fısıldadım. Yüzünde endişelenmiş bir ifade vardı. Bu ifadeyi görmeyeli yıllar oldu belki de.

"Böyle olmaz. Odana çıkmaya yardım edeyim sana. Yüzün kireç gibi..." diyerek kolumdan tuttu. Ben de fazla direnmedim zaten. Kolumdan tutup beni odama götürmesine müsaade ettim. Yatağımın üzerinde benimle birlikte oturduğunda ona döndüm. Bu

zamana kadar kimseden görmediğim şefkati daha tanışalı iki gün olmayan bir kızıdan görüyordum. Üstelik insani duyguları taşımaktan uzakta olan bir ruhtu kendisi.

Asha, "Bana bak." diyerek çenemden tuttu. "Üzgünüm... Hiçbir suçun yokken buraya kadar sürüklendin. Belki de daha sonra gelebilirdin ancak gelişin çok aniden oldu. Ben sana hep destek olacağım, çünkü senin yaşadıklarını ben de yaşadım. Üzgün oluşunu, şu hüznünün sebebini anlıyorum. Ama sen de anla bizi; başka çaremiz yoktu, buraya gelmen gerekiyordu. Lütfen bize alışmaya başla. Başla ki senin için her şey daha kolay olsun."

Titreyen çenemi sıktım. Dediği gibi alışabilir miydim? Yani bu benim için kolay olacak mıydı? Oysa bir kitapta alışkanlıkların kader olmadığını, bir inanç olduğunu okudum. Kaderimin böyle olmadığını inanırsam eğer burada yaşamaya alışır mıyım?

Asha'nın dediklerine karşın sadece, "Başka şansım yok?" diye sordum aslında bana böyle olduğunu tekrarlaması için. Başını salladı. O an istemsizce de olsa, "Deneyeceğim." dedim. Burada yaşamaktan çok hayatta kalmak için şansımı deneyecektim.

Bana ait olan fakat kendimi buraya, bu odaya ait hissetmediğim yatağımın üzerinde cenin pozisyonunda uzanırken, Asha'nın, Kızıl Kuyu cesetlerinin dediklerini düşünüyordum. Bedenimi korku ele alırken bahsettikleri birlikteliği düşündüm; mühürde, aşkın bilinmezliğinde kayboldum. Hücrelerimi yiyip bitiren soru dolu düşünceleri kenara fırlattığımda odanın kapısı sertçe açılmıştı. Arkaya dönmeden onun sesini duydum.

"Siyah giymiş bugün de."

Omzumun üzerinden ona anlamayan bir bakış attım. Burada yabancı olduğumu umursamadan bana yaklaştı. "Benimkinden bahsediyorum." diyerek kulağıma doğru fısıldadı.

Durgun bakışlarımı fark etmiş olmalı ki gözlerini devirerek, "Haydi bizimkiler aşağıda. Gel, seni onlarla tanıştırayım." dedi ve elimden tutarak beni çekti. Onun benimle böyle yakın temas kurmasında dolayı buna alışmayan bedenim kasılıyordu. Samimiye-tine inanıyordum ama burada kalıcı olmadığımı düşünüp kendimi geri çekiyordum. "Asha, gelmek istemiyorum." dedim. Sesim de en az ruhum kadar silikti.

Asha, elimden tutarak, "Lous seni beklemekten bir hâl oldu. Hoş, Enery cevabını verdi ama neyse." dedi, beni odadan dışarı çekti.

Merdivenleri büyük bir hızla inerek salona vardık. Üç erkek kafası belirildiğinde yutkunmadan edemedim. Burada yabancı olduğum için bedenim kasıldı. Ne yapacağımı, nasıl davranacağımı bilmi-yordum. Asha, yavaş adımlarla elimde tutarak tekli koltukta oturan Enery'ye bakıp uzun koltukta yan yana oturan Ryan ve Lous'a baktı.

Asha, "Evet, bu bahsettiğim Anaïda." dediğinde Lous ayağa kalkarak bana baktı. Onun bana baktığı gibi ben de ona baktım. Zayıf ve uzun boylu biriydi, yüzündeki pek seçilmeyen çillerine rağmen yeşil saçlara sahipti. Onun da benim gibi renkli olan saç beni daha fazla yabancı hissettirmedi. Değişik tipine rağmen yüzüne küçük tebessüm yerleştirerek elini uzattı.

"Herhâlde Asha sana benden bahsederken yakışıklı olduğumu vurgulamıştır diye düşünüyorum."

Gülümsemeye çalıştığım sırada bakışlarıyla Ryan'ı gösterdi. "Süratsız ama adı Ryan." diye onu da tanıttı.

Ryan, ona öldürücü bakış attığında Asha'nın âşık olduğu adamı dikkatlice inceledim. Lous gibi o da yakışıklı biriydi fakat Lous'tan farklı olarak esmer tenli ve daha kalıplıydı. Benim gibi bir süre bakışlarını üzerimden çekmedi fakat Asha'nın boğazını temizlemesi üzerine beni süzen harelerin hedefi bu kez o oldu.

Lous elini uzatarak, "Her neyse işte, tanıştığımıza memnun oldum. Eminim ki burada çok zorlu günler geçireceksin ama en sonunda bizim gibi sen de burayı seveceksin." dediğinde yüzümdeki ifadeden eser kalmadı. Burayı sevmek istemiyordum, zaten burayı sevmem için bir sebep de yoktu.

"Neyse işte oturun. Ne ayak üste dikiliyorsunuz?" diyen kaba sesle başımı çevirerek omzumdan onun oturduğu kısma baktım. Diyar'ın efendisi pür dikkat bizi izliyordu. Her zamanki gibi saçları bu günde dağınıktı, alnına dökülen birkaç tutama aldırmadan elini başına yaslayarak koltukta gerindi. Bu umursamaz tavrı sinir bozucu olsa da ben de onun gibi dediklerini umursamadım.

Asha, Enery'ye gözlerini devirerek, "Tatlım, sen otur ben kekleri getireyim." dediğinde burada yalnız kalacağımı düşünerek, "Yardım etsem?" diye atılıverdim.

Asha sırtarak, "Gerek yok, ben hallederim." deyip göz ucuyla Ryan'a baktı. Ona delicesine âşık olduğunu bu bakışlardan anlamak mümkündü. Sahi aşk bir tek bakışlarla mı belli oluyordu?

O salonu terk ettikten sonra Lous ve Ryan'ın oturduğu koltuğun yanındaki tekli koltuğa oturdum. Ne kadar çaktırmamaya çalışsam da, buraya ait olmadığım onların yanında daha çok fark ediliyordu. Kendilerine özgün havaları vardı, elbette buna onların bakışları da dâhildi.

Lous ve Ryan kendi aralarında kısık sesle sohbet etmeye başladıklarında ben onunla göz göze geldim. O an ne oldu bilmiyorum ama sanki tüm korkularım, acılarım gün yüzüne çıktı. Aksi takdirde beynimdeki ağrı, kalbimden vurulmuşa döndürdü zihnimi. Sanki bir kurşun ağır çekimde Enery'nin gözlerinden çıkarak göğsümün üzerine saplandı.

"Kaç yaşındasın sen?"

Aniden salona sessizlik çöktü. Lous benden bir cevap beklercesine yüzüme bakmayı sürdürdü. "Yirmi üç." dedim kısık sesle.

"Ne?" diye haykırdı âdeta. Kaşlarım çatıldığında neden şaşırdığını merak ettim. Lous, "Amma da küçüksün be!" diyerek sırttı. Bu dediğine karşı, "Hayatı sırtlamak için pek de küçük bir yaş değil." deyip ellerimi kucagımda kenetledim. Daha sonra, "Senin kaç sandı?" diyerek omzumu silktilim. "En çoğu on dokuzlarındasın." diye ekledim. Çocuksu durduğu için böyle söyledim.

Lous'tan öyle bir kahkaha çıktı ki istemsizce kaşlarım çatıldı. "Yaşımı öğrendiğinde bayılmayacağına söz ver!" diyerek koltukta bana yaklaştı. O zaman Enery, "Lous, yavaş ol!" diyerek sert tonda sesini yükseltti.

Lous, koltukta bana yaklaşmayı keserek bir iki adım geri çekildi. Ben ona dikkatimi vermişken, kalın sesiyle, "Üç yüz bir yaşıdayım. Sence de on dokuz yaş için fazla yaşlı değil miyim?" diye alaylı şekilde sordu.

Ağzım açık kalırken bu kadarının fazla olduğu kanaatine geldim; insan değiller, biliyorum. Fakat bu kadar uzun yaşamalarına bir türlü inanamıyordum işte.

"İşte kekler de geldi!"

Asha'nın salona gelmesiyle birlikte sırtımı koltuğa yasladım. Buradaki herkes asırlardır yaşıyorlar. Her şey şaka gibiydi. Acaba Enery kaç yaşında?

Ryan, "Getirmeseydin." dediğinde Asha, ona sinirli bir şekilde, "Çok istiyorsan gidip kendin alsaydın!" diyerek gözlerini devirdi. Elindeki keki sehpanın üzerine koyduğunda bakışlarım dondu. Hâlâ burada olduğuma, benden asırlarla büyük olan ruhların arasında olduğuma inanamıyordum.

Bana uzatılan tabağa baktığımda Enery'nin bakışları hâlâ ben-deydi. Lous, iştahla dilimini yerken Ryan dokunmamıştı bile. Onun bu gıcık hareketine dikkat etmesem bile bir süre sonra Asha'nın moralinin bozulduğunu anladım. Onun gibi birinin üzülmesine gönlüm el vermediği için yemeyeceğimi düşündüğüm kekten bir dilim aldım.

Birinin ayaklanmasıyla birlikte giden kişinin ardından baktım. Enery tabağına dokunmadı bile. Böylece Ryan'da birkaç dilim yedikten sonra öylece dümdüz duvara baktı. Herkesin aksine Ryan'ın böyle durgun olması dikkatimi çekti. Asha'nın dediği kadar duygusuz bir adammış görünüyordu. Ama ben bu yaşma kadar her zaman duygusuz insanların içinde büyüyüp yaşadım. Ve sizi temin ederim ki, Ryan da gördüğüm şey kesinlikle Asha'nın anlattıklarından ibaret değildi.

Birkaç dakika sonra salonda oturmaktan yorulmuş olmalıyım ki, merdivenleri çıkarken bile ayaklarımı hareket ettirmekte zorluk çekiyordum. Devasa büyüklükteki köşkte fısıltım bile çağlığa sebep olurken, içten içe hesaplayamadığım düşüncelerim kendi yörüngelerini belirliyordu. O yörünge hayali olsa bile şu an bakışlarımın hedefi, duvara bitişik olan merdivene kaydı. İçimdeki merak hissi beni yiyip bitirmeden o tarafa doğru yürümeye başladım.

Merdivenin ilk basamağına adım attığımda aniden dengemi kaybetmişim ki sıkıca tutunarak yukarı baktım. Bu merdivenin sonu nereye çıkıyordu? Birkaç basamaktan sonra biten merdivenin sonunda karşılaştığım duvarla iç çektim. Bir duvara tırmanan merdiven olamazdı, değil mi?

Gizli geçit olacağını düşünüp elimi kabarık duvara bastırdım. Parmaklarım pütürlü yüzeyle buluştuğu sırada aniden duvarı itmek

zorunda kaldım. Geriye doğru hareket eden duvardan geçidi sağa kaydırduğım sırada bir kez daha şaşırdım, çünkü merdivenin sonu çatıya çıktı.

Esen rüzgârla birlikte kollarımı bedenime sardı. Buranın havası o kadar güzeldi ki istemsizce başımı yukarı kaldırmadan edemedim. Dengemi korumakta zorluk çektiğim sırada yavaş adımlarla aşağı bakmadan çatının en ücra köşesine doğru yürümeye başladım. Burası bizim dünyamıza benziyordu aslında; varlıklar konuşabiliyor, yemek yiyebiliyorlardı. Tek fark, insan olmamaları ve büyük kaosa sahip olmalarıydı. Buna rağmen eski evimden uzak kalsam da aslında buraya alışmaktan da korkuyordum.

Çünkü alıştığım her yer bir şekilde benim mezarım oluyordu.

Arkamda beni merak eden bir aile bırakmadığımı biliyordum, ancak Mark ve Jeremy böyle kaybolmalarıma alışmadıkları için kesinlikle merak edeceklerdi. Bir an bunun için mutlu oldum. Arkandan birinin seni merak etmesi güzel bir his olmalıydı. Bu hissi anemden ve babamdan görmesem bile en çok kendime kıızıyordum. Sustuğum, kaybetmekten korktuğum için en sonunda ailemi kaybettim. Annemi kaybettiğim gece başkasına sarıldı, işte hayatın tüm çıplaklığıyla o an tanıştım. Oysaki daha çok küçüktüm; sarılmaya, okşanmaya ve sevgiye muhtaçtım. Eğer eskiden bunu yaşasaydım şimdi daha farklı biri olacaktım. Elimde başka birinin kanı yerine çiçekler, gözlerimdeki acı yerine mutluluk olabilirdi. Fakat yalnızlığın getirdiği hüznün, gündüzümü de gecemi de benden çaldı. Ailem için yanlış olduğumu bilmeme rağmen doğruluğumu iddia etmeye çalıştım. Şimdi yaptığım bu hatanın bedelini lanetimle, cezalarım ile ödüyordum.

Simsiyah olan gökyüzünde bir rüzgâr esti. Yanaklarımdan akan gözyaşlarımı sildim. Her ne olursa olsun, onları düşündüğüm zaman içimde dinmek bilmeyen bir öfke, kanımda dolaşarak ağlamama

sebepe oluyordu. Sonuçta aile kavramı benim için çok önemliydi; onların desteğine her zaman ihtiyaç duyuyordum, özellikle muhtaçmışım gibi hissediyordum. Muhtaçlığım mahkûmluğuma sebebiyet verirken katilimin annem olduğunu ve o kanlı bıçağı gizleyeninin de ben olduğumu kimseye söyleyemeyecektim.

Uyuşan ayaklarımı dümdüz açarak burnumu çektim. Buradan gitmek istemememe rağmen ayaklarım bir türlü hareket edemiyordu. Aniden başımı kaldıracaktım ki kalbime saplanan acıyla iki büklüm oldum. Buraya geldiğim günden beri ilaçlarımı almıyordum. Nerede olduklarını bile bilmiyordum. Yüzüme düşen gölgeyle kapattığım gözlerimi açtım. Enery, kalbimin üzerindeki elime bakarak, "Neden hâlâ buradasın?" diye sorarak bana doğru yaklaştı. Sıkışan nefeslerimin ardından ona bakıp gözlerimi kıstım.

"Ben geldiğini duymadım."

Bir anda kalbimin üzerindeki elimden sıkıca tutarak beni kendine doğru çekti. Tam gözlerimin içine bakıyordu. Sersemlemiş kalbim, hızını durdurmadan çarpmaya başladı bile.

Dudaklarının arasından aldığı nefes yüzüme çarptığı sırada, "Buraya nasıl geldiğini sanıyorsun?" diye sordu. Dudağının alaycı bir tavırla yukarı doğru kıvrıldı. "Sen biliyordun?" diye sordum şaşkınlıkla. Ama nasıl? "Benim olduğum yerde haberim dahi olmadan adım bile atamazsın." demiş olmasına rağmen onun gözlerindeki yangının farkındaydım.

İnanamazcasına yüzünü izledim. Bunu anlamış gibi, "Merdivenin ilk basamağından anlaman gerekiyordu aslında." deyiverdi. Sesi tekdüze çıktı. Bu, çatıya öyle kolayca çıkamazdın demek oluyordu.

Bakışmamızın üstünden ne kadar süre geçti bilmiyorum ama yüzümdeki soğuklukla ve onun beni buraya geldiğim andan itibaren izlediğini düşünmekle beraber kanımdaki fütursuz heyecan beni alaşağı etti.

Ne düşüneceğimi bilmeden koşarak onun yanından ayrılmak istiyordum aslında. Bugünden itibaren istemesek de onunla bir yola çıkacaktık. Bakışlarından ve kişiliğinden anladığım kadarıyla onunla aramızdaki ilişki asla kolay olmayacaktı. Sonuçta bu bakışları daha önce başka birinde de gördüm. Ona ilk kez, "Onun gibi bakıyorsun." dediğimde annemi kastetmiştim.

Bakışlarını yüzümden çekmeden, "Neden bu hâldesin?" diye sordu. Omuz silketti. Onun en son salondan çıktığını hatırlıyordum. Ne ara peşimden buraya kadar geldi. Çatıdan etrafı izlemeye başladım. Yüksek olmasına rağmen tedirgin hissetmiyordum. Bana yaklaşıp yüzümü süzdü. Karşımdaki adam ruhtu, dahası bazen görünmez de olabiliyordu.

"Sence de normal değil mi?" diye sordum. Omuz silkerek bakışlarını etrafta gezdirdi.

Tok sesle, "Burası için bu hâlde olman normal. Ancak biliyorum ki tek nedeni bu değil." dedi. Bu hâlde olmam için elbette tek neden bu değildi.

Kasvetli havaya baktım. Saçlarımı yüzüme dağıtan rüzgâra inatla onları geri itiyordum. Güneşin çok uzaklardan bizi izlediğini hissederek ellerimi iki yana açtım.

"Senin bu Diyar'ında birden fazla nedenlerim oluştu. O kadar sorular var ki zihnimde, hangi birinden başlayacağıma karar veremiyorum. Üstelik işin garibi sen de bana yardımcı olmuyorsun!"

Sesim sert çıkmıştı. Enery, kısıp bakışlarla beni süzdü.

"Ne yapmam gerekiyor? Her şeyi bildiğini varsayıyorum. As-ha'dan gerekli olan çok fazla şeyi öğrendin. Şimdi geçmiş karşıma beni suçlu duruma sokmaya çalışıyorsun."

Alayla gülümsedim.

"O zaman kim suçlu? Her şeyin bir cevabı var, bunu ben de biliyorum. Tatmin olmadığım şey cevapların anlamları. O anlamlar çok ağır."

Enery de benim gibi sinirlendi. Kaşları çatılarak yüzünde öfkeli ifade belirdi.

"Kimin suçlu olduğunu biliyorsun! O kadın ve lanet olasıca aşkı yüzünden bu hâldeyiz!"

Zaten daha fazla bir şey de söylemedim. O da devam etmedi. Her şey açıktı. Ödenecek çok fazla hesap vardı ama kimin ne kadar acı çekeceği belli değildi.

Sustuğumu görerek kurumuş gözyaşlarıma baktı. Yanaklarıma hâlâ soğuk rüzgârlar çarpıyordu. Kısık sesle yüzüme doğru fısıldadı.

"Daha fazla gökyüzümde ağlama, lanetli. Burada yaşamaktan başka bir çaren yok."

BEŞİNCİ BÖLÜM

“HAYALET ADAM’IN GELİNİ”

*“Titrek ellerimde benliğimi tutuyordum.
Sıkıca kapattığım gözlerimin ardında ise onun hayali vardı.
O hayaline ait varlığım ise varlığından kopmuştu..”*

Geçmişten kesit

 İnsanoglunun yaşamını bilim adamları bir bitki evresiyle dört aşamaya bölmüştür; tohumun ekilmesi, yeşermesi, çürümesi ve yok olması gibi. Peki, şu an ben bu aşamanın kaçınıcındaydım? İlkinde mi, yoksa üçüncüde mi? Belki de haberim olmadan dördüncüdeydim. Buna artık ben bile karar veremiyordum. Çünkü artık bana ne olacağı ile ilgilenmeyi bırakıp geleceğim için endişelenmenin bir anlamı olmadığını farkına vardım.

“Şuna baksana. Nasıl da ezik ezik bakıyor!”

Arkamdaki fısıldaşmaları dinlemeden önümdeki kitabı okumaya devam ettim.

"Ezik olduğu içindir!" diye alaylı bir ses kulağıma iliştiğinde kitabın yanındaki kâğıdı sinirimden dolayı buruşturmuştum. Ben ezik falan değilim!

Bendeki değişimin farkına varan fizik öğretmeni, "Anaida, dersi dinliyor musun?" diye sordu aniden. Şaşkınlıktan dolayı başımı evet anlamında iki kez sallayıp, "Tabii ki, Bayan Clasey." dedim.

Kemik gözlüğünü düzelterek, "O zaman en son söylediğimi tekrarla." dedi.

Ne diyeceğimi bilmeden aniden donmuş ifadeyle yüzüne baktım. Dersi dinlemiyordum bile, sorusuna nasıl cevap verecektim ki? Bayan Clasey, sorusuna cevap bulamadığı için üzerime bir hışımla gelerek elini tehdit edercesine salladı. Ciğerlerimin içinde saklı kalan nefesim, dışarıya fırlamak için kalın duvarlara yumruk atıyordu âdeta. Oysa çoktan kulaklarımı kapatmıştım o seslere.

"Hemen dışarı çıkıyorsun, Braimen! Ve bir dahaki dersime ebeveynin olmadan giremezsin." diyerek kolumdan tuttuğu gibi sıradan kaldırdı.

Bunu ne anneme ne de babama açıklayabilirdim.

"Ben üzgünüm, lütfen..."

Cümlemin sonunu getirmeme izin vermeden işaret parmağıyla kapıyı gösterdi.

"Hemen!"

Her kelimenin üzerine bastırarak söyledi. Ben ise sadece ona yalvaran gözlerle baktım. Bu harelerdeki acıya rağmen umursamadan masasına geçmişti. Dışarı çıkmak için adım atacaktım ki sınıftan birisi, "Annene söyleyecek misin?" diye sordu.

Şimdi olmazdı, eğer şimdi ağlarsam bir daha durduramazdım kendimi.

"Gelecek bir annen, baban var mı?"

"Söylesene, utanç duymak nasıl bir his?" diye bir ses daha eklendiğinde, elimde olmadan, "Kesin sesinizi!" diye bağırarak sıramdaki deflerimi ve çantamı kaptığım gibi kendimi sınıftan dışarı attım. Bunun gibi binlerce kez ezilmeme rağmen böyle davranmalarını umursamıyordum. Fakat söz konusu annem ve babam olduğunda söyleyecek çok şeyim oluyordu.

Tüm sınıf, hatta tüm okul üzerime geliyordu, çünkü bu okulda ebeveynlerin tarafından sevilmediğin takdirde sana da kimse değer vermezdi. Özellikle, ebeveynlerinin bile sevgisini layık değilsen kimsenin sevgisine layık değildin, diyerek bıçaklandığın sırtına bir kez daha acıları saplıyorlar.

Gözlerimden akan yaşlara aldırmadan kendimi kızlar tuvaletine attım. Hep böyle oluyordu; derdimi anlatmadığım hâlde üzerime gelmeleriyle birlikte tüm hayatımın gerçeklerini tokat misali yüzüme çarpıyorlar. Bu ülkede, onlarla aynı havayı solumak istemiyordum: sonuçta istediğim tek kişi babamdı. Şu an yanımda olmasına, ona sarılmaya ihtiyacım vardı.

Derler ya, bir kızın kahramanı babasıdır; benim babam asla kahramanım olmamıştı ama onu öyle görmek istiyordum. Hayallerimde bana sarılıyor, her şeyin gerçekten ama gerçekten geçeceğini fısıldıyordu. Fakat sadece hayal olduğunu gözümünden bir damla yaş aktığında fark ediyordum. Oysa onun hayalleri bile her şeyden güzeldi.

Yanımda olmadığı için ona kızmıyordum; beni seçmemesinin sebebi neydi bilmiyorum, belki de o da böyle olmasını istemezdi. Dedim ya, kızgın değilim. Ama... Çok fazla kırgındım. Kanatlarım, ruhum, sevgim kırgındı; hem de öyle bir kırgındı ki asla iyileşmeyecek, unutmayacak yaşadıklarımı.

Ben babasının biricigi olmak için her şeyi feda eden lakin elinde avucunda hiçbir şeyi kalmayan biriyim. Sadece biriyim.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum fakat zilin sesiyle başımı kaldırdım. Bir an önce bu lanet olası okuldan defolup gitmek istiyordum. Ben kapıyı varmadan sertçe açıldı. Karşımda otuz iki diş sırtan Bella ile kendimi geri çektim. İşte bu sürtükten nefret ediyordum. Onunla yaşıt olmama rağmen başıma açmadığı bela kalmadı. Anlaşılan yine bir eğlence peşindeydi.

Dışarı çıkmak istediğimde göğsümden iteledi ve üzerime gelmeye başladı.

"Küçük faremiz nereye saklanmış böyle!"

Alaylı sesiyle gözlerimi devirdim. Artık ne bu sürtükten ne de etrafındaki köpeklerden korkuyordum. Arkasındaki birkaç kıza dönerek, "Kapıyı kontrol edin, minik faremiz kaçmasın." dediği an dudağımı dişledim. Canı oyun oynamak istiyordu anlaşılan.

"Çekil önümden!" diyerek onu omzundan ittim.

İğrenç yüzünü yüzüme yaklaştırarak nefesini yüzüme üfledi. İstem-sizce ondan tiksindim; giyim kuşamından ziyade hareketleri o kadar iğrençti ki onu her gördüğümde midem bulanıyordu. Bana yaptıklarından sonra onu hayatım boyunca affetmeyecektim ve artık bana dokun-maması için elimden geleni yapacaktım. Oysa o an, her şeyin düşündü-ğüm gibi olmayacağını bilmem gerekiyordu.

Baskısından kurtulmak adına onu ittirmeye çalıştım. Bir milim bile kıpırdamadı.

"Neden ama biz çok eğleneceğiz. Değil mi, kızlar?"

Bella, üzerime doğru gelmeye başlayınca dizimle karnına bir tek-me attım; ne olduğunu anlamadı ama idrak etmesine de izin vermeyip saçından tuttuğum gibi duvara fırlattım. Bedeni az önce yaslandığım duvara sertçe çarptı. Daha fazla burada kalmanın bir anlamı olmadığını bildiğim için dışarı çıkacaktım ki kendisi ile birlikte getirdiği kızlar önümü kesti.

"Seni geveze seni, bu kez elimden kurtulamayacaksın. Buradan ölü çıkacaksın!" diye bağırarak Bella'yı duymamaya çalıştım. Hafifçe sırtıtp, "Yap da görelim." dedim, ama birkaç dakika sonra bu yaptığımın gereksiz bir cesaret olduğunu anladım.

Bella, yanındaki kıza elini uzattığında kız cebinden çıkarttığı törpüyü onun avucunun içine bıraktı. İşte şimdi bitiş noktasını görebiliyordum. Sakin olmaya çalışıp, "Ne yaptığını zannediyorsun?" diye bağırdım.

Bir törpüyle delik deşik olacaktım. Tuvalet köşesinde ölen bir leş yığını olarak hatırlanmak istemiyordum. Bella, "Bu kadar çabuk olacağı aklıma gelmezdi, bebeğim." diyerek yüzüme tokat attı ve, "Ama yine de en son benim yüzümü göreceğin için sana acıyorum." diye ağzında bir şeyler gevelediğini duydum.

Yavaşça yüzüme doğru yaklaşıp dudağını diliyle yaladı. Onun yüzüne bakmadan gözlerimi duvara sabitledim. "Bunu tek başına yapsana!" diye bağıırıp kollarımı tutan kızları itelemeye çalıştım. İki taraftan da sıkıca yakalandım. Yeni alınmış törpünün ucu tuvalet ışığında parlamıştı. "Bırak beni!" diyerek çığlık attım.

Yüzüme bir kez daha tokat attı. Yanağımda beş parmağının izi kaldığına yemin edebilirdim. Durmadı ve kıpırdattığım ayağıma tekme attı. Canım acımıyordu, acıyan tek şey sol göğsümün altındaki et parçasıydı.

Bella, "Önce o masum yüzünle başlayalım." dedi ve cümlesini tamamlamadan törpüyü yüzüme bastırarak usulca aşağı doğru kaydırıldı. İnce bir sızı, şakaklarımdan çeneme doğru uzanınca içimde gizlediğim en acı çığlığı bastım. Öyle bağıırıyordum ki, Bella bir an duraksadıktan sonra ardından kızın ona uzattığı beyaz bez parçasını ağzıma tikiştirdi. Ve ben o an ölümden korktum. Ölüm öyle beklenildiği gibi kolay değildi. Hele ki canlı canlı bunu hissediyorsan bu en kötüsüydü. Korkarak da olsa Tanrı'ya ölümün, bu kadar acıtmaması için dua ettim.

Bella'nın ikinci kez yüzümü çizdiğini anladığımda çoktan gözyaşlarım yaramanın üzerine tuz gibi eklendi. Acı katlanılmaz hâl aldığımda, gömleğimin iki tarafından tutarak parçaladı. Çığlık çığlığa bağıryordum, hissettiğim duygu bir tek acı değildi, utanç da vardı.

Yüzümden akan kanlar sayesinde her tarafım kırmızıya boyandı. Bu olanlar benim için bile çok ağırdı. Sanki evren tarafından lanetlenmiş gibiydim. Törpüyü sıkıca elinde tutarak son kez keyifle yüzüme doğru fısıldadı.

"Umarım bu bedenin acı içinde kıvranıp durur!"

Ve törpüyü tuttuğu gibi göğüslerimden göbeğime, ardından bacaklarımın kadar bastırarak hareket ettirdi. Yer yer kanayan derim artık acıyı hissetmez hâle gelirken dizlerimin bağı çözüldü. Benden bağımsız şekilde bükülen dizlerim açıkta kalan göğüslerim gibi kıpkırmızıydı. Yüzümü düşünmeme bile gerek yoktu. Bella'nın arkasındaki kız telaşlı hâlde koşarak, "Müdire Hanım buraya doğru geliyor." dediğinde onların gideceğini ve beni böyle bırakacağını düşündüm. Ancak o düşüncelerimin tam tersini yaparak yüzüme doğru eğildi. Nefes nefese kalarak yüzüne baktım. Ağzımdaki beze rağmen bağıryordum; sesim boğuk çıksa bile ölmek için çabalıyordum bir şekilde.

Bella, törpüdeki bana ait olan kanı gömleğime silerek, "Görüşmek üzere." dedi ve kanlı törpüyü sertçe karnıma sapladı. İşte o an ağzımdaki bezi umursamadan güçlü şekilde bağırdım. Genzimden çıkan yırtıcıses, ciğerlerimi paramparça ederken ikinci kez törpüyü karnıma sapladı. Bu acı, tarifsizdi. Karnımdan kalbime doğru yavaş yavaş akıyor, tüm sinir sistemimi yerle bir ederken, su yerine kanın aktığını, gözlerimin karardığını hissettim. Yanaklarımdan akan sicim sicim gözyaşlarım kanın metalimsi kokusuna karıştığı anda açıkta kalan göğüslerime vuran rüzgârla, Bella ve diğerlerinin çıktığını anladım. Esen rüzgârdan dolayı bir an yaralarım sızlamıştı. Etrafı bulanık görmeme rağmen, midemdeki kusmuğu çıkarmak için doğrulmaya çalıştım. Sadece

çalışmakla yetindim; sonuçta çoktan midemden ağzıma doğru büyük hızla yükselen acımsı tat, istemsizce dışarı çıkmıştı. Törpü hâlâ karnımdaki delikteydi. Onu çıkarmak için ne kadar çabalasam da elimi kaldıracak hâlim kalmadı. Düşüncelerimde ise tek şey; bu nefes alışlarımın son olmaması dileği vardı. Her ne olursa olsun bunu ona ödetecektim.

Ağrıyan çeneme inat boğuk çığlıklarla bağırdım. Yardım istedim, beni buradan kurtaran bir insanoğlu istedim fakat ne gelen ne de giden oldu. Üzerimde kapanan kapıyla bacaklarımdan akan kanlara baktım. Kefenim kırmızıydı bu kez. Bir kan kokan kefenim ile artık ruhumun derinlerinden gelen haykırıları duydum. Bu benim, sizin, nicelerimizin haykırışıydı, biliyorum. Bella gibileri bitmeyecek, annem gibi anneler sayesinde zehirlenecektik. Tüm bunlara rağmen yaşamak istiyordum; ben gerçekten kim olduğumu bilerek lanetimle, hatalarımla, zihnimi işgal eden seslerle birlikte yaşamak istiyordum.

Gecenin bağıışı sabahın arkasında saklanırken çığlıklarımın geçen bir sabahın ardından yatağımın içinde oturuyordum. Gece boyu susmayan sesler yeniden kulaklarıma dolmaya başladığında deli gibi yatağımdan sallanmaya başladım. Buraya geldiğimden beri sık sık yaşamasam da bu olayı, artık bir şeyi anlamaya başladım. Burada korktuğumda bile bu sesler gelmeye başlıyordu.

Sıklaşan nefeslerimin ardından elimi kalbimin üzerine basturdım. İlaçlarımı bir süre kullanmadığım için onlara mutlaka erişmem gerekiyordu.

"Anaida, kalktın mı?"

Dalgınlığım Asha'nın sesiyle dağıldı. Kalbimin üzerindeki elime bakıp irileşen gözleriyle bana yaklaştı.

"Neler oluyor? Sen iyi misin?"

Rengimin değiştiğine yemin edebilirdim. Çünkü bunu kuru-
yan dudaklarımdan ve Asha'nın tedirgin bakışlarından anlamıştım.
Asha, şaşkıncı bana doğru gelmeye başladı.

"Ben iyiyim. Sadece ilaçlarımı almam gerekiyor. Onlar nerede
biliyor musun?"

Asha, başını yavaşça anladım dercesine sallayarak, "Bilmiyorum,
büyük ihtimalle odandadır." diyerek bana doğru yaklaşmayı kesip
odanın içindeki birkaç dolaba bakınmaya başladı. Ben ise durgun
bir hâlde onun yaptıklarını izliyordum. Bugünde diğer günlerde ol-
duğu gibi çok güzel görünüyordu. Mini kot şort üzerine ise büstiyer
giydi. Bu kez burnundaki septumunu değişip gözlerini siyaha boya-
dı, bileklerine ise siyah bilezikler taktı.

Asha nefesini bıkkınlıkla dışarı saldı. "İlaçların burada da yok."
diyerek dolabın son çekmecesini sertçe kapattı.

Aklımda nerede olabileceği ile ilgili bir yer yoktu. Asha benim
yüzüme bakarak, "Kahvaltıya inelim mi?" diye sordu. Düzensiz ne-
feslerim yavaş yavaş düzelmeye başladığı sırada başımı salladım.

Bu kadar cana yakın olması kendimi daha iyi hissettiriyordu
bana. En son kahvaltı masasında oturup sessizce önümdeki yiye-
cekle oynuyordum. Enery, Lous ve Ryan'ın nerede olduklarını bil-
miyordum, öğrenmek için ise Asha'ya sormam gerekiyordu.

Asha, "Enery, birazdan burada olacak." dediğinde gözlerimi ma-
sadan kaldırdım. Sanki ne düşündüğümü biliyor gibiydi. Bakışları-
mı onda sabitlediğimde sertçe yutkundu. "Onunla beraber küçük
bir yolculuğa çıkmam gerekecek." dedi.

"Ne yolculuğu?"

Sesimin daha umursamaz çıkmasını isterdim. Asha, hafifçe sırı-
tarak, "Ruhların senin geldiğinden haberi olmalılar." dedi. Neden
bu kadar keyifliydi, hiçbir fikrim yoktu. Hem bilseler ne olacaktı ki?

Asha'ya bakarak. "Peki, nereye gideceğiz?" diye sorduğumda fincanımı tekrar masaya bırakmak zorunda kaldı.

"Bunu söylemeyi sevmiyorum ama gidince görürsün."

Ona daha fazla bir şey sormamıştım. Zaten bir süre sonra ikimiz de odalarımıza çekildik. Şimdi ise ben o adamın gelmesini bekliyordum. Bu Diyar çok soğuktu; havası, ruhları özellikle düşüncelerim bile soğuktan buz tutmuş hâldeydi.

Gözlerimi kapatıp sessizliğin içinde, kendi bağırışlarımı dinlerken aniden kapı açıldı. Ne olduğunu anlamadan içeri giren adamla ayağa kalktım. Yüzündeki sinirli ifadenin ağırlığını üzerimdeki bakışlarından hissettim.

"Asha nerede?"

Anlamıyormuş gibi yüzüne baktım. "Ben nereden bileyim, habirim yok." diyerek gerçekten nereye gidebileceğini düşündüm.

"Az önce birlikte kahvaltı yaptık."

Kısık sesimle gözlerini üzerime dikti. Bedenim gerilmeye başladığında susmuş zihni tekrar canlanmış olmalı ki aniden, "Lanet olsun!" dedi.

O aklında neler geçtiğini bilmiyordum. Bir an Asha'a kötü bir şey olacak korkusuyla öne atıldım. "Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda beni es geçerek cebinden çıkardığı küçük cihazın tuşuna bastı. Saniyeler akıp giderken, "Onu hemen bul! Asha'dan bahsediyorum. Yok, yok işte!" diyerek sesindeki asaletli hükmü dışarı saldı.

Cihazı tekrar cebine attığında bana döndü. "İki dakikaya aşağıda ol." diyerek odadan dışarı çıktığında olan bitenin şaşkınlığıyla derin nefes aldım. Asha neredeydi? Dahası onunla nereye gidecektim?

Birkaç dakika sonra üzerime bir şeyler alarak aşağı indim. Tedirgin hâli var gibiydi; belli etmese bile Asha için endişelendiği ortadaydı. Onun arkasından küçük adımlarla dışarı çıktığımda başımı

gökyüzüne çevirdim. Güneşin önünde yine kocaman kara bulutlar vardı. Buraya güneş doğmuyordu, zifiri karanlık değildi fakat kocaman bulutlar güneş ışınlarına izin vermiyordu. Kasvetli havası bunun içindi. Fakat bu yine de morumsu gökyüzünün güzelliğini görmeme engel olmadı.

Hafif gülümsemeyi dudaklarıma kondurdum. Önümde ilerleyen Enery'ye bakmadan etrafı gözlerimle taradım. Az önce çıktığımız köşkü incelemeye başladım; iki katlı ve devasa olan mimari, dışarıdan daha muazzam görünüyordu. İstemsizce ağzım açık kaldı. Korku filmlerindeki köşklere benziyordu. Çok ürkütücü ve buradan kaçmama teşvik eden bir havası vardı.

Şaşkın bakışlarım etrafı hayranlıkla süzerken ayağıma takılan taşla dengemi kaybettim. Öne doğru tökezleyecekken, "Dikkatli ol, lanetli." diyerek önümdeki taşı ayağının ucuyla kenara fırlattı.

Karşımdaki üstü açık, yüksek araca baktığımda onun çoktan sürücü koltuğunda oturduğunu gördüm. Etrafı ve bu Diyar'ın güzelliğini şu saatlerde gördüğüm için epey şaşırdığımın farkındaydım ama böyle yerlerin sadece hayal ürünü veyahut filmlerde olduğunu zannediyordum.

Araç pütürlü yolda hareket ederek bir müdet sonra hızını yükseltip ara yollarla köşkten uzaklaşmaya başladık. Nereye gittiğimizi çok merak ediyordum; ancak bir süre sonra gözlerimle kayıp giden ağaçları, köşkleri izlemiş olduğum Diyar'ın büyüüne kapılıverdim. Eski çağlara fırlamış gibiydim âdeta. Çoğu yerde kırık dökük evler olmasına rağmen etraf çok temizdi. Yemyeşil ormanın içinden araç geçip gittiğinde temiz havayı içime çektim.

Birkaç dakika sonra araç büyük sarsıntıyla durdu. İçimde başlayan mide bulantısı beynimde çalkalanıp duruyordu. İstemsizce etrafa bomboş bakışlar atıyor, ağaçlarla kaplı olan alana bakıyordum. Hava yavaş yavaş kararmaya başladı, ormanın derinliklerinden gelen kurtların ulumasıyla birlikte gerildim.

O anda Enery sakince bana dönüp delice bakışları altında ruhumu kontrol etti. "İn!" deyip beni beklemeden araçtan indi. Onun gibi ben de araçtan indiğimde kocaman cüssesine doğru yürümeye başladım. "Korkuyor musun?" diye sorup kısık gözlerle tepkimi ölçtü. Başımı iki yana salladım.

Korksam bile bunu sana belli etmeyecektim.

"Korkmuyorum!" diyerek öne atıldım. Kızıl Kuyu cesetlerinden korkunç bir şey göreceğimi sanmıyordum.

Yüzü ciddileşti. Dediklerimi tartıyormuş gibi ilk önce bedenimi, ardından yüzümü süzdü. "Ama korkmalısın." deyip bana omzunun üzerinden bakış attı. Daha sonra aracın arka kapısına doğru ilerleyip kızıl renginde bir giysiyi bana uzattı.

"Bu ne?"

Bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Pelerin... Bundan sonra senin pelerinin bu. Giy." dedi. Ben ise başka bir şey demeden pelerini giydim.

Her ikimiz de yan yana önümüzdeki köşke doğru ilerlerken ben başımı kaldırıp çatıdaki kargaya baktım. Esen rüzgârla birlikte ilk önce pelerinim havalandı. Karga da sanki geldiğimi hissetmiş gibi yükseklikten bana doğru uçmaya başladı. Bakışları pürdikkat bendeydi. Enery, buna dikkat etmeden yürümeye devam ederken ayaklarım benden izinsiz durdu. Donup kalan bakışlarımla karga üzerime doğru hızlıca havada süzüldü. O kadar hızlıydı ki bir an ne yapacağımı düşünmeden hemen kenara attım bedenimi. Onun bana çarpacağını düşündüm fakat kendi yörüngesini belirlemiş gibi dümdüz uçmaya devam etti. Açtığı kanatlarının arasında özgürlüğü hissederken bakışlarım onda takılı kaldı. Anlamadığım şekilde sanki o kargayı tanımış, böylece o da beni tanımış gibiydi. Aklımın bir köşesinde onun uçuşunu her zaman hatırlayacağımı kendime fısıldayarak Enery'yi takip etmek yerine o karganın kendi ekseninde

dönüp durmasını izledim. Adımlarım ona taraf giderken bedenimi bir ürperti ele geçirdi. Bunu fark eden Enery, "Neler oluyor?" diye keskin sesle bağırdı.

Umursamadım, gitmeye devam ettim. Sanki orada beni bekleyen biri vardı. Onun buz gibi sesini bir kez daha işittim, durmadım karganın yarattığı kasırgaya doğru ilerledim. Şimdi kulaklarımdaki o keskin çığlıklar tekrar yükseldi. Zihnimde seslenen ilâhiler, tenimde yanıktan bir emare bırakırken, oradaki oluklara karganın özgürlüğünü, özellikle özgürlüğünün kanını doldurdu.

Koluma dokunan sert elleri varlığını hissetmeme karşın, gözlerim oraya odaklandı. Ne yaptığımın farkındaydım; karganın özgürlüğüne, babamın kokusuna doğru koşuyordum. Ama görünürde hiç kimse yoktu.

Canavarların kontrol ettiği bedenim bir kış rüzgârı gibi haylazdı. "Kendine gel!" diye bağırdı beni sarsarken. İçimdeki öfke bitmedi. "Lanetli, kendine gel diyorum. Neler olduğunu bana anlat!" diyerek belimden tuttuğu gibi kendine çekti. Gözlerim hâlâ aynı noktadaydı. Ayaklarım ise durmaksızın öne doğru ilerliyordu.

Kararan gökyüzünün arkasında saklanan o kara bulutlar başımın üzerinde yerini aldığı anda tek elimi istemsizce havaya bıraktım. Ruhum çekiliyordu, bu acı benim için fazlaydı, cismen değil, ruhen çok fazlaydı.

Haykırışlar bedenimi sarhoş ediyor, gözlerimde canlanan silüete elimi uzatıyordum, "Baba." diye. Onun gölgesi idi işte. Oradaydı, karganın kanatlarının arasında saklıydı. Babam, beni izliyordu. Aslında sadece bir hayal olduğunu dilemek geçti içimden. Ancak biliyordum ki bu kez gördüklerim zihnimin bir oyunu değildi, gerçektir. Karşımdaki adam babam, ekseninde dönen karga ise onun habercisiydi.

Gittiği günkü gibi gözleri çöken omuzlarına rağmen parlıyordu. Gözümden akan tek damla zemine karıştığında Enery, vücudumu göğsüne sıkı şekilde bastırdı. Boşunaydı bu çaba, çünkü hiçbir güç gözyaşlarımı kalbime bastıramadı. Gördüklerimi silemez ve sindiremezdim.

Beyazlar içinde bana bakan gözler, yılların eskitemediği tek şeydi. Gözlerim yavaşça gördüğü şaşkınlıktan çıkarak usulca kapanmaya yüz tuttu. Bedenim ona, ruhum ise babama yaslıydı.

Çenesini sıkıldığını anladığımda, "Kahretsin! Onu görüyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla. Cevabımı vermek istiyordum ancak gözlerim yavaşça kapanırken, Enery kulaklarımın dibinde kısık sesle küfretti. Benim ise duyduğum şey onun küfürleri değil de babamın zihnime doğru fısıldadığı son cümleydi.

"Hayalet'in gelini, hoş geldin!"

O an zihnimde kılıcı çeken düşünce ruhumda cirit atarken, babamın buradaki cisminin gerçek, zihnimdeki varlığının ise hayal olduğunu anladım. Çünkü o, buraya hapsoldü. O, burada ölüydü ...

ALTINCI BÖLÜM

“HAYALET ADAM’IN BAHŞETTİĞİ ÖPÜCÜK”

*“Ruhumdan biri öperken, acılarım hesaba alınmamıştı.
Oysa haberimiz olmadan o acılar meskenimiz oldu.”*

Geçmişten kesit

 Güne geri dönersek eğer en başta tek şeyi dilemiş olurdum: güçlü olmayı. Güçlü olmak isterdim; Bella’ya, anneme, babama, insanlara, özellikle kendime karşı. Güçlü olmak isterdim çünkü buna ihtiyacım vardı. Bir şeyleri yenmek, kendimi ispatlamak için bu güce ihtiyaç duyuyordum.

Bella beni tuvalette yaralarken yaşayacağımı hiç düşünmedim. O kan karnımdan bacaklarımın arasına doğru bir yol alırken bile nefeslerim kesik kesik geliyordu. Öyle bir acıyla hayatıma tutunduğuma inanmıyordum, şu an aldığım nefeslerim bile yaşadığım onlarla acıya karşı direncimin göstergesiydi. Fakat tüm bu hissettiğim duygulara rağmen kendimi yetersiz de hissediyordum. Acılarımın bitmeyeceğini bildiğim için, gücümün de bir gün bana yetmeyeceği endişesi vardı.

Kan revan içinde kalan biçare bedenim, hastane yatağında acı dolu iniltilerimin ardından huzura kavuştu. Orada nasıl olduğumu elbet sorguladım. Bir an, çok kısa bir an düşündüm; belki Müdire Hanım'ın merhametiydi orada olmama sebep ve belki de söylemek dilimi kamçılarsa da, Bella'nın insafıyla olduğumu bile düşündüm. Lâkin bu koca yaralı oldu benim için. Hemşirelerden aldığım bilgilere göre, beni oraya getiren kişi ne Müdire Hanım ne de Bella'ydı. Kimsesiz gibi hastane önüne bırakıldım.

Taburcu olduğum güne ve ondan sonraki günlerde yanıma bir kişi bile uğramadı. Arada sırada odaya birinin girip çıktığını duyuyor lâkin gözlerimi açamıyordum. Buna sebep kolumdaki serumun beni daim uyku hâlinde bırakmasıydı. Yaklaşık üç haftaya kadar okula gitmedim. Hoş gitsem de her zamanki gibi alay konusu olacaktım.

Bu süre zarfında annem iki kez yanıma uğradı. Bana bunu kimin yaptığını sorduğunda, alaylı bir kahkaha atarak sanki çok da umurunda olduğunu bağırarak söyledikten sonra yanımdan gitmesini istedim. O an gitmemesi gerekiyordu; ancak o ilk olarak bana bunu yapanı cezalandıracağını ve daha dikkatli olup küçük kız çocuğu gibi bir daha başıma bela almamamı tembihledi. İşte bu kadar. Bu kadardı bana sevgisi. Birkaç azarlamalar, çatılmış kaşlarla bağırmalar, hepsi sadece kendi çapında gösterdiği küçük bir şovdu. Böyle vasat oyunculuğu kim alkışlardı ki? Ve o günden sonra bir buçuk aya kadar ne odamdan dışarı çıktım ne de okula gittim. Zaten son günlerde babamı da görmedim. En zor zamanımda yoktu, açık konuşmak gerekirse uzun bir süre eve de uğramadı. Bir sebepten yüzüme de bakmıyordu: tüm bunlara rağmen beni sevdiğini düşünmek istiyordum. Babam, beni seviyordu; yüzümü bakmasa bile varlığımdan haberdardı.

Babamın ruhunu gördükten sonra bayıldım. Tüm detayların hepsini gözlerimi korkudan açtığımda hatırlamaya başladım. Beynime saplanan acıyla yutkunarak kısaca etrafıma göz gezdirdim. Duvardaki büyük tabloya bakarak iç çektim; bembeyaz gözleri olan kadının elinde solmuş çiçek vardı ve gözünden damla yerine kan akıyordu. Bu kadın cesetti; gözlerinden anladım. İşin garibi üzerindeki beyaz kıyafeti de kanlar içinde kaldı. İçim ürperdiğinde bakışlarımı çabucak duvardan çektim. Ardından sol tarafımda duran boy aynasına ve ona yansıyan Haç işaretine baktım. Odanın içinde ağır koku vardı ve bu benim midemi bulandırıyordu.

Yavaşça uzandığım büyük yataktan kalkarak pencereden dışarı baktım. Hava kararmış dışarıdaki uzun çam ağaçları küçük rüzgâr eşliğinde titriyorlardı. Daha fazla burada vakit kaybetmeden dışarı çıktığımda beni karşılayan üç rahibeyle kaşlarımı şaşkınlıkla çattım.

Rahibe, "Efendimiz sizi çağırıyor. Bu taraftan." diyerek eliyle geldikleri yolu gösterdi. Onlarla birlikte yürümeye başladığımda köşkün kırık dökük duvarlarına baktım. Kollarımla bedenime sarıldığım sırada onların bana yan bir bakış attıklarını gördüm. Ellerindeki mumlar gittiğimiz yolu aydınlatırken benim içimde durmaksızın o ışıklar yok oluyorlardı.

Büyük kapının önünde durduğumuzda, benden bir adım önde olan rahibeler arkama geçtiler. İçeride kimler vardı bilmiyorum, ancak kalbimin ritmi artıyor, avuç içlerim terliyordu. Sağ tarafımdaki rahibe büyük kapıyı öne ittiğinde çıkan gıcırta seslerinden dolayı dudaklarımı kemirdim. Ne yapıyordum burada? Enery neredeydi?

Koluma dokunan ince ellerle beraber yanımdaki iki rahibeyi aldirmeden büyük kapıdan içeri adım attım. Hissettiğim tek duygu şaşkınlıktı. Etraf, beyaz giyimli kadın ve erkekler gruplarından

oluşuyordu. Elllerinde sarı güller ve başlarında ise siyah taçlar vardı. Şaşkınlıkla dolu bakışlarım düz yolu takip ettiğinde karşılaştıklarım karşısında daha ne kadar şaşıracağımı düşünmeden edemedim.

Önümde heybetli bedeniyle ayakta dikilen Enery'ye baktım. Arkasında büyük taht, üzerinde ise az önceki kıyafetlerin aksine oldukça farklı bir takım elbise vardı. Yüzünde katilin soğuk bakışları olmasına rağmen gözlerinde buzlarla kaplı salt nefreti saklamıyordu.

Yavaşça ona yaklaştığımda etrafımı saran siyah ve beyaz giyimli ruh toplusu bana doğru yaklaşmaya başlıyordu. O tablodaki gibi onların da gözleri bembeyazdı; göz bebekleri yok olmuş gibiydi. Ne yapacağımı bilmez bir şekilde büyük salonun ortasına kaldım, üstelik yanımdaki rahibeler de kenara çekildiler. Elleriindeki sarı güllerle yaklaşan cesetlerin her adımında geriliyor, gerildiğim gibi güller de solmaya başlıyordu. Bunu farkında olan bir tek ben değildim, herkes gülümseyerek solmuş çiçekleri üzerime doğru atmaya başladıklarında geri çekilmeye çalıştım. Hepsi senkronize olmuş gibiydiler; kapalı gözlerle üzerime adımlıyor, çiçekleri bana doğru fırlatıyor daha sonra o çember giderek küçülüyordu. Üzerime doğru atılan güller yüzüme çarpıyor, kollarımın arasından bacaklarıma doğru düşüyordu. Böyle karşılanmak beni o kadar korkutmuştu ki bir an delicesine çılgılık atmak istedim.

Enery, "Yerlerinize geçin!" diyerek tahta oturdu. Ne ara giydiğini bilmediğim pelerini kızıl renkteydi. Bununla beraber geri gitmeyi kesip onlara baktım. Bedenimden geçip giden soğuk titreşimle saçlarımda asılı kalan solmuş güllere baktım. İstemsizce sağ gözümünden bir damla özgürlüğünü ilan ederek yanaklarıma kavuştu. Bu güller bana benziyordu; kendi ruhumun bile tükenmişliği yetmezmiş gibi bu güller de soldu. Lanetimi etkileyen bu küçük canlı da soldu.

Enery, gözlerini benden bir saniye bile çekmedi. Bakışları adımlarımı sersemletiyordu. Herkes bana bakarak, "Efendi'nin gelini"

diye fısıldıyor, üzerime geliyorlardı. Saçlarıma ve bedenime uzattıkları ellerden çekinerek ona doğru yürümeye başladım. Yetmezmiş gibi uzun tırnaklar tenimde çizikler bırakıyordu.

O sırada, "Bu da ne demek?" diye ortamda yankılanan kadın sesiyle bakışlarımı Hayalet Adam'dan çektim. Zihnim yabancı kadının sesini algılamış olsa da bakışlarım Enery'nin yanındaki kızda takılı kaldı. Asha, bana her şeyin yolunda olduğunu gösteren bir bakış attı. Demek köşkten bunun için erken ayrıldı. Buraya benden önce geldi.

"Ninna, başlama istersen!" diye kalın bir sesle önünde durduğum tahta baktım. Onun tahtı, ihtişamla gözlerimi kamaştırtı. Ancak bunun benim için bir ifadesi olmadığı için gözlerimi hemen Enery'den çekerek o kadına sabitledim. İsmi ilk kez buraya geldiğim zaman duydum.

Ninna, bakışlarındaki soğuklukla gözlerimin en derinine bakarak, "Hiçbir şeyden haberi yok bu kızın. Sana zamanında gelmesini söyledim, efendim!" dedi sesini yükseltirken. İddialı giyiminin aksine yaşlı bir kadındı. Enery, sakın tonla cümlesine devam ettirdi.

"Buna ben karar verebilirim değil mi, Ninna? Dediğin gibi zaten gelecekti!"

Ninna kinaye yaparak, "Ne dediğinin farkında mısın? Konseyi hiç mi düşünmedin? Çok yanlış karar verdin, Enery." dedikten sonra bana bakıp işaret parmağını hiddetle salladı. "Üstelik bu kızın bizi Mercas'tan ve cesetlerden kurtaracağına inanıyor musun?"

Sinirle öne atılarak, "Farkındaysanız ben de buradayım! Neler olduğunu bana da anlatmanız gerek." dedim.

Ninna, kahkaha atarak bir iki adım geri giderek tahtına oturdu. Diğer bataklıklar gibi, bu bataklıkta da boğazıma kadar battım. Asha, kınayan gözlerle Ninna'ya baktı. Yaşlı kadının beni tanımadığı, neler yapabileceğimin farkında olmadığı o kadar belliydi ki.

Hayalet Adam, "Ninna, yeter artık!" diye hiddetle bağırp bana baktı.

"Bilmediğim bir anda buraya sürüklendim. Ne yapacağımı, buradaki vazifem ne onu dahi bilmiyorum. Üstelik beni tanımadan yargılamak sizin haddinize değil." deyip Ninna'nın tam karşısında durdum. Şimdi göz gözeydik.

"Unutmayın ki burada olmayı ben istemedim, yaptığım seçim bile bana ait değil. Ama en kısa sürede buradan gideceğime emin olun." diyerek bana nefret dolu ifadeyle bakan kadına aynı şekilde karşılık verdim.

Enery, benim gibi sinir dolu gözlerle Ninna'ya, böylece o da bize bakıyordu. Beni kıskırttığı için Ninna'ya sinirlenmiş de olabilirdi. Yavaş adımlarla kürsüden inerek her birimize teker teker baktı. O, ihtişamıyla bana yürüyor ben ise dik durmaya çalışıyordum. Sonuçta acılarıma karşı da hep böyleydim.

"Öncelikle gitmeyi unutuyorsun! Buna ilk önce ben izin vermiyorum çünkü seni yıllarca bekledim, bekledik. Karma geçmişten kurtulup seni sardı, seninle beraber evrenimize de. Bu da demek oluyor ki lanetli; bana veya sana bir şey olmadığı müddetçe buradaki havayı soluyacaksın. Gitmek istesen bile gidemeyeceksin! Seni şu an getirmem yanlıştı, evet; cesetlerin saldırısından başka, Mercas senin geleceğini çoktan biliyor ve netice itibariyle iki kat tehlikede-yiz. O, bu evrenin en büyük düşmanı. Bizimle beraber seni istiyor, eğer seni elde ederse, bu hepimizin sonu demektir. Evrenimiz dağılır, yaşamımız sona erir ve kâinatımızın tek sahibi Mercas olur."

Sona doğru yükselen sesi derin soluk çekmeme neden oldu. Put kesilmiş gibi suratına bakıyordum. Ve yemin ederdim ki, herkesin bakışları benim tepkimi ölçmek istercesine yüzümde kilitli kaldı. Dikkatimi dağıtan ses, Enery'ye aitti.

"Bunun tek suçlusu Tamuma. Herkes ondan nefret ediyor; bizi bitiren şeyi yaparak var olmayan duygunun peşinden gitti. Onun yanlışını ancak sen düzeltebilirsin. Ki bunu yapmak zorundasın."

Dediği gibi Tamuma yanlış karar verdi fakat dediği gibi sadece âşık oldu. Enery bunu var olmayan adlandırırsa da aşk vardı. Evet, kesinlikle vardı. Bir yerlere sıkışmış sesim sadece fısıltıyla duyuldu, "Yapacağım." dedim.

Daha çok kendime fısıldıyordum. Kendi umudum olmasam da buradakilerin umuduydum. O umudu, yok etmemek adına çabalar-ken karşılaşacağım tehlikeleri göz ardı ettim. Aslında göz ardı ettiğim birçok şey vardı, geldiğim yeri unutmuş gibiydim. Ama hepimiz biliyoruz ki, 'gibiden' fazlası vardı zihnimde.

Enery, kabullenişimi taçlandırmak adına yere sağlam basan adımlarla bana doğru yürümeye başladı. O gözlerimde bir önem ararken daha çok yaklaştı bana. Ruhumu kolaçan eden zihnim, orada kendine ait salt duygu aramaya başladı. Onların efendisi önümde durdu, başımı kaldırdı. Kocaman cüssesinin arkasında yiten bedenim, cismimin ehemmiyetini vurgulamak adına harelerini onunkine dikti.

"Burada varlığın bir bedel olduğu gibi zihnini de feda etmeni istiyorlar."

Tek kaşım havalandı. Ne anlamam gerekiyordu?

Gözlerimin ta en derinine baktı. Sözlerden çok bakışlarında vardı bir anlam; o anlamın ne kadar zor olduğunu sizlere ifade edemedim.

"Buradaki hayaletler, cesetler seni istiyor; bana ait olmanı, geçmişle gelecekle değişmeni istiyorlar. Erken ve yanlış zamanda geldin. Unutma, buradaki cezalar senin kurtuluşun. Tamuma'nın bedeli senin hükmüne, senin hükmün de buraya ait."

RUHUMA DOKUNAN HAYALET

Ben ise, "Benim hatam bir tek bana ait." diye direttim. Oysa di-
retmenin ne anlamı vardı? Çünkü gerçekler varken bahanelerin bir
anlamı kalmıyordu.

"O seslere, azaplara bir kez daha katlanamam."

Dünyada çektiğim acıları düşündüm. Ardı arası kesilmeyen çığ-
lık sesleri, ilâhiler, ağlayış sesleri... Hepsi kâbustu.

"Dünyadaki yaşamında olduğu gibi burada da senin musallatın
olacağım, lanetli!"

Geceler çığlıklara gebe kalırken, tek suçlunun kendim olduğumu
zannediyordum hatta ailemin katkısının olacağını düşünürken, bir
hayaletin ruhuma musallat olduğunu, özellikle ruhuma dokunduğu
aklıma gelmedi. Biliyor musunuz, tüm bunlar karmaydı; kesinlikle
kaderin bizi sert cezalandırmasıydı.

"Neden kurtarmadın?" diyerek ondan birkaç adım uzaklaştım.
Buna rağmen hâlâ üzerime gelmekteydi.

Enery, "Sana olan nefretimden bir tek öyle kurtulabilirdin!" di-
yerek ayaklarımın dibine kadar geldi. Şimdi yüz yüzeydik. Boyunun
uzun olmasından dolayı başımı kaldırmak mecburiyetinde kaldım
ve böylece aramızdaki mesafeyi azaltmış oldum.

Geçmişimde payı olduğunu düşünmeden bizi çevreleyen ceset-
lere kısa bir bakış attım. O bembeyaz gözler, masumlğu ifade et-
mekten çok acının en koyu tonu oldu benim için. Benim hikâyem
asla siyah olmamıştı. Oysa o renkten çok, bembeyaz ve kıpkırmızıy-
dı. İki renk de benim için abartıldı. Siyah olmak istemediğim için
kendimi beyaza ait görmüş, masumlüğümün beni bıraktığını düşü-
nerek de kırmızın en acı tonuna sarıldım. Fakat şimdi o hikâyeye
yeni bir renk eklendi: kızıl. Benim hayatımı mahveden renk ise kızıl
olacaktı.

Enery ve beni çevreleyen cesetlerle birlikte hayaletler gözlerini yavaşça kapattıklarında, ben sadece karşımda, ifadesiz duran Enery'nin gözlerine bakıyordum. Ve biliyor musunuz o gözlerde bir tek kin vardı. Duygusuz bakışlarının aksine bu ifadeyi kolayca ayırt etmek mümkündü.

Aramızdaki mesafe gitgide küçülürken etrafımızdaki çember de daralıyordu. En sonunda belimde ona ait kol hissettim. Tedirginlikle yerimde kıpırdadım. Bunca ruhlar arasında bana dokunması istemsizce kasılmama sebep oldu.

"Ne yapıyorsun? Uzak dur benden!" dedim bakışlarından kurtulmak için. Sakince bir müddet yüzümü taradı; sanki bir duygu kırtısı arıyordu. Daha çok ne hissettiğimi çözmek istercesine baktı. Kendimi geri çektim. Çemberin ortasında sadece ikimizdik. Etrafımızda siyah giyimli cesetler hareket etmeye başladı. Bu, bize lanetin bir lütfuydu sanki. Siyahlar Enery'nin omzuna dokunduğunda belimdeki eli sıklaşarak beni bedenine bastırdı. Aynı anda beyaz giyimli ruh, bir eli boynumu sıkıca sardığında, yüzümün her noktasını incelemeye başladı. Bana böyle bakması o el tarafından kalbimin sıkışmasına sebep oldu.

"Dudaklarım dudaklarına kavuştuğunda benden kurtulamayacaksın, lanetli. Senin bedelin ben olacağım. Bana tutuldukça ateşimde yanacaksın; yandığın kadar da yakacaksın. Ve bu yangında ikimiz de kül olacağız." dedi ve, "İşte şimdi Hayalet'in öpücüğü tüm cesetlerin gözlerini açacak!" diye ekledi.

Cümlesi bittiği an uğultular sardı etrafımı, kulaklarımda okunan ilâhilerin uçlarına kondu bağırışlar. Dudaklarını dudaklarımın üzerine kilitledi ve dediği gibi etraf alev almaya başladı. Ateşten yanmaya başlayan vücudum aşktan yoksun öpüşü ile kalbimin üzerinde yeşermeye başlayan filizleri teker teker kökünden çıkarıp attı.

Efendi, bir lanetli kızın dudaklarını mühürlüyordu, hem de herkesin önünde. Ninna ve Asha'nın bizi izlediğine adım gibi emindim, onlarla beraber çemberin de. Donuk hisleri beni darmadağın ederken alt dudağımı dudaklarının içinde hapsediyor, onların üzerinde hükmünü belirliyordu. Donmuş hâlde karşılık vermediğim öpücükleri, soluksuz nefeslerimi ciğerlerime tıktı en son.

Belimdeki kolları, ince bedenimi kalıplı bedenine mahkûm ettiğinde herkesin karşısında ona ait kıldı. Çekiminden çıkmak için elimi omuzlarına yaslayıp onu iteledim. Benden milim kadar uzaklaştığında dudaklarım esaretinden kurtuldu.

Öpücüğünün ani olmasıyla beraber benim duygularımın da değişmesi ani oldu. Sinirle yüzüne baktım ve keskin sesle, "Bahşedilen öpücüğün kör cesetlerin gözlerini açtı, lanetli. Bu kurtuluşumuz için ilk adımdı." dediğinde şaşkınlıktan etrafıma baktım.

Bembeyaz gözler, yerini farklı harelerin renklerine bıraktı. Dedigi gibi cesetlerin gözleri açılmadı, hepsi bana minnetle baktılar. Oysa bir şey yapmadım; sadece ona karşı koyamamıştım. Sinirle onun gözlerine baktığımda anlamadığım bir ifadeyle onun çoktan beni süzdüğünü gördüm. O an Kızıl Kuyu cesetlerinin ne demek istediğini çok iyi anladım. Küçük bir öpücük bile onların gözlerini açıtsa eğer bir birliktelik tüm Diyar'ı sonsuza dek kurabilecekti demek.

YEDİNCİ BÖLÜM

“BİR LANETİN DÜŞ KEFENİ OLMAZDI”

“Çağlayan denizin dalgalarını saçlarımın arasında hissettim. Uzun geceleri koynuma aldığım da yazdığım hecelerde onun sesini duymuştum. Nefesime haykırıyordu, kurtar beni diye. O ise sadece beni izliyordu. Yıkımını.”

Geçmişten kesit

Raburgalarımın arasında saklanan Nisan yağmurları her zaman Ekim ayında yapraklarını dökmeyen bir çam ağacının üzerine yağıverirdi. Geçmiş sonsuza kadar uzanan bir öpücükle taçlanırken, sanki yağmur bu kez benim saçlarıma yağdı. Ruhumda, oradan da çürümeye başlayan damarlarımın içinde dolanıp durdu. Pek geçmeyen zaman dilimi kelimeleri dudaklarıma mühürlerken, gözlerimde saklanan küçük yağmur damlalarını içime sakladım.

Eskiden Bella ve diğer kızların üzerimdeki baskısı beni iyiden iyiye çıldırtmıştı. Bir şeyler yapıp onlardan kurtulmam gerekiyordu. Telefonuma gelen bildirim sesiyle yattığım yerden kalktım. Arayan oydu. Bozuk telefonumu güç bela sessize atarak dizlerime sarıldım. O an umursamadım yanıp sönen ekranı. Her zamanki gibi bana bir şeyler söyleyecek, tehditler savuracaktı. Bu ihtimaller bir kenara onu düşünmek bile mideme ardı arası kesilmeyen krampları saplıyordu. Lise döneminde yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sorgulamadım bile. Çünkü o an yaptığım her şey benim için en doğrusuydu.

Telefonum bir kez daha çaldığında bu kez cevaplamıştım. Ağlayarak bana bağıyordu. Böyle ucuz numaralar yaptığımı inanmıyor, ailesinin yüzüne nasıl bakacağını sorup duruyordu. Peki, ben insanların yüzüne nasıl bakıyordum bunca sene? Neden kimse bunu sorgulamıyordu? O bağırdığı kadar ben sessizce onu dinledim. Yüreğindeki yangını, benim kalbime sıçradı âdeta.

Suskunluğumu fark ederek, "Bu yaptığını sana unutturmayacağım. Bu gece ölürsem eğer bunun sebebi sensin. Anlıyor musun? Benim hayatımı mahvettiğin gibi senin de hayatın mahvolacak, Anaïda. Bunu sakın unutma." dedi. Ben ise bomboş gözlerle yere bakıyordum. Bana yaşattığı onca acılara rağmen cidden beni mi suçluyordu? Oysa ben onun blöf yaptığı ölümü iliklerime kadar hissettim.

"Umarım bu gece geberirsin, Bella. Bana yaptıklarının karşılığında yaşadıkların az bile sana."

Bunu nasıl da hissiz söyledim. O an onun gibi biri olduğumu fark etmedim aslında. Sanki içimi saran bir canavar vardı: benliğimi esir alarak, yırtıcı düşüncelerimi uygulattı bana.

Bu hayatta herkesin zaafı vardı: benim zaafım ailem, Bella'nın zaafı ise onuruydu. Oysa bu algıdan çok uzak olduğumu düşünüyordum. Çünkü onuru olan biri için onursuz davranıyor, tüm çıplaklığı ile vücudunu başkalarına sergiliyordu. İçimdeki acıma duygusunu

dinlemeyerek, onun mahremiyetini her yere yaymıştım. En üzücüsü de bunu bir anlık sinirle değil, bilinçli şekilde yapmış olmamdı. Pişmanlığı hissetmediğim için onu umursamadım. Telefonu kapatarak ruhumun rahatladığını duymaya başlamış, özgürlüğün ve güçlü olmanın verdiği huzurla gözlerimi kapattım. Birkaç saat sonra o gücün çok farklı bir yenilgi olduğunu anlamam ise hayatın bana öğrettiği bir başka ders oldu.

O geceden sonra Bella'nın bu utancı kaldırmadığını, ailesinin nefreti yüzünden intihar ettiğini öğrendim. Bunu duyduğum an kılım kıpırdamadı; içimdeki o canavar bir an için zevk alsa da, en son gözyaşı içinde evdeki her şeyi kırıp dağıtmıştı. Ben bu değildim, diye isyan ettim. Ama belli ki o canavarın ta kendisiydim. Aldığım tedavilerin bir önemi yoktu artık, ruhen çökmüş biri için her şey bomboş, anlamsız geliyordu. Tüm bunlara rağmen kendime, ruhuma bir şans verdim. Hayata tutunmasını, benimle birlikte nefes almasını istedim ancak bir türlü olmamıştı. Çünkü...

O gece bir kişinin öldüğünü zannederken başla birinin de vicdan azabından öldüğünün çok geç farkına vardım.

Herkesin içindeki şovumuz sona erdiğinde beyaz giyimdeki cesetler yavaşça bizden uzaklaşmaya başladılar. O an düşüncelerim allak bullak oldu. Kendi kendime bile biz az önce ne yaptık, diye soramıyordum.

Yanaklarımdan boynuma düşen Enery'nin eliyle kendime gelirken ona bakmadım. "Burada, Asha ile beni bekleyin." diyerek benden bir iki adım uzaklaştı. Kokusu etrafımı sarmalarken onun benden adım adım uzaklaşmasını izledim. O sırada Asha yanıma geldi. Elini omzuma koyarak, "Nasılsın?" diye sordu.

Hiç beklemeden, "Yorgunum." dedim sakın bir tonda. Buradan gitmek istiyordum. Az önce yaşadığım olayları düşündükçe tenim

karıncalanıyor, bir dalganın sertçe kayalara çarptığını hissediyordum.

Asha bendeki hâlsizliği anlayıp çabucak cebinden çıkardığı cihazla Enery'yi aradı. "Bizim gitmemiz gerek. O çok hâlsiz, dayanacak gibi değil." dediğinde alev alev yanan alnıma terlemiş avuçlarımı bastırdım.

Onun dudaklarının ateşini hissediyor gibiydim. İçimdeki o yangın yavaş yavaş saçlarımın arasında tutuşmaya başlamışken, koluma giren Asha beni çıkışa doğru yönlendirdi. Gözlerim kapalı, nereye bastığıma dikkat etmiyor, beni yönlendirmesine izin veriyordum.

Ağırlaşmış bedenimi koltuğa bıraktığım anda gözlerim benden izinsiz kapandı. Zihnim uykunun yumuşaklığı ile mayışırken bir süre o huzuru dinledim. Uyku, unutmanın en iyi ilacı olabilirdi. Huzurlu uykunun kollarından uyanmaya başlamıştım ki, burnuma dolan kokuyla yavaşça gözlerimi kırpıştırarak açtım. Artık bu koku daha tanıdıktı, çünkü köşkün kokusunu nerede olursam olayım soluduğum ilk anda, aklıma buraya sürüklendiğim o gün gelecekti. O koku, ciğerlerime hapsoldü anlayacağınız.

Gözlerimi odada açtığımda yattığım yerde yavaşça esnemeye başladım. Tüm uzuvlarım acıyordu. Bulanık görüntüm giderek netlik kazandığında Asha'nın yanı başımda oturduğunu gördüm. Elimini alnıma götürerek sırtımı yataktan ayırdım. Buz gibi odada ben ve ondan başka birisi yoktu. Ağrıyan başımı ovdukça o acı zihnimi işgal ediyor, daha sonra tüm bedenime yayılıyordu.

Asha, uyandığımı görüp, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. Birkaç saniye göz kapaklarımın dinlenmesine izin verip, "Bana ne oldu?" diye sordum. En son araçta uyuyakaldığımı hatırlıyordum.

"Bayıldın." dedi. Biraz duraksadı. "Değişiminden dolayı." diye ilave ettiğinde anlamayan gözlerle ona baktım. Bayılmış mıydım?

"Ne değişimi?" diye boğuk sesle sordum.

"Öncelikle sakın ol..." diyecekken lafını keserek heyecanla, "Ne oldu?" diye yerimden aceleyle kalktım. Asha elimden tutarak, "Çok önemli değil ama..." deyip komodinin üzerindeki aynayı bana uzattı.

Doğrulttuğu aynaya şaşkınca bakarak gözlerimi ona çevirdim. "Bu ne?" diye sordum. Sesimdeki şaşkınlık ruhumun yankısıydı. Çünkü görüntüm çok farklıydı, mavi saçlarım rengini değiştirip kızıl rengine boyandı. İnanamaz hâlde saçlarımı izledim. Titreyen parmaklarımı saçlarıma uzattığım sırada Asha benim ne tepki vereceğimi izliyordu.

Asha beni sakinleştirmeye çalıştı. "Bak ben nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." diyerek kızıl saçlarını karıştırdı. Derin nefes alarak, "Abimle öpüştükten sonra saçlarının rengi değişti. Çünkü ona ait kılındın. Mühürlenmeye başladınız." dedi.

Birkaç saniye tepkisiz kaldım; dediklerini beynimde tarttığım sırada, "Saçmalıyorsun?" diye bir ikaz çıktı ağızımdan. Ait kılınmak ve mühürlenmek mi? Bunlar kulağa çok korkutucu geliyordu.

Söylediklerinin hiçbir anlamı yoktu. Sürüklendiğim bu Diyar, mantığımınla beraber psikolojimi de sömürmeye başlamıştı. Dikkatimi onun kızıl saçlarına verdim. Onun da mı ait olduğu birisi vardı? Ne söyleyeceğimi anlamış gibi başını eğdi. Aynı zamanda yanakları da kızardı.

Asha, "Evet, benim de ait olduğum birisi var." dedi. Kim olduğunu biliyor gibiydim. "Ryan mı?" diye sordum yine de. Birine ait olduğunu herkesin bilmesi çok kötü bir durumdu.

Evet, anlamında başını salladı.

"Enery biliyor mu peki?"

"Bilse eğer Ryan'ı öldürür. Sonuçta onun en yakını."

"Asha, bunlar kulağa inanılmaz bir şeymiş gibi geliyor!" deyip saçlarıma dokundum. Buna bir türlü inanamıyordum. Mavi

saçlarım artık kızıl rengindeydi; durmaksızın parmaklarımın arasında döndürüyordum. Omuzlarıma kadar gelen saçlarım kızıl renkte olmasının yanı sıra parlaktı da.

"Saçma geliyor olabilir, ancak bunu unutma. Eğer burada yaşıyorsan buranın kurallarına da uyman gerekiyor. Enery'nin ne kadar huysuz ve soğuk biri olduğunu biliyorum, iletişim kurmak da zor, evet neredeyse bazen imkânsız hâle geliyor. Fakat böyle görünse de inan bana merhametli biri. Değer verdiklerine, onun için önemli olanlara dokunulursa gözünü kırpmadan o kişiyi cezalandırır. Birinin incinmesini istemez. Benimle arası mükemmel olmasa da en azından onu yakından tanıyorum ve asla bana bir şey olmasına dayanamayacağını biliyorum. Onun için sana alışmasına izin ver, lütfen. Zaten bundan başka şansın yok."

Ama ben onun aksine böyle düşünmüyordum. Yani, yıllardır özgür şekilde dolaşan ruhum, bir anda böyle hükme alışamazdı. Sanki bu mahkûmiyet hissi, seneler önce ailemin yanında yaşadıklarıyla aynıydı.

Asha'ya dönerek, "Buradan kurtulmak için her şeyi yapacağım." dedim. Bana inanmayan gözlerle baktı.

"Bunu nasıl söylersin?" dedikten sonra omuz silktim.

"Aslında buraya ait olmadığımı sen de biliyorsun. Çok fazla düşmanınız var, elde etmek istedikleri kişi ise sadece benim. Bunun için beni önemsedığınızı biliyorum."

Asha gerçekten bu dediklerimi anlamıyordu. İnce kaşlarını aniden çatığında bal rengindeki o gözlerinde ani duygu değişimini hissettim.

"Bu ne demek?"

Sinirle septumuna dokundu. Yatağın başlığına sırtımı yasladım. Ellerimi önümde birleştirerek, "Sizin işinize yaradığım için

önemliyim demek. Yani, beni tanımasaydınız ve aniden bu Diyar'a öylesine gelseydim eminim ki bu kadar iyi karşılamazdınız." dedi.

Gözleri büyüdü.

"Sen delirmişsin! Bizi gerçekten böyle mi anladın? Evet, sen bizim için önemlisin, senin tehlikeden uzak olman için elimizden geleni yapacağız. Ama tek sebep bu değil. Sen kendini buraya ait hissetmesen de biz seni benimsedik. Daha sen gelmeden önce, yıllar önce bile senin varlığını kabul ettik."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de haklıydı. Bilmiyorum ama içten içe bunların bir yalan olduğuna inanmak istiyordum. Bunun sebebini ise çok netti: Şu zamana kadar hiç kimseden ilgi görmeyen ruhum bu kadar ilgiyi kaldırmıyordu. Sanki böyle davranmalarının altında başka bir şey varmış ve ben de onu arıyormuşum gibiydi. İnanın bana, bu beni de çok yoruyordu, başkalarına karşı güvensiz olmak çok kötü bir histi.

"Benim ait olduğum bir yer yok. Ve dediğim gibi ne yapmam gerekiyorsa onu bir an önce yapıp buradan defolup gitmek istiyorum."

Sesim hiç olmadığı kadar sert çıktı. Az önce yaşadıklarım, saçımın değişimi aklıma geldikçe daha çok öfkeleniyordum. Buranın kuralları bile benim için aykırıydı.

Asha bu dediğime karşın gözlerini kaçırarak, "Sen gitmek istiyor olabilirsin..." dedi ve bir süre duraksadı. "Enery bırakır mı, orasını bilemem." diye ekledi en son. İşte asıl önemli olan konu da buydu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“HAYALET ADAM’IN RUHUMDAKİ KALINTILARI”

“Eksik parçamı okyanusa bıraktım.

Şimdi rahatça dibe batıyorsun.”

 cılarımı seçmediğim gibi ailemi de ben seçmedim. Annemin bana sinirlenip bodrum katına kilitlemesini, babamla kavga ettikleri zaman evi terk eden kişinin o olmamasını da ben seçmedim. İşte kalbimdeki nefretin sebebi buydu. Hayatımı kendim olarak yaşamamam beni daha fazla hırçınlaştırdı, üst üste hatalar yaptırdı. Ama o hatalardan bile bir ders çıkarmış olmam beni çok değiştirdi. Zihnimin küllerinden geriye kalanı toplayıp yorgunluğumu sırtlayan kaderime boyun eğdim.

Kaderimde, hayatımı mahveden kadından aldığım örnekle başkasının hayatını mahvetmek vardı.

Gözlerimi kapattım, ruhum düşlerimin içinde intihar etti.

Zihnimi kapattım, bedenim düşüncelerin içinde boğuldu.

Ayaklarımı karnıma çektim. Buraya geleli neredeyse bir haftadan fazla olmuştu. Havalarda daha fazla soğuduğunda karın ağrılarım artmıştı. Çünkü soğuk bedenimden ziyade ruhumu üşütmüştü. Zaten oldum olası soğuğu sevmezdim ama sıcaklığı da sevmiyordum. Orta yolum yoktu, hiçbir konuda orta yolu bulamadığım gibi bu konuda da bulamadım. Elimi karnıma bastırdım. Sıcaklığımın karın ağrısına bir faydası olacaktı gibi daha çok bastırdım. Ağrımın nereden geldiğini kontrol etmek amacıyla parmaklarımın ucunda birkaç yere daha baskı uyguladım. Ağrının yerini tekrar bularak yavaşça oraya masaj yapmaya başladım. Kasıklarımın başlangıçta ağrı, karnımda düğüm oluşturmuyordu sanki. Soluk soluğa kaldım. Her soğukta böyle hissettiğim için buna alıştım ve alıştığım için tedirgin olmuyordum ama içten içe bu acının bitmesini diliyordum.

Uyguladığım masaj sayesinde birkaç dakika sonra ağrı şiddetini azaltarak yerini küçük sızılara bırakırken aklıma Asha ile konuştuklarımız geldi. Yapraktan yavaş, usulca düşen yağmur damlasının toprağa konuşu gibi bir tebessüm kondu dudaklarıma. İkimiz de çok fazla öfkeliydik ve ben belki de onun kalbini kırdım. Bencil tarafım zaten onların bir kalpleri olmadığını savunurken diğer yanımda beni çok fazla kınıyordu.

Daha fazla yatakta uzanmak istemediğimden dolayı karıncalanan ayağımı yataktan sarkıttım. Önüme düşen ve alışamadığım kızıl saçlarımı geri iterek gözlerimi yumdum. Beni herkesin içinde öyle alelade öpüp üstelik daha onun nasıl biri olduğuna dair düşüncem henüz oluşmuyorken, dudaklarının tadını bir anlık zihnime kazıyamam çok haksızlıktı. Bir ana onu düşünürken etrafımı saran küçük sesler yavaşça yükselmeye başladığında, "Şimdi olmaz, lütfen, lütfen!" diyerek kulaklarımı kapattım. Zihnimde ona ait olan görüntü

gitti, yerini ise karanlık ve üzerime gelen yaratıklar aldı. Siluetler belirmeye başladıklarında kulaklarımı dolduran ilahi sesleri artmaya başladı, beynime saplanan acı ile nefes alamaz hâle geldim.

Çocukluğum ve hayatımın büyük bir dönemi bu sesler üzerine kuruluydu. Devam eden siren, çığlık ve kahkaha sesleri kulak zarımı deliyordu âdeta. Kollarımda ve bacaklarımda hissettiğim uyuşuklukla beraber dudaklarımı birbirine bastırdım. Sesler inanılmaz derecede çoğaldığında düşünecek bir şeyim kalmadı. Hissettiğim bu garip duygulardan bir an önce kurtulmak istiyordum. Kan ter içinde kalmış vücudumla bir kez daha bağırdım. Mabedime saklanan o kanadı kırık kırlangıç uçmaya hazırlanırken, kanatlarının arasında kar taneleri döküldü toprağa. Toprak ise her tanede kan rengine boyandı.

Derin nefesler alarak kapattığım gözlerimi açtım. "Ben deli değilim!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Diğer bir ses, "Beni öldürecekler!" diye bağırıyordu. Ayağa fırladım. Hayali siluetler karanlık odamın içinde beyaz tül ile üzerime gelirken ben giysi dolabıma doğru koştum. Ayaklarım bir kez birbirine dolandığında dizlerimin üzerine yuvarlandım. Pes etmedim, arkamdan gelen hayaletlere aldırmadan yine koştum. Dudaklarımın arasından ise tek bir fısıltı çıkıyordu.

Çaresizce, "Enery." diye fısıldadım, ardından öyle bir çığlık kopmuştu ki dudaklarımdan istemsizce ellerimin titremesi, dizlerimin ağrısı kesildi, odada kendi sesim yankılandı.

Yutkunamıyor, ilk kez delirmekten korkuyordum. Alnımın yazısı karıncalandı o an. İlk kez adını o zaman gördüğüm kişinin ismini tekrarlardım, bir ölünün son dileği gibi. Beni duyması, kurtarması gerekiyordu. Burada güvenli değildim, buraya ait değildim.

Gözlerimin üzerine kapanan sis perdesi, bir hayaletin üzerime çökmesiyle birlikte yavaşça yok olmaya başladı. O, buradaydı.

Hayalet Adam bana geldi. Geldiğinde beni terk eden o sesler, hiç var olmamış gibiydi.

"Geç kaldın."

Bana bir şeyler anlatmak ister gibi bakıyordu. Kokusu burnuma dolduğunda üzerime eğildi. Hâlime kısa bir bakış atarak kısık sesle küfür savurdu. Baygın bakışlarımın ardından onun hareket eden dudaklarına odaklandım, garip bir şekilde o dudaklarını hissettim.

Yerdeki bedenimi kucaklayan Enery, düşüncelerimi dağıtırken ilk kez ondan uzağa gitmek istedim. Enery gibi adamlar en tehlikeli ve uzak durulması gerekenlerdi.

"Benden uzak dur!" diye kısık bir tonla konuştum. Beni esir alan canavarlardan, hayaletlerden haberdardı.

"Seni çağırdım! Lanet olasıca hayaletlerinden kaçtım! Kaçamadıkça, korktukça seni çağırdım! Sen ise her şeyin son bulduğu vakitte çıkageldin. Neredeydin? Söyle neredeydin? Lanet olsun." Omuzlarım çökerken, "Mabedim değilsin." diye bağırdım.

Dişlerini sıkarak beni dinliyordu; çok fazla şey söylemek istediği belliydi. Ancak buna izin vermemiş, "Senden nefret ediyorum!" diye haykırdım. Öyleydi. O korkunç yaratıklar üzerime gelmeye başladıklarında nefretim kabararak bir lava döndü.

Enery, "Bana bağırma, çocuk." dedi dişlerinin arasından her kelimenin üzerine baskı uyguluyarak. "Sana olabilecekleri söylemişken bu durumdan beni sorumlu tutamazsın."

"Sana da, mührüne de, ruhlarına da inanmıyorum!" diye bağırıp gidecektim ki kolumdan tuttuğu gibi beni durdurdu. Yüzüme dağılan saçlarım boynuma çarptığında gözleri dudaklarımda takılı kaldı.

Üzerime eğilerek, "Bir şey yapamazdım. Anlıyor musun beni? Seni onlardan kurtaramam! Onlar senin cezan. Yaptıklarının bedelini ödediğin ve ödeyeceğin için bana saldıramazsın. Acılarını istediğin şekilde dindiremem!" diye yüzüme gerçekleri haykırdı.

Çökmüş bir ifadeyle yüzüne baktım. Kısık sesle, "Ama neden? Sizler çok mu masumsunuz? Neden sürekli bir şeylerin bedelini ödemek zorunda kalıyorum? Neden bitmiyor bu acılar? Neden?" diye sordum. Belki de artık bazı şeylerin sonu gelmeliydi.

Çıkışımdan dolayı kaşları çatıldı. İri bedeniyle bana doğru ilerledi. Ben ise geri adımladım. Sırtım buz gibi duvara değdiğinde kaçacak başka bir yerim olmadığını anladım. Gözlerimi kırptırdım.

Üzerime gelmeyi bırakarak, "Çünkü Bella'nın günahlarını taşıyorsun, kendini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapman, yaşaman lazım." dedi. O, Bella'yı biliyordu; onun hayatına kıydığını, acımasız bir katil oluşumdan haberi vardı.

"Peki ne kadar süre? Bunların artık bitmesi gerekiyor! Lanet olsun, her seferinde beni böyle alaşağı edemezsiniz."

Sesimin tonunu kontrol altına alamıyordum. O da bu öfkenin sebebini bildiği için kaşları çatık hâlde beni izliyordu.

"Bir zamanı yok. Her an her şey son bulabilir."

Alayla güldüm.

"Sizin hiç mi bir hatanız yok? Neden sanki bu evrende tek hata yapan benmişim gibi davranıyorsunuz? Üstelik burada olmayı bile ben tercih etmedim."

Saçlarını karıştırarak, "Bak çocuk, biliyorum her şey senin açından daha karmakarışık bir vaziyette. Ama her şeyi yavaş yavaş öğreneceksin. Burada yaşayacağın her dakika senin için bir ömür gibi gelse de buradan kurtulduğunda her şeyi unutacaksın." dedi. Kurtulacağımdan emindi demek.

"Buna izin vermiyorsun bile. Nasıl kurtulmamı bekliyorsun?"

Sesimde bir sitem vardı. Dişlerinin arasından, "Mührü biliyorsun." diye tısladı. İşte can alıcı nokta burasıydı.

"Bu birlikteliği kabul etmiyorum!"

Güldü. Ardından parmağını dudağının kenarına götürüp kısa bir süre kaşıdı.

"Az önce söylediğin gibi gerçekten bir tercihin yok."

Öfkeyle onu süzdüm.

"Bu konuda var!"

"Öyle mi?"

"Öyle!"

"O zaman neymiş tercihin?"

"Başka bir yolu olmalı. Buradan kurtulmanın ve sizin Diyar'ı kurtarmanın başka bir yolu daha olmalı. Ben..." deyip duraksadım. "Seni tanımıyorum bile."

İşte o an gözlerindeki o duygusuz ifade bir an titrer gibi oldu. Bana söylemek istediği bir şey varmış gibi bakıyordu. Dudaklarını açıp kapattıktan sonra, "Seni tanıyorum ben. Hem de hiç düşünemeyeceğin kadar yakından." dedi. Ciddi anlamda onu anlamakta güçlük çekiyordum. Beni nasıl bu kadar yakından tanırırdı ki?

"Böyle yaparak benim ölmemi istiyorsun değil mi? Yani mühür falan boş şeyler. Zihnimdeki bu karışık, korkunç durumun beni yavaşça tükettiğini de biliyorsun." diyerek kırgın sesimi gizleyemeye çalıştım. Nefeslerim hızlandığında gözlerimin ferisi söndü. Baygın bakışlarla onu süzdüm.

Kırgın sesime rağmen omuzlarım dikleşti. Üzerime eğilerek, "Ölüm senin düşündüğün kadar kolay mı sanıyorsun? Oysa bunlar senin de lanetinin kırılması için gerekli." deyip dudaklarını boynuma doğru yaklaştırdı. Bedenim gerildiğinde yakınlığından dolayı gözlerimi kırıştırdım. Erkeksi kokusu etrafımı sararken ruhuma dokunan buz gibi nefesinde titredim.

"Ölümü hissediyor musun?" deyip parmağını şah damarımın üzerine bastırdı. "Neden bu kadar hızlı atıyor? Kalbinde o korkuyu hissediyormusun?"

Sustum. Yakınlığımız giderek azaldı ama bakışlarımız arasında sanki uçurumlar vardı.

"Sen ölümü sadece ağzına getirebilirsin, çocuk. Ona bir gün yaklaştığında ise geriye dönüşün olmadığını, bu kez de seçiminin sana ait olmadığını farkına varacaksın. O zaman tercih edebileceğin bir konu da olacak. Ya ölüm ya da yaşam..."

Kilitlenmiş ruhlarımız çözüldüğü sırada, "İşte o an hissettiğim nefretin sebebini anlayacaksın." dedi. Bana karşı duygu beslemesi iyi bir şey değildi; üstelik bu duygu nefretti, bizi köreltecek olardı. Sevgi ise yoktu, onun olmayacağını daha çocukken anlamıştım. Nefeslerim sıklaştığında, "Endişelenme lanetli, nefeslerim sayesinde solukların düzene girecek." diye keskin sesle konuştu.

Neyden bahsettiğini bilmediğim için susarak yanından geçtim. "Bu kelimelerinle beni etkileyemezsin." deyip sırtımı ona döndüm. "İnsan ölümü tatmasa da ne olduğunu biliyor." dedim son söylediği cümleyi düşünmeden.

Alaylı tınısı kulaklarımı doldurduğunda, kapıya doğru hareketlendiğini duydum. "Çok yakında nasıl bir ölümden bahsettiğimi anlayacaksın, çocuk. İşte o zaman zihninin karmaşasını, kaosunla yenmeye çalışacaksın." dedi. Bunun tehdit ya da bir bilgilendirme olmadığını bilmediğim için hızlıca ona döndüm. Ölümü sevmiyordum, düşünmek bile istemiyordum ancak ondan bir kaçış olmadığını bilmem gerekirdi.

Bakışlarımız kesişti. Ona dönerek, "Ölümün son iyiliği, bir daha ölümün olmamasıdır."⁴ diye güzel bir cümle vardır, biliyor musun?" diye sordum, cümlemin ağırlığı ile kapatılan kapının arkasına çöktüm. Ben biliyordum işte, ölüm hiçbir zaman iyilik yapmazdı.

4- Nietzsche Ağladığında, Irvin D. Yalom.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“HER HATIRA BİRAZ GELİP GEÇİCİDİR”

*“Kışa çevrilmiş bir yazım, cehenneme dönmüş cennetim
varken, kaburgalarımın arasına onu saklamam cinayetti.”*

Bella'nın öldüğü o geceden sonra her şeye karşı inancım biraz daha yitti. Sonuçta onun ölümü göze alacağını, dediği gibi vicdanımla beni baş başa bırakacağını düşünmedim. En garibi de bana acımasızca davranan biri için vicdan azabı çekmemdi. Sanki yaptıklarını unutmuş gibiydim. Onun gibi olmayı, yaşadığım acıları görmezden geldiği gibi gelmek istiyordum. İçten içe bunu yaşamayacağımı bildiğim için kendi kendime, “Ona benzemiyorsun.” dedim. Benzemezdim, cani değildim. Peki, neden kendimi suçlu hissediyorum?

“Biliyor musun?” diyerek tanımadığım birinin sesini duydum. Gözlerim yavaşça açıldığında buranın hastanedeki odam olduğunu anladım.

Karşımdaki yabancı yatağımın üzerine oturdu. Hafifçe yutkundum, sanki bu olanlar bir cesedin üzerine sıçrayan berrak su kadar acımasızdı. Her an koşmaya hazırlanan bacaklarımdan yakaladı. İşte bu zaman korkum tüm iliklerimi ayaklandırdı. Bu odadan kaçarak saçları küt kesimli kızıdan kurtulmak istiyordum. Korkuyla, "Sakın bana yaklaşma!" dedim.

O, çok ürkütücü görünüyordu. Üzerinde kırışmış beyaz, deli elbisesinin yakalarının yırtıklığı bunu kanıtlıyordu. Başımı hafifçe eğerek yatağın üzerinde geri gitmeye başladım. Göğüs çatalının üzerinde yanık ve çizik izleri vardı.

"Korkma. Sadece sana bir şeyler göstereceğim." dedi ve ben ne olduğunu anlamadan elini hızla alnıma vurdu. Acının hızından dolayı hafifçe bağırdım. Delirmiş gibi yüzüme baktı, âdeta avını bekleyen aslan gibi gözlerini bana dikti. Omuzlarından ittim. Bir adım bile kıpırdamadı.

Sızlayan alnımın üzerinde elini gezdirerek parmağının ucuyla bir şeyler yazmaya başladı. Pürdikkat her hareketini kontrol ediyordum. Ani bir atak beklediğimden dolayı bedenim kasıldı. Aynı zamanda midemden ağzıma doğru bir sıvının tırmandığını da hissediyordum.

Korkunç görünümlü kız, "Farkında değil misin? Her gece, bu saatlerde alnında yanık izi belli oluyor." dediğinde elim istemsizce alnıma kaydı. Neden bahsettiğini bilmediğim için şaşırılmış gözlerle ona baktım.

Alnımın üzerinde hafif dokunuşların yerini tırnağı aldı ve kulağıma doğru, "Her gece kâbus görmene rağmen çılgılık atmak yerine sakince uyanıyorsun. Peki, nedeni ne biliyor musun? Ben biliyorum o her neyse, senin daha az acı çekmene yardımcı oluyor. Geceleri saat üç buçukta alnında bir yazı belirliyor." dediğinde şaşkınca yüzüne bakakaldım. Tanrı aşkına neler saçmalıyordu böyle!

"Delisin sen!" diyerek onu omuzlarından ittim. Bu kez boşluğuna gelmiş olacak ki yatağa düştü. Aynı hızla yataktan kalktım ve kapıya doğru koşmaya başladım. Elim kapının koluna gittiğinde o kadın da bana yaklaştırmaya başladı.

"Bunları nereden biliyorsun?" diyerek bağırdım yüzüne karşı. Önüne doğru dökülen saçları nefesi ile üfleyip çıplak ayaklarının üzerinde sendeleyerek bana doğru yürüdü. Ayaklarına baktığımda birkaç yara ve çiziklerin olduğunu gördüm. Benim burada durmam bile saçmayken onun üzerime gelmesi kapının kulpunu anında aşağı çekmeme neden oldu.

Karşımdaki kadın sakince, hiçbir şey olmamış gibi yüzüme baktı ve ardından, "Az önce de kâbus görüyordun ve bağırp uyanmak yerine sen sadece derin nefesler aldın. Alnındaki şu ince çizgilerin belirmesiyle beraber uykudan sıçrayarak uyanıyorsun." deyip eliyle alnımı gösterdi. Ardından gürültülü kahkaha attı. "Söylesene nesin sen? Büyücü mü, hayalet mi yoksa sadece bedeni olan ruh musun? Zaten ölü gibisin..." diyerek kahkahalarının arasında karnını tutuyor, ayaklarını sertçe zemine vuruyordu.

Neye güldüğünü asla anlamadım ama o gece ve ondan sonraki geceler saat üç buçuğa kadar uykusuz kalıyor, bir şeylerin olacağını bekliyordum. O kadının deli olduğunu biliyordum, geceleri sapık gibi odama girip beni izliyor oluşunu hazmetmemişken böyle şeye inanacağımı bekliyor olamazdı. Aklım ermiyordu, normal insanın bile kaldıramayacağı bu saçma olaya asla inanmamı beklemezdi, çünkü burası deliler yuvası ve bende bu yuvaya ait bir ferttim. Deddiği saatlere kadar birinin gelmesini, bahsettiği olayın yaşanmasını bekledim ancak hiçbir şey olmadığını fark ettiğim an, bunun ne kadar saçma olduğu kanaatine varmış, yalanlarla çevrelenmiş dünyamda tekrar kendi kabuğuma çekildim.

Taptaze anılar, kâbusumda yer edindiğinde geçmişin hatırasıyla gözlerimi çabucak açtım. O geceyi, o kızı hatırlamak istemiyordum. Bana dediklerini gerçekliğini bile düşünmek, canımı yakıyordu. Uyku mahmurluğundan gözlerimi güç bela açarak saçlarımı yüzümden çekip gözlerimi bir süre kaldığım odanın içinde gezdirdim. Etraf öyle karanlıktı ki sanki bir ressam hırsını kendi tablosundan çıkarmışçasına etrafı zifiri bir boya ile boyadı. Dudaklarımın üzerindeki kuruluk hissini gidermek adına dudaklarımı yalayıp sakince bir kez derin nefesi içime çektim.

Buraya gelmeden önce Enery'nin adı alnımda belirdi. O an bunu fark etmesem de şimdi ne demek olduğunu daha iyi anlıyordum. Bu adam, istemesem bile kaderimde var oldu. Kızın da bahsettiği şey buydu. Bu gece gördüğüm kâbus, düşüncelerimin yansımasıydı. Geceleri saat üç buçukta gördüğünü, bir şeyler yazıldığını söyledi. Bahsettiği şey, onun ismiydi değil mi?

Tüm bu düşüncelerin var olduğu zihnimi uçurumdan fırlatmak istercesine aniden ayağa kalktım. Daha fazla buz gibi odada kalmak istemediğim için aşağı inmeye karar verdim. Köşk taş tuğlalardan oluşmasına rağmen pencereler sonuna kadar açık kaldı, dışarıdaki soğuk hava içeriye akın etti. Buz gibi Diyar'da nasıl yaşıyorlardı, anlamıyordum. Ben insan olduğum için havanın soğukluğunu fark ediyordum. Fakat onlara bu etki etmiyordu çünkü dışarısı kadar bedenleri de soğuktu. Kan dolaşımına rağmen buraya güneş ışınlarının nüfuz etmemesi de diğer bir sebepti.

Merdivenlerden inip salona geçecektim ki, "Senin ne işin var burada?" diye sorgulayan sesle başımı kaldırdım. Çorap sökücü gibi ardı arası kesilmeyen düşüncelerim onun sesiyle sonuna kadar sökülüverdi. Koltuğun üzerinde oturup elindeki içeceğe bakıyordu.

Onun aksine üzerindeki bakışlarımın ağırlığını kendim hissediyordum.

Beni odamda yalnız bıraktıktan sonra köşkün dış kapısı sertçe açılıp kapandı. Gittiğini sandım fakat karanlık salonda yanan şöminenin aydınlattığı yüzü tam karşımda belirdi. "Ben..." diyerek kurumuş dudaklarımı ıslattım. En son ne söyleyeceğimi tahmin eder gibi yüzümün her zerresini gözden geçirdi. Anında bakışlarımı kaçırdım. Beni çözmesini, bir şeylerin olduğunu anlamasını istemiyordum. O tarafa bakmadan bakışlarımla etrafı hızlıca kolaçan ederek sertçe yutkundum. Pelteleşmiş vücudumla, "Uyku tutmadı." diye geveledim ağzımın içinde.

Gözlerini yere dikerek keskin sesle; "Kâbus mu gördün?" diye sordu. Kâbus görmemi bildiğimi belli etmemek için, "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. Bardaktan bir yudum aldı.

O ise, "Yanıma gel." deyip kısa süre içerisinde gözlerini yüzüme dikti. Ayaklarım benden bağımsız yerinde kımıldamadan duruyordu. Kalbim kuş gibi kanatlandığında küçük adımlarla ona doğru ilerledim.

Kaşları çatık önünde bir yere odaklandı. Zihninin içinde çok fazla düşünceler olduğu belliydi. Benim burada olmam onların da düzenini bozmuş olmalı ki onu gördüğüm andan itibaren hep dalgın yahut da gözlerini üzerime dikerek pürdikkat izliyordu.

Enery, küçük adımlarıma kısa bakış atarak sırtını koltuğa yasladı. Kocaman bedeninin yanına bıraktığım minik bedenim tedirginlikle baş kaldırmış, dudaklarının arasından çıkacak her cümleyi heyecanla bekliyordu.

Her ikimiz de bir süre susup sessiz çığlıkların arasında karmanın acımasızlığını düşündük. O, içeceğini bitirdikten sonra cebinden çıkardığı sigarasını yakarak dudaklarının arasına aldı. Dümdüz bakışlarla aynı yere bakıyorduk. Hayalet Adam, sessiz olmasına rağmen

benim kalbim durmaksızın çarpıyor, tüm hislerin harmanlandığı bir topla beraber, yüreğime pompalanan kanı vücuduma fırlatıyordu. Ondan yayılan keskin koku burnumun ucunu sızlattığı sırada bana kısa bir bakış attı.

"Korkuyor musun?" diye sordu. Oysa daha uyumadan önce bana korkmam gerektiğini, ölümün o acımasız nefesini hissedeceğimi söyledi.

Yutkundum. "Bir şeylerden korkmayı çoktan bıraktım." dedim. Sesim kısık çıktı. Oysa ben içten içe kırgın çıktığımı da biliyordum. Geçmişin geçmeyen acısı bir tek benim canımı yakıyordu. Enery beni tanımıyor, ne hissettiğimi, böylece ne yaşadığımı bilmediği için ona bu cümlelerim hatta düşüncelerim basit gelebilirdi. Lâkin hepimiz biliyoruz ki düşündüğüm her şeyin altında yanık bir geçmiş vardı; daha çok geçemeyen bir geçmiş.

Dudaklarının arasına aldığı sigaranın izmaritine bakışlarım kaydı. İçimdeki ateş gibi küçücük olmasına rağmen büyük bir etkiye sahipti. Biçimli dudaklarının arasındaki sigaradan dolayı, yanakları içe çökmüş, bakışları keskinleşti. Böyle bir adamın efendi olmasına insanın inanası gelmiyordu. Çünkü beni öptüğü köşkteki gibi görünmüyordu. Gücü, heybeti yerindeydi fakat tahtın verdiği hırs, hedefi şimdi bir anda yok oldu. Oysa o kürsüde nasıl da yenilmez görünüyordu.

"Yine de korkman gerekiyor. Burada neler yaşayacağını, kimlerle savaşaacağını bilmiyorsun. Az önce sana söylediklerimi de dikkate almalısın."

Sesi çok sakın çıkıyor, beni uyarmaya çalışıyordu.

"Tıpkı hayat gibi değil mi?"

Derin nefes aldım. Ciğerlerime onun kokusu doldu. O an küçük sızıyla tenim karıncalandı.

"Hayatta da kiminle savaşıcağımı, neler yaşayacağımı bilmedim. Ama bak buradayım. Yaşıyorum."

Sigarasından bir firt alırken ilk kez dediklerim yüzünden bana baktı. Bu bakış, diğerleri gibi en içten, en soğugundandı. Saçlarıma bakarak yüzümü süzdü. Kızıl saçlarım omuzlarımdan aşağı bir dalga gibi uzanıyordu. Mavi saçlarıma alıştığım için kızılığı hâlâ da garip-siyordum.

Eserine gururla bakmaya son verdi. "Buna yaşamak mı diyorsun?" diye sorduğunda istemsizce kaşlarım çatıldı. Onunda sesinde bariz bir sorgulama vardı. Neyi sorguluyordu ki? Nefes almak, yaşamak için yeterli değil miydi?

Başımı iki yana sallayıp daha fazla yanında kalmak istemediğimden dolayı ayağa kalkacaktım ki aniden bileğimden yakaladı. Buz gibi tenini tenimde hissettiğimde istemsizce bakışlarım oraya kaydı. Ne yapıyordu böyle?

"Sana bir soru sordum." dedi ifadesiz tonla. Sorusunu es geçmek için elimden geleni yaptığımı anlamış olmalı ki tenimdeki baskısı giderek arttı. Gözlerimi kırıştırdım aynı zamanda.

"Evet, diyorum. Üstelik buna sen karışamazsın. Senin küçüm-sediğin hayat beni bitirdi. Burada anlamadığım yerde sizinle olmak bile artık umurumda değil. Benden hayat aldığını alırken kim olduğumu bilmiyordun. Şimdi de bilmenin bir anlamı yok!" deyip yanından geçecektim ki belimden tuttuğu gibi kalktığım yere oturttu. Az önce beni çok yakından tanıdığını söyledi. Şimdi de ne demek istediğini açıklamasını istiyordum.

Yüzüme doğru yaklaşarak, "Senin kim olduğunu bilmeden mi?" diye sordu. Sesindeki öfke barizdi. Neye öfkelenildiğini anlamadan kolumu kendime çekmeye çalıştım. Bırakmadığında, "Evet." dedim.

Gözlerinden fıskıran o alevlerin her parçası bedenimde dalgalandığında, kendimi ateşten bir denizin ortasında hissettim. Bu adam, konuşmasa bile bakışlarıyla çok fazla şey söylemeyi beceriyordu.

"Hiçbir şeyden haberin yok. O beyninde neler olduğuna dair bir fikrin bile yok senin."

Kolumu aniden bıraktığında benden uzaklaştı. Birkaç adım önümde olan bedene doğru ilerledim. Kocaman bedenini durdurmak neredeyse imkânsız görünse de kolundan tuttum, tıpkı bana dokunduğu gibi onun iliklerine tesir etmek istedim.

"Bu ne demek oluyor? Neden haberim yok?"

Sustu. Bakışlarıyla buram buram nefretini hissettirdi. Dudakları tek çizgi hâline geldi, yumruklarını sıkıttı.

"Biliyor musun, her acıyı iliklerine kadar hissettiğinde gerçekten yaşıyıp yaşamadığını tekrar sorgulayacaksın, çocuk?"

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Ben çocuk değilim. Bir çocuk asla bu kadar yaralanmaz." deyip karşımdaki cüssenin ağırlığını zihnime kazıdım.

Bu kez susmamıştım. "Böyle gizemli konuşmayı bırakmalısın. Neler olduğunu bilmeye hakkım var!" dedim tek nefeste. Az önce odamdaki gibi gizemli konuşmaya devam ediyordu.

"Etrafına dön bir bak!" diye sesini yükseltti dediklerime karşın. "Buranın neresi olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Ruhlarla dolu olan bir diyar işte." diye ağzımda bir şeyler geveledim.

"Nerede olduğumun bir önemi yok benim için. İstediğim tek şey yeniden kendi karanlığıma gömülmek."

Enery, "O zaman biz kimiz?" diye dişlerinin arasından söylendi. Bu laf oyunları sinirlerimi zorlamaya başladığında sinirlerim hat safhaya çıktı. Yüzümü buruşturdum.

"Benim gibi insan olmadığınız kesin."

Ellerimi saçlarımın arasını geçirip koltuğun üzerine çöktüm. Çöken bir tek bedenim değildi, sonuçta ruhumun da ayaklarımın altına çöktüğüne yemin edebilirdim.

Alayla, "Senin gibi." diye tısladı.

Sırtı bana dönük olduğu için bunu söylerken yüzünün nasıl bir şekil aldığını göremedim. Zihnimin en ücra köşelerindeki düşüncelere bağladığım uçurtmalarımın hepsi göğe yükseldi.

"Sen insan olduğunu mu düşünüyorsun?"

İfadesizce yüzüne baktım. Benimle dalga mı geçiyordu? Bedenimi sarmalayan o ürpertiye hâkim olmaya çalıştım.

"Ne saçmalıyorsun?" diye sordum.

"İşte bundan bahsediyorum. Her şeyi bildiğini sanıyorsun ama aslında o kadar toysun ki..."

Derin nefes alarak duyduklarımı hazmetmeye çalıştım. Düşüncelerimin kıyısına felaketler vuruyordu âdeta. Bana doğru hızlı adımlarla gelip çenemi kaldırdı.

"Sahi buraya her insanın gelebileceğini mi düşünüyorsun?"

Çenemdeki parmaklarını itmek istiyordum ama öyle bir kilitlenmişler ki itsem de hareket ettiremeyeceğimi anladım. Hayalet Adam, "Sen yarı ruhsun." deyiverdi aniden. O an donmuş bakışlarım, bahsettiğim ateşten denize atladı. İntiharını gerçekleştiren o bakışlar susuverdi. Gözlerime odaklı kalan harelerine kısa bakış attım ve, "Saçmalık." dedim. Büyükannem ruh olabiliirdi ama ben kesinlikle bunu kabul etmiyordum. Bedenimin içinde düşüncelerimi ve cismimi harekete getiren bir ruhun varlığında haberdardım ama tamamen bir ruh olamazdım. "Benim kalbim var!" diye bağırdım.

Sinirle gözlerini kapattı.

"O aşağıladığın ruhların Diyar'ındasın. Bu Diyar'ın üçüncü katındasın ve yarı ruh olduğun için rahatça nefes alabiliyorsun."

İnanmaz gözlerle onu izledim bir süre. Buna nasıl inanmamı beklerdi ki? Onca şey üzerine bir de bunlar eklendi. Hâkimiyetinden kurtuldum. Şimdi bakışan bu gözlerde her iki tarafa karşı hissedilen

nefret vardı. Ben onun buz gibi bakışlarında donarken o benim ateşten yanan gözlerimde eriyordu.

"Soğuşu hissettiğim için bu dediklerine inanmamı bekleme benden!"

Ona karşı savunduğum gereksiz çabalarımın farkında olacak ki, "Bu kadar inkâr yeter. Ne sanıyordun? Burada bir süre sonra soğuşu da hissetmeyeceksin. Bedenin yavaş yavaş buraya alıştığında bizlerden biri olacaksın. Bedenindeki ısı düştükten sonra seni hayata bağlayan tek şey, ruh olman olacak." diye sesini yükseltti.

Darmadağın olmuş ifademi toparlamak adına ondan gözlerimi kaçırdım.

"Dudaklarımın arasından çıkan soğuk nefese muhtaçsın, lanetli. İlaçların yok artık, seni fani dünyaya ait kılacak hiçbir şeyin yok, tek şeyden başka."

Kalbimden başka her şey yalandı.

Gözlerim onun kıpırdayan dudaklarına asılı kalırken o sadece iri avuçlarını sol göğsümün üzerine koydu. Şimdi hissediyordu çırpınan kalbimi, bir serçe kuş gibi titreyen kalbim onun avuçlarının arasındaydı. Ve bu acımasız adam sanki onu avuçlarının arasına alıp sıkıyordu.

"Bizden farklı olarak sende atan kalbe sahip ruhun var, bizim ruhumuz ise sadece herhangi bir bedenın kılıfında dolaşıyor. Ve biliyor musun, hayatının en büyük hatası Tamuma'nın lanetini taşımak. Çünkü bu ruhun, azılı düşmanlarının dudakları arasında dolaşıyor. Eğer onlar seni benden alırlarsa her şey mahvolur. İşte o zaman ne burayı ne de kendini kurtarabilirsin. Benim için sen bir tehdietsin ama ne olursa olsun seni koruyacağım. Sen bunu istemesen bile yapacağım."

Seni koruyacağım.

O an fark etmesem de gözlerim doldu. Dedikleri karşısında içim parçalanırken kaderime bir kez daha lanet ettim. Bunları yaşadıktan sonra ruhumun özgür olacağını düşünüyordum. Belki, diyorum, belki tüm bu azapların sonunda kurtuluşumu kutlayacak olacağım. Ama görüyorum ki ben çoktan şeytanın eline düşüp orada onunla beraber bir krallık kurdum.

Dudaklarımın arasında çıkmaya hazır olan hıçkırığı yutarak, "Neler diyorsun?" deyip omuzlarından iteledim. Tamuma'nın hatasının bedelini ödemek zorunda kalmam bile acizliğimi vurgularken istemsizce tenimin karıncalanmasını göz ardı ettim. Onun dediği gibi bedenim, şimdiden buraya alışmış gibi soğuğa tepki vermiyordu bir türlü. Oysa daha bir süre önce soğuğu hissettiğime yemin edebilirdim.

"Bunlar sahip olduğun tek gerçekler. Sen, Tamuma'nın soyundan olduğun için daha çok pişman olacaksın. Burada, herkesten uzaklaşsan bile toslayacağın ilk beden ben olacağım. Bunu asla unutma, lanetli. Benim haberim olmadan iznim dahi olmadan bu Diyar'dan kurtulamazsın." deyip belimden tuttuğu gibi kendisine çekti.

O an buna ihtiyacım varmış gibi içten içe ağladım; canım acıyarak, tenim o yanıkların içinde kavrularak geçmişe bir ağıt yaktı. Onun bedeni soğuk olmasına rağmen sıcaklığım sanki bizim için yeterdi. Üşümek yerine tenini ısıtmak istedim. İnce belimi sarmalayan koluyla kederli gözlerimi ondan çektiğim anda bir düşünce belirdi zihnimde; başımı omzuna yaslamak, içimdeki tüm acıları haykırırcasına çığlık atmaya diledim. Ancak yaptığım ne oldu biliyor musunuz? Susarak gözlerimi kırpmadan onun harelerindeki yıkılmış benliğime bakmak.

Belki de Hayalet Adam'ın dediği gibi çok pişman olacaktım fakat babamın ruhu buradayken belki bir nebze de olsa bu kaosa katlanabilirdim. Onu gördükten sonra tüm hatırlarını aklımda birleştirdim.

Babamı bir süre sonra görmediğim için bizi terk ettiğini düşündüm ancak en son hayalini gördüğümde o karganın bana gerçekten bir şeyler söylemek istediğini anladım; o adam, babam benimle birlikteydi. Diğer hayatımda benimle iletişimini kesen adam, yıllar sonra karşımda belirdi. O, belki bu Diyar'da, belki de başka yerde; fark etmez çünkü ruhumun illeti olan o canavar da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Babam benimle iletişime geçmek istiyordu.

Ona alttan bakış atarak, "Beni koruyacak mısın?" diye sordum.

Sert gözleriyle, "Andım olsun." dedi. Beni koruyacağına ant içti ve, "Ne olursa olsun seni benden alamayacaklar." dedi.

"Eğer gitmem mümkün olsa." dedim. "Çok ufak bir umut olsa bile buradan gidebilecektim."

Ondan uzaklaşmaya çalıştım fakat belimden sırtıma kayan kolu beni kendine daha çok kilitledi. Karşımda Hayalet Adam'ın ruhu vardı, ruhu ile bezenmiş vücudu benimle hareket etse de onun kalbi başka bedene aitti. Karşımda bilmediğim bedeni, onların deyimiyle kılıfı vardı; sol göğsünün altındaki et parçası kime ait olduğunu bilmeden atıyordu. Bu, duyduklarım yaşadıklarım özellikle hissettiklerim dehşetti. Olanlar bana sıkça gördüğüm kâbus gibi geliyordu.

Sessiz gece usulca sabaha kavuştuğunda onun donuk bakışlarına bir anlam yüklemek adına, "Babam burada." dedim kendimden emin bir sesle.

Ruhtan olan vücudu aniden gerildiğinde bir şeyler olduğunu sezdim. Ne olduğunu anlamak için cümlemi tekrarladım.

"Onu gördüm. Buradaydı. Söylesene, hâlâ burada mı?" deyip omuzlarına yapıştım.

Sertçe yutkundu. Gözlerine odaklı kalan bakışlarımın yeni hedefi bu kez hareket eden âdem elmasındaydı. O, ifadesiz gözlerle, "Öldü." dedi.

Enery, "Onu bir daha çok geç göreceksin." deyip bedenimi aniden kucaklayarak ayağa kalktı.

"Ama buradaydı. Bana... Hayalet'in gelini dedi."

Gözlerine küçük bir çocuğun sevinci gibi parlayan gözlerimi diktim. İri ve renkli gözleri dudaklarıma indi. Bu kez gözlerimden kaçıyor gibiydi. Ne kadar kaçarsa kaçsın çarpışacağı ilk beden yine benimkisi olacaktı.

"Sen de biliyorsun, burada o." dedim fısıltıyla. Kucağında yavaş adımlarla ilerlerken beni odama götürdüğünü anladım. Ayaklarımın pelte kıvamına geldiğini hissettiğim için itiraz etmedim. Omuzlarımdaki yükün altında eziliyordum. Daha öğreneceğim çok şey, bu ruh adamın gözlerinde çok sırlar vardı ve içimden bir ses bu sırların benimle alakadar olduğunu fısıldıyordu. Bir fısıltı ise ona destek verircesine, "Üzüleceksin, daha çok üzüleceksin." diyordu.

"Kendini toparla."

"Bana gerçekleri anlat. Üzüleceğimi bilsem bile onlara alıştım artık."

"O, bu Diyar'ın ikinci tabakasında."

"Gelecek mi bir daha? Onu istiyorum, ben babamı istiyorum!" deyip bakışlarımı ondan çektim. Sebebini sormamasını diledim.

Bu çocukça isyanımı hiç kimse anlamazdı. Her kız çocuğunun babasına ihtiyacı vardı. Fakat ben bu yaşına kadar babama hep hasretle baktım, onu seviyordum hatta bu dünyada en çok değer verdiğim kişi oydu, annemin aksine. Saçlarımı bir kez okşaması için her şeyimi verirdim. Ama şimdi hiçbir şeyimin kalmamasına rağmen bir kez bile saçlarım okşanmadı.

Dudaklarım titredi. Kalbimin yangını sönmedi. Annemdi katilim, babam ise beni toprağın altına gömen kişiydi.

"O tabakadan buraya gelmek için yanmayı göze almalı. Ve bunu sadece hayatında bir kez yapma şansına sahiptir."

Bütün bunları beynimin içinde sırayla yan yana dizilirken sırtımın soğuk çarşafı buluşmasıyla irkildim. Bakışlarımı ayakta durup bana dikkatlice bakan Enery'ye diktim. Bu adam neden gözlerini gözlerimden çekmiyordu? Oysa aklına gelmiyor muydu az önce zihnime bıraktığı izin yanık kokusu.

"Neden? O neden yakıldı?"

"Çünkü tabakalar arasında yolculuk yasaktır. Fakat bir şekilde gelsen bile bedel ödemen gerekiyor. İkinci tabakadan buraya gelmek için yanman gerekiyor. Baban buraya yanmış vaziyette geldi. Onun için sen sadece onun hayalini görebilirsin. Ona dokunamazsın."

İlk günlerde olduğu gibi yine aynı cümle dudaklarımın arasından kayıp gitti.

"Gitmek istiyorum. Buradan, babamdan, düşüncelerimden..."

Başını iki yana salladı. İzin vermiyordu. Beni kendine saklamakta yeminliydi, sözüne mühürlüydü.

"Uyu, lanetli çocuk. Ruhun bana aitken seni benden almaya kimsenin gücü yetmez."

Ben ise kesinlikle uykudan nefret ediyordum.

ONUNCU BÖLÜM

“SOL SOL SOL Mİ; ÖLÜM KAPIMIZI ÇALİYOR”

“Parlak ışıklar gecenin derinliğini yararlanak saldırıya geçiyor ve biz yakınlığımızda ileri geri sallanan dev gölgeler tarafından haberdar edilirdik ve çevremizdeki derin zevkin ortasında çok sevinçli tonların azalması ve kaybolması ile her şey sonsuz hasret etkisiyle imha ediliyordu. Fakat bu ağrı ve acı her şey yok yaptığı hâlde sevgi, umut ve sevince etkilemeyecektir, yüreklerimizin geniş sesin büyük tutkusu ile genişlemesine, tılsımın etkisi altında ruhlarımızın farkına varmamıza neden oluyordu.”⁵

Rulaklarımda uğuldayan sesler, ölümden önce çalınan o rahenkli ritmi oluşturuyordu; önce asil süzülen notalar dibe doğru yaklaştıkça kabalaşıyor, ölümü tattığında ise yavaşça son

5- E.T.A. Hoffmann’ın “Allgemeine Musikalische Zeitung” eserinden L.V. Beethoven’ın 5. Senfonisi için yaptığı yorum.

buluyordu. İşte böyle uğursuz melodi vardı kulaklarımda ve bu melodi bir piyanistin elinden kaçarak kısa-kısa-kısa-uzun melodisinin iki kere çalınmasıyla başlardı.

Sol sol sol mi...

Anlamışçasına yüzünüzde bir tebessümü hayal edebiliyorum. Ölümün kapıyı çaldığı eser hayata bir meydan okumaydı; ölüme, hayatında ona sırt çevirdiğini düşünen herkese duyduğu bir mücadele idi. Tanrı'ya, kadınlara, ortaklarına, sağırlığına, kaderine... her şeye.

Şimdi birer birer öğrendiğim parmak uçlarıma konan kırıklar, ruhumun üzerine sayfa sayfa döküyordu ezberlediğim tüm operaları, senfonileri. Benim ise avuçlarımda içinde yalnızlık vardı. Müzik etrafımı sararken tutunacak tek notam bile yoktu. Hayatımın küçük bir parçasına aldığım o alet, belki de bana kalan tek şeydi. Ve annemin bana vaat ettiği ilk ve son hediye idi. Ellerimi havada oynatırken içimden yutkunma isteğini bastırdım. Belki iki, belki de üç saat oluyordu yalnızlığımın delirmeye başlayalı.

"Bir katilin soğuk bakışlarında ki acımasızlığı en iyi şekilde, Bach anlatırdı. G minör'de başlayan hızlı girişlerle saplardı bıçağı kurbanın kalbine. Ardından hızla yükselen notalarla, o bıçağı çıkartıp acımasızca yine saplardı. Belki de o eser, bir katilin kurbanın ensesine bıraktığı soluklardı."

Gülümsedim.

"Kesinlikle katilin en güzel darbesi Bach'a ait."

Delirmiş gibi görünüyor olabilirdim fakat bir yerde söylediklerimin doğruluk payı vardı. Bir katil dingin suların arasına attığı bıçağın sert düşüşünden belli ederdi marifetini. İşte notalar hızla birbirine çarpıyor, ardından oktavlarda bir sağa, bir sola giderek iç içe dolanıyorlardı. İşte buydu katilin eseri, G minördü.

Tam bir cellâdın eline yakışan kana benziyordu. Bir o kadar masum ve bir o kadar da kirli. Masumlğu ile kirlenmeyince bakmayın. Masumluk da bir kirlilikti; sanki beyazın, kirlenmemiş siyah olması gibiydi.

Ben bundan ibarettim, kelimelerden ve bu kelimelerin altında yatan hiçlikten.

O hiçliğin kıyısında küllerim, okyanusa dağılmak için çabalıyordu.

Kapıların arkasında seslenen düşüncelerim, içeriye birinin dalmasıyla anından kendi boyunlarına geçirdikleri ipten sıkıca tutundular. Daha intihara hazır değillerdi.

"Anaida, ne yapıyorsun burada?" deyip küçük adımlarla yatağın üzerinde yumak hâline gelmiş bedenime doğru yaklaştı Asha. O, bunca zaman neredeydi bilmiyorum ama geldiğine göre artık rahatlamam gerekiyordu. Garip bir şekilde bana çok güzel enerji veriyordu.

Onu süzen bakışlarım en sonunda saçlarında duraksadığında omzumdan dürtükledi. Oysa o kadar yorgundum ki bir kez daha bana dokunsa yatağın üzerine düşecektim. Odanın içi karanlık olduğu için yüzümü tam göremiyordu, bunu irice açtığı gözlerinden anladım. Aksine ben onun umutla dolu olan parlak harelerini çok net görüyordum. Odanın içindeki sönmekte olan mum da birkaç saniye sonra erdi. Başım omzuma düştüğünde, ona artık bir cevap vermem gerektiğini anladım.

"İyiym."

Sesim kısık çıktı. Kurumuş dudaklarımı tekrar açıp cidden iyiym, demek istedim. Buz gibi ellerini yanağıma yasladığında irkil-dim.

"O, bana bir şeyler söyledi."

Boğazını temizleyip, "Neler söyledi?" dedi.

Bir sırtış belirdi suratımda. Bu sırtış duygudan yoksundu. "Bana buranın her şeyinden bahsetti." dedim kilitlenen ayaklarımı yataktan sarkıtarak.

Durgunca yüzüme baktı. "Hepsini..." diyerek kendi kendine fısıldadı. Belki daha fazlası da vardı. Yavaşça yataktan kalkarak duvardaki başka bir mumu yaktım. Şimdi yüzlerimiz silik bir hâl aldı. Yanına gittiğim sırada, "Babamı biliyor musun?" diye mırıldandım. Asha, "Haberim vardı." diyerek kekeleyiği cümleyi titrek nefesle bitirdi. Aslında onun da bana bir şeyler anlatmak istediği belliydi.

"Üzgünüm. Bunları yaşadığın için burada olduğun için ve." dedikten sonra biraz duraksadı. Ardından, "...yaşayacakların için. Ben gerçekten böyle olmasını istemezdim." dedi.

"Peki, O'nu biliyor musun?" diye sorarak aslında Bella'yı kastettim. Bana hep vicdan azabı çekeceğimi söyledi. Sahi, dileği bu kadar çabuk mu kabul oldu?

Asha ince dudaklarını ıslattı. "Biliyorum, Anaïda. Senin geçmişini Kızıl Kuyu cesetleri, Konsey de biliyor." deyip duraksadığında kaşlarım istemsizce çatıldı.

"Mercas peki?" diye sordum. En büyük düşmanımız O'ydu.

Asha ne diyeceğimi biliyormuşçasına gözlerini sımsıkı kapattı. Kısık sesle, "Lanet olsun ki biliyor. Çoğu kişi olanlardan haberdar. Bu çok kötü bir durum, biliyorum." dedi sinirle. Ben ise şok olmuş gözlerle ona baktım. Ciddiydi. Mercas bile yaptıklarımın farkındaydı. Ben nasıl bir yere düştüm böyle?

Dudaklarımı birbirine kenetleyip, "Şaka mı bu? Ne olacak şimdi?" diye sordum. Asha, kısık bakışlarla yüzümü süzdü. Kasıldığı için hemencecik septumuna dokunup anlatmaya nereden başlayacağına karar vermeye çalışıyordu.

"Keşke şaka olsaydı. Yapacak bir şeyimiz yok; savaşı başlatırsa karşı koymalı ve seni de korumalıyız."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Peki, orada da mı ruhlar yaşıyor?" diye sordum.

Başımı salladı. "İkinci katta ihanete uğrayan ve ihanet eden ruhlar kısa süreliğine birlikte yaşıyorlar. Mercas ise oranın efendisi." dedi.

İhanet.

Belki de bu yüzden bir kez daha annemden nefret ettim. O kadın benim babamın ölüm sebebiydi. O kadının elleri ikinci kez kana bulaştı.

"İhanete uğrayanlar..." dedim soluk gülüşümle beraber. Tamuma'yı düşünmek bile istemiyordum çünkü onun laneti sayesinde buradaydım; ne kadar büyükbabamla evlense bile o da burada birilerine ihanet etti. Yani evren her türlü ihaneti bağışlamıyordu.

Aklıma gelen düşünce ile yutkunamadım. Anladığım kadarı ile Mercas iyi biri değildi. Enery, babamın buraya gelmesi için yandığını söyledi. Peki, o buna nasıl izin verdi?

"Mercas, o babama bir şey yapar mı?"

Beni elde etmek için yapabiliirdi. Gerilen bedeni benden uzaklaşırken konuyu değiştirmek için çabaladı.

"Aşağı inmemiz gerekiyor, bizi bekliyorlar. Seninle tanıştırmak istediğim biri var."

Beni kiminle tanıştıracacağı umurumda bile değildi, şu an öğrenmek istediğim tek şey babamın durumuydu. Gözlerimi kırıştıtarak sorumu yeniledim.

"O, babama kötü şeyler yapmaz değil mi?"

Yine kötü bir şeyler olacaktı, artık bunu hissediyordum. Kötülük benden uzakta gezmiyor, daim yanı başımda, soğuk nefesini iliklerimde hissettiriyordu. Kötülük ve ölümün kollarının arasında sonumu bekliyordum; bir gün gelecek ve beni kaptığı gibi bilindik karanlığa çekecekti.

"Asha, bana cevap ver! Babam orada nasıl? Sen gittin değil mi oraya? Lütfen." dedim kısık ve yalvaran sesimle beraber.

"Lütfen, bir şeyler söyle." diyerek oturduğum yataktan kalktım.

"Anaida, sakın olur musun?" dedikten sonra Asha, ellerini bana uzatarak üzerime gelmeye başladı. Sakin falan olmak istemiyordum. Ben huzurlu yaşamasam bile sevdiklerimin artık huzur içinde olmalarını istiyordum.

"Sakin olmak istemiyorum, Asha. Artık birilerinin mutlu olmasını istiyorum! Benim için kimsenin üzülmesini, ağlamasını, belâ okumasını istemiyorum!"

Gözlerim birkaç adım önümde olan mumlara kaydı. Aklımın kuytu köşelerinde dönüp dolaşan çakallar bu kez memnuniyetle gülümsediler. Gözlerimin parladığını hissedebiliyordum çünkü ayaklarım çoktan hedefime doğru ilerlemeye başladı. Ne yapacağımı kestiremeyen Asha, gözlerini bana dikti. Ben ise duvardaki mumlara yaklaştım.

"Cevap versene! Söylesene! Senin yaptıkların için baban huzursuz, ruhu bile mutlu değil, Mercas'ın ona kötü davrandığını söylesene, Asha. Neden susuyorsun? Buraya geldiği için yanmayı göze aldığını söylesene!"

Böyle davranışlarıma alışkındım; bir şeyleri kırıp dökmenin, kendime zarar vermenin artık benim için bir anlamı yoktu. Ve Asha buna alışkın olmadığı için bana doğru yavaşça yaklaşmaya başladı. Oysa bilmiyordu akıl hastanesinde onun gibi onlarca insana saldırdığımı, bilmiyordu benim neler yapabileceğimi; kendimi yaralamaktan, gözüm döndüğü sırada birinin canını alabilecek güce sahip olduğumu bile bilmiyordu.

"Anai, lütfen sakın ol! Baban için yapacağımız bir şey yok!"

Ellerimin arasına aldığım mumun sıcaklığını avuçlarımda hissettirdim. Etrafına dökülen birkaç çizgi elimin içini yakıyordu. Bu acı kalbimin acısının yanında hiçbir şeydi. Bu çektiğim fiziksel acılar sadece gelip geçiciydi. Önemli olan zihinsel acılardı. Bir kere aldın mı o yarayı asla unutamaz, silemez, yok edemezdin. Avuçlarımda eriyen muma bakıp gülümsedim. Tıpkı benim gibi yanarak yok oluyordu.

Asha, bir iki adım benden uzaktaydı. Odanın içi hafif aydınlık olduğu için korkmuş yüzünü net seçebiliyordum. "Lütfen." dedi. "Ne olursun yapma, korkutuyorsun beni!" diye derin bir çığlık attı. Bu çığlığı dudaklarının arasından öyle bir öfkeyle çıkartmıştı ki sanki yılların kinini döküyordu bana.

"Görüyor musun, Asha. Elimdeki mumlar söndüğünde ben de babam gibi acı çekeceğim."

Parmaklarımı saran sıcaklık, avuç içlerime doğru inerken gözlerimi kapattım. Bana yaklaşmaya çalışan Asha'ya bağırarak, "Sakin üzerime gelme!" dedim. Avuçlarımda eriyen ve parmaklarıma karışan mumun sızısını şimdi daha iyi hissediyordum. İşte buydu acı, bu kadardı. Birkaç dakika sürüyordu. Oysa babam yıllarca çekti bu acılardan. Üzüldü, belki de ağladı. Koskocaman adam yok oldu hayatımızdan. Bir haber alamadım, geceler bekledim gelmedi, sabahları Tanrı'ya dua ettim, yine gelmedi. Oysa ben dünyada nefes alırken o burada acı çekiyordu.

Gözlerimden bir damla bile yaş akıyordu. Sanki ağlamayı unutmuştum. Bunların aksine kusmak istiyordum. Tüm nefretimi, kinimi, yaşadığım anıları, beynimdeki ölü cesetleri, küf kokan düşüncelerin hepsini kusmak istedim. Benden geri bir şeylerin kalmasını, artık burada, tam şu anda bu mum gibi erimek istedim. Ben artık yoruludum. Kendim için değil, başkaları için yoruludum. Hayalet Adam'ın da dediği gibi lanetliydim, karmanın arkama attığı sert tekmenin etkisi altındaydım.

Asha ağlayarak, "Enery, çabuk buraya gel!" diye bağırp kapıya doğru koşmaya başladı. Ben ise avuçlarıma bakıyordum o an. Hisse diyordum acıyı, en koyu tonuyla hem de. Avuçlarımin arasında ya-
vaşça eriyen mumların yanık kokusunu duyabiliyordum. Buna rağmen etrafımda pervane olan yangına bir şey yapmadım, yapamadım.

Böyle sorumsuz davrandığım için o adamın bana kızacağını biliyordum. Umurumda olmayan bu ikazını defettim. Aniden duvar dibinde olan başım omzuma düştü. Sesler uzaktan geliyor, buna rağmen ayak seslerini duyuyordum.

"Hayalet Adam?" diye sorduktan sonra gözlerimi açtım. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Oysa biliyordum bu bakışlarında acıma yoktu, tiksime de yoktu. Sadece boşluk, ifadesiz bakışlar vardı. Dün bana fani olmadığımı söylerken de böyle bakıyordu. Bu bakışlarla duygularını kolayca saklıyordu.

"Haklısın, biliyor musun?" dedim. Kırık çıkan sesime rağmen beni duyduğunu biliyordum, özellikle yüzü yüzüme o kadar yakındı ki burnundan soluduğu nefesini dahi hissediyordum. "Lanetliyim ben ve bu laneti herkese bulaştırıyorum!" deyip hıçkırdım. Aslında en çok kendime bulaştırdım. Karşımda bana hiçbir şey olmamış gibi bakan adam, ruhumu okurcasına bana yaklaşıp, "Hangi akılla böyle bir şey yaptın?" diye hiddetle sordu.

Ellerimi iri ellerinin arasına alıp gözlerini bir süre oraya dikti. Avuçlarımin gözlerinin önüne getirip dişlerini sıktı. Acımı hissetmiş olmalı ki bir müddet orada takılı kaldı o intikam dolu gözler. "Lanet olsun!" deyip benden uzaklaştığı gibi arkasını döndü. Gözlerimi kapatarak etrafımdaki sesleri algılamaya çalışıyordum.

"Sana onu aşağı getirmeni söyledim, değil mi? Beni niye dinlemiyorsun Asha!"

Asha, perişan olmuş hâlde, "Üzgünüm. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmemiştim." dedi.

Kapalı gözlerimin arasından elime baktım, yavaşça kızarmaya ve şişmeye başladı. O sırada Ryan, "Kızın bir suçu yok, Enery! Anaida bu durumdayken yapabileceği şeyi yaptı." dedi öfkeyle. O sırada Asha'yı savunanın Ryan olduğunu hatta Asha'nın korkudan ona sarıldığını gördüğümde gözlerimi sıkıca kapattım.

Enery, "Sen karışma, Ryan!" diye sesini yükseltti.

Asha'nın bir suçu olmamasına rağmen bu kadar bağıışı hak etmiyordu. "Onun bir suçu yok." dedim kısık çıkan sesime karşın. Beni duymaları için yanık olan avuçlarımı zemine yaslayıp ayağa kalkmaya çalıştım. Fakat avuçlarım zeminin soğukluğu ile buluştuğunda dengemi kaybederek duvara tosladım.

Hafif sızı eklemlerime doğru yol alınca heyecandan dolayı aldığım darbe ile başım dönüyordu. Belimde hissettiğim kalın kol ile ruh adamın soğukluğunu hissettim o an. Bana yakın olduğu için yanağına doğru yaklaşarak, "Onun bir suçu yok." diye tekrar fısıldadım. Avuçlarımdaki acı yerini sızıya bırakırken bacaklarımın arasından geçen bir kol ile Enery'nin kucığında olduğumu anladım. Bu dediklerimi umursamadan beni sıkıca tutarak göğsüne bastırdı.

"Bunun nedenini açıklayacaksın çocuk!"

Gözlerimi kapatmış olsam da onun öfkeyle soluduğu nefesin hırsını, içindeki savaşlarını hissediyordum. Merdivenlerden inip salona geçtiğimizde bedenimi dün gecenin izlerini taşıyan koltuğa bıraktı. Asha da bana yaklaştığında gözlerini üzerimden ayırmadan üzgünce baktı.

Ondan özür dilemem gerekiyordu ancak dilime vurulmuş prangalar bir şekilde buna engel oldu. Bir süre sonra avuçlarıma merhem süren ve yarayı kapatan Asha'ya kısa bir bakış attım. "İyi misin?" dediğinde bakışlarımı kaçırdım. Bedenim yoruldu, ancak o zihnimdeki canavarlar susmak bilmeden beni yıpratmaya devam ediyorlardı.

Başımı sallayarak, "Evet." diye küçük harflerle konuştum. Sesim bana ait değilmiş gibi boğuk çıktı. Dikkatimi çeken diğer şey koltukta oturup bizi izleyen kızdı. O sırada Lous bakışlarımı fark etmiş olmalı ki, "Bizi çok korkuttun ufaklık!" deyiverdi.

"Ben özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim." dedim kısık sesle.

Odada hüküm süren sessizliğin ardından gözlerim tekrar karşımda oturan kıza kaydı, o an dudaklarım benimle birlikte harekete geçti. Merak eden kişiliğimden ne kadar nefret etsem de buna engel olamıyordum.

"Sen kimsin?" diye sordum. Gözlerim kızda duraksadığında bana hafifçe gülerek, "Ben Cherly." dedi.

Omuzlarında aşağı doğru dökülen saçlarına bakışlarım indiğinde, Lous'un hafifçe öksürdüğünü anladım. Ortamda garip bir hava vardı ve sanki bunu bozacak olan kişiyi bekliyorduk. Ellerimin içindeki acılar hafiflemiş olsa da ara sıra sızlıyordu. Buna rağmen acıyan boğazım az önce haykırdığım gerçeklerin ağırlığını taşıyordu.

Kendimi gergin hissediyordum ve bunu anlayan Asha yerinde kıpırdadığında kanlanmış gözlerim ona kaydı. "Anai, Cherly'nin sana söylemek istedikleri var." deyip omzuma elini yerleştirdi. İşte şimdi daha kötü haberlerle karşılaşacağımı anladım.

Cherly, gözlerini ilk önce üzerime dikerek sertçe yutkundu. Ne söylemesi gerektiğini biliyormuş ancak söylemeye dili varmıyormuş gibi görünüyordu. Çöken omuzlarım şu an bana hiç yardımcı olmamasına rağmen, Asha'nın elinin varlığını omzumda, desteğini ise ruhumda hissettim.

Lous, "Söyle artık." deyip hayal kırıklığı ile Cherly'ye baktı. Lous'a nazaran Ryan, koltukta rahatça yayılmış elindeki sigarasını tütürüyordu, bakışları dalgındı. Kız ürkek bakışlarını benden çekerek Lous'a dikti. Onlar arasında farklı bir elektrik vardı, çünkü Lous,

Cherly'ye avuç içine kısırdığı serçeye bakarmışçasına bakıyordu. O bakışlarda ise kesinlikle hüznün gözyaşları saklıydı. Herkes susup Cherly'nin anlatacaklarını bekliyordu fakat benim gözlerim As-ha'nın kireç gibi olan yüzündeydi. Bir şeylerden korktuğu belliydi.

Arkası bize dönük olan Asha, "Enery, birazdan burada olacak. Cherly, çabuk anlatsan iyi olur." dedi tedirginlikle. Ryan, dikkatli bir şekilde takip ederken, Lous'un bakışları hâlâ Cherly'nin üzerinde ve Asha ise arkasını bize çevirerek dışarıyı izliyordu. Ben ise korku dolu gözlerle karşımdaki kızın gerilmiş yüzünü seyreliyordum.

"Öncelikle, ben ikinci ve üçüncü tabakalar arasındaki iletişimi sağlayan ruhum. Bildiğimiz gibi ikinci tabakanın efendisi Mercas, üçüncü, yani bu tabakanın efendisi de Enery. Onlar arasındaki düşmanlığı tüm Diyar biliyor ve her an çıkacak savaşı bekliyorlar. İkinci tabaka bu tabakaya nazaran daha kötü durumda, artan ısıyla beraber vücut dirençleri de düşüyor. Onlar için buraya saldırmak ve ele geçirmek Mercas'ın ağzından çıkacak tek bir söze bağlı. Senin burada olmanın sebebi Tamuma ve o, şu an ikinci tabakada kötü ruhlarla beraber yaşıyor. Geldiğini duyunca yaranan kaosu durdurmak çok güç oldu, inan bana. Sebebi ise..."

Birkaç saniye duraksadı ve devam etti.

"Buraya hüküm verebilecek ikinci kişisin; Enery'nin gelinisin. Ve bundan sonra onun yanından ayrılmaman ve her zaman birlikte olmanız gerekiyor. Çünkü Mercas buraya geldiğini biliyor, Anaıda. Çok yakında ise seni kendi dünyasına götürmek için savaşı başlatmaya hazır bir vaziyette."

Cümlesini bitirmesine izin vermeden, "Bir dakika lütfen. Durur musun?" diye seslendim telaşla. Cherly, sesimi duyduğunda dudaklarının arasındaki cümleyi yutarak gözlerini kırıştırdı. Ani çıkışımla beraber odadaki tüm bakışlar bana döndü. Şaşkınlıkla, "Ben... şimdi ne yapacağım?" diyerek elimle ağzımı kapattım.

Cherly, "Mercas'a yakalanmaman gerekiyor, biliyorsun değil mi? Az çok onun hakkında bir şeyler bildiğini sanıyorum. Ben sana yardımcı olmaya çalışacağım, ama lütfen sen..." dedi.

Yine sakın olmamı istiyorlardı oysa ben sakindim fakat böyle söyleyerek beni daha çok sinirlendiriyorlardı. "Sakin olmak mı? Ben sakınım." dedim alayla oturduğum koltuktan kalkarken.

Cherly'nin güzel yüzünün yanı sıra sesi de çok güzeldi. İnce ve kadifemsiydi. Buna rağmen dedikleri o kadar sert ve öfkeliydi ki tüm düşüncelerimi altüst etti. Her cümlesi tenimde kamçı izleri bıraktı.

"Senin gelişinle buradaki kör cesetlerin gözleri açıldı, Anaida. Bunun farkında mısın? Sen buraya gereklisin; gidemez, kaçamaz, saklanamazsın."

Bana doğru yaklaşmaya başlayan ayak sesiyle gözlerimi yerden çektim. Asha, omuzlarımdan kavradığı gibi bana sıkıca sarıldı. Saçlarımı okşayarak, "Gececek söz veriyorum. Burada kaldığın süre boyunca hep yanında olacağım." diye fısıldadı kulağıma.

O an ben de Asha'ya sıkıca sarıldım; ilk kez birine böyle içten, hiçbir şey düşünmeden tüm korkularımı yok sayarak sarıldım.

"Şimdi ne olacak?"

Cherly, "Yapman gereken tek şey, buranın, onun kurallarına uymak ve bizlerden başka hiç kimseye güvenmemek." deyip ayağa kalktı.

O dediği kişi Enery'ydı.

Asha, Cherly'nin de bizimle olacağını söyledi ve bu demek oluyor ki artık onu sık sık görecektim. Anlamadığım biçimde ona karşı içimde bir soğukluk vardı; evet Asha'yı da birkaç gün öncesine kadar tanıımıyordum fakat bu farklıydı. Onun Asha kadar içten olduğunu düşünmüyordum. Belki de bu yersiz bir önyargıydı.

"Sen." diyerek Cherly'ye baktım. İri gözlerini kırpıştırarak ne diyeceğimi bekledi.

"Sık sık ikinci tabakada oluyorsun yani?"

Başını sallayarak koltuğun üzerine bıraktığı deri ceketini eline aldı. O sırada Lous ile kesişen bakışlarını çabucak kaçırdı. Oysa artık onların da bir geçmişe sahip olduklarını anladım. Bakışları ve hareketleri onları ele veriyordu.

Kalbimde beliren umudun yüzüme yansımaya izin vererek öne atıldım. "Peki ben de istediğim zaman gidebilir miyim?" diye sordum umut dolu sesle.

Aklıma babamla görüşeceğim geldiğinde heveslendim, hatta onu oradan kurtaracağıma dair bir umudum da vardı. Ta ki arkamdan gelen soğuk ve öfkeli sesi duyana dek.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!"

Başım sesin sahibine döndüğünde gözlerimi kısıtım. Hayalet Adam, bilmediğim bir sebepten öfke ve sertliğiyle karşımda dikildi. Buna rağmen gözlerimi bir saniye bile üzerinden ayırmadım.

Ben, "Bu ne demek oluyor? Tabi ki de gideceğim!" deyip ona doğru yaklaştığım sırada onun dikkati birkaç saat önce yaraladığım ellerimdeydi.

"İzin vermiyorum. Sana buradan hiçbir yere gitmeyeceğini söylediyimi çok net hatırlıyorum."

Onun gibi ben de sinirle, "Gideceğim." diye direttim.

Asha, "Abi, buna hakkı var biliyorsun." dedi aniden. Beni savunsa bile, Enery oralı olmadı. Asha'ya kısa bir bakış atıp üzerime geldi. "Bir yere gitmeyecek o kadar!" deyip tam karşımda dikildi. Anlamsız bakışlarım bir yüzünde gezindiğinde en sonunda kendimi tutmayarak, "Neden?" diye sordum. "Bana gitmemem için sebep söyle." diyerek yüzüne doğru diktendim.

Çatılmış kaşlarının altındaki yeşil ve gri karışımı gözleri sanki beni kafese atmak istercesine bakıyordu. Burnundan aldığı her soluktaki nefesini yüzüme bırakırken nefesinden kopup dudaklarımın üzerine çarpan nane kokusunu bağımsız şekilde soludum.

Bu adamın nefesi ferah, bakışları kan kokuyordu.

"Bu kadar tehlike varken hâlâ oraya gitmeyi mi düşünüyorsun?"

"Evet." dedim kendimden emin sesle. Gitmek istediğimden emindim, ama tehlikeyi göze alıp onların hayatını mahvetmek isteyeceğimden emin değildim.

"Uğruna ölmek bile olsa mı?"

Ölüm, ölmek.

Bu kelimeler ile beni korkutamazdı. Çünkü o kelimeleri ben koy-
numda büyütüp böylece onlar için büyüdüm.

"Uğruna ölmek bile olsa gideceğim!"

Dudakları alayla yukarı doğru kaydığında benim sonumu geti-
ren cümleyi çoktan kurdu bile.

"Peki, söylesene lanetli, o zaman neden onun ölmesine izin ver-
din? Onu bu kadar çok severken neden susmak zorunda kaldın?"
deyip uzun parmaklarını omuzlarımdaki saçlara doğru yaklaştırdı.
Çenem sinirden dolayı titremeye başladığında bu Diyar'ın korkutu-
cu gerçekleri ile sarsılmış vaziyetteydim. Başıma nelerin geleceğini
bilmiyordum, özellikle her dakika öğrendiğim gerçekler ayaklarıma
bir pranga misali engel olurken, şimdiden yaşayacağım felaketin
içinde çığ gibi büyüyordu sitemlerim.

"Sen ne anlarsın ki?"

Tükürürcesine sordum. Dudağının kenarını kaşıyıp bana yukarı-
dan bir bakış attı. Uzun boyu sayesinde beni kolayca alt edebildiğini
sanıyordu fakat buna izin vermeyecektim.

"Peki, sen ne anlıyorsun? Ama ben seni en başından uyardım ve
hâlâ da uyarıyorum. Burayı kendine cehennem etme. Çünkü zaten
cehennemde yanmanın ne demek olduğunu hep birlikte anlayacağız."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“BERDUŞ RUHLAR DİYARI”

“Asıl özgürlük, ruhun bedenden ayrılmasıydı. Özgür ruhumuz, dün, bugün ve yarın saklı kalacak, geçmişin eski sayfalarında yıpranıp, geleceğin parlak göğünde raks edecektir. Ruh, özgürlüğün en keskin tonunun en hafif dalgalarında sesleniyor. İyi dinle, sonra o dalgalarda buluşacağız.”

Bu Diyar’ın havasını soluduğum ilk anda yazmaya devam ettiğim defterimi kapattım. Çünkü ondan sonrası yoktu, sayfalarım tükenip mürekkebim bitti. Buna rağmen kulaklarımda çınlayan bir ilâhi ses vardı; anbean artan sesler, düşeceğim yüksekliği ölçer gibiydi. Bu düşüş, kalbe, akla ve ruha ziyandı.

Ryan, “Şunu yapmayı kes artık.” deyip aramızdaki mesefaye rağmen birbirine dolaşmış parmaklarımı sertçe baktı. Tırnaklarımı kırmaya başladığımdan bile habersizdim. Buna rağmen ona

dönmedim. Bu süre zarfından gözlerim önümüzdeki sehpanın üzerindeki cihaza takılı kaldı. Bu cihazı bir kez Enery ve Asha'nın elinde görmüştüm. Telefona benzese de değildi.

"O ne?" diyerek gözlerimle sehpanın üzerindeki cihazı gösterdim. Asha ve Cherly'nin bakışlarını üzerimde hissettiğimde onlara bakmadım. Az önce yan yana olmamıza rağmen sanki teninin varlığını tenimde hissediyordum. Bu koltuğun üzerinde belime sarılması, kucaklayarak odama götürmesini düşündüğümde istemsizce vücudum geriliyordu. Oysa birbirimizden bu kadar çok nefret ederken tenimizin böylesine uyumlu olması aykırıydı.

"İletişim cihazı: Monefon." diyerek tek kaşını kaldırdı. Monefon, ismi farklı ama hoştu. Tam da bu Diyar'a layıktı.

"Telefon gibi mi yani?" diye sorduğum sırada Lous anlamadığını belirten bir bakışla yüzümü süzdü. Öne doğru eğilerek sehpanın üzerindeki cihazı elime aldım. Siyah renkli, ince, uzun bir ekranı, iki yanlarda küçük ve ortada büyük düğmesi vardı.

"Dünyada bunun gibi aletle biz de iletişim kurmayı sağlıyoruz, adı da telefon. Her ikisi de iletişimi sağladığı için pek farkları yok aslında."

Başımı kaldırdığım sırada hepsinin bana baktığını gördüm. Ryan, "Şu an delirmiş gibi görünüyorsun." deyip bakışlarını benden çekti, böylece Asha ona karşın gözlerini devirdi.

Ryan'ın dediğini kaile almıyordum. Evet, dediği gibi saçlarım kabarıp tırnaklarım kan içinde kalmıştı. Elbette, dışarıdan nasıl izlenim bıraktığımı tahmin ediyorum. Buna rağmen düzeltmek adına bir girişimde bulunmamamın sebebi yorgunluktu.

Parmaklarımın arasında monefonu çevirip dururken özellikle onun bakışlarını üzerimde hissediyordum. Aklıma gelen düşünceyle birlikte ona dönerek, "Burada ilaçlarımı neden kullanamıyorum?" diye sordum.

"Burada olmaları imkânsız." deyip yüzüme bakmadan sehpanın üzerindeki sigaradan bir dal aldı. Bakışlarım yüzüne tırmandığında umursamazca dudaklarının arasındaki dumanı havaya bıraktı. Sigara kullanan birinin her zaman iğrenç koktuğunu düşünürdüm fakat o, bu düşüncemi yok etti.

Ben, "Neden peki?" diyerek sırtımı tekrar dikleştirdim.

Ryan, "Burada ancak Diyar'a mahsus ilaçlar üretiliyor ve kullanılıyor; kalp, baş gibi ağrıların ilacı yoktur. En çok kurşun, vahşi hayvan saldırılarına ve kılıç yaralarına uygun ilaçlar bulunuyor. Ayrıca dünyadan ve başka evrenden ilaçların girmesi de yasaktır." deyip omzunu silkti. Ryan ilk kez bana bir şeyleri açıklama gereği duydu.

"O türlü acılarınız olursa ne yapıyorsunuz o zaman?" diye sordum. Ryan ise alayla gülümseyip başını iki yana salladı.

"Biz insan değiliz. Ama sen, yarı insansın; bu da fanilere ait özellikleri taşıyacağın anlamına geliyor. Bizim şu bedenimiz görünüşten başka bir halta yaramıyor! Demem o ki, baş ve kalp gibi acılardan çok kılıç yaraları için gerekli ilaca ihtiyacımız oluyor."

Öğrendiğim bir diğer gerçeikle, ellerim kızıl saçlarımın arasına daldı. "Pekâlâ, şimdi ne yapacağım?" diye sordum nefesimi bikkınlıkla dışarı verirken.

Duyduğum gerçeikle ona baktım. Asha, sanki ne düşündüğümü anlamış gibi avuç içlerini bana göstererek, "Bir umut seninle olabileceğini düşündüm." dedi, gerçekten üzgün bir sesle kaşları çatılırken.

"Anaïda, eğitim kampına başladın mı?"

Bir an odanın içinde yankılanan Cherly'nin sesi bana ulaştığında gözlerimi kısarak ne dediğini anlamaya çalıştım. Eğitim kampını Asha'dan duydum fakat bir kez daha sormak aklıma gelmedi. Belki de sebebi, oraya gidenlerin özel güçlerinin olmasıydı, özellikle benim özel güçlerim olmadığı için kampa gitmemin bir anlamı olacağını düşünmedim.

"Hayır." diyerek gözlerimi yanımdaki kızıl saçlı kızın üzerine çevirdim. Yüzünde anlamadığım bir ifade vardı ve sanki bu ifade onu infaz ediyordu.

"Gitmem mi gerekiyor?" diye sorunca Cherly, "Elbette." diye hızlıca yanıtladı.

"Benim özel güçlerim yok, oraya gitmem sence de mantıksız değil mi?" diyerek gözlerimi Cherly'ye ve ardından, "Mantıksız, evet. Ama belki sonradan sana da vaat olunacaktır, bunu bilemeyiz. Ayrıca orada özel güç eğitiminden başka eğitimler de alabilirsin." diyen Lous'a çevirdim. Onların dedikleri gibi burada hayatta kalmak istiyorsam eğer eğitim kampına gitmem gerekiyordu.

Ryan sinir bozucu şekilde ortamdaki sessizliği bozdu.

"Hatta orada ruh bozukluğu için bile eğitim almak mümkün. Öyle değil mi Asha?"

Asha'yı iğnelemesinin karşılığında sesimdeki o hırsla beraber, "Neden ruh bozukluğu için gitmem gerekiyor?" diye sordum.

"Sen de bir ruhsun. Kılıfının kendine ait olması ruh olduğunu değiştirmiyor. Bu kavramlara alışman için o terapilere ihtiyacın var." diyerek umursamaz biçimde omzunu silkti.

Aslına bakarsak Ryan'ın olayını çözdüm; kendini görmek istemiyordu. Karşıdakinin canını acıtmak için onun zaafını kendine kalkan ediniyordu. Bunu bana söylediği cümleden sonra anladım. Asha'yı incitti ancak harelerinin etrafını saran o keskin hırs onu ele vermedi. Belki de kırdığı kadından çok daha acı çekiyordu.

Ryan'ın bu kaba tavrına karşılık olarak, "Pekâlâ, böyle açık ve acımasız konuşmalarını sevmedim." diyerek gözlerimi devirdim. Her şeye bir cevabının olması, böylece konuştuğu kişinin ne düşüneceğini umursamaması sinir bozucuydu.

Bana yandan gülüş attığını alaylı tınısından anladım.

"Umursadığımı söylemeyeceğim, Melez."

Kuruyan dudaklarımı yalayarak, "O nerede?" diye sordum.

"Konsey ile konuşmaya gitmiştir."

Ninna gibi birçok kişi burada olmamı istemiyordu. Üstelik Mercas'ın da benim peşimde olduğunu bilmek tuhaf hissettiriyordu; kalbimde korkudan çok endişe vardı.

Tam o sırada Asha'ya konseye gitmek istediğimi söyleyecektim ki aniden inilti sesiyle başımı soluma doğru çevirdim. Asha ile bakışlarımız önümüzdeki koltukta, kalbine elini bastırıp derin derin nefesler alan Cherly'ye kaydı. Sabahtan beri tek kelime etmedi. Bu dikkatimden kaçmasa da ona bir şeyler sormadım. Çünkü yaptığı açıklamalardan sonra kendimi zar zor toparladım. Kalbini tutan Cherly'ye ilerlediğimde Asha ile beraber Lous da ayağa kalktı.

Lous, "Neyin var?" diye sorarak Cherly'nin boyuna ulaşmak için dizinin tekini kırdı. Bakışlarım ikisi arasında dolanıp dururken çoktan Cherly'nin yanına vardım. Neden bu hâldeydi? Elimini omzuna koydum. "İyi misin?" diye sordum.

Tekrar dudaklarından kaçan iniltiyle elini daha çok bastırdı kalbine. "İyiyim." diye zorlukla başını salladı. Omuzlarına doğru dökülen saçları yüzünü örtüyor, teni gittikçe bembeyaz oldu. Mosmor dudaklarına baktığımda Lous, onun yüzüne dökülmüş saçları çekmekle meşguldü. Birkaç saniye parmak uçları kızıl saçlarda asılı kalırken, bu durumda birbirlerini izliyor, hatta o hasretin kılıcıyla kan revan içinde kalıyorlardı.

Lous, Cherly'nin çenesini nazıkçe tutarak yüzünü kaldırdı. O sırada Asha'nın bakışları bizde, Ryan'ın bakışları ise Asha'daydı. Ona baktığımı hissederek Asha'dan gözlerini ağır ağır çekerek bana dikti, ardından hiçbir şey olmamış gibi tekrar bakışlarını incittiği kadına kaydı. Bu adamın dedikleri ile yaptıkları arasındaki fark beynimin içini duman altında bıraktı. Başımı iki yana sallayarak gözlerimi

devirdim. Bu adam kolay biri değildi ve böyle devam ederek Asha'yı daha çok üzecekti.

Cherly'nin kısık sesini duyduğumda bakışlarımı kör adamdan çekip "Benim gitmem gerekiyor..." dedi.

Lous'un eli hâlâ onun çenesindeydi ve duyduğu cümleyle aniden beyninden vurulmuşa döndü. Ayağa kalkarak arkamızda kalan sehpayı öyle sert tekme attı ve tahta sehpanın üzerindeki eşyalar anında yere döküldü. Gözlerimi sıkıca yumup dişlerimin arasından seslendim.

"Ona ne oluyor?"

Lous, bakışlarını hırsıyla Cherly'ye çevirerek, "Lanet olsun, sen hâlâ bıraktığın yerdesin!" dedi hırsıyla.

Cherly, "Lütfen, Lous. Bu konu hakkında konuşmayı bırakalım artık." diyerek ciğerlerine derin nefesler çekti. Ruhuna bir şeyler eziyet ediyormuş gibi acı çektiğinde kaburgalarının arasına saklanan kısık cümleleri tamamen hayal kırıklığından ibaretti.

Anlamayan bakışlarım birkaç kez onların arasında takla atarken, Lous sinirden yeşil saçlarını çekti. Onu ilk kez böyle görüyordum, genellikle yüzünde yumuşak bir ifade oluyordu. Fakat şu an o ifadeden eser kalmadı.

Lous, "Bana artık iyi olduğunu söyledin! Bu yüzden, ben seni bu yüzden..." diyerek kırılmış sehpayı bir tekme daha savurdu.

O, sinirden çok fena köpürdü ve bir şekilde hırsını çıkarmak için etrafına saldırıyordu. Asha üzgün bakışlarla onları izlerken, bu duruma alışık olmadığım da dolaylı kargaşayı durdurmak istiyordum. Bir adım öne atacaktım ki Asha, itiraz eden ifadeyle bakarak dudaklarını kımıldatıp, "Sakın karışma!" dedi.

Cherly, zar zor ayağa kalkarak nefes nefese Lous'un sinirden kırmış yüzüne elini uzattı. Hâlâ iki büklümdü fakat başını kaldırarak karşısındaki adama bakıyordu.

"Üzgünüm, yalan söylemek zorundaydım. Bunun için ne kadar özür dileysem az, ama elimden başka bir şey gelmedi."

Lous, kısık sesle kaşlarını çatı.

"Neden? Neden yine bana yalan söyledin?"

Cherly daha fazla dayanamayarak olan gözlerindeki yaşları hiç düşünmeden özgürlüğe bıraktı.

"Yapamam, anlıyor musun? Eğer burada kalırsam, ölürüm. Başka çarem yoktu işte. Eş zamanlı olarak aynı tabakada kalmalıyım. Çünkü ben bir elçiyim! Elçi olarak kılıfım burada! Anladın mı? İki tabakaya da ihtiyacım var. Eğer burada kalırsam soğuktan, orada da kalırsam sıcaktan ölürüm. Bunu sen de biliyorsun! Yalan söyledim çünkü üzülmeni ve artık beni düşünmeni istemedim! Sana yaptıklarımın sonradan hiçbir şey olmamış gibi devam edemezdik. Zaman problemim olduğunu da biliyordun." diyerek kasılmış bedenini harekete geçirip ondan birkaç adım uzaklaştı.

Demek sebebi buydu; eğer ikinci tabakada veya üçüncü tabakada kalırsa, nefesleri sıklaşmaya başlayacaktı. Yaşamaları için eş zamanlı iki tabaka arasında gidip gelmeliydi. Ruhu elçi olarak doğulmuş ve sonsuza dek öyle kalacaktı. Cherly, hafif dolan gözleriyle bana doğru gelmeye başladı. Suratında nasıl bir ifade vardı hiçbir fikrim yoktu ancak onun gözlerinde gördüğüm solgun ifade kesinlikle bana aitti.

"Eğitim kampına gitmeyi unutma, Anaida. Mercas buraya gelecek, kendini ondan ve onun gibi kötü ruhlardan koruman gerekli. Efendi seni koruyacak ancak yine de tedbirli olmalısın."

Bakışlarında bir veda vardı sanki ve bunu sezen tek kişi ben değilim. Asha çoktan yanımıza gelerek, "Bir daha ne zaman geleceksin?" diye sordu soğuk sesle. Lous'tan dolayı bir anda Cherly'ye karşı mesafe koydu.

"Zamanı ben belirleyemiyorum tatlım. Bünyem ne zaman isterse o zaman geleceğim."

Üzerinden birkaç saniye geçtikten sonra gözlerini Lous'a değdirmeyen, "Bu iki gün, iki ay hatta iki yıl bile olabilir. Üzgünüm, elimden bir şeyler gelmiyor." dedi.

Bizden uzaklaştıktan sonra, Lous'a kısa bakış atarak, "Gerçekten üzgünüm." dedi sanki yapacakları için önceden özür dilermiş gibi. Oysa şu dakikalarda Cherly'nin bizden gidişi belki de felaketin başlangıcıydı.

Lous dolan gözlerini kırptırarak arkasına bakmadan salonu terk etti. Onun ardından Ryan da salondan çıktı. İçeride sessizlik hüküm sürerken benim aklımda sadece Lous vardı. Aslında bakarsanız düşünmekten ilave onun için üzülyordum. Sevdiği birilerini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum. Bilmekten ziyade bunu yaşadım. Ne kadar denesen de gidenler geri dönmüyor, ölenler ise dirilmiyordu. Bu ise hayatın ihtiyar kaidelerinden bir tanesiydi.

Bu diyar ise sadece kılıflı ruhlardan oluşmuyor. Sonuçta burada berduş ruhlar da vardı. Adımlarını düzgün atamayan ve her adımda tökezleyenler sarhoş olup bir köşede yığılıp kalıyorlardı. Ve sizlere daha net söylemem gerekirse eğer; *burası berduş ruhlar diyarıydı ve ben buraya mahkûm oldum.*

Onu ne zaman göreceğimi bilmiyordum fakat aklımda bir yerlerde sıkışıp kalan soruyu ona doğru yönelttim. Sırtı bana dönük olan Cherly, sesimi duyduğu zaman adımlarını duraksattı.

Ben, "Cherly, neden ihanet etmişler ve ihanete uğramışlar aynı tabakada? Bu haksızlık değil mi?" diye sordum zihnimi işgal eden tonlarca soruya rağmen en önemlisini seçerek.

"Biliyor musun Anaıda, buraya hepimizden çok sen aitsin. Hem buraya hem de Efendi'ye" dedi.

"Bu ne demek?"

Bakışlarımı ondan çekerek yanımda duran Asha'ya çevirdim. Saçlarımı karıştırarak elindeki monefona baktı. Gitmesi gerektiğini hatırlamış gibi kaşları çatıldığında umursamadan kızarmış gözleri ve kadere meydan okuyan kederli gözleriyle, "Bu soruyu senden bekliyordum, düşündüğümünden daha zeki çıktın." dedi ve beni bekletmeden, "Dediğin gibi haksızlık. Fakat ihanete uğramışlar, bir süre sonra ihanet edenlerle yüzleşiyor ve bu yüzleşmeden sonra hepsi birinci tabakaya gitmek zorunda kalıyorlar. Birinci tabaka ise sizin deyiminizle cennet. Orayı daha önce hiç kimse görmedi. Sadece haklı taraf orada huzur bulabilir. İkinci tabakadan ihanete uğramışlar gittikten sonra onların yerine..." diye ilave etti.

"Evet?"

Cherly'nin durgunluğu aramızda telden geçitler oluşturduğu sırada art arda gelen saniyelerin ardından, "İhanet edenler sonsuza dek o sıcak cehennemde kilitli kaldılar. Ruhları bir kez dahi olsun hiçbir tabakayı ziyaret edemiyor." dedi.

Benim takıldığım şey ise *ihamet edenler* kısmıydı. *İhanet edenler; annem.*

O da gelecekti... O da ölecekti. Bedenim titremeye başladığında, dudaklarımın arasından çıkan tek cümle, "O da ölecek, onu da kaybedeceğim." oldu. Oysa içten içe onu çoktan kaybettiğimi biliyorum. O kadın benim hayatımı çaldı, tüm hayallerimi yıktı, beni öldürdü. Fakat o, benim annemdi.

İçimdeki sıkıntı ile baş edemezken Cherly'ye doğru koştum. "Neden peki? Neden babam şu an orada? O, hiç kimseye ihanet etmezken neden acı çekiyor?" diyerek bağırdım.

"Baban sana ihanet etti, Anaida. Kızını o kadından kurtarmak yerine terk etti. Üzgünüm ama o, bu gerçek yüzünden orada. Acı çekmesinin başka sebebini sana söyledim; Mercas, seni elde etmek

için her şeyi yapıyor. Bir gün babana olanları duyacağını ve oraya gideceğini düşündüğü için yapıyor. Ama bu yine de babanın suçlu olduğunu değiştirmiyor, üzgünüm."

Dudaklarımdan sadece, "Babam da bana ihanet etti," diye kanadı kırık dökük cümle çıkıyordu. Bana yaklaşan Asha'ya bakarak, "Asha, babam da annem gibiymiş!" dedim, dudaklarımın arasında saklı kalan bağırsı zehir gibi dışarı bıraktığım sırada. Avuç içlerimi o kadar sıkıyordum ki, yaraladığım kısımlar tekrar acımaya başladı.

"Sakin ol, Anaida. Gececek, hepsi geçecek."

Dudaklarını kızıl saçlarıma bastırdı.

"Asha, o benim dokunamadığım, her zaman hasretini çektiğim adamdı. O, benim babamdı." diyerek boynuna sarıldım.

"Anaida, gözlerime bak! Bana bak!" diyerek yanaklarımı bir kez daha kavradı. Onun da gözleri dolmuş, ağlamamak için kendini kısıyordu. Kan çanağına dönmüş gözleriyle yüzüme bakıp dudaklarını yaladı.

"Baban da böyle olmasını istemezdi, tamam mı? Çektiği bedeller bitince artık için rahat olacak. Şu an cezalanıyor fakat hepsi bir son bulacak, sana söz veriyorum. Artık gözyaşı dökmeyeceksin."

İçimi bir nebze rahatlatan gerçeikle dudaklarımı sınıksı birbirine bastırdım. Peki, o kadın ne olacaktı? Titrek sesle, "Annem?" diye sordum.

Asha ilk önce gözlerini kaçırdı daha sonra septumuna dokunarak, "Annen için yapacak bir şey yok." deyip yüzümü kaplayan saçlarını geri itti.

Babam hem ihanete uğramış hem de ihanet etmişti. Annem ise en başından beri bu oyunu kaybetmişti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“GÖĞE YÜKSELEN İSYANLAR”

*“Saçlarımın ucundan gökyüzüne farklı bir sitem yükseldi.
Acılar içinde bağıırken gözyaşlarıma sığındım.
Kollarımın arasına yığılan gök, küçük fısıltıyla geceye
birkaç cümle bıraktı:*

*“Gelecek, parmak uçlarında seni beklerken, avuçlarını kapatma.
Çünkü onu avuçladığın an mahvetmiş olacaksın.
Ellerini semaya yükselt, geleceği gözlerinle izle, küçük”*

Sağ omzumun üzerindeki yıldız özgürlüğümü temsil ederken, sol omzumda kalan diğer yıldız ise karanlığın bir o kadar da mahkûmluğumun göstergesiydi. Omuzlarımdan avuç içlerime kayan iki yıldızın arasından kırmızı sıvı akıyordu. Bu sıvı kanın ve kan kadar acı olan gözyaşımın iziydi. Farklı bir izdi, sanki biraz sızı ve birkaç tane yaprak dökümleri vardı. Oysa ben bu ikisini hiçbir arada görmedim.

Ya siz? Siz peki, yaprak dökümüne sebep olacak sızıları görmüş müydünüz?

Saç diplerimden beynimin içine akan sesin uğultuları en sonunda susmayı denedi. Buna rağmen bakışlarımı önümdeki şömineden çekmedim. İçindeki odunlar giderek kül olmaya başlamış ve içeri hafifçe aydınlandı. Şöminenin ateşinde kıvrılan bedenimin sıcaklığını artık hissetmiyordum. Sanki Enery'nin de dediği gibi vücut ısım yavaşça düşerek soğumaya başlıyordu. Üşümüyordum, aksine bu soğuğa alışmışçasına kısa kollu tişörtleydim. İşaret parmağımın ucundan akan sızıyı gidermek adına dudaklarımın arasına aldım. Acıyı yavaş yavaş hissediyordum. Bedenimin içine akan sızı, sanki bütün bedenimi esareti altına aldı. Dudaklarımın arasına aldığım parmağımı yavaşça emmeye başladım. Aksi takdirde ince kana bir son veremiyordum, bir kez daha emerek dişlerimin arasına hapsettim.

Cherly'nin gitmesinin ardından, Ryan ve Lous de ortadan kayboldular. Buna rağmen Enery geri dönmedi. Koskocaman köşkte yapayalnızdım. Bir an kendimi Madame de Prie gibi hissettim. Gözaltılarına çökmüş siyah makyajımla birlikte umutsuzluk içerisinde kulemde birinin bana yardım etmesini bekliyordum. Eğer sonum onun gibi olaksa ölümümün sessiz sedasız olmasını isterdim.

Asha en son bana çabuk geleceğini, eğitim kampına gitmem için bana uygun birkaç kıyafet getireceğini söyledi. Ve hâlâ gelmemişti. Sıkıntılı nefesimi ciğerlerime hapsettim. Aklıma durmadan Cherly'nin dedikleri geliyordu. Bana ihanet eden babam, ona ihanet eden annem için bir umut yoktu. Bir tek çare vardı, o da çok yakında babamı ziyaret etmem olacaktı.

Çentik atılan geçmişin üzerine ilave edilmiş anılarım yokuşun aşağısına doğru itekliyordu vücudumu. Sıkıntı, içimde gitgide büyürken bedenim şöminenin önüne yığıldı. Sanki ruhum bedenimin içine sığmıyordu. Ve ben tükenmişliğin taze tadını acıyan dilimin

üzerinde hissediyordum. Hafif çatırdayan odunların arasından bana uzanan canavarın tırnaklarını görüyor, tedricen yüzüme vuran sıcaklıkla bedenime sarılıyordum usulca.

Hüzünle kavrulan bu sessizliğin içinde takla atan küçük ama yankısı şiddetli sesle, uzandığım minderde hafifçe sıçradım. Sürtünme sesiyle uzandığım yerden kalktığım sırada ses taş tuğlalardan geliyor gibiydi. Usulca başımı arkaya, sesin geldiği tarafa çevirdim. Karşılaştığım karanlıkla seslice yutkunmak zorunda kalıyor, böylece dizlerimin üzerinde yükselerek şömine ateşinin yüzüme vurduğu sıcaklıkla kanım, tenimin altında fokurdamaya başlıyordu.

Soğuk köşkün içini taradım. Salonun çıkışında yukarı katlara çıkmak için uzanan ve iki yana ayrılan merdivenlere yaklaşmak istediğimde kulaklarımda yankılanan ayak sesleriyle duraksamak zorunda kaldım. Avizelerden sarkan mumlar aniden söndü. Yavaşça tüm köşk karanlık içine gömüldüğünde bedenim titredi. Kısık ve içime kaçmış sesimle, "Kim var orada?" diye sordum sesimi yükselterek. Oysa sadece bu sessizliğin içinde birkaç gürültü yaratmaktı niyetim. Ellerimi öne uzatarak yokladım. Etrafı birkaç mum ve şöminenin ışığı aydınlatıyordu. Burada elektrik olmadığı için duvarlarda çok fazla mum vardı fakat yine de salon hiç aydınlık değildi.

Bir kez daha, "Hey! Kim var orada?" diyerek minderin üzerinden kalktım. Korkumun üzerine kasılmış vücudum bana yardımcı olmuyordu. Sonuç itibarıyla çoktan dizlerim titremeye başladı.

Karanlığa alışan bedenimle odaya çıkmak istemediğim ve şu durumda nefeslerimin düzene girmesini istediğim için bıçak gibi keskin havanın kollarına kavuşmak adına dış kapıya doğru ilerledim. Büyük köşkün içinde uğultular arttığında yaralı avuçlarımı sıktım. Enery ve Asha'nın burada olmamalarının zamanlamasının ne kadar kötü olduğunu düşünürken, esen sert rüzgârla tüylerim ürperdi. Titrek sesle, "Tanrı'm sen koru!" diyerek elimi delicesine atan kalbimin üzerine bastırdım. Bir Kolibri kuşu kadar hızlı çarpıyordu.

Tıkırtı sesleri bana doğru yaklaşımaya başladığında gözlerim korkudan ve heyecandan irileşti, geri geri duvarda sürünerek çıkışa doğru adımlamaya başladım. Her hareketimde önümdeki adımlar benimle birlikte hareket ediyordu. Önüm karanlık olduğu için bir şeyler görmem neredeyse imkânsızdı. İçimde sakin olmak için kendi kendime teselli verirken ona kadar saymaya başladım.

Sayılar çoğaldığında istemsizce bedenim gerilmeye başladı. Neler oluyordu böyle? Aniden kollarımın etrafını sarmalayan kollarla birlikte ağızdan bir çığlık fırladı. İçimdeki o canavar, kapana kısılmış gibiydi; çaresizce yerinde debelenip dururken, sırtımın duvarın pütürlü yüzeyine bastırıldığını hissettim.

“Tanrı’nın seni koruyacağına inanıyor musun?” diyen sesle dudaklarımın arasında saklı kalan ve gecenin koynuna düşmeyi bekleyen çığlığı dışarı salıverdim. Tanrı, bizleri her zaman korurdu oysa.

Herkesin içinde büyüttüğü minik benliği iç sesi olurken benim büyüttüğüm çirkin bir canavardı. O canavar, Dorian’ın portresine benziyordu. Kocaman eller arasında sıkışan ruhumun içinde gizlenen çirkin resim, esrarengiz ruhumun kırıntılarını benden talep ediyordu. Öleceğini bile bile gençliğini heba eden Dorian kadar pişmanlığı hissettim.

Onun parmaklarını dudaklarımdan itmeye çalıştım. Fark etmedi belki ama ben az kalsın korkudan ölecektim. Sinirle gözlerine bakarken, mum ışığında renk değişen hareleri dikkatimi çekti. Bu kez gözleri gri değildi, aksine yeşilin bataklık tonundaydı. Öfkeyle, “Lanet olsun! Az daha ödüm kopacaktı!” diyerek kollarından kurtulmak için debelendim.

Enery, “Ama kopmadı.” diyerek alaysı bakışlarını gözlerimin içine dikti.

Dudaklarımız birbirine yaklaşıırken arada sadece nefeslerimiz asılı kaldı. Buna rağmen birbirimize kavuşmak için bir atak

yapmıyorduk. Onun dudaklarının tadı dilimin üzerine yayıldı bir kere, şimdi ikinci kez o tadı almak isteyen duygularımı örtbas ederek mum ışığının aydınlattığı yüzüne baktım. Çehresi kalemin sert darbelerinden kendi payını aldı. Sonuçta sivri çenesi, keskin bakışları ve tüm ihtişamını tamamlayan dudakları benliğimin üzerine nefesini üfledi. Tek eliyle beni sarmaladığında sargılı avuçlarımı kollarına yasladıktan sonra, "Uzak durman gerekiyor." dedim.

Alnını alnıma yasladı. Sanki yıllardır bu anı bekliyormuş gibi göründü gözüme. Kendimi geri çekmek istediğimde belimden yakaladı. "Avuçlarını bilerek neden yaraladın, çocuk?" diye sordu.

Sorusunu düşünmeden, "Bir çocuk, kendisini bilerek yaralayamaz. Hele kader, asla ona kıymaz." dedim. Anlaşıldığı üzere çocuk olmayacak kadar yaralıydım. Boynumdan çeneme doğru kayan parmağı dudak çizgimin kenarında duraksadı.

"Ama ancak bir çocuk böyle düşüncesiz davranır."

Ellerimi iki yanımda kaldırıp, "Şu zamana kadar hiç kimsenin umurunda olmadı bu yaralar. Şimdi senin de umurunda olmasın. Olsa bile inan bana uğraşmak istemezsin." deyip gözlerimi devirdim.

Keskin bakışları yüzüme odakla, "Yaraların umrumda değil ki. Umrumda olan ruhunun yarası. Onların da iyileşmeyeceğini zaten biliyorum." dedi. Sesi kendinden emin bir şekilde etrafa ruhsuzluğunu ispat ediyordu. Dedikleri karşısında dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendisini yeni tanıdığım adam, bana ruhumun aldığı yaralardan söz ediyordu. Hıçkırmak istedim, kaderime beni ne hâle getirdiğini sormak istedim.

Yüzü bana yaklaştı. Başımı kaldırdım. İkimiz de birbirimize yaklaşmadan nefeslerimizin sesini dinledik bir süre. Ardından, "Elimin altındaki tenin sımsıcak." dedi.

"Yok olan bir sıcaklık ama."

Düşüncelerim tuzla buz oldu. Avuçlarımı pazularına koydum. Benden uzun olduğu için başımı kaldırmak mecburiyetinde kalıyor, aynı andabir çelişkiye rastlıyordum. Gitmek isteyen tarafıma nazaran onun soğuk nefesinin baş döndürücü ferahlığından kopmak istemeyen yanım daha ağır basıyordu. Oysaki bu adama hissettiğim şey nefrete yakın, sevgiden çok uzak duygulardı.

Düşüncelerimi okumuş gibi bana cevap verdi. "Hayır, lanetli. Gitmene izin vermeyeceğim!" deyip, yüzüme düşen kızıklarını kulağımın arkasına itti. Hiçbir zaman kızarmayan yanaklarım şu an al al oldu ve ben bu kızarıklığın sıcaklığının yanağımın iç kısımlarında hissediyordum. Başımı sallayıp ondan gözlerimi kaçırdım.

"Her zaman ailemi tercih edeceğim ama."

"Ne benden ne de bu Diyar'dan gitmene izin vereceğim. Babanı kurtaramazsın. Bunu anlamam gerekiyor." deyip aniden bana yaklaştı. Özgürlüğün kokusu olan ferahlığı hissetmiş gibi anında bednim gevşedi. Belimin her iki tarafında hissettiğim o kocaman eller, yukarı doğru hareket etti. İyi biri olmadığını biliyordum, sonuçta o yırtıcı bakışları altında iyilik niyetine bir şey kalmadı. Fakat neden hiçbir şeye izin vermiyordu? Neden her an buradan kanatlanıp uçacakmışım gibi davranıyordu? Oysa ben uçmayı bilmiyordum ki.

Dudaklarındaki hâkimiyetten kurtulmak adına kendimi geri çektim. Yüzünün aydınlanan kısmına bakarak, "Bunu sakın bir daha yapma!" dedim. Onun dudaklarını hissetmek istediğim kadar istemiyordum da. Korkuyordum, bazı salak düşüncelere kapılmaktan korkuyordum.

Dudağının kenarını ısırarak yüzüme baktı. "Sen benden etkileniyor musun yoksa?" diye sordu. Afalladım.

"Beni öptün diye mi? Beni böyle küçük şeylerle etkileyemezsin!"

Yanımdan geçip gidecektim ki bileğimde tutarak sırtımı duvara yasladı. Kaburgalarımın arasındaki o yangın, soğuk duvarı hissetmek istercesine pütürlü yüzeyi ile birleşti.

"Ne gibi şeylerden etkilenirsin peki?"

Sinirden dişlerimi birbirine bastırdım. Resmen benimle oynuyordu. Sahte bir tebessümle yüzüne baktım.

"Sen beni hiçbir şekilde etkileyemezsin."

Kaşları kavislendiğinde onun da afalladığını anladım. İstemsizce dudaklarımda bir tebessüm oluştu. Enery'nin gözleri griden yeşile geçiş yaparken avuçlarını yaslandığım duvara bastırdı.

"Arkana bile bakmadan koşarak bu adamdan uzaklaşmak isteyeceğin kadar etkileneceksin ama."

İtiraf etmeliyim ki onun gibi bir adam için uzun bir cümle oldu. Göğsünden ittirdim.

"Saçmalamaya ben gittikten sonra devam edersin o zaman."

Bir gram bile kıınıldamadı. Onun haricinde sadece beni izliyordu. O vahşi ve sanki avını avlamak için bekleyen kendinden emin ifadesi bir anda beni de kendisine hapsetti. Bu duygusuz gözlerde farklı bir şey vardı. Sanki ona bakmak beni büyülüüyordu, bu hastalıklı bir şeymiş gibi hissettirdi. Oysa kral kelebeğinin omzuma konmadığına emindim. Onun etkisinde kalamazdım.

Bir şey demeden bana baktığında, "Üzıldün mü?" diye sordum alayla. O ise sadece tepkimi ölçmek ister gibiydi.

En sonunda biçimli dudaklarını aralayarak, "Ben bir şey için üzülmem. Üzölmek için ne duygum ne de bir kalbim var." dedi. Sanki ben bunu bilmiyor gibiydim, duygudan yoksun bakışlarında aslında bunu hissetmek mümkündü. Şaşırmadığımı belli etmek adına, "Kalpsizsin." dedim.

Aldığı nefesleri yüzüme çarptığı anda kalpsiz olduğunu kanıtlarcasına, "Kırılığansın." dedi.

Kırılığın değildim. Böyle olmam gerekse de kırıklarımın bir kale oluşturdum ve kendimi sonsuza dek oraya hapsettim.

"Öğrendiklerin karşısında kırılıyorsun. Senin buraya gelmeni ben de istemezdim. Buraya ait olduğun kadar uzaksın da ancak her seferinde kırılman sadece seni yıpratacak."

Sustu. Yaraladığım avuç içlerime bakarak nefret dolu sesle, "Kendine zarar vermen bir şeyi değiştirmiyor. Aksine böyle davranman seni güçsüzleştiriyor." diye sesini yükseltti.

Gözlerimi devirdim. Onunla doğru dürüst iletişim bile sağlayamıyorduk.

"Asla güçsüzleşmem, çünkü bu duyguyu yenerek karşında bu kadar güçlü durmayı başarıyorum. Sen bilmesen de ben her zaman kırıklarına karşı kendi yaramı sardım. Birinin dokunamadığı o yaralarımı kapatmak yerine kanata kanata onları içimde büyüttüm."

Buz gibi harelerine sakladığı o hırçın dalgalar yorgun bakışlarımın kıyısına vurdu. Neden herkes tanımadığı biri için bilip bilmeden konuşurdu ki? Bu adamın neler çektiğimden haberi yok muydu sanki?

"Buraya alışırsam da ilk bulduğum fırsattan istifade edip gideceğim..." diyordum ki, anında üzerime doğru kocaman attığı adımlarla neye uğradığımı şaşırdım, yaralı avuçlarıma yakılan ağıtları, onun tenine karışmasını ister gibi bedenine bastırdım.

"Burayla işin bitmemişken gitmekten bahsetme. Eğer bahsetmeyi tercih edersen, andım olsun gitmemen için elimden gelen her şeyi yaparım."

Sesi kararlı çıktı, oysa buradan gitmemi en çok isteyen oydu. Ayağına takılan taş gibi hissetmem normal miydi o zaman? Ciddiye almadığım tehdidinin ne kadar gerçekçi olduğunu ise zamanla anlayacaktım.

Bir kez daha yüzüme yaklaşacaktı ki salonun ortasından bir ses yankılandı.

"Enery? Anaida?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“ÖZGÜRLEŞEN RUHUN KÜLLERİNDEN DOĞMAK”

*“Ben insanım,
Üzülürken ağlar, sevinirken gülerim.
Ben insanım,
Acılarımla büyür, hatalarımla ders alırım.
Ben insanım,
Yürürken yanlışlıkla düşerim.
Ve ben insandım,
Tıpkı sizler gibi nefes alıp sizlerden farklı olarak o nefeste
ölendim.”*

Hayatım boyunca her zaman diğer insanlardan farklı olduğumu düşünürdüm. Etrafımı saran kısık ateşte seslenen uğultular, bağırışlar, çığlıklar normal olmadığımı kabul etmeme sebep oldu. Çünkü onları yalnızca ben duyuyordum, ben dinliyordum.

Kimseye söylemezken beni ele alan onlardı. O gerçekler gün yüzüne çıkarken aslında hep o anı beklediğimi düşündüm. Onlardan kaçmama rağmen hep tutsak kaldığım şey aynıydı.

Şimdiyse başka bir Diyar'a sürüklenerek aynadaki anlamsız görüntüme yabancı bakışlar atıyordum. Tüm vücudumu gözlerimle süzdüm. Bakışlarım bir süre daha aynada hareket ettiğinde sıkıntılı bir nefesi içime çektim. Eğitim kampına gitmek için Asha'nın eli-me tutuşturduğu kıyafetleri giymek zorunda kaldım ve şu anki görüntümü hiç beğenmedim. Çünkü giydiğim büstiyer, dizlerimin bir karış üzerinde ise bacaklarımı saran deri şort rahatsız etti ve üstüne üstlük eline aldığı kırmızı boyayı dudaklarıma sürmeye çalıştı. Ne kadar itiraz etsem de buradaki kadınların hep böyle giyindiğini söyledi. İşin aslı, bu görüntü ve tarz bana ait değildi. Gereksiz çabalar üretmeyi bıraktım. Buna rağmen karnımdaki yaranın izini görmek canımı yaktı. Kim geçmişine dair bir iz görmek isterdi ki? Ben de istemiyordum, üstelik kabuk bağlayan yaralarım da benden çok Bella'nın izlerinin olması en kötüsüydü.

Bir kız için gayet normal boyda ve kilodaydım; ancak buraya geldiğim günden beri kilo kaybı yaşadım. Aynadaki aksimde köprücük kemiklerimin çıktığını ve giydiğim büstiyerden bile derime dokunan kemikleri gördüm. Aslında bu görüntüm beni hiçbir şekilde rahatsız etmiyordu. Sanki gerçek ruhum, saklandığı kuleden dışarı fırladı ve karşımda çıplaklığıyla boy gösteriyordu.

Başımı kaşıyarak Asha'nın bulunduğu odama adım attım. Benim geldiğimi hissetmiş olmalı ki anında omzunun üzerinde bana bakarak, "En sonunda." dedi. Ardından beklemeden ayağa kalktı.

Huysuz sesimle, "Bunları giymek istemiyorum Asha." diye sitem ettim.

Birkaç kez ağzını açıp kapattı. "Fıstık gibi olmuşsun ama!" deyip elimden tuttuğu gibi etrafımda döndürdü.

"Vay be! Bir kez bile olsun şu ruj bende böyle görünmedi."

Eliyle dudaklarımı gösterdi. Dudak kenarlarımın üzerinden kırmızı şeritler hâlinde geçen ruj, dudaklarımı kapattığımda yüzümün ortasında çok fazla belli oluyordu.

"Benim tarzım bu değil, biliyorsun!"

Aynada bir kez daha kendimi izledim.

"Ama buranın tarzının güzel olduğunu itiraf etmelisin." dedikten sonra benden uzaklaşarak saçlarını savurdu. "Üstelik kendi tarzınla bile onu etkileyebiliyorsan." diye alaysı bir gülüş attı. Dün gece Enery ile aramdaki yaklaşımı Asha'nın sesi mahvetti. Bizi o şekilde görmüştü.

"Lütfen ama o konuyu açmayalım," deyip kıvranırcasına iç çektim.

"Ne var yani? Niye bu kadar utanıyorsun ki anlamıyorum."

Asha benden uzaklaşarak yatağın üzerindeki poşetin içini karıştırmaya başladı.

"Ne yani Ryan ile seni öyle görseydim utanmaz mıydın?"

Poşetleri karıştırdığı eli duraksadığında odanın içinde yankılanan sesi de kesildi. "Beni bir öpsün, ne utanması? Çocuğu yatağa atarım!" diyerek bedenini yatağın üzerine bıraktı. Ardından kahkahatarak yüzüme baktı. İfadem donuk olduğu için gülüşü sesli hâl aldı.

Bu kız delinin tekiydi. Üstelik biraz da arsızdı. "Belki utanırdım, bilmiyorum." deyip yatağın üzerinde bir sağa bir sola dönerek yuvarlandı. "Ama senin şu an utandığından daha az tabii ki."

Dudaklarımın üzerine konan tebessüme engel olmadan, "Cidden onu bu kadar çok mu seviyorsun?" diyerek yatağın üzerine oturdum. Şimdi ona daha yüksekte bakıyor, böylece yüzünü net görüyordum. Kızıl saçları yüzüne dağılıyor ve onları çekmek adına

bir şey yapmıyordu. Göğüsümün altını sıkarak büstiyere aşağı doğru çekti.

"Onu seviyorum. Böyle benimle aynı ortamda olması bile bana yetiyor. Kabul ediyorum çoğu zaman ona sarılarak öpüp koklamak da istiyorum. Çünkü o benim kalbime aldığım ilk ve son adam. On-
dan vazgeçmek için çabaladım fakat pek başarılı olduğumu söyleyemeyeceğim. Onu her aklımdan ve kalbimden çıkartmak istediğimde ilk çarpıştığım vücut onun oluyor." dedi. Yutkunduktan sonra, "Var ya, bir bakıyor diyor ki, Asha gel beni öp, bir gülümsüyor diyor ki, git kendini ateşten çemberin içine at. Bu sevgi değilse ne dostum?" diyerek kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bakışlarım sadece gözlerini takip ediyordu. Dudakları yavaş şekilde hareket ederken gözleri o kadar hızlıydı ki ne hissettiğini anlayamıyordum. Onun da dediği gibi Ryan'a karşı hissettiği duygu, hoşlantıdan çok fazlaydı.

Asha, birkaç saniye sustuktan sonra devam etti.

"Onunla ilk öpüştüğümüzde ikimiz de birbirimize çok öfkeliydik. O gün eğitim kampına, efendi ve ondan sonra gelen ikinci şahıslar gelecekti. Atışlarımıza, kampın bize öğrettiği ne varsa onları gözden geçireceklerdi. Ben atışlarda iyi değilimdir genelde; ister ok olsun isterse silah, fark etmez. Konsantre olamadığım için de hep ıskalıyorum. Genelde Ryan, Enery'den önce düzeni kontrol etmek için geliyor, işte o gün de erken geldi. Ne olduysa o sırada oldu. Eğitimci, itiraf etmeliyim ki çok yakışıklı ve aşırı derecede çekici biriydi. Eğitmek amaçlı bana yaklaşıyor, aynı zamanda dirseklerimi kırmamam için destek veriyordu. O kadar odaklandım ki, onun bana yaklaştığını hissetmedim bile. Tabii ben bunu öğrendiğimde Ryan çoktan adamın ağzını yüzünü kanlar içinde bıraktı. Ardından beceriksiz olduğumu ve onun bana dokunmasına izin verdiğim için dikkatsiz olduğumu söyleyip durdu. Anlamasa da en üzüldüğüm

nokta onun bana bağırp çağırması değildi; farkında olmadan taciz edilmemişti. Ryan bunu fark etmeseydi daha sonra ne olacaktı bilmiyorum.”

İstemsizce sıcak tenim soğuk teninin üzerine yaslandı. O an irkildi. Dolan gözlerini kırıştırtarak derin nefes aldı.

“Ryan kaba biri; yani anlıyorum bana âşık değil ve olmayacak da. Yine de umudumu kaybetmeyeceğim; her zaman onu bekleyeceğim. Fakat bir anlık beni koruma içgüdüsüyle yaklaşmasını unutarak ona teslim oldum. Belki de hataydı; ama ben hiçbir zaman öyle hissetmedim. Sinirle bir şeyler bağırp çağırırken bir anda beni öpmeye başladı. Saçlarımın kızıla dönmesini ise garip bir şekilde zevkle izledi. O gün hem taciz edilmenin şokunu yaşarken onun bir anda beni öpmesi yaralarımı iyileştirdi.”

Ağlamadı ama burnunu çekti. Sadece gözlerini bir noktaya dikmiş bir şekilde bana içindeki tüm acılarını kusuyordu. Belki de yanında oluşumu hissetmiyordu, çünkü çoktan kendi dünyasındaki savaşı yenilmeye başlamıştı. Elini kalbinin üzerine bastırdı. Hem de öyle bir bastırdı ki onun parmakları arasında sanki canı yanan bendim.

“Ancak bana bile ait olmayan bu kalbim onun için her defasında bir şekilde çırpınıp duruyor. Bu haksızlık. Beni sevmemesini beynim kabul etse de kalbim inkâr ediyor. Neden Anaida? Neden böyle olmak zorunda?” deyip benim yapmadığımı yaparak kollarını boynuma doladı.

Boğuk sesle, “Ben sadece bu kılıfla duyguları hissetmek istiyorum. Huzurlu olmak neden bu kadar zor şu kötü hayatta?” deyiverdim.

O an anlamıştım, aşkın felaketine kapılan herkes eninde sonunda avuçlarındaki boşluğu kalbine umutsuzca yerleştiriyor.

Saçlarını okşayarak kulağına doğru, “İyi misin?” diye sordum.

Yüzünü sıvazlayarak, "Elbette. O ahmak herif için zırlasam da ben iyiyim." diyerek omzumu sıvazladı. Onun böyle güçlü olması beni de iyi hissettirdi.

Asha, yataktan inerek bakışlarıyla kapıyı işaret etti. Gitme zamanı geldi anlaşılan. "Haydi, çok geç olmadan gidelim şu kampa." diyerek kapıya doğru adımladı.

Ben de harekete geçmiştim ki Asha birden duraksayarak bana baktı. Yüzünde dalgın bir ifade vardı ve sanki bir şeyleri tartmak için ilk önce yüzüme, ardından büstiyerimin açık kalan kısmına bakışlarını kaydırды.

"Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?"

Sesimi duyduğu an gözlerini devirerek saçlarını savurdu. Tek eliyle kapının kulpunu kavradığında, "Aslında düşünüyorum da..." diye tahmin ettiğim cümlesine devam etmesine izin vermeden arsız bakışları altında kıvrandım.

"Saçmalıyorsun!" dedim, bakışlarını büstiyerimin üzerinden çekmesini istediğimde. Yüzümdeki şaşkın ifadedden etkilenmiş olmalı ki bir süre dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için kendini sıktı.

"Bayağı bayağı Efendi için yaratılmışsın diyecektim. Ama neyse..." diyerek yüzünde büyük sırıtişla beni bozguna uğrattı.

Ne kadar süre geçti bilmiyorum fakat dizlerimin acısıyla duraksamak zorunda kaldım. Nefes nefese kalmış vücudumu kollarımın arasına alırken, esen rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu. Bedenimde hissettiğim sıcaklık yok oluyormuş gibi soğuk havayı iliklerime hapsetti. Dişlerimi birbirine bastırdım. Üşümekten çok zihnimin donduğunu hissediyordum. Asha ise hiç zorlanmadan patika yolda

ilerliyordu. Bu duruma alıştığının elbet farkındaydım. Ancak yine de sızlanarak onu durdurdum. "Benden bu kadar Asha. Çok yorul-
dum, devam edemeyeceğim galiba." diyerek sırtımı yakınımıdaki
ağacın gövdesine yasladım. Neden kampa araçla gitmediğimizi dü-
şünüp durdum o sırada.

Asha, gözlerini acımasızca yüzüme dikti. "Olmaz, haydi kalk,
kalk!" dedi, elimden tuttuğu gibi taşlı yola çekti.

"Neden yürüyerek gidiyoruz anlamıyorum ki!" deyip omzumun
üzerinden ona baktım.

"Çünkü ayaklarımızın güçlenmesi gerekiyor. Ava çıktığımız za-
man yalnızca avlamıyoruz, bazen avlanmak tehlikesiyle de karşı kar-
şıya geliyoruz. Bunun için hızlıca koşman gerekiyor o zaman. Yani
eninde sonunda kaslarının güçlenmesi şart."

Gözlerimi kısarak, "Bacak kaslarınız için o kadar alet varken ne-
den bu kadar yolu yürümeyi tercih ediyorsunuz?" diye soludum.

Asha'nın dudaklarının arasından hafif kıkırtı dökülürken, "Alet-
ler mi? Burada öyle şeyler yok, tatlım. Ya koşarsın ya da yürürsün.
Bu kadar basit." diyerek omzunu silktikten sonra, "Hem oraya gitti-
ğimizde daha iyi anlayacaksın, neden bu kadar yolu yürüdüğümü-
zü." diye ekledi.

Oysa ben oraya doğru ne koşmak ne de yürümek istiyordum,
sadece ışınlanmak benim için yeterdi. Asha'nın adımları hızlanırken
arkamızda bıraktığımız yola baktım. Çok uzundu ve bizim her adı-
mımızda daha da küçülüyordu.

"Pekâlâ, varmamıza ne kadar kaldı?" diyerek dudaklarımı birbi-
rine bastırdım.

"Çok az kaldı. Şu ağacı görüyor musun?" diyerek önümüzdeki
iri heybetli ağacı gösterdi. Başımı salladım. "Onun arkasında yol iki
tarafa ayrılıyor. Kampın kuzey tarafına gitmek için biz sola dönece-
ğiz." deyip bileğimden yakaladı.

"Kampın kuzey veya güney tarafta olmasının farkı ne?"

Asha, usulca kafasını çevirerek, "Birçok farkı var." dedi ve derin nefes alarak alnına dökülen saçları geri ittirdi. "Bizim şu an gittiğimiz kampta kendini savunma yöntemleri ve ruhsal destek için eğitimler görülüyor. Ancak bir müddetten sonra başarılı olanları güneye gönderiyorlar." diyerek iç geçirdi. Galiba orası daha zordu.

Benim bakışlarımı gördüğünde sanki ne düşündüğümü anlamış gibi gözlerini sıkıntıyla kapattı.

"Güney, kuzeyden daha zor. Yani burada seni yalnızca eğitiyorlar ama diğer taraf bildiğin savaş alanı. Rekabetin güçlü olduğu bir yerde ayağını kaydırmaya çalışan da çok oluyor. Oraya gitmeyi çok istiyorum ve bunun için elimden gelen her şeyi yapmak zorundayım. Tehlikeli ama en azından benim açımdan daha iyi."

"Neden ayağınızı kaydırmak istiyorlar ki? İyi rekabetler her zaman iyi sonuç verir ama." diyerek tüm vücudumu Asha'ya doğru çevirdim. Yüzü yüzüme çok yakındı ve bana büyük sır veriyormuş gibi yaparak ilk önce etrafı kolaçan etti ardından kulağıma doğru, "Kızıl Kuyu cesetlerinin ne söylediklerini hatırlıyor musun?" diyerek gözlerimin içine baktı.

Elbette hatırlıyordum, unutmam söz konusu bile olamazdı. Başımı salladım.

Asha, "Güzel." dedi. Ardından, "Burası ruhların olduğu bir diyar ve burada yaşamak için ölmesi gereken ruhlar var. Eğitim kampı giderek zorlaşıyor ve eğitilemezsen eğer seni kovuyorlar, böylece burada yaşamak için de savaşman gerekiyor. Görüldüğü gibi etraf yeşil ormandan ve temiz havadan oluşmuyor. Gündüzleri gözlerini okşayan o manzara, geceleri korkudan seni öldürebilecek seviyeye kadar vahşileşebiliyor. Ve unutma, her gece bir kurt ulurken, aslında o ses onun değil, ağzındaki ruhun haykırışıdır. Onun için tatlım, ruhların öldüğü bir diyarda cesetler yeniden dirilmek, sizin

değiminizle can bulmak isterler. Ve senin gelişin de zaten bunun için. Onunla gerçekten mühürlendiğiniz zaman tamamen ortadan kaybolacaklar. Çünkü senin ruhun, tüm cesetlerden üstün. Bu durum aslında çok garip." deyip düşünüyormuş gibi bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Bir tane bile yıldız yoktu. Zifiri karanlıktı. Güneşin karşısını alan bulutlar, bu kez ayın gökyüzünde hâkimiyetine de izin vermiyordu. Sonra sözlerine devam etti.

"Yani yarı insansın ama bizden çok üstünsün. Buraya gelmeseydin eğer şimdi durumlar daha karışık olacaktı. İçten içe sana teşekkür etmeliyiz." dedikten sonra derin bir nefes alıp septumuna dokundu.

"Burada cismini hissediyor olabilirsin, Anai. Fakat bizim gördüğümüz sadece senin kurtarıcı ruhun. Efendi, yanlış zamanda gitmeni istese buradan bir şekilde gidebilirsin. Ancak bunu yaparsa bir gün, bil ki her şey bizim için bitti demek; buradan ve ruhumuzdan geriye bir şey kalmaz. Tüm Diyar cesetlerle dolup taşar. Düşünebiliyor musun, kılıflarımız, kaoslarımız onların ağzında, tırnakları arasında yok oluyor. Çok ürkütücü!"

Şaşkınlıktan bakışlarım büyürken aynı zamanda dudaklarım aralandı. Bu felaketti.

"Onun için senin ölmene ya da kaybolmana izin veremeyiz. Kampa gelmen senin için en iyi çözüm. Kendini savunabilecek ve aynı zamanda buraya ayak uydurabileceksin."

Bunu yapamazdım. Kös kös oturup birilerinin beni öldürmesine veya incitmesine izin veremezdim. Enery ne kadar koruyacağını söylemiş olsa da Mercas ve onun gibi düşmanlar gelecekti. Benim yalnız kaldığım bir anı kovalamalarını, sonra ise kılıcını üzerime çekmelerini beklemek anlamsızdı. Kendimi savunmak için ise sadece tüm felaketin başlangıcı olan o kampa gitmem gerekiyordu.

Nihayet büyük ağacın sol tarafındaki yola saptığımızda, etrafı kararan gökyüzü sarıp iyiden iyiye soğuyan hava ile dişlerimi birbirine kenetledim. Az önce koşmamıza rağmen şimdi yavaş adımlarla ilerliyorduk. Asha'ya baktığımda onun da benim gibi düşüncelere daldığını gördüm. Belki de bana söylediklerini tartıyordu zihninde. Onu bilmiyordum fakat benim aklımı kaçırmam an meselesiydi. Nereye düştüğüm hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bir bakıyorum sürüklenişimin nedeni Tamuma, bir bakıyorum acı çekmemin nedeni annem ve bir bakıyorum ki her şeyin suçlusu en başından beri benmişim.

"Burası, güney tarafa nispeten daha soğuktur. Seni böyle giydirdim ama umarım çok fazla üşümüyorsundur." dedi kuzeybatıya doğru gitmek için sol tarafa dönerken.

Ormanlık alanın içinde adımlarımı duraksattım. Bu Diyar'ın havası geldiğim gün ile aynıydı; etraftaki kırık dökük mimariler, köşkler vardı. Sanki bu çağ, dünyamızın yüzyıllar öncesine ait olan kalıntılarıydı. Etrafı saran sise bakıp iç çektim. Ansızın üzerime ağırlık çöktü. "Soğuk olması önemli değil. Eninde sonunda bu soğuğu bir gün hissetmeyeceğim." diyerek omuz silktilim.

"Evet, ama bu Diyar'ın soğukluğunu hissetmediğin anlamına gelmiyor. Titrediğini göre soğuğa alışmamışsın hâlâ."

Ben, "Peki ne zamana kadar böyle olacak?" diye sordum Asha'ya dönerek. İlk önce bana bakıp ardından önümüzdeki yolun etrafında çember kuran ağaçlığa baktı.

"Bak, işte o ağaçlığın iç kısmı kamp alanı. Girmek için ilk önce bu yolu geçmemiz gerekiyor."

Dediği gibi ağaçlık alana doğru ilerlemeye başladık.

"Burası lanetli Diyar, tatlım."

Asha'nın yüz ifadesi anında değişti.

"Güneşin karşısındaki o bulutların gitmesi neredeyse imkânsız bir durum. Üstelik nefeslerimizin bile soğuk olması bizi ısıtmıyor. Her türlü soğuğa hapsolmuşuz, anlayacağın."

"Peki; şömine, mumlar?" diye sorup tek kaşımı kaldırdım.

"Etrafı aydınlatmaktan başka bir işe yaramıyor. Çoğu zaman kullanmayız fakat soğuğa yavaş yavaş alışman için şömineyi yaktı. Ne kadar yarı ruh da sayılsan da yakmasaydık bünyen bir anda soğuğu kaldıramazdı."

Oysa ben yavaş yavaş alıştığımı hissediyordum. "Beni böyle düşünmeniz," deyip yutkundum. Sussam bile onlara kimsesizliğimi hissettirmiyor muydum ki? Onun için devam ettim.

"Yani, daha önce kimse benim için bu kadar şey yapmadı. Teşekkür ederim."

Birine teşekkür etmek çok güzel duyguydu.

"Enery yapıyor. Ona özel olarak teşekkür edebilirsin."

Gözleri bir müddet muzip bir ifadeyle parladı. Aniden bana saplanan o bakışlardan kaçtım.

Onun bakışlarından kaçsam da kendi duygularımdan, bakışlarımdan kaçamıyordum bir türlü. Enery'nin beni düşündüğünü fısıldayan bağırışlar kulağımı esir aldığı anda başımı iki yana salladım. Gerçek olduğuna inanmamı istiyor olabilirdiniz ancak zihnimde bir düşünce çılgılık çılgılığa sadece Diyar'ı için yapıyor, diye bağırıyor. Sahi sadece Diyar'ı için mi yapıyordu?

Asha'nın dediği gibi o kadar yolu neden yürüdüğümüzü bacaklarımı saran eldivenli ellerle daha iyi anladım. Kampın girişinde kaslarımızın ne kadar gerildiğine, hatta ne kadar çalışılması gerektiğine bakıyorlardı. Bu durum da diğer durumlar gibi garipti.

"Önce ataklarını kontrol edeceğiz. Ancak ondan önce iki tur o ağacın bitimine kadar koşman gerekiyor." diyerek kızıl saçlı kadın uzun tırnaklarıyla bahsettiği ağacı gösterdi. Pek fazla uzakta değildi fakat koşmak istemediğim için sertçe yutkunup sinirimi yutmaya çalıştım.

"Neden koşmam gerekiyor?" diye sordum koşmaktan nefret ettiğimi belli edercesine. O an Asha'nın koluma dokunduğunu hissettim, yine de ona dönüp bakmadım.

"Çünkü küçük hanım, bacak kasların çok güçsüz. Burada öyle elini kolunu sallayarak eğitim alamazsın. Anlıyor musun?"

Ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki Asha, benden önce davranıp omzumu kavradı. "Tatlım, lütfen sorun çıkarma. Ne dediyse onu yap." dedi itiraz istemeyen bir tonda.

Bu Diyar'ın garip kurallarını algılayamıyordum. Onun için sorun çıkartmamak adına dişlerimi birbirine bastırdım. Asha, kadına samimiyetsiz bir bakış atmış kolumdan tuttuğu gibi kampın girişine doğru çekti.

"Bunu her seferinde yapmayacağım, değil mi?"

"Kasların güçlendikten sonra tabii ki yapmayacaksın." dedi Asha gözlerimin içine bakarak.

Kampın girişinden içeriye doğru adımladığımızda Asha, gözlerini kısarak etrafı kolaçan etti. Onun gibi benim de bakışlarım etrafta küçük tura çıktı. Söylediğim gibi etrafımızı saran bir sürü ağaçlar, çalılar vardı. Kamp alanı çok büyük, üstelik ağaçlarla beraber etrafımız yüksek taş duvarlarla kapatıldı. Kulaklarımda uğuldayan kelimeler, anlamadığım dilde konuşulan cümleler, kahkahalar beynimi şimdiden infilak etti. İstemsizce sertçe yutkunup gerilen bedenimi kollarımın arasına aldım.

Kendimi buraya oldukça yabancı hissediyordum. Sonuçta tüm kızların saçları kızıl, erkeklerin çoğunun saç kesimi ve vücut yapıları ve boyları aynıydı. Çoğu birer kopyalanmış gibiydiler. O an Enery'nin neden bu kadar uzun olduğunu düşündüm. Anlaşılan çoğu kişi onunla aynı durumdaydı. Büyük kamp alanının içinde iyice küçülen bedenime saplanan o görünmez mızraklar heyecanımı tetikliyor, böylece avuç içlerimdeki kabuk bağlayan yaralarım kaşınmaya başlıyordu.

Sağ tarafımda bir grubun çadır kurmayı denediğini, diğer bir grubun ise mızrak atışları için birbiriyle yarıştığını, böylece üç kızın sırayla atış tekniklerini uyguladıklarını gördüm. İlk önce kısa saçlı ve uzun boylu bir kız tabancanın kabzasını sıkıca tutarak hedefine odaklandı. O sırada Asha gözlerini kızdan çekmeden, "Atışın ilk kuralı dikkatini toplayarak hedefine odaklanmaktır." dedi.

İki elini omzuma yaslayıp işaret parmağı ile kızın elindeki tabancayı gösterdi. "Bak, dikkati sadece karşısındaki hedef tahtasında. Ayrıca silahın kabzasını ne kadar sıkı tutarsan o kadar hedefine isabet ettirme olasılığın yüksek olur. Namlunun ucu, hedefin üzerine kitlendiği an dirseğini kırpmadan hızlıca ateş etmen gerekiyor." diye bana atış adımlarını sıralarken dediklerini dikkatlice dinledim.

Onun da dediği gibi kız, beyazlamış boğumları ile kabzayı sıkıca kavramış ve gözünü kırpmadan hedefine odaklandı.

Asha, "Son olarak da gözünü tekini kapatıp hedefine son kez bakacak ve atış için üçten geri sayacak." dedi bilmiş bir tonla.

Kızın yüzüne doğru savrulan saçlarına rağmen gözünü tek bir saniye bile hedef noktasından çekmedi. Aksine atışını yapmak için hazır olduğunda gözünün tekini kapatıp dudaklarını birbirine bastırdı. Üç saniye sonra eğitimci elindeki kırmızı bayrağı aşağı doğru hareket ettirdiğinde, namlunun ucundan çıkan mermi hedef noktasına doğru büyük hızla saplandı.

Yanımda, "İşte böyle. Tam isabet!" diyen sesle Asha'ya döndüm.

Hani atışları kötüydü?

"Hiç öyle bakma, icraatta kötüyüm."

Onunla ilerlediğimde yine bana birkaç şey anlatıyor, benim bakışlarım ise yabancı ruhların üzerinde, bazen de kamptaki adlarını bilmediğim ve ne işe yaradığına dair bir fikrim olmadığı aletlerin üzerinde geziniyordu.

Tüm bu düşüncelere rağmen koşturam gerektiğini hatırladım. Sıkıntılı nefesimi dışarı vererek, şortumun kalçalarımına yapıştığı kısımları çekiştirdim; bu kıyafetlerde hâlâ alışamadım. Fakat neredeyse buradaki kızların hepsi benim gibi giyinmişlerdi: şort ve kısa büstiyer. Tabii bazılarında şort yerine bedenlerine ikinci bir deri gibi yapışan tayt da vardı. Ve erkekler ise, bedenlerini saran tişört, siyah pantolon giymiş;; kemer kısmında ise beline bağladıkları bıçak ve başka kesici aletler vardı.

Bakışlarım durmaksızın etrafta dolaşıyordu; o an etrafı saran sessizlikle, sanki bedenim aradığı kişiyi bulmuş gibi oraya dikildi. Benimle birlikte Asha ve kampın üyelerinin bakışları da aynı hızla o sessizliğin nedenine kaydı.

Uzun, heybetli boyu ve iri cüssesi ile sisli havanın içinde onu gördüm. Boğazımdaki yumru benden izinsiz mideme doğru kaydı ve geçip gittiği yerlerde inci bir sızı bıraktı. Gözlerim onu tepeden tırnağa kadar incelerken onun bakışları da bu kadar kişi içerisinde benim üzerimde sabitlendi. Benden fazla uzak olmasına rağmen sanki bir adım atsa dibime kadar gelecekmiş gibiydi. Yeşil ve gri karışımı gözler bu kadar kişi içerisinde sadece benim üzerimde dolaşıyordu ve başka yerlere kaymadan direkt almak istediğini alırcasına bakıyordu. Sanki etrafta konuşan sesler kesilmiş, herkes lâl olmuştu. İri cüssesinin ardından onunla beraber sert adımlar eşliğinde Ryan da bize doğru geldi. Asha, koluma dokunarak gözlerimin içine bakıp, "Bela yaklaşıyor, tatlım." dedi.

Enery, "Senin burada ne işin var?" diye sorup tabanlarını sertçe zemine bastırdı. Buradan bile o yıkımın sesini duydum.

Asha, bakışlarını ilk önce Ryan'ın üzerine sabitlemiş ardından ona kin dolu bakış attı. "Enery, onun buraya gelmesi gerekiyordu. Kendisini savunması için." dese bile Enery oralı olmadı. Neden burada olmam onu rahatsız etti ki?

"Gelmeyeceğini sana söyledim, Asha." deyip kız kardeşine aralarındaki sohbeti hatırlatmak istercesine baktı. Asha kendinden emin dursa da içten içe Enery'ye karşı tetikteydi.

Ryan, "Kız doğru söylüyor." diyerek Asha'yı işaret etti. "Ayrıca çok geçmeden o ruhu buradan götürmemiz gerekiyor. Acele etmeliyiz!" diye ekledi, son cümlede ses tonunu yükselterek.

"Neden buraya gelmemi istemiyorsun? Uzun süre burada kalacağım ve bu eğitim benim için şart!" dedim.

Sesim kızgın çıktı. Artık onun bu kadar gizemli olmasını istemiyordum. En azından bana karşı dürüst olması gerekiyordu. Bana bir cevap vereceğini düşündüm fakat sorumu es geçerek gözleri üzerimde takılı kaldı. Sanki bunu sonradan hatırlamış gibi bir hâli vardı. Sertçe yutkunup bize bakan ruhlara soğuk bakışlar attım. Herkes uğraştıkları işleri bırakıp bizi izliyordu. Bazı kızlar bana şaşkınlıkla bakıyordu, erkeklerin ise bakışlarında tanıdık bir ifade belirliyordu. Kulaktan kulağa kim olduğum yayılmış olmalı ki bir kez bakanlar ikinci kez yine dönüp bakıyorlardı.

Ryan, Asha'yı bu sorulardan kurtarmak adına hızlıca, "Gidelim artık. Görülecek işlerimiz var." dedi. Enery, benim sorumu görmezden gelip burada olmama ses etmeden kısa zaman diliminde Ryan'a baktı.

Aniden elimden tuttuğu gibi az önce geldiğimiz girişe sürüklerken ayaklarım birbirine dolanmaması için onun hızına yetişmeye çalıştım. Kamptan çıktıktan sonra, "Bıraksana beni. Nereye

götürüyorsun?" diye sordu. Cevabımı almadan çoktan ormana doğru hızlı adımlarla yürüdük.

Kenardan gördüğüm ormanın içinde şimdi hızlıca ilerliyorduk. Ağaçlar öyle sıkı ki rahatça yürümemize engel oluyordu. Aniden sırtım ağaca yaslandığında, "Ne yaptığını sanıyorsun?" deyip sırtımı yaslandığım ağacın gövdesinden çektim.

"Buraya bir daha gelmeyeceksin."

Sakin sesini duyduğumda ağzımdan alaylı bir gülüş çıktı.

"Hayır, geleceğim!" dedim inatla. O anda çenemi dikleştirdim. O ise öfkeyle yerinden kıpırdanıp üzerime doğru gelmeye başladığında ben de bir adım öne attım. Tüm ağaçlar şahit olmak için dikkatlerini bize verip sessizce bizi dinliyorlardı. Küçük yaprak bile yerinden kıpırdamazken benim sesim aniden bu ormanda kasırgaya sebep oldu.

"Gelmeyeceksin. İstemiyorum. Her an tehlikenin göbeğinde olmanı istemiyorum."

Sırtım usulca yeniden ağacın pütürlü yüzeyine dokunduğunda teni tenime baskı uyguladı. Eli hâlâ kolumda asılı kalırken bakışları yüzümde dolaşıyordu. Yansımarında ona dik dik bakan bakışlarım giderek hırçınlaştı. "Bunun yüzünden işte." diyerek tek elini belime yasladı. Devam ederek, "Dün bu elim senin tenindeydi; bugün de ve bundan sonra da böyle olacak. Senin kampta olduğunu bildikleri an, tüm planlarım bozulacak, çocuk." dedi.

"Ne yapacağız peki? Hep böyle gizlenecek miyim? Sen beni tanımıyorsun galiba. Ben tüm acılarımdan kaçabilir hatta saklana bilirim de. Ama kendim için bile olsa hiçbir zaman savaştan kaçmam!"

Sesim net ve kararlı çıktı. Buna rağmen dediklerim karşısında hissettiğim hüznün kalbimden binlerce parçanın kopmasına sebep oldu. Peki, gerçekten savaşır mıydım? Savaşır mıydınız?

"Senin savaşmana gerek yok. Ben buradayken ve senin yanımdayken sadece kendini tüm tehlikeden soyutlamalı ve beni dinlemelisin. Böyle sorumsuz davrandığın müddetçe başına daha kötü şeyler gelecek."

Beni korkutmaya çalışırken artık bakışlarım bu adamda değildi. Sonuçta onun omzundan ormanın kuytu köşelerine dalan gözlerim ani bir karartı gördüğü an hareket etmeyi kesti ve sadece oraya odaklandı.

Kampın önündeki karartı midemi bulandırdığında boğazımda hissettiğim parmaklarla birlikte yutkunamadığım yumru, kalbime doğru gitti, kulakçık ve karıncık arasında takılı kaldı. Donmuş ifade baktığı sırada aslında söylemek istediğim tüm cümleler bir anda yok oldu zihnimde. Şaşkın gözlerle önümdeki manzaraya baktım. Hayalet Adam'ın sesi uzaklarda savrulan rüzgâr gibi kulaklarımda uğuldadı. Gözlerimin etrafını saran sulu tabakaya inat titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Ve soğuktan titreyen bedenim kara deliğin içerisine doğru yuvarlanırken, "Bu ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

Çok uzaklardan iki ruh tarafından sürüklenerek bize doğru gelen cansız bedenle geriye adım attım. Ve o cansız bedene ait olan kanlı baş, cesedin omzuna doğru düştü. Boğazının kesildiği kısımdan kan yere damlarken toprağı sanki herkesin günahı ile boyadı.

Bize doğru çok az mesafe kaldığında sağ gözümünden yanaklarıma doğru akmak isteyen bir yaşı zorlukla geri çevirdim. Dudaklarımdan arasından inanmıyormuş edasıyla, "Tanrı'm!" diye fısıldadım.

Cesetle göz göze geldiğimizde onun dümdüz bakışları benim harelerimdeki boşlukla karşılaştı. Bu manzaraya bakmak istemiyordum; ancak bir türlü gözlerimi cesedin üzerinden çekemiyordum. Hipnoz olmuş gibiydim, bedenimdeki titreme arttı, gözlerimi kırpmadan olan biteni izliyordum. Nefeslerim sıklaştıkça dudaklarım

kendiliğinden aralandı. İşte o an, daha fazla katlanamayacağımı hissettiğim an başka birine ait olan avuçlar gözlerimi sıkıca kapatmış, çoktan yüzümü sert göğsüne bastırmıştı. Bedenimi taşımayan dizlerim iki büklüm olunca ruh adam belimden sıkıca yakalayarak sanki onun bedeniymişim gibi kendine yasladı. Yine de o cesedin gözlerini görüyor gibiydim. Oysaki onun gibi gözlerim bu adamın avuçları sayesinde karanlığa gömüldü.

Bana sıkıcı sarıldı, tek vücut olduk. Oysa ruhum çoktan vücudumdan ayrılmıştı.

Göğsünden ciğerlerime yayılan o ferah kokusuyla birlikte huzuru hissetmek isteyen yanım, aniden kanın kokusunu hissetmişçesine yerinden sıçrayıp tüm korkularını koynuna alarak avuç içlerinde bana bahsedilen karanlıkta kaybolmak istiyordu. Onun küfürleri kulağımda yankılandığı sırada, "Bundan bahsediyorum işte." dedi ve kollarının arasında olan benliğimi umursamadan devam etti.

"Bir şekilde kendini koruyacağını söyleyen bile yaşayacaklarına ve göreceklerine engel olamayacaksın."

O anda boynuma doğru nefesini üflledi. Tüm bu dediklerine karşın koruma içgüdüm ona sığınmak için çabalarken benliğime ihanet etmeden kendimi geri çektim. "Beni böyle korumaktan çok birinin ölmesini engelleyebilirsin. Veya savaşın, kavganın olmadığı bir Diyar yaratabilirsin." deyip ondan ayrıldım. Kendimi toparlasam da gözlerimdeki o durgunluğu yok etmediğime yemin edebilirim.

Sustu ve ruhumun çıplaklığından zevk alırcasına bana baktı. "Bazen yapmak istediğin o olur ama karşılığında yine bir ceset verirsin toprağa." deyip bana sırtını döndü. Oysa beklediğim kesinlikle böyle bir cevap değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“KADERİ AVUÇLAYAN KANLI KEDER”

“Bir yaz akşamı çiçeklerin solduklarını gördüm.

Ayrılığın kokusunu hissedememiştim o an.

Oysa her kokuda bir intihar saklıydı.

Ben ise intiharları oldum olası sevmemiştim.”

Bayan Clara çoğu zaman beni anladığını söylerdi. Ona sanki öldüğümü, burada onunla konuşanın ben olmadığımı söylediğimde, “Anlıyorum seni.” diyordu. Daha sonra ruhum buraya ait gibi değil dediğimde ise bana dönerek, “Böyle hissetmen normal, bazen ben de öyle hissediyorum.” deyip not defterine bir şeyler karalıyordu. Fakat beni hiç kimsenin anlamayacağını içten içe biliyordum. Buna sizler de dahilsiniz; çünkü her kelimemin altında başka bir anlam yatarken, her seferinde dikkatsizce okunulan birkaç cümle dışında beni anlayacağınızı sanmıyorum. Oysa bazılarınız tarafından tekrar okunulduğum takdirde bu satırların arasında kaybolarak

vardığınız noktada benliğinizin değiştiğini, değişen benliğinizde ise beni hissedeceksiniz.

Tüm bunlara rağmen bilmeniz gereken tek şey var: *Yaşamak için binlerce kez ölmek, ölmek için ise bir kez yaşamak gerekir.*

Bana sırtını dönüp giden adamın arkasından şaşkın şaşkın bakarken zorlukla da olsa onun arkasından gitmem gerektiğini hatırlayıp paytak adımlarla onu takip ettim.

"Asha, geldiğiniz gibi gidiyorsunuz!"

Onun neden bu kadar ısrarcı olduğunu anlamıyordum. Bunları yaşamam gerektiğini zaten o söyledi. Olacakların karşısını alamazdı ki! Önüne geçip kolundan tutarak durdurdum. "Onu neden öldürdünüz?" diye sordum ki aniden benden uzaklarda dolaşan o keskin bakışlar ruhuma mermi yağdırdı.

Bakışları arkamdaki cesetten bana kayarken, "Çabuk buraya gel." dedi bağırarak. Asha o sırada kılıç eğitimi alıyor olmalı ki elindeki kılıcı aceleyle eğitmene uzatıp bize doğru gelmeye başladı.

Birkaç kişi dışında herkes kendi işine devam ediyordu. Asha yanıma yaklaştığında gözleri ilk önce beni süzmüş ardından Enery'ye kaydı.

"Burada neler oluyor? Anai, bu hâlin ne?" deyip yanaklarımı avuçladı.

Buz gibi elleri benimle buluşurken irkilerek gözlerimi kırpıştırdım. "Bu kadar yeter. İkiniz de geldiğiniz gibi geri dönüyorsunuz. Burası ona göre değil." diyerek gözlerini gözlerime dikti.

"Buna sen mi karar veriyorsun? Ben burada olacağım ve eğitim alacağım. Düşmanlar falan umurumda değil. Savaşın karşılığını beni o köşke saklayarak alamazsın." dedim, ona karşı gelerek.

"Bak, zaten direncin kalmadı. Ne diye işi zorlaştırıyorsun?" diye sordu. İstemsizce kaşlarım çatıldı. "Burada gördüğün çoğu kişinin

özel gücü var. Ama senin dirençli olup olmaman bile belirsiz. Savaşmak için bunları öğrenmene gerek yok. En önemlisi ruhsal sağlığın yerinde olmalı, lanetli."

Sesindeki o keskin tın ruhumun bileklerini bile kesmeye hazırdı.

Dudaklarım iki yana kıvrıldı ve anında elimin teki belime kaydı. Bunu yapmayı Asha'dan öğrendim galiba.

"İşleri zorlaştıran biri varsa o da sensin, Hayalet Adam!"

Hiddetle gözlerini büyüttü. Saçlarını karıştırarak, "Sen ne diye bana karşı çıkıyorsun?" diye sordu.

İşte şimdi ikimiz de birbirimize soğuk bakışlar atıyorduk.

"Çünkü benden istediğinizi yapıyorum. Sizi kurtarmaya çalışıyorum. Görmüyor musunuz?"

Yüzünde alaylı bir gülümseme peyda oldu. Tüm bunlar olurken Asha sessizce bizi izliyordu. Bakışları her ikimiz arasında gidip gelirken durumu anlamadığı yüzündeki ifadeden belliydi.

"Lanetli, sen daha bir cesede bile bakamıyorsun. Nasıl savaşacaksın?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Demek ki haksız yere öldürdüğün birini midem kaldırmıyor!" dedim gözlerinin içine bakarak.

Enery, "Öyle mi? O zaman gel benimle." diyerek cevabımı beklemenden bileğimden yakaladığı beni kampın diğer ucuna sürükledi. Aslında burası kampa ait değildi, daha çok bu alanın gizli çıkışıydı. Etrafta eskimiş kulübeler vardı. Birkaç kapının üstünde kırmızı boya ile 'X' işareti çiziliydi.

Bedenim hafif rüzgârda ve onun parmakları arasında savrulurken bir anda duraksadı. Tenlerimizin birbirine çarpması sonucunda istemsizce bakışlarım ona kaydı, dudaklarım ayazı hissetmek istercesine açıldığı sırada, onun bakışları benden uzaklara kaçarcasına dümdüz bakıyordu. Bakışlarını takip ettiğimde ise karşılaştığım

felaket karşısında bedenim titredi. Başı kopmuş ceset beyaz çarşaf- lar içinde uzandı. Sertçe yutkundum. Az önce gördüğüm manzara- yı aynı şekilde tekrar görmek, bana yaşadığım duyguları tekrarlattı. Gözlerimi tam kaçırmak üzereydim ki, "Ona dikkatlice bak!" dedi.

Gözlerimi çekmedim. Zaten çeksem de uyarmak adına bileğime baskı uyguladı. Kuruyan dudaklarımı yaladım. Bana diyecek bir şey- leri vardı, bu çok belliydi. Tüm bu olasılıklara rağmen benim ona diyecek cümlelerim çoktan noktalandı.

"Bu adamı tanımıyorsun, ben de senin gibi tanımıyorum. Ama az önce güney kampından buraya bu şekilde geldi. Burada kalmaya devam edersen eninde sonunda senin de oraya gitmen gerekecek. Ve güneyin nasıl bok yuvası olduğunu sadece ben bilirim. Buna rağ- men Asha ve sen, beni anlamamakta ısrarcısunuz. Sonunuzun böyle olmasını istemiyorsanız burada, benim düşüncelerim altında hare- ket etmeniz gerekiyor."

Dediklerine karşı bakışlarımı cesedin üzerinden çektim. Enery ise hâlâ ona bakıyordu. İstemsizce yerimde kıpırdamaya çalıştım. Yoksa ona haksızlık mı ediyordum? İçimdeki canavar, bizi korumak istediğini, böylece korumaktan ilave hâkimiyeti altına almak istedi- ğini söyleyip duruyordu. Peki, burada olmam zaten onun hâkimiyet- tine teslim olduğumun kanıtı değil miydi?

Ruhun ölü bedenine baktığımda, "Ama Asha, oraya gitmek isti- yor. Eğitimi daha iyi diye." diyecektim ki sinirle sözümü kesti.

"Hiç de iyi değil. Asha'nın bir bildiği yok. Zaten ikinizin de bir şeyi gördüğü yok. Anlamıyorum, nasıl olur da ikazlarıma rağmen hiçbirini dikkate almıyorsunuz?"

Sesindeki öfke barizdi. Bedenim duydukları karşısında daha dirençli olmaya çalışırken ona söylediklerim için istemsizce utanç duydu. Yavaşça cesede doğru ilerlemeye başladım. Beyaz çarşaf kan- lar içerisindeydi. Fakat bu kez gözleri kapalıydı. Elimi usulca kanlı

çarşafa uzattım. O an kızıl saçlarım yüzüme doğru döküldü. Sanki o kısacık zaman diliminde kızıl saçlarım aniden kan rengine boyandı.

"Asha gidecek ama."

Arkamdan gelen ayak sesleriyle birlikte onun bana yaklaştığını duydum. O, "Herkes yavaş yavaş gidecek. Buradaki eğitimin bittiğinde mecbur bırakılıyorsun. Sen de bu eğitime başlarsan eğer gitmek zorunda kalacaksın." dedi.

Yine de "Geri dönmeyebilir." diyerek directtim. Bunu düşünmek canımı yaktı. Enery de Asha'nın gitmesini istemiyordu. Peki o zaman Asha neden gitmekte ısrarcıydı?

"Ben gideni durdurmam."

Hepimiz biliyoruz ki durdurmazdı. Bunu ifadesiz bakışlarından da anlamak mümkündü.

Parmaklarımı beyaz çarşafı lekeleyen kanların üzerin gezdirdim. Tenime değen o kurulukla bile bedenim canlanıyordu, garip bir şekilde bundan zevk alıyordum. Kanın o rahatsız verici duygusu dudaklarımda bir tebessüm oluşturdu.

Arkamdaki beden, "Dünya tehlikeli bir yer. Ama burası, bu Diyar oradan daha beter. İnan bana, kendi gözlerinle şahit olduğun her şeyde ne kadar haklı olduğumu anlayacaksın." dedi.

Nefesi enseme çarptığında istemsizce bedenim gerildi. Bakışlarım cesedin morluklarından vazgeçip onun renkli gözlerine kaydı. Öyle mi olacaktı cidden? O zaman neden şimdiden her şeye bir son vermiyorduk?

"Siz neden buradasınız o zaman? Gidecek başka yeriniz yok mu? En azından gitmeyi denediniz mi?"

O ise, bana bakmayı bırakıp etrafa kısa bir bakış attı. Altan yukarı onu izliyordum. Keskin bakışlarının altında yatan o kurnazlığı bile hissetmemek elde değildi. Üstelik burnundan aldığı her sıkıntılı

nefesi sakince dudaklarının arasından bırakıyor, bir şekilde yanakları içe çöküyordu.

"Yaşadığın her beladan sonra ne kadar uzağa gidebildin?"

Sustum. "Söyle!" diye üzerime geldiği sırada bedeni de bana yaklaştı.

Kokusu buram buram etrafımı sardı. Derin soluklar aldım.

"Gidemedim."

Evimden yüzlerce kilometre uzaklaşsam da acılarımdan bir santim bile uzaklaşamadım.

"Gidemeyiz. Haberin olmasa bile bir süre sonra ait olduğun yeri bırakamıyor, istesen bile er ya da geç kopamayacağının farkına varıyorsun."

Dediklerinden sadece bir anlam çıkıyordu: O da buradan gitmeyi denemiş olmasıydı.

Enery konuşmadan hemen önce beni süzdü.

"Buraya uyum sağlamak için varlığını ve hükmümü kabul etmelisin."

Sesinde itiraz istemeyen bir tını vardı. O hükümdardı; ruhuna, duygularına, hatta Diyar'ına hükmedendi. Ya bana? Bana hükmedecek miydi?

Bir cevap vermek adına, "Hükmünden çok varlığını kabul ediyorum." dedim.

Yüzündeki o boşluğu silmek istercesine dudakları kıpırdadı. Bana doğru yaklaşırken iri vücudu belime sarılmak ister gibiydi.

"Zamanı geldiğinde hükmümü de kabul edeceksin."

Adımları sona erdiğinde bana doğru başını eğdi.

"Ne zaman olduğunu ise hiçbirimiz bilmeyeceğiz."

Uzun boyu sayesinde başımı kaldırmak zorunda kaldım. Kızıl saçlarım göğsümün üzerine döküldü.

“Hükmüne karşılık verdiğim hükmümü de ne zaman kabul ettiğini hiçbirimiz bilmeyeceğiz.”

En kötü savaşların, görünmez savaşlar olduğunu hepimiz biliyorduk. O da ben de siz de... Şimdi herkes bizim savaşımızı izlerken tenlerimizde ne bir kan ne de bir yara olacaktı. Sonuçta bizim sitemlerimizin hepsi içimizdeydi. Savaşırken yorulup bir yerlere yığıldığımızda bile yüzümüzde o aksi acı sezilmeyecekti. Çünkü en çetin savaş, sessiz olandı. İçten içe bitirendi. Damarlarımızda akan her bir kan, kalbe doğru ilerlerken onun gittiği yerlerde hep bir engel oluşacaktı. Peki, bir kalbe sahip olmayan adam, bu engelleri aşabilir miydi?

Enery, son cümlemi duyduğunda yüzündeki o keskin ifadeyi bir çırpıda sildi. Bunu görmek için sadece ona baktım; kamptan gelen uğultuların bana ulaşmasına izin vermeyerek sarsılmaz vücudunu izledim. Bir süre sonra hiçbir şey demeden orayı terk ettiğinde acayip bir şekilde her şeye rağmen kendimi mutlu hissettim. Geri döndüğüm sırada Asha aceleyle Ryan'ın aracına beni sürükleyerek hemen bir yere gitmemiz gerektiğini söyledi. Sürücü koltuğunda Ryan vardı. Bakışlarım yolu takip ederken istemsizce dudaklarımı araladım.

“Nereye gidiyoruz?”

“Yaşlı Kurt'un yanına gideceğiz. Şimdi büyük ihtimalle buruşmuş ruhları başına toplamıştır kesin.” dedi gözlerini devirerek.

Ben, “O kim?” dedim istemsizce kaşlarım çatıldığında. Her dakikam, her anım en son bir kovalamaca ile bitiyordu.

"Yaşlı kurt, bu Diyar'ın en acımasız cesedi ve konsey üyelerinden biri. Enery ile birlikte kararları o da kabul edebiliyor. Doğrusu pek anlaştıklarını söyleyemeyeceğim sana."

Ninna'nın bahsettiği şey buydu demek. Anlaşılan Enery, Yaşlı Kurt ve Ninna o konseyin en önemli isimleriydi.

"Neden peki? Sonuçta Diyar'ın efendisi Enery değil mi?" diye sordum.

Derin nefes alarak Ryan'a baktı. Araca bindiğimiz andan itibaren bizimle iletişim kurmadı. Bu benim de dikkatimi çekti. Ancak Lous'un aksine, Ryan'ın karakteri farklıydı; gıcık biri olsa da çok fazla konuşkan değildi. Zaten konuştuğu zaman sinirlendirmekten başka bir şey yapmıyordu.

"Enery, birinin yakılmasının ve idamın taraftarı değil. Bunu asla kabul etmiyor. Ancak Yaşlı Kurt onun aksine gerçek cezanın bu olduğunu savunuyor."

Benim için insanlık tarihinde idamların çeşitli olmasına gerek yoktu ya da birinin diğerinden daha az acı verici olmasına da. Tabii elektrikli sandalyenin asma yoluyla idamdan daha az acı vereceğini düşünen zihniyetin bir müddet sonra nitrojen hipoksi uygulamasıyla otuz saniye içerisinde insanın acıya karşı bir şey hissetmeyerek ölmesini savunması da ironiydi. Yine de tüm haykırıslara rağmen ölüm cezasının insani bir eylem olmadığını savunmak, inanın bana hepsinden zordu.

"Buradan gitmesi veya bir şekilde konseyden çıkması için bir şey yapamaz mısınız?"

Asha'nın gözlerinin içinde çatlayan cam kırıkları tenime saplanırken, "Yapamayız. Diyar'da zaten cesetler yok derecesinde. Onlardan geriye sadece Yaşlı Kurt ve yandaşları kaldı. Enery, babamdan sonra efendi olarak tahtına geçti ve babamın verdiği hükümlere karşı gelmesi yasaklandı. Onun için Yaşlı Kurt babamın hükmü üzere

bu Diyar'da yok olana dek yaşayabilir ve istediği cezayı uygulayabilirdi. Ruhları yaktıktan sonra onlar ceset oluyor ve istemsizce Yaşlı Kurt'a itaat etmek zorunda kalıyorlar. Hem de bu sayede cesetlerin sayısı da çoğalıyor. Anladığın gibi cesetlerin sayının artması ruhlarla savaşta Yaşlı Kurt'un daha çok askerlerinin olması demekti." dedi. Öğrendiğim bu gerçeğe bir kez daha sarsıldım.

Aklımın bile almayacağım gerçekler vücuduma bir illet gibi yayıldığında istemsizce dudağımı dişledim. Enery'nin bu Diyar hakkında dediklerini yavaş yavaş algılamaya başlıyordum işte.

"Babanız nerede?"

Asha umursamaz sesle, "Üvey babamı çığlıklar içinde onun ve tüm ruhların gözü önünde yaktı. O, şimdi bir ceset ve nerede olduğunu bilmiyoruz. Belki de Kızıl Kuyu'da belki de içimizde saklanıyordur." dedi. Sesi sonlara doğru kısıldığında istemsizce içimde bir merak uyandı. Belki de Hayalet Adam, babasını öldürdüğü için ondan katbekat nefret ediyordu. "Üzgünüm." diye fısıldadım.

Asha, hafif tebessüm ederek, "Boş versene, hak etti." dedi. Aslına bakarsak tebessümünde bu düşünceler yoktu.

"Gitmemizin asıl nedeni ne?"

Önce alnına dökülen kızılımsı saçlarını kulağının arkasını itirdi, ardından dudaklarını ıslatarak, "Sensin." dedi kısık sesle.

Kuruyan dudaklarım hareket ettiğinde canım acıdı ama istemsizce, "Ben mi?" diye bir soru döküldü ağızımdan.

Ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi ilk önce sustu, daha sonra zihninde cümleleri tartarak, sıkıntılı sesle, "Geçen konseyde o yoktu ve şimdi seni görmek istiyor." dedi. Anlaşılan yine büyük bir sorun vardı.

Ben başıma neler gelecek diye zihnimde teoriler üretirken araç aniden sarsılarak durdu. Asha, "Yavaş olsana! Kaburgalarım kırıldı!" diye sitem etti.

Önüme dökülen saçlarımı geri ittim. Onlar birbirlerini yemeye başlamıştı ki benim bakışlarım aniden dışarıda dolandı. En son buraya geldiğim günün üzerinden çok fazla geçmedi ama içten içe o tedirginliği yeniden hissettim. O günden önceki, dünyada geçirdiğim en saçma günlere bile dönmek istedim. Fakat bir anlığına zihnimde dalgalanan o görüntüler beni hemencecik bu dilekten uzaklaştırdı.

Ürkütücü ve içerisi karanlık olan köşke dudak büzerek baktım. Güneşin doğmamasını ve her yerde fazla mum olduğunu anlasam bile yine de elektriğin, internetin en önemlisi de iletişimin kurulmadığı bir yerde yaşamak bana göre eskiden imkânsız gelirdi. Sanki kendimi, on altıncı yüzyılın ortasında hayatını doya doya yaşamayan, kayıplarıyla güçlü kalmaya çalışarak idamın serin kollarında, acılarından kurtulmayı dileyen Kraliçe Mary'nin son nefesi gibi hissediyordum.

Asha, "Hayatın gibi aracı da doğru dürüst kullanamıyorsun!" dedi hiddetle. Ardından beklemeden, "Yok yani, ben insan değilim anladım da ya ona bir şey olsaydı." diye devam etti. Anlaşıldığı üzere Asha yine Ryan'a saldırmaya hazırды.

Ryan sinirle direksiyonu kavradı. Asha bilerek onun damarına basıyor gibiydi.

"Tamam işte. Ne uzatıyorsun, Asha? Önümden aniden hayvan geçtiyse ben ne yapabilirim?"

İkisi de birbirlerine seslerini yükselttiler. Gözlerim şaşkınlıktan büyüdüğünde bakışlarım ikisi arasında gidip geliyordu.

"Örneğin dikkatli olabilirsin."

Asha kollarını göğsünde birleştirdi.

"Her zaman olduğu gibi bu durumda da hatalısın, Ryan."

Dudaklarımı ısırıp nefessiz şekilde onları izledim. Direksiyonu hâlâ sımsıkı kavrayan adam sinirle ona dönüp, "Kahretsin, evet.

Hatalıyım, kabul ediyorum ama bırak artık şu kini!" deyip araçtan inecekti ki Asha kısık sesle onu durdurdu.

Sanki tüm bunları yaşamak istemiyorcasına bakıyordu. Gözlerindeki o derin hüznü, ruhuma gözyaşlarını döktü.

"Sana kin beslemiyorum. Ben sana..." dediğinde aniden duraksadı. Ryan, onu sevdiğini biliyordu, böylece Asha da onun bildiğini ve bundan utanmaktan çok, gurur duyuyordu. Aşkın en düzgün anlamı buydu belki de: gurur duymak.

Sevdiği adam, "Sen bana sevgi besliyorsun." dedi aniden. Asha, anında gözlerini kaldırıp onun bakışlarına tutsak kaldı. Yüreğimdiki o acı sanki yerinden kalkmak istemezcesine mesken saldı. Ryan'ın nefesinden kopup gelen o itiraf, Asha'yı darmaduman etti. Belki de ben öyle sandım. Fakat ince dudaklarını birbirine basıtıran kadının dikleştirdiği omuzları hızlıca çöktü. Aşkın itirafı olmazdı bence, tıpkı cinsi olmadığı gibi... Seven biri sevdiğine değerini bildirmeli, onu layık olduğu yere koymalıydı. Ancak onların hikâyesinde durum farklıydı. Bazı anlarda Ryan'ın bu aşkı hak etmediğini düşünsem de hemen buna benim karar vermemem gerektiğini hatırlıyordum. Çünkü onun bu kadar büyük bir sevginin altında ezileceğini sezdiğim gibi, Asha'nın kanatları altına sığınarak onu sarmalamasını da isteyeceğini biliyordum.

Asha küçük çocuklar gibi omzunu silkti. "Olabilir." dedi. Bir an buna güleceğimi zannettim ama yüzündeki o ciddiyeti gördüğüm an bu isteği geri çevirdim.

Ryan saçlarını karıştırdı.

"Bazen sevgin nefrete hatta kine dönüşüyor, biliyor musun?"

Asha öfkeyle ona baktı. Öne eğilerek, "İğrenç bir şeyden bahse-dermişsin gibi davranma. Kalbime ben her zaman söz geçiriyorum. İstersem nefret ederek de kin besleyerek de sevebilirim. Kalp benim, keyif benim!" deyip gözlerini devirdi.

Karşısındaki adam alayla gülümsedi. Bu kız çok farklıydı. Yani şu an ondan başka bir tepki beklememize rağmen her şeyi alaşağı etti. Ryan da hafifçe sırtarak başını iki yana salladı.

“Kafayı yemişsin, söyleyeyim.”

Yanımdaki kız saçlarını savurarak öne eğildi. O sırada bakışları karşısındaki adamda takılı kaldı.

“Sen var ya, ancak böyle konuşuyorsun. Bana âşık olduğunda sana bunları hatırlatacağım.”

Ryan da onun gibi öne eğildi ve sanki kulağına bir şeyler mırıldanır gibi kısık sesle, “Bulutlar güneşin önünü kesmeyi bıraktığı an seni severim, hırçın kız.” dedi ve tamamen geri çekildi. O an Asha inanmıyordusuna gözlerini kırıştırdı. Böyle bir cevabı beklemediği kesindi. “O kadar imkânsız diyorsun?” diye sordu. Az önce bahsettiğim iç savaşlar onlara da aitti.

Ryan’ın Asha’ya bu kadar az âşık olma ihtimali olamazdı. Buna inanasım gelmiyordu. Bulutlar Asha’nın dediğine göre asla çekilmezdi, her zaman güneşin önünü kapatır, ışınları tenimize dokunmazdı.

Tabii Asha’nın bu umrunda bile değildi. Başını sol omzuna yaslayarak, “Söz mü?” diye sordu tok sesle. Böyle kendinden emin konuşması çok güzeldi ama onu tanıyorum. Ryan gittikten sonra bu konuyu açarsam eğer kendini toparlayamazdı, şu görüntüsünden geriye hiçbir şey kalmazdı.

“Vazgeçmeyeceksin değil mi, başımın belası?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir tek Asha değil, Ryan da çok garipti.

“Güneş semamızı çalsa ve tenimizi ısıtsa, kalbini bana vereceğine söz veriyor musun?” diye üsteledi vazgeçmeyeceğini belli ederek.

Ryan kısık sesle, "Sen de biliyorsun, bulutların güneşi özgür bırakmayacağını." diye söylendi Ryan. Eli aracın kulpuna doğru uzandı.

"Fakat tüm bunlara rağmen yine de söz veriyorum. O gün geldiğinde bana ait olmayan bu kalbim senin olacak."

O gittikten sonra bir müddet Asha sessizce kendi kabuğuna çekildi. Bir şeyler demesini bekliyordum, nasıl olduğunu sormak istesem de susmayı tercih ettim.

Yavaşça bana döndü. Gözlerinde o parıltı hâlâ oradaydı.

"Anai, göreceksin bak. Bu adam Güneş doğmadan bana tutulacak!"

Ona inanmak istiyordum fakat Ryan'ın öyle bir niyeti yoktu. Suratıma yayılan o uğursuz ifadeden ne düşündüğümü anlamış gibiydi. Üzülmesini elbette istemiyordum ama onun iyiliğini düşünerek, "O, seni hak etmiyor zaten." dedim tekdüze sesle.

Burnunu çekti.

"Olabilir. Ama aşkta her zaman bir taraf daha çok sevmez mi? İşte ben de o taraf oluyorum. Bu sorun değil."

Hiçbir zaman kabul etmeyecekti. Onun neden kendini bu kadar heba ettiğini de bir türlü biz de anlamayacaktık.

"Ben senin mutlu olmanı istiyorum o kadar."

Omuzlarıma sarıldı o an. Kulağıma doğru, "Ben mutluyum ve sonsuza dek mutlu olacağım." diye kısık sesle fısıldadı.

Onun çok güzel biri olduğunu söyledim değil mi? Bu kez dış görünüşüne göre değil, iç güzelliğine göre bunu söylemek istiyordum. Kendisine bile ait olmayan kalbinin değerini avuçlarımda hissettim, sanki ağırlığında dolayı kollarım acıdı. Üstelik yarası geçmeye başlayan avuç içlerim bu dediğimi hissetmiş gibi aniden karıncalandı. Asha, Ryan'a çok fena tutulmuştu ve bunun çaresi bir tek Ryan'daydı.

"Ben mutlu bir kelebeğim; yaşasam da ölsem de."⁶

Evet, Asha da böyleydi. Mutluydu, yaşamasa bile mutlu olacaktı.

Asha önde, ben ise onun arkasından ilerliyordum. Girişte kapı olmadığı için içerisi hafifçe aydınlanıyordu, yine de attığım adımlarda dikkatli olmaya çalıştım. Dudaklarımın arasından, "Burası çok ürkütücü." diye kısık bir cümle çıktı.

"Neredeyse üç yüz elli yaşında."

Buradaki her şeyin yaşı tahmini böyleydi. İlk basamağa ayağımı koyacağım sırada, "Dikkatli ol, çoğu basamaklar kırık dökük. Ayağın takılabilir." diyen Asha'ya karşın sadece başımı salladım.

Merdivenlerin bitimine geldiğimizde duraksayarak elimden tuttu.

"Yaşlı Kurt seni tedirgin etmek için elinden geleni yapacaktır. Onu dikkate almamaya çalış. Büyük ihtimalle senden de hoşlanmayacaktır."

"Geçerli bir sebebi olmalı ama."

İçten içe tahmin ediyordum.

"Cezaların için, Anaïda."

Buradaki görevimden önce cezalarımı çekmem gerekiyordu. Midedem burkulurken çoktan bir odanın önüne geldik. Bu süre zarfında ne Asha ne de ben konuştuk. O da benim için üzülüyordu ama yapacak bir şey yoktu. Buradakilerin hiçbiri masum değildi. Benim gibi onlar da yaptıklarının cezalarını çekiyorlardı. Buna Enery ve Yaşlı Kurt da dâhildi. Biri kaybedeceği savaş için mücadele ediyor, diğeri ise tüm Diyar'ın ve ruhların sorumluluğunu taşıyordu.

"Bizimkiler orada ve senin yanında olacaklar."

Onun orada olmayacağı düşüncesi beni endişelendirdi.

"Sen peki?"

6- Etel Lilian Voynich - Atsinegi.

Yanaklarımı avuçladı.

"Enery, Yaşlı Kurt ile karşılaşmamı istemiyor. Ben de elimden geldiğince uzak durmaya çalışıyorum."

Başımı anladım dercesine salladım. Fakat bu anladığım şey beni huzursuz hissettiriyordu. En son yanağıma öpücük bırakarak önümüzdeki iri kapıya baskı uygulayıp ittirdi. İki yana doğru büyük hızla açılan kocaman kapılar, aynı hızla duvara sertçe çarptığında sestten dolayı geriye doğru sıçradım.

Asha, saçlarımı eliyle düzelterek, "Asla o cesede istediğini verme." dedi.

Adımlarım salonun içerisine doğru ilerledikçe görüş alanıma giren kişilerle yutkunmaya çalıştım. Etrafta hiçbir eşya yoktu. Sadece mumlar ve birkaç korkunç tablolar vardı. Gördüğüm ilk tabloda, çıplak bir kadının boynuna saplanan bıçak ve o bıçağı tutan bir erkek vardı. Diğerinde ise beyaz giyimli ruhların hepsi bu köşkte toplanmış, ellerinde o solgun çiçeklerle dans ediyorlardı. Enery de o tablodaydı, tahtında oturup işaret parmağını çenesine yaslayarak onları izliyordu.

"Demek Efendi'nin gelini sensin?" diye salonda yankılanan sesle başımı kaldırdım. Karşımdaki kişiyle sertçe yutkundum. Gördüğüm kişi gerçek mi diye gözlerimi kırptırdım o sırada. Kocaman cüssesi vardı ve dizlerine kadar uzayan beyaz sakalları ile birlikte, soğuk teninin üzerindeki mosmor lekeleri korkunç görünüyordu.

Kürsüsünden bastonu yardımı ile inerek bana yaklaştı. Ortada Enery, sağ tarafında ise Ninna'nın beni alaycı bakışlarla süzdüğünü gördüm. Kirpiklerimin arasına dolanan yılanlar sanki gözlerimin önüne bir çember kurdular. Başımı sallayıp, "Benim!" dedim tok sesle.

Sesim tüm salonun içinde yankılandı. Enery ve Ninna'nın bakışlarının ağırlığı üzerimdeyken bana doğru yaklaşan Yaşlı Kurt, tam

karşımda durdu. Ondan korkmuyordum ama teninden gelen ağır koku şimdiden başımı ağrıttı. Üstelik gözlerine bakmamakta hâlâ ısrarcıydım.

"Sana baktığımda sadece bir şeyi düşünüyorum."

Eksenimde dönmeye başladı.

"Küçük bedenine rağmen sarsılmaz ruhunu. Fakat ilgimi çekiyor, gerçekten bu kadar güçlü müsün?"

Öyle hissetsem bile bu cesetle iletişim kurmadım. Gittikçe bana doğru yaklaşıyor, baş ağrıtan ve mide bulandıran kokusunu daha çok hissediyordum. Elleri omzuma dokunduğu anda kendimi geri çektim. Asla bu köşkü sevmeyecektim, sonuçta burada her seferinde yalnız kalıyordum ve mücadele ediyordum. Kokumu soluyarak ruhlardan bile soğuk tenini vücudumda hissettim. Bana dokunmasından korkmasam da iğrendim.

Yaşlı Kurt, "Kokun bile felaketin başlangıcı." dedi. İşte o an aniden ayağa kalkan Enery ile ikimizin bakışları onun üzerine sabitlendi. Kendi tahtından yanımıza doğru adımlıyor, aldığı her nefeste göğsü kabarıyordu. Çok öfkeli görünüyordu, hatta gözlerinin yeşilden griye doğru geçiş yaptığına kendi gözlerimle şahit oldum.

"Yeter artık. Cezasını söyle!"

Ceza kelimesini duyduğum an tüm bedenim titredi. Yaşlı Kurt, omzumdaki elini çekmeden, "Onunla konuşmama müsaade et, lütfen." diye söylendi.

O an kulaklarımı saran çığlıklar ve feryatlar beynimi, zihnimi de ele almaya başladı. Korkudan titreyen bedenim dengesini şaşırıp tökezlediğinde bastonun ucuyla kalbime doğru sertçe bastırdı. Sıklaşan nefeslerimin arasından, "Ne istiyorsun benden?" diye sordum dişlerimi sıkarak.

Eli tekrar aksakallarına doğru gitti, bakışlarım onun arkasında, pürdikkat beni izleyen Hayalet Adam'a kaydı. Yapacak bir şeyi yok muydu?

"Ben mi?" diye sordu kahkaha attığı sırada bana inanmayan gözlerle bakarken. Bastonun ucu ile her seferinde kalbimin üzerindeki baskısını artıyordu.

"Senin buradan defolup gitmeni. Ya ölürek..." deyip durdu. Enery'ye baktıktan sonra, "Ya da yanarak." dedi cümlesini tamamlayarak.

O an istemsizce bakışlarım Hayalet Adam'a kaydı. Gözleri yeşilden griye dönüşürken yumruklarını sıkıyor, dudaklarını birbirine bastırıyordu. Duyguların barınmadığı o harelere nefreti keskin görüyordum. Böylece sinirlendiği zaman ilk önce gözleri hızlıca yeşilden griye doğru değişmeye başlıyor, sinirden göğsü hızlıca yükselip inmeye başlıyordu. Biraz daha kendini sıkarsa eğer damarları patlayacaktı.

Yaşlı Kurt, kalbimdeki bastonunu çekmeden önce beni itti. Bedenim bir iki adım geriye doğru sendelediğinde çoktan ayaklarımın dibine kadar gelerek beni baştan aşağı süzdü. Dişlerimi dudaklarıma geçirerek yapacağı atağı bekledim.

"Sakın onun gözlerine bakma, lanetli. Sakın!" diye bağırarak sese karşı sadece hareketsiz şekilde karşımdaki adamın gözlerine baktım. Oysaki bakmamam gerekirdi, yine onu dinlemedim.

Etraftaki sesler sustu. O kulaklarımdaki cınlama, çığlıklar yok oldu aniden. Bedenimi saran zehirli sarmaşık saç diplerime kadar ulaştığında bedenim acı içinde kıvrılmaya devam etti. Bu Yaşlı Kurt'un bakışları bedenimin içinden ruhumu çekip çıkardı sanki. Bedenim iki büküm olunca, "Senin de sonun Tamuma gibi olacak." dedi boğuk sesle.

Kaşlarım çatılırken saç diplerimdeki acı ile çığlık attım. Sonum Tamuma gibi olamazdı, kendimden vazgeçemezdim. Elindeki bastona doladığı saçlarımı çekerek kulağıma doğru, "Bu evreni kurtamayacaksın. Cesetlerin hepsi teker teker dirilecek ve o zaman seni koruyacağını söyleyen adam yanında olmayacak." dedi.

Ne olursa olsun onun dediklerini aldırnamaya çalışıp Asha'nın onun hakkında söylediklerini zihnimde tekrarlayıp durdum. Bu ceset, çok kötü biriydi ve ben kesinlikle ona inanmıyordum.

Başımı iki yana salladım. "Sana inanmıyorum. Buraya lanetim yüzünden sürüklendim ve geldiğim gibi de geri döneceğim. Göreceksin." diye direttim.

Onun ve Yaşlı Kurt'un karşısında böyle kendime güvenerek durmam, beni daha fazla cesaretlendirdi. Bakışlarımı ondan çekip, kızıl saçlarımın önüme dökülmesine rağmen Yaşlı Kurt'a diktim. Acı, benliğime öyle bir bulaştı ki istesem de bu acıyı umursamadan edemiyordum. Şimdi kulağımdaki o uğultular artmaya başlayıp zihnimde keskin acılar bıraktı. Enery'nin dediği gibi onun bembeyaz gözleri beni etkisi altına aldı. Düşüncelerimi kontrol edemiyordum. O konuştuğu başım dönüyor, bağırsaklarım düğümleniyordu.

"Buradan asla geldiğin gibi gidemeyeceksin, buna ben izin vermeyeceğim."

Alaylı gülüş çıktı dudaklarımdan. O kimdi ki? Hayatta kalmak için her şeye göğüs gererken bir cesedin canımı acıtması yüzünden kendime olan inancım kaybedemezdim.

"Cezalarım eninde sonunda bitecek!"

Son cümlelerim bu olurken yüzüme doğru üflediği iğrenç nefesiyle nefesimi tuttum. O an aniden gözlerimin önüne inen siyah perdeyle sendelemek zorunda kaldım. Bileğimi saran iri avuçlarla geriye doğru çekildiğimde Yaşlı Kurt'un bakışlarının hâlâ benim üzerimde olduğunu gördüm. Bana ne yapıyordu? Neden bir anda kendimi dirençsiz hissetmeye başladım?

Hayalet Adam önümde duvar gibi dikildi. Bakışlarında o duvara doğru fırlatılan benliğimi görebiliyordum. "Ona dokunmaman gerekiyordu, Yaşlı Kurt." dedi. Saçlarımın arasına dolanan bastonunu şimdi kirli zemine bastırdı.

Adam, Enery'nin bu sözlerine karşın sadece çürümüş dişlerini göstererek sırıttı. "Evlat, sadece onu nelerin beklediğini söylüyordum. Sakin ol!" dedi gülüşüne rağmen nefret kokan edayla.

Başım dönüyor, midemden ağzıma doğru hızla yükselen safra ile sertçe yutkunuyordum. Beni uyardı, aksine tehdit etti. Dizlerimin üzerinde durmak gitgide zorlaşıırken ortalığı kasıp kavuran sesle olduğum yerde sıçradım.

"Onun hakkında karar veremezsin! Kimse veremez, anladın mı?"

Ninna da nihayet kürsüden inip bize doğru usulca gelmeye başladı.

"Şu ahmak kız için Yaşlı Kurt'u karşına mı alıyorsun? Ciddi misin?"

Anında Enery'nin bakışları Ninna'ya kaydı. "İster onun için, ister başka biri için asla sizi karşıma almam. Çünkü siz karşımda olmayacak kadar değersiz ve zavallasınız." deyip gözlerini bana dikti.

Usulca tenimde gezinen dikkatli gözler, en son bedenime kaydığında istemsizce yerimde rahatsızca kıpırdadım. Sonuçta bu bakışlarda ruhumun çıplaklığını süzen bir hâl vardı. Sanki ne düşündüğümü, nasıl hissettiğimi yüz ifademden çok, ruhumdan anlayacak gibiydi. Peki, anlar mıydı? Kesinlikle.

"Ona bir daha dokunmaya kalkışma. Onun teninde senin iğrenç ellerin gezemez!"

Tüm yorgunluğuma rağmen onun bu cümlesiyle aniden gözlerimi sonuna kadar açtım. Kalbim hiç olmadığı gibi telaşla çarpmaya başladı. Nefeslerim hızlandığı sırada Yaşlı Kurt'un ve Ninna'nın bakışlarını umursamadım, bir tek onda kilitli kaldım. Neden böyle bir şey söylüyordu? Ona ait olduğumu belirtmesine rağmen

dudaklarımın arasından çıkan herhangi bir kelimeyi bekledim. Fakat sadece sessizlik dilimin üzerinde kezzap tadını bıraktı.

Yaşlı Kurt, "Bu tepkini bekliyordum, evlat ama yanlış yapıyorsun. O, hepinizi mahvedecek!" diyerek çürümüş dişlerinin arasından hiddetle bağırdı. Bu öfkesi bir tek bana olmazdı. Ben onları mahvedecek güce sahip değildim, aksine onların yanında çok toydum.

Enery, bir adım öne gelerek onun önünde durdu. Sanki o Hayalet Adam'ın karşısında aniden büzüşmüş gibiydi.

"Hiçbir şey olmayacak. Buranın hükmü bana ait olduğu müddetçe hiç kimseye bir zarar gelmeyecek."

Yaşlı Kurt başı ile beni gösterip, "Teninden yayılan kokusunu hissediyor musun evlat?" diye fısıldadı Enery'ye doğru. Duyduklarımı reddetti.

"Peki, onun sıcak teninin herkesi yakacağını biliyor musun?"

Enery, yakalarından tuttuğu gibi Yaşlı Kurt'u pütürlü duvara fırlattı. Adam acıdan sızlamak yerine kahkaha attı. "Onu yakmana, yok etmene asla izin vermeyeceğim." diyerek duvara sertçe yumruğunu geçirdi.

Artık onların bağırışları kulaklarıma uzaktan gelen bir uğultu gibiydi. Dizlerimin üzerine kapaklanırken elimle boğazımı tuttum. Nefeslerim gittikçe sıklaşıyor, birkaç kez nefes almayı denememe rağmen Yaşlı Kurt'un dediklerini hazmedemiyor, soluklar ciğerime saplanıyordu. Bana bir şekilde bir şeyler yapıyordu, güçsüzleştiriyordu.

"Bir gün dediklerimin ne kadar doğru olduğunu sen de anlayacaksın!" diyerek kırılmış dişleriyle kurumuş ve patlamış dudağını dişledi. Bastonu ile ayakta zar zor dururken parmaklarıyla sakalını okşadı. Bu süre zarfında ikisinin de bakışları birbirinden ayrılmadı. Enery'nin ona karşı beni koruması, en azından böyle hissetmeme

neden olması bir şekilde beni güvende hissettirdi, cesedin dediklerini zihnimde tartmaya sebep oldu.

Dudaklarımın arasından aldığım nefesler boğazıma dizilirken, avuç içlerimi soğuk zemine yaslardım. Ürperen bedenime rağmen Enery'yi durdurmak istiyordum; o ceset düşündüğümünden de tehlikeliydi. Maksadı bu evreni yok etmektir. O cesetlerin tarafındaydı, aynı zamanda cezaları onun vermesi haksızlıktı. Aslına bakarsak Enery'nin ona nefret etmesine hak veriyordum; sonuçta gözleri önünde babasını yakan bu ceset, daha ne kadar kötülükler yapacaktı, Tanrı bilir.

Enery, bir kez daha Yaşlı Kurt'un çenesi kavradığında, "Seni kendi ellerimle bitireceğim. Andım olsun ki bir daha bu evrene gelececeksiniz!" dedi çenesini sertçe iterek. Ceset bu evrenin sonunu getireceğimi, Enery Yaşlı Kurt'u öldüreceğini söylerken ben bunların olma ihtimaline inanmıyordum. Önünde sonunda bu Diyar'dan sürüklendiğimde her şey eski hâline dönecekti. "Sadece yabancı-sın!" dedi zihnimdeki o küçük canavar. "Ondan bu nefret." diye beni ikna etti. Ama hepimiz biliyoruz ki yabancı olmasam bile onların nefreti gerçektir.

Ayak üste titreyen bedenim tüm çaresizliği koynuna alırken bir nefesin omzuma dokunduğunu hissettim. Çok yakından tanıdığım bir ses, "Sakın uyuma, melez." diye kollarıma dokundu. Bu Diyar'da sadece bir kişi bana melez diyordu, o da Ryan'dı.

"Bayılırsan eğer seni tutmam. Haberin olsun."

Bayılmayacaktım. Sadece kendimi yorgun hissediyordum o kadar. Onun keyifli sesine karşın gözlerimi baydım. Asha ile çatışan adam, şimdi benimle alay ediyordu. Kollarımdan tutmasına izin verip, "Bayılmayacağım. Ayrıca beni değil başkasını tutsan iyi olur." deyip omzumun üzerinden ona baktım. Enery ve Yaşlı Kurt bizden çok uzaklarda bir şeyler hakkında tartışıyorlardı. Ninna'nın kıskançlık dolu bakışlarına istemsizce göz devirme isteğim geldi.

Bu hayatta kıskanılacak en son insanın bile ben olmadığımı bilseydi keşke.

Ryan, kollarımdan tuttuğu gibi beni kendine yasladı. Kasılan dizlerimin acısından dolayı hafifçe inledim. Eklemlerim birbirine giriyor, hareket etmem gittikçe zorlaşıyordu. Dizlerim tekrar бүкүldüğünde Ryan, "Bayılmayacağından emin misin?" diyerek kulağıma doğru fısıltıyla sordu. Ninna ne konuştuğumuzu merak eder gibi tek kaşını kaldırdı.

Gözlerim yavaş yavaş karanlığa gömülmek istercesine kapanacaktı ki Ryan kolumdan sıkıca tutup kulağıma doğru, "Ayrıca Asha seni sevmeseydi şu an kollarımın arasında cansız bedeninin olurdu." dedi. Aynı zamanda küçük kıkırtılarla başını iki yana salladı.

Onun aksine tebessüm etmek yerine sadece dümdüz ifade ile ona bakıyordum. Sırtımı dikleştirerek, "Manyak ve kör herifin teki-sin!" deyip kollarımı tutan ellerini ittim.

Ryan da diğerleri gibi kötü niyetli biri değildi, ama Asha'ya olan davranışlarından dolayı istemsizce ön yargıları vardı.

O cesedin tehlikeli bakışları bana kaydı. Beni etkisi altına almasını ve zihnime oynamasını istemediğim için anında bakışlarımı çektim; bu kez aynı hatayı yapmayacaktım. Canavarlarımın taptığı o kanlı sesleri unutmak adına, parmaklarımı birbirine kenetleyip tırnaklarımı etime geçirdim.

"Görüyor musun daha şimdiden etrafını sarmaya başlamışlar."

Kendi yarattığı uğultulardan bahsediyordu. Onlar da bunu bekliyormuş gibi acımasızca zihnime dolmaya başladılar; önce ince bir sızı ensemden zihnime yayılıyor, daha sonra beyin hücrelerimde bir darbe misali kendi izlerini bırakıyorlardı.

Bedenim öfkeyle dikleştğinde Ryan arkamdan, "Sadece kışkır-tıyor. Sakin ol." deyip kollarımdan sıkıca tutarak kıpırdamama izin vermedi.

Enery, bakışlarını benden çekmeden, "Ona ne yapacaksın?" diye sordu öfkeyle. Az önce konuştukları şeyin cezalarımla ilgili olduğunu düşündüm.

"Artık bir karar vermen gerekiyor, Yaşlı Kurt."

Ninna'nın sesinde bariz bir neşe vardı. Bu kadın en başından beri benden nefret ediyordu ama neden? Diğerleri gibi ona da bir şey yapmamıştım oysaki.

Bastonunu sabitleyerek bizlere doğru yaklaşmaya başladı. Anında Enery yolunu kesti.

"Zihnindeki uğultuları buradan bile duyuyorum. Zaten onun cezası çoktan başlamış. Tek çaresi o susmak bilmeyen seslere ve günahlarına karşı dirençli olması."

O seslerin sebebi oydu.

Enery'nin bakışları gitgide sertleştiğinde, "Hayır!" diyerek ona kükredi. Onunla birlikte Ryan'ın da bedeni kasıldı. Onların aksine ben bu duruma alıştım. Bedensel olmadığım kadar zihinsel ve ruhsal açıdan bu acılarla yaşadım, yaşlandım ve savaştım.

Öne atılıp, "O seslerin sahibi sensin. Bakışlarınla zihnimi ele geçiriyorsun." dedim. Avuç içlerimi başıma yasladım. Kafamın içinde çırpınıp duran acılar, epifiz bezinde toplanmış gibiydi. Tüm bu olasılıklara rağmen gereksiz arzularım her şeyin gerçek olduğunu, kaçtığın duyguların bile sana ait olduğunu söyleyip duruyordu.

Sakalını bir kez daha okşayarak, "İnan bana, babanın ceset oluşunu izlediğim gibi, şu lanetli kızın da yakılması hükmünü verip ceset olmasını izleyeceğim." dedi. Yakılarak öldüğünde ceset oluyordun. Peki, onun gibi ceset olduktan sonra ne yapacaktım? Buraya mahkûm mu olacaktım? Kızıl Kuyu cesetleri öyle söyledi.

Cümlesi bittiği an yüzüne yediği sert yumrukla yere devrildi; beyaz ve kirli yüzüne inen darbelerin sayı arttıkça beynimde

yankılanan cümleler oluştu. Enery, hem vuruyor hem de küfürler yağırdıyordu.

Sizi temin edebilirdim ki bu gördüğünüz, okuduğunuz satırlarda ne siyah, ne beyaz ne de başka bir renk vardı. Benim her kelimem kırmızıydı, her cümlem kanla başlayıp kanla biterdi. Bir kurgu olmasam bile hiçbir şey benim kanlı olduğumu değiştirmiyordu. Başkalarının aksine siyahın içindeki beyaz değildim; hele beyazın içindeki siyah hiç değildim. Ben sadece kırmızının içinde basit bir kırmızıydim. Kanlıydim, kirliydım, ölüydüm.

Size söyledim, benim hikâyem kanla, kirle yazılı diye. Şimdi de öyleydi, silmeyecektim, silemeyecektim. Battığım bataklıkta temiz kalmaya çalışmam bile gülünçtü ama siz yine de benim denediğimi bilin. Elinizi kirime uzattığınızda bile temiz olduğunuzu düşünün. Çünkü ben öyle yapıyorum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

“OKYANUSA DOĞAMAYAN GÜNEŞİN IZDIRAPLARI”

*“İçimizde çok fazla hırsızlar var. Onlar bazen kalbimizi,
Umutlarımızı ve bazen ise korkularımızı çalıyorlar.
Ben ise sadece mutluluğumu geri vermesini istiyordum.”*

 Enery ve Yaşlı Kurt'un arasında geçen o gergin dolu anlardan sonra hiç kimse ses etmedi, Hayalet Adam'ın itirazı eşliğinde orayı terk ettik. Şimdiyse evin büyük salonunda toplandık. Lous köşke geldiğimizde bizi koskocaman salonda bekliyordu ve ağzını açıp tek kelime etmediği için olanları bildiğinin kanısına vardım. Benim ürkek ve soru dolu bakışlarım onların üzerine kaydı. Asha, Yaşlı Kurt'la olanları görmese de olanları tahmin ettiği için susmayı tercih etti. Onun aksine Ryan, yerinde duramadığını belli ederce-sine ikide bir kıpırdanıp duruyordu. Enery'yi sorarsanız eğer direkt umursamadığını söyledim. Özellikle umursamaz bakışları dik

şekilde üzerimde sabitlenip dudaklarının arasındaki sigaranın dumanını içine çekiyordu. Lous ise yorgun görünüyordu. Cherly'nin gitmesinin ardından onu bir daha görmedim. Ve şu ana kadar küçük bir çöküş yaşadığını size rahatça söyleyebilirdim.

Ellerimi çıplak kollarımı sardım. Anında Hayalet Adam'ın bakışları kollarıma kaydı. Fakat çok fazla oyalanmadan yine eski konumuna döndü, yine gözlerime bakmaya devam ediyordu. Odanın içinde cirit atan sessizliği Lous'un sesi bozdu.

"Şimdi ne olacak?"

Ryan, "Artık bir şeyler söylemelisin." dedi, Enery'ye dönerek.

Ryan'ın bu hareketi bana tebessüm ettirdi. Orada beni korumak istemesi, hatta sakinleştirmesi aslında ona karşı olan ön yargılarımı kırıyordu. Sahi, her zaman başkaları tarafından yargılandım, şimdi ne ara başkasına karşı ön yargılarım oluştu ki? Lous, "Hadi ama onu Yaşlı Kurt'un eline vermeyeceksin, değil mi?" diye sordu bıkkın sesiyle.

Yüzünün çökmesine rağmen sesi keskin ve sert çıkıyordu oysa. Bakışlarım ona kaydıığında bana tebessüm etmeye çalıştı. Fakat yüzünde kırılan camın parçacıkları o an tenime battı. Zoraki tebessümünün altında ezilirken bir başkasının göz hapsinde kalmak daha çok kasılmama neden oluyor, o mahkûmiyetten kurtulmak için çabalayıp duruyordum.

Asha yerinde kıpırdadığında bakışlarım Enery'den kopmuş ona sabitlendi. Geldiğimden beri bir kelime dahi etmedi. Bu dikkatimden kaçmadı elbette. Asha'nın dudakları birkaç kez açılıp tekrar kapanıyor, gözlerindeki belirsizlikle ne diyeceğini tartıyordu. Belli ki düşüncelerini cümleye dökmek onun için de zordu.

En sonunda Asha, "Yaşlı Kurt ne istediğini biliyor. Böyle yaparak bizi mahvetmeye çalışıyor." dedi kırık çıkan sesiyle. "Buna izin veremeyiz. Üstelik bu kez durum çok ciddi. Anaida'nın buraya gelmesinden sonra iyice hırslandı..."

Ryan, "Asha haklı, ahbap. Onlar bizi mahvetmeden biz onların üzerine çökmeliyiz." dedi.

Bir cevap vermesini beklediğim için Enery'ye bakmaya devam ettim. Bizlerin aksine o gözlerini benden başka kimseye çevirmedi. Koltuğun üzerine yayılıp sağ bacağının bileğini sol dizine koydu. Yavaşça dudaklarının arasındaki sigarayı içerken önce gözleri kısılıyor ardından usulca kapaklarını geri açıyordu, o sırada yanakları da içe çöküyordu.

Lous, "Belki de Mercas'tan önce onların işini halletmeliyiz. Sonuçta Cherly'nin dediğine göre her an buraya gelebilir. Tedbirimizi almalıyız." dedi.

Ryan, "Kesinlikle. Ben kamptaki ruhlara haber veririm. Ayrıca güney kampından bu savaş için ruhları da çağıracağım." diyerek Lous'un düşüncelerine destek verdi. Asha ise, "Ben de Anai'yi kampta daha iyi eğitim vermeleri için onları uyaracağım. Güçsüz kalmaması gerekiyor." diyerek devam edeceği sırada tekrar ellerimi kollarıma sürttüm. Tüm ruhumun ikazlarına rağmen yaşadıklarım-dan dolayı istemsizce titriyordum. Üstelik bir an Enery'nin bir daha kampa gitmememiz gerektiğini söylemesine rağmen bu benim için önemliydi. İşin garibi Asha asla bu fıkirden geri dönmüyordu.

"Her şeyi ne kadar erken yaparsak bir o kadar çabuk sonuca varırız. Ayrıca Anaida'yı onların eline asla veremeyiz. İlk önce bu düşünceyi aklımızdan çıkaralım." diyerek hırsıyla konuştu Ryan.

Birbirine bastırdığım dudaklarımı açarak birkaç cümle kurmaya çalıştım. Ancak dudaklarımın arasından bir şeyler çıkmıyordu. Onlar için ne kadar önemli olduğumun farkında mısınız?

Ben gerçekten önemliydim.

Herkesin teker teker bakışları üzerime kayınca oturduğum yerde sırtımı dikleştirdim.

"Size yardımcı olmak için her şeye hazırım fakat cesetlerin yerini biliyor musunuz? Onların bir şekilde bu Diyar'a gelmelerini engellemek için de bir şeyler yapmalıyız."

Asha tek nefeste, "Genelde Kızıl Kuyu'da oluyolar. Orayı ve o mezarlığı mahvetsek, hepsi yüzeye çıkacak ve saldırıya geçecekler. Üstelik çoğunun yerini bile bilmiyoruz. İşin garibi onlar bazen içimiz de bile dolaşırlar." dedi. Demek az önce bahsettiği şey buydu, babasının içimizde dolaşabileceğini söylemişti.

Başımı usulca salladım. Artık öğrenmem gereken çoğu şeyi öğrendim. Cesetleri bir anda mahvetmeye çalışırsak eğer hepsi bir anda yüzeye çıkacaklar. Diğer türlü, yani teker teker öldürmeye çalışsak bu daha iyi olacaktı.

Asha, elimin üzerine soğuk elini koyduğunda ona baktım. Tek gördüğüm bana şefkatle bakmasıydı. Onun bana karşı gösterdiği şefkat ise annemin bana vermediği, benden sakladığı sevgisine eş değerdı.

Sevgi, karşılık beklemeden büyürdü lâkin karşılık görmediği zaman daha çabuk ölürdü.

"Önce Asha'nın da dediği gibi kampa giderek kendimi savunmayı öğrenecek, ardından her şey için hazır vaziyete geldiğimde sizinle beraber savaşabileceğim. Gerekirse cesetlerle bile gide..."

Devam edeceğim sırada onun tok sesi cümlemi böldü. İstem-sizce koltuktaki bedenim onun tarafına döndü. Salona geldiğimiz andan itibaren bakışlarını saniye olsun çekmemişti.

Enery, "Her şey bu kadar basit değil." deyip diğerlerine baktı. Asha da benim gibi ona çatık kaşlarla bakıyordu. Neden bahsediyordu böyle?

"Tüm ikazlarıma rağmen hâlâ gitmek istiyorsanız sorumluluğunu da almak zorundasınız."

Bunu dediği an gözlerimin önüne diğer kampta ölen ceset geldi. Bedenimin öyle olacağını düşünmek dehşetti sadece.

"Yaşlı Kurt'un bana söylediklerini duydun. Öyle kolayca peşimi bırakmayacak. Ondaki nefretin farkındayım ben de. Fakat harekete de geçmek zorundayız."

Bir nevi haklıydım, başımıza geleceklerden haberdar değildik. Onlar kendilerini çok iyi şekilde koruyabilirlerdi fakat ben kendimden hiç emin değildim. Ryan ve Lous de bu dediğimi onayladıklarında onun durgun bakışları bir süre elindeki ucu kızarmış sigaraya kaydı.

Asha'nın "Ben her zaman onun yanında olmaya çalışacağım, Enery." demiş olmasına rağmen Ryan hemen öne atılarak, "Seni koruyan lazım." dedi dudaklarının arasından. Küçük mırıltısını duyduğumuzda Asha istemsizce gözlerini devirdi.

Dişlerini birbirine bastırarak, "Ben kendimi çok iyi şekilde koruyorum, tatlım." dedi ve Enery'ye umut dolu gözlerle baktı.

Hayalet Adam ise bize bakmıyordu. Aklında çok farklı düşünceler olduğuna emindim. Gözlerini tek bir noktadan çekmeden sigarasını içiyordu. Bu suskunluğundan istifade ederek aklıma gelen şeyi sordum.

"Bu Diyar'ı kurtarmam onların sonu demek, değil mi?"

Lous, "Evet. Cesetler tamamen buradan yok olduklarında Yaşlı Kurt'un hâkimiyetinin de bir anlamı kalmayacak. Onun için senin ölümün, Diyar'ın ve bizlerin ölümü demektir." diye bir açıklama sundu.

"Hiç mi onu alt etmenin yolu yok?" diye sordum. Böyle olamazdı, illaki bir çaresi vardı. Yaşlı Kurt'un hâkimiyetini devirecek bir şey mutlaka olmalıydı.

Asha, dudaklarını birbirine bastırduğunda gözlerinin içi cümlelerle dolup taşı.

"Aslında başka bir yolu da var ama bu çok zor."

Sustum ve devam etmesini bekledim.

"O, yakacağı veya idam edeceği kişiyi herkesin önünde yapar. Bunu gizlice yapmaya çalışırsa eğer o zaman halk ona karşı başkaldıracak. Ama tabii bundan Yaşlı Kurt'un haberi var. Yani bu konuda oldukça dikkatlidir. Şu ana kadar böyle bir şey yaşamadığımız gibi bundan sonra da yaşayacağımızı düşünmüyorum. Üstelik bunun olma ihtimali de çok az."

Asha sustu, ben ise onun dediklerini zihnimde tartıyordum. O anda yanımdaki karartının hareket ettiğini ve aniden bileğimden tutarak beni ayağa kaldırdığını şaşkınlıkla izledim. Sadece, "Benimle bir yere geliyorsun." dedi. İtiraz edecekken, "Sana her şeyi bitiren son noktayı göstereceğim. O zaman tehlikenin farkında olacaksın. Yoksa bu gevezeliğiniz son bulmayacak." dedi.

Bileğimdeki parmakları tenimin üzerinde sabitlendi, gözlerinde anlam veremediğim yine o garip ifade oluştu. Oysa o an, ona durumun tehlikeli olmasının farkında olduğumu söylemek istedim.

İstemsizce dudaklarımın arasından, "Beni nereye götürüyorsun?" diye bağırdım.

Hayalet Adam, omzunun üzerinden ifadesiz gözlerle bana baktığında ölüm kokan nefesi, dudaklarımın üzerine kendi özgürlüğünü bahşetti.

"Öleceğin yere..."

Boğazınızın düğümlendiğini hissettiğiniz an oldu mu? Hani böyle dolu dolu kelimeler takılır ya oraya, yutkunmak istedikçe canınız yanar; tekdüze gelen cümlelerin o küçük iğneleri bedeninizin üzerinde kendi mührünü işler ve sizi rahatsız eder. İşte ben de şu an öyle hissediyordum; aslında o acının ruhunuzdan geldiğini ve ebediyete dek sizinle beraber olacağını hissettiğinizde benim gibi canınızı yakanın kendi düşünceleriniz olduğunu anlayacaksınız.

Ben anladığımda çok geç oldu. İlk kez o çılgınlık sekiz yaşında beni esir aldı, ardından on sekizimde kabuslarım başladı. Bella'nın çılgınlıkları kabuslarıma musallat oldu. Benim ellerim paletin boyalarında lekelenmek yerine kanın uğursuz rengine kayboldu.

Oysaki ben yaşamak istiyordum; derin nefesler alıp ruhumu okyanusun derinliklerine bırakmak, orada kendime ait bir mesken oluşturup ellerimdeki boyalarla piyanomu lekelemek istiyordum.

Nefreti, sevgiyi, acıyı tadabilirdim ancak ölümü... Ölümü tatmak başka bir şeydi. Bu görmediğim ancak bildiğim duyguydu. Oysa içten içe diğer duyguların sadece gereksiz olduğunu, ölümün ise fevkaalede bir gerçek olduğunu biliyordum. Bilmekten çok hissettim aslında. Her şey yalan olabilirdi fakat ölüm, inkârı olmayan bir gerçektir.

Bakışlarım yolu takip ederken ani frenle öne doğru savrulmama-ya çalıştım. Gözlerimle vardığımız yere bakınmaya başladığımda bu ürktücü yer tüylerimi diken diken etti. Yanımdaki adamın çehresinde hiçbir duygu belli değildi, dümdüz bakışları karşımızdaki yola kilitlendi. Orada hayali duvarlar var gibi ne kadar çabalasak da aşamayacak, her seferinde bedenlerimiz toslayacaktı.

"Burası neresi?"

Sustu ve uçuşumun kıyısına vuran dalgaları seyretti. Benim ise manzaram onun dingin bakışlarında saklı kalan ve asla bana göstermediği harelerindeydi.

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirdim. "Sana soru soranda kabahat!" deyip onu beklemeden araçtan indim.

Ayaklarım benden izinsiz gideceği yeri biliyormuş gibi aceleyle adımlıyordu. Rüzgârın ve soğuk havanın bedenimde oluk oluk kızartılar bırakmasına rağmen kollarımı bedenime sardım. Sanki ruhumun bu kayalıklardan aşağı doğru atlayacağını bildiğim için üzerime bir şey giymedim.

Enery, "Bana bak!" deyip çenemden yakaladı. Az önceki o dingin bakışların felaketi, hırçın dalgaların kayalara çarpmasını sağladı. O yosun tutmuş kayalar, ben ve o dalgaların felaketi ise bu adamdı.

Çenemi elinden kurtarıp bakışlarımı önümdeki renkli göle sabitledim. İstemsizce bakışlarım şaşkınlıkla büyüdüğünde geri çekilmedim. Fakat beni büyüleyen manzaraya karşı sadece ilerledim. Durduğum yerde kayalıktan aşağı bakan bakışlarım istemsizce gölün güzelliği ile hayretler içinde buradaki tabiatın güzelliğini sorguladı. Kayalığın etrafı ağaçlıkla kaplanmış olmasına rağmen ayaklarımın altındaki kırmızı rengindeki göle hipnoz olmuş gibi bakıyordum. Uçuşumun kenarında öyle korkunç güzelliği vardı ki o gölün... Hava karanlık olduğu için yansımamı göremiyordum ancak içimden bir ses, bu gölün beni kucağına alarak saçlarımı okşamak istediğini söyledi. O sırada yüzüme çarpan sert rüzgâr ile istemsizce gözlerim kapandı. "Bana bakan gözlerini kapatma." dedi boğuk sesiyle.

Benimle ve kendisiyle çelişen bu cümlelerinde bir anlam bulamıyordum. "Neden?" diye sordum. Sinirleneceğini bildiğim için, "Sana bakmak istemiyorum." diyerek ondan bir adım uzağa gittim. Şimdi o göle daha çok yaklaştım. O an aramızda oluşan uçuşumların

bizi yutmak istediğini, hatta ona çekilmem gerektiğini yüzüme doğru haykırıyordu.

“Ama bakman gerekiyor!”

Dişlerini birbirine bastırarak sabırla iç çekti. Şu an bakışlarımın yokluğunun onu deli ettiğini tahmin ediyordum. Yine de gözlerimle geldiğimiz bu yeri keşfetmeye devam ettim, niyetim bu huzurun kollarında benliğimin rahatlamasıydı.

“Andım olsun bir gün beni deli edeceksin, lanetli. O zaman elimden çekeceğin var.”

Sesindeki o tın gülümsememe sebep oluyor, genzimden dudaklarıma doğru kopup gitmek isteyen kahkahayı güç bela engel oluyordum.

Bu hareketim onun dikkatini çekmiş olmalı ki anlamadığını belirten bir ifade ile bana baktı. Umursamadan uçuşumun kıyısında gezmeye başladım. Oysa rüzgâr bunu yapmamam için beni bir kez daha uyardı. “Bu antlarının anlamı var mı? Gerçekten senin için önemli mi?” diye sordum çabucak. Ruhum da aynı hızla rüzgârın yönüne doğru hareket etti. Kendi etrafımda dönmeye başladım.

“Ben ant içtim mi yaparım. Sonu ne olursa olsun...”

Ölüm pahasına olursa beni korur muydu yani? Öyle söyledi. Andı vardı ya, beni koruması gerekmez miydi?

Yüzüme dökülen saçları geri iterek, “Burada olmamın sebebini açıkla mısın?” dedim sakın bir sesle. Kendi etrafımda dönmeye devam ettim. Rüzgârın uğultuları ile dans etmek isteyen bedenim çok haylazdı. İçimden yükselen çığlık çığlığa bağırma isteği, zihnimi allak bullak etti en sonunda.

Enery, “İleri!” deyip bakışlarıyla önümü gösterdi.

Uçuşumun sonunu, göle atlamak için müsait olan kısmı gösterdi.

"Burası uçurum." dedim. Sesim kesik kesik çıktı ve onun dudaklarının arasında çıkan soğuk nefes, tüylerimi diken diken etti.

"Senin uçurumun." diye kulağıma doğru fısıldadı. Ne ara yanıma geldi? Hayalet olduğu için bir anda nereden çıkacağını tahmin etmek zordu. Çenesindeki sakalları saç diplerime temas ediyordu. Kulaklarımda uğuldayan seslere rağmen onun cümlesini istemsizce tekrarladım.

"Benim uçurumum."

O uçurumun kıyısına çarpan soğuk su tenimin üzerine damlalarını hatıra olarak bıraktı. Soğuk su. Artık soğuk kelimesinin geçtiği her cümle üşümekten çok bedenimde sıcaklık yaratıyordu. Çünkü benim için soğukla beraber ölümü hissetmek, derimin üzerinde yakık kokusu bıraktı.

"Tamuma buradan atlayarak intihar etti. Ya da âşık mı oldu demeliyim?"

Arkamdaki vücudunu hissetmemek için onun duygudan yoksun sesinin verdiği gerginlikle sertçe yutkundum. Ruh olduğu için kesinlikle insani duygulardan haberi yoktu. Sonuçta olsaydı benimle böyle konuşmazdı; bir insana onun öleceği yeri, başka birinin intihar ettiği mekânı göstermezdi.

Onun için bedenim bu uçuruma alışabilirdi fakat gönlüm, herkesin bana uçurum olmasına bir türlü alışamazdı.

"Bunu hak etti."

Lanet olsun sadece âşık oldu.

Gönlünü vermiş biri aşkı için ölmeyi seçse bile, bu gerçekten ölümü hak ediyor anlamına gelmezdi.

"Hiç kimse aşkı için ölmeyi hak etmez, Enery."

Dudağının kenarını kaşıdıktan sonra, "Aşkı için öldü demek onun masum olduğunu savunuyor. Fakat Tamuma, aslında ihaneti

için hayatını kaybetti. Ve bunun için üzgün olduğumu söylemeyeceğim." dedi. Söylemezdi; sonuçta onun için ihanet eden herkes ölümü hak etmeliydi.

Omuz silktim. Başımı yana çevirerek Kızıl Göl'e baktım. Onunla da aramızda çok az mesafe kaldıydı; her iki uçurumun kıyısından yuvarlanmama ramak kaldı aslında.

"Bu dediğinle anlaşıyorum. Tamuma'yı savunmuyorum ama senin de haklı olduğunu düşünmüyorum."

Dudağını dişleyerek hırçın gözlerle bana baktı.

"İnsani duygular taşıyan biri asla doğru karar vermez zaten. Beni şaşırtmadın."

"Bunun insan olup olmamakla ilgisi yok."

"Var."

"Var diyorsun, çünkü duyguları hissetmiyorsun. İnsani duygular diyerek aşağıladığın şey sayesinde gayet düzgün kararlar veriliyor. Bence sen bu konuyu abartıyorsun."

Düşüncelerinde diretti.

"Saçma sapan duyguların üstün olduğunu söylüyorsun yani? Pekala, böylece mantığın yerine kalbinle hareket ettiğini de savunuyorsun?"

Omuz silktim.

"Bundan gurur duyuyorum. Kalbimle seçim etmek daha kolay; en azından pişman olmuyorum."

"Ne bu? Mantığına güç gelmemek mi gurur verici şey? Kalbine yenildiğini itiraf etmelisin. Ama en üzücüsü de ne biliyor musun?"

Gözlerimi baydım. Yaprakların birbirine dokunmasını ve sonuç itibarıyla çıkarttıkları o seslerin huzu vermesini dileyerek sıkıntılı nefes aldım.

"Neymiş?"

"Kalbinle hareket ettiğini söylediğinde bile gerçekten öyle olduğunu umman. Yani hislerine güvenmiyorsun ama bunun adını duygularıyla hareket ediyorum, Bu ciddi anlamda üzücü."

Pes etmememi istiyordu. Ancak onunla konuşmak bile beni şimdiden yoruyordu.

"Senin kalbin ve duyguların olmadığı için anlamsız geliyor, Efendi. Oysa insan olsaydın belki de mantıkla hareket etmenin kalbe ne kadar zararlı bir şey olacağını biliyor olurdun."

"Ölümü hissetmen de o zaman duyguların sayesinde mi?"

Düşünmeden, "Elbette." dedim. Alayla güldü. "Çocuk musun sen?" diye sormasına rağmen dişlerimi birbirine bastırdım. Neden anlamakta ısrarcıydı.

"Beynin sayesinde ölümden korkuyorsun. O felaketi hissetmeden hemen önce onu algılıyorsun. Böylece korku oluşuyor kalbinde. İlk olarak beyninden başlıyor her şey."

"Ama önemli olan başlangıcı değil, nerede bitmesi..."

Onun nefesinden acımasız olan sert rüzgâr ruhumu yalayıp yuttu. Ayaklarımın dibindeki kızıl renkli göle baktım. Bu kısımdan daha güzel görünüyordu, âdeta ona taptığı için ruhumu alaşağı ediyordu. Hayatımda ilk kez böyle muhteşem bir şey gördüm. Kızıl renginde bir göl, bazen usulca bazen ise hırçınlaşarak dalgalarını kayalıklara çarpıyor, çığlık çığlığa bağıırıyordu.

Başını salladı.

"Önemli olan, bittiği yer."

Göle bakıyordum, o ise pürdikkat beni izliyordu. İstemsizce, "Mezar olmayacak kadar güzel." dedim.

Göl, sanki ona iltifat ettiğimi hissetmişçesine sertçe dalgalandı. Bu dalgalanma fırtına öncesi sessizliği küçük habercisiydi.

Enery, "Mabedimin mezarı orası." diye sertçe arkamdan seslendi. Onun mabedi ben, mezarım ise bu göldü.

Çok uzakta değildi, birkaç adımda bana yetişebilirdi. Bunu fırsat bilerek gülümsedim. Belki de o gölde uyuyan ve beni bekleyen ölümün kucasına kendim gitmeliydim. Fakat her şeye cesaret eden kız ölümünden korkuyordu.

Bedenimin titremesine son vermek adına uçuruma iyice yaklaştım. "Atlayacak mısın?" diye sert sesle sorduğunda duraksadım. Başımı omzuma yaslayıp dudaklarıma bir tebessüm kondurdum. Atlayacak mıydım? "İstedğin bu değil mi?" diye bağırdım kulaklarımı sağır eden uğultuya rağmen.

"Öyle!" dedi çatılı kaşları ile bağırırken.

Boynunda mavi ve yeşilimsi damarlar belirdi. Üzerinde cellatın giydiği kıyafet vardı. Bu soğuk havaya rağmen hiçbir şey hissetmiyordu sanki. Tanrı tarafından aynı zamanda hem ödüllendi hem de cezalandı.

Başkasının bedeninde can bulan ruhu Tanrı'nın armağanı, duygulardan haberdar olmaması ise cezasıydı.

Başımı omzumdan kaldırıp sağ ayağımı boşluğa bıraktım. O sırada düşüncelerimi ilâhi sesin kollarına bıraktım, onun için çoktan ağıtlar yaktım. Yine de kalbimin derinliklerinden gelen ses, ölmeyeceğimi fısıldıyordu.

Havalanmasını beklediğim vücudum ani bir acıyla sarsılarken dudaklarımdan arasından bir çığlık koptu. Benim feryadım ise bu boş alanda yankılandı; ilk önce o Kızıl Göl'ün üzerine döküldü, ardından tenime karıştı.

Saçlarımdan diplerindeki acı ile gözlerimi sıkıca kapattım. Hayalet Adam'ın parmaklarının arasında yok olan saç diplerim beynimi kanatırcasına bir sızı bırakıyordu. Bu sızının sebebi onun sıkı tutuşundan

değildi, aksine parmaklarındaki o yumuşaklık bunun tam tersi olduğunu ispatlarcasına oraya kenetlendi.

"Unuttun mu lanetli, ben izin vermediğim sürece ölemezsin."

Aldığım her derin nefes onun göğsüne çarparken tenimden ayrılan kokuyu solmak istercesine nefes alıyordu. Onunla böyle yaklaşmamız ikimiz için de tehlikeliydi. Yüzlerimiz arasında mesafeler iyice azalmaya başladığında kendimi geri çekmek için üstün çaba sarf ediyordum. Bu adam tehlikeliydi. Duygusuz, en önemlisi de o bakışlarından neredeyse bir şey anlamak imkânsızdı.

"Ölmeme karışamazsın." dedim nefes nefese.

Yanağımı boydan boya kaplayan soğuk teni, derimin altına işledi, böylece başparmağı ise dudaklarıma yakın bir yerde duraksadı. O an öyle bir baktı ki bana, sanırsın etrafımızdaki rüzgârlar yok oldu, yerine güneş çıktı. Sadece o ve ben aynı kaldık. Tüm Diyar dönüyor ancak biz tek vücut olmuş gibi zamana meydan okuyorduk.

Griden yeşile doğru geçiş yapan gözlerinde bu kez öfke yoktu. Karanlık havaya rağmen Kızıl Göl'ün sert dalgaları harelerinde belli oluyordu.

"İşte en çok ona karışıyorum."

Evet, karışırdı. Çünkü burada nefes aldığım müddetçe ölümüm bile ona aitti. Bunu değiştirmeye kimsenin gücü yetmezdi. Fakat kader, o dediğim gibi kederini her zaman benden gizli saklardı. İsteddiği an ise onu hayatımın ortasına bırakarak her şeyi mahvetmesini söylerdi.

Kocaman cüssesinin yanında zarif kalan vücudumu sarmaladığında ona baktım. Bana yukarıdan aşağı bakıyordu. Ve onun boyuna yetişmek için başımı kaldırmak zorunda kaldım. İkimiz de onun son söylediği cümlelerin ağırlığı ile ezilirken sırtlandığım acılarım aniden omuzlarına doğru döküldü.

Belimin iki tarafından sıkıca tutuyordu. Dudaklarımız arasında ki mesafe küçülmüştü, belki de haberimiz olmadan birer uçurumlar oluştu. Beni kendisine çekse de aslında onunla uçurum arasında kaldığımı fark ettim; tıpkı ölüm ile yaşamın arasında kaldığım gibi. Ne beni o uçurumdan çekiyor ne de bırakıyordu. İkimizin de ruhu o çizginin üzerinde hayata tutunmak istediğinde sadece bizi bir yerlere savuran rüzgârın uğultusunu dinledik. Onun bakışlarında beni bırakmayacağını haykıran, benim bakışlarım da ise bırakmasa da gideceğini belirten bir ifade oluştu.

İşte o sırada tabiata karışan çığlığımızdan başka bir ses daha kulağımızda yankılandı.

“Böldüğüm için üzgünüm, evlat.

ON ALTINCI BÖLÜM

“TOZLU SAYFALARA KARIŞAN MÜREKKEP”

*“Doğduğumda kollarına aldığın ruhum, senin tozlu
sayfalarına kanlı mürekkeple yazılmıştı.
Şimdi o sayfalarda benliğim çürürken, kaderime
attığın çentiğin mürekkebine haykırıyorum.
Ruhumu susturduğun gibi mürekkebimi de susturabilir misin?”*

Başlı Kurt'un sesi kulaklarımı doldurduğunda istemsizce bakışlarım ona doğru kaydı. Bu adamın yüzünü görmek bile mideme ağrılar saplıyor, böylece bakışlarımın tiksiniç ifadeyle dolmasına sebep oluyordu.

Hâlâ Enery'nin kollarındaydım ve o beni bırakmak adına bir atakta bulunmadı. Bu durumdan rahatsız olduğumu hissetmiş olmalı ki bana kısaca bir bakış atıp isteksiz hâlde kollarını belimden çekti. Onun da yüzünde aynı ifade belirdi.

Kısık sesle kendi kendine, "Çok az kaldı. Yakında hiçbir şeyi bölemeyeceksin." dedi ve benden uzaklaştı. Acaba aklında ne gibi planlar dönüyordu?

Enery, Yaşlı Kurt'a doğru yaklaştığında cesedin arkasında toplanan kişiler onun üzerine doğru saldırıya geçmek için adımladılar. Anında Enery, "Siz karışmıyorsunuz!" deyip kurdun önünde durdu. Buna rağmen cesetler her an ondan gelebilecek atak için tetikteydiler.

Ben ise onlardan uzakta, uçuşumun birkaç adım ötesinde olan biteni pürdikkatle izliyordum. Yüzüme doğru savrulan saçları kulağımın arkasına illeştirip her ikisi arasında yaşanılacak gerginliği bekliyordum. Aslında kavga etmelerini istemiyordum ama Yaşlı Kurt bunu hak ediyordu.

Ceset, "Onu cezasını çekmesi gerektiğini söylemiştim sana." deyip bana baktı.

Gözlerim anında onun kanlanmış gözleriyle buluştu. Aramızdaki mesefalere rağmen Yaşlı Kurt gözlerini kırpmadan beni süzüyor, sanki bir şeyleri çözmek ister gibi dikkatle inceliyordu. Enery, onun bakışlarından rahatsız olduğumu hissetti, onun karşısına geçerek bana bakmaması için önünde duvar oldu.

"Cezasını benim yanımda çekecek. Senin ceza aletlerine onu teslim etmem!"

Yaşlı Kurt'un suratında kendinden emin bir ifade oluştu. Sanki Enery'nin böyle cevap vereceğini bekliyor gibiydi. Onun ceza aletlerinin ne olduğunu bilmiyordum fakat Enery buna karşı geldiğine göre kesinlikle iyi bir şey değildi.

Tenimde baş gösteren o kaşıntı hissi saç diplerime kadar uzandığında istemsizce saçlarımı avuçladım. Bundan nefret ediyordum! Yaşlı Kurt'u gördüğüm her seferde zihnimin içinde yeni yeni susmaya başlamış o sesleri duyuyor, ondan önce hissettiğim duyguları tekrar yaşıyordum. İnanın bana, bu ölüm gibi bir şeydi. Fakat

ölmemek daha acı vericiydi. Sanki biri çıplak elle zihnimi yerinden söküyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp derin nefes aldım. Tanrı'm ağaçların dibine çöken ve bana doğru yalpalanarak gelmeye başlayan varlıklar gerçek miydi? Yaşlı Kurt'un zihnimle oynaması giderek boyut atlıyordu. Uçurumun kenarına tutunarak yürüyen hayvanlar tenimi dişlerinin arasında hissedermişçesine vücuduma doğru açgözlülükle koşuyorlardı.

Dudaklarımın arasından, "Enery." diye fısıldadım. Varlığımı duymasını, şu ürkek vücudumu buradan kurtarmasını diledim. Ancak çok uzakta olduğu için beni duyması neredeyse imkânsızdı.

O an kulaklarımda tehlike çanları yükselmeye başladığında semadaki siyahlık hükmüne son verdi, tahtını ise maviliğe bıraktı. Tedricen aydınlanmaya başlayan gökyüzü ruhumun aksine çok temizdi. Havanın kararması gibi aydınlanması da hızlıydı. Günün herhangi anında oluştuğunu bilmediğim bu farklılık bazen beni şaşırtsa da alışmıştım.

Bana doğru koşmakta olan hayvanlar etrafımda çember oluşturduklarında istemsizce bedenimi geri çektim. Biliyordum ki bunlar gerçek değildi. Evet, psikolojik olarak çöküntü yaşadığım dönemlerde bile kendimi bu kadar aciz hissetmedim. Lâkin şimdi böyle güçsüz hissetmek sinirimi öyle bir bozuyordu ki...

Aniden bir adım atıp çemberden çıkmak istedim. O sırada sanki adımımın sesi tüm Diyar'da duyulmuş gibiydi. Enery, "Sakın bir adım dahi atma, lanetli!" diye bağırıp yüzünü bana çevirmeden Yaşlı Kurt'un üzerine gitti.

Yaşlı Kurt ise bizi umursamadığını belli eden keyifli gülümsemeyle ilk önce zihnimin acısıyla kıvranan bana, ardından bizim bu hâlimize sinirlenen Enery'ye baktı.

O an cesedin çektiği acıyı saç diplerimde hissettim. Çünkü o parmaklar az önce benim saçlarımda dolaşıyordu. Yüzümü buruşturup onlara doğru yaklaştırmaya başladım. Enery'yi dinlemem gerektiğini biliyordum ancak zihnimi işgal eden seslerin hâkimiyetine öyle kapılmıştım ki onun ikazlarını bile algılayamıyordum.

Yaşlı Kurt, bastonunu sertçe yere bastırıp omuzlarını dikleştirdi. Buna rağmen yine de eski görüntüsünü silemedi. Enery de bunu fark etmiş olmalı ki bir adım öne gitti. "Beni ele almak için onu kullanıyorsun." diye bir tespit sundu. Yaşlı Kurt, Bella'nın ölümüne sebep olduğum veya Tamuma'nın lanetini taşıdığım için beni suçlamış olabilirdi ancak bunun bir diğer sebebi de Enery'yi alt etmektir. Sırf ona zarar vermek için beni kullanmak istiyordu.

Tüm olasılıklara rağmen kendini kanıtlarcasına, "Belki de öyle yapıyorumdur. Ancak yine de beni durduramayacaksın." dedi.

"Öyle mi sanıyorsun?" diye, Enery ona doğru yukarıdan aşağı baktı. Sesindeki öfke yok oldu onun yerine tehlikeli bir sakinlik aldı. Bu ne demekti biliyor musunuz? Fırtına öncesi değil, fırtınanın her anında kopacak olan o felaketti.

"Öyle zaten."

Değildim, onun için beni kullanmasına gerek yoktu. Zaten bir anlamı olmayacaktı.

Dudaklarının arasından alaylı bir ses çıkartıp beyaz yakalarına yapıştı. "Seni öyle bir mahvedeceğim ki bana ölmek için yalvaracaksın. O kuyuya gitmemek için bana gözyaşı dökeceksin âdeta." dedi kastiği çenesine tezat gevşek sırtışı ile.

Yaşlı Kurt için ne kadar inandırıcı veya ne kadar korkutucu olduğunu bilmiyorum ama bildiğim tek şey, Yaşlı Kurt'un bu oyunu sonuna kadar devam ettirmesiydi.

Enery'ye dönerek, "Ben gözyaşı dökmem, evlat." dedi. Daha sonra bana bakıp, "Ama sırf onu elde etmek için sana karşı gelebilirim. Çünkü senin sonunu izlemem için bana bir tek o kadın gerekli." diye devam etti beni işaret ederek.

Enery, gözlerini ağır çekimde gözlerimle buluşturduğunda aynı anda dudağının kenarı da yukarı doğru kıvrıldı.

"Onun varlığıyla mı beni tehdit ediyorsun?"

"Yıllardır nefret ettiğin cesedi bir anda, bu kadın için karşına alıyorsan eğer, evet; seni tehdit ediyorum."

Hayalet Adam'ın dudaklarının arasından bana bakarak bir mırıltı çıktı. O an düşünmedim ama üzerinden zaman kavramı büyük hızla geçip gittiğinde aslında söylediklerinin benim için nasıl üzücü, özellikle böyle durumlarda söylenmemesi önemli olan cümle olduğunu fark ettim. Harelerinde saklı kalan ve bana karşı duyduğu nefretin ateşinde cismim çığlık çığlığa haykırırken dimdik duran omurgamı kırmak istercesine bana bakmayı sürdürdü.

"O benim gökyüzümde sadece bir kar tanesi. İstesen de ondan bir çığ oluşturmamayacaksın."

Oysaki bir kar tanesinin benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezdi, belki de hiçbir zaman bilmeyecekti. Çünkü ben her kar yağdığında onu uzaktan seyrettim, dokunamadım, hiçbir zaman hissedemedim. Ancak buna rağmen o küçük tanelerin tenimin üzerinde süzülüşünü, saçlarımın arasına konduğunu ve yavaşça yok olduğunu durmaksızın zihnimde tasvir ettim. Şimdi karşıma geçip o kar tanelerini küçümseyemezdi. Belki de ben hiç kimsenin dokunmadığı o kar tanesiydim...

Farklı, aynı zamanda çabucak yok oldım.

Yaşlı Kurt, Enery'nin dikkatinin dağılması üzerine başıyla cesetlere bir şeyleri işaret ettiğinde onlar çoktan arkadan ona doğru

yaklaşmaya başladılar. Fakat ben bunu gördüğüm an, istemsizce ona doğru koşarak, "Arkandalar!" diye bağırdım.

Hayalet Adam, onlara taraf büyük bir hızla koştuğumu gördüğü an bana öfkeyle bana bakıp, "Yaklaşma, lanetli!" diye bağırdı ve beklenmedik şekilde aniden arkasına döndü. İşte o an istemsizce cesetler de duraksadı. Böyle anlarda yapmaları gereken şey ona saldırmaktı fakat bu düşünce onları korkutmuş olmalı ki ilk önce korku dolu ifadeyle Enery'ye, daha sonra ise Yaşlı Kurt'a baktılar. Ve eminim ki o kesinlikle bu kadar kişinin ona saldıracağından korkmuyordu. Aksine her tehlikeye karşın göğsünü geriye alıyordu. Yaşlı Kurt ise giydiği beyaz elbisesinin içinde bizi uzaktan izlerken çoktan etrafımızı onun mosmor olmuş cesetleri sardı. Az önce kesinlikle çıkamayacağım dediğim çemberin içinden öyle bir hızla çıktım ki buna kendim bile şaşırdım.

Tam onlara yaklaşacaktım ki aniden kollarımın tutulmasıyla beraber bedenim öne doğru savruldu. Kızıl saçlarım bu gecenin karanlığında dans etmek istercesine rüzgâra karıştı. Cesetlerin baskısından dolayı kollarım acısa da saçlarımın özgürlüğüne karşı gelmemek için çırpınıp durdum.

Ona saldırı olduğunu söylemeseydim belki şimdi bu cesetlerin ellerinde olmayacaktım. Bu yaptığım kesinlikle aptallık değildi. Sonuçta içten içe Hayalet Adam'ın beni kurtaracağını biliyordum. Fakat o an az önce bahsettiği kar tanesi aklıma geldi fakat ben ona ait olan gökyüzünde savrulan küçük kar tanesinden başka bir şey de gördüm ki.

Enery, "Hata ettin, Yaşlı Kurt!" deyip usulca ona doğru yaklaştı. Yaşlı Kurt'un gözlerinde acıma yoktu ne de bir merhamet vardı. Biraz korku, birazcık da tedirginlik vardı sanki. Planlarını bozmuş olmalıyım ki az önce yüzünde beliren ifade tamamen yok oldu. "Sana verdiğim son şans da elinden kaçırдың, çünkü bu alçaklığı yapacağınızı bekliyordum." diye devam etti.

"Şimdi seni elimden kim kurtaracak? Kadının Ninna mı yoksa korkudan bir adım bile atamayan cesetlerin mi?" deyip Yaşlı Kurt'un beyaz kefenine yapıştı. Yaşlı Kurt'un gözlerinde dalgalanan korku seli beni bulmuş ardından titreyen çenesiyle ona doğru konuştu ve, "O var elimde." diyerek sorusunu yanıtladı. Fakat çok fazla beklemeden, "Bana bir şey yaparsan onu öldürürüm." diye ekledi.

Enery, onun bakışlarını takip ederek bana baktı. Delice bakışları korkudan bembeyaz kesilmiş yüzümde takılı kaldı bir süre. Gözlerini benden çekerek kollarımı sıkıca tutan cesetlere baktı. Parmaklarının arasında ezilen tenimde küçük kızartılar oluştu. Bunu derimin altındaki kemiklerimin usulca sızlayışından anlıyordum. Yaşlı Kurt'un öyle söylemesi üzerine cesetler yarı insan olduğumu unutup kollarımı ve vücudumu daha çok sıkmaya başladılar.

Dudaklarımın arasından bir çığlık bulutlara doğru yükseldi, "Bırakın beni!" diye.

Bu çığlıkta yükselen haykırış Enery'nin kulaklarında yankılandığında hiç beklemeden Yaşlı Kurt'a doğru adımlamaya başladı. Yüzündeki acımasız ve nefret dolu bakışlarla ona vardı. Sanki Diyar'dan ilave onun yüzüne de güneş doğmuyordu bir türlü.

Yüz yüze geldiklerinde, "Öldürsene," dedi büyük bir sakinlikle. Yaşlı Kurt ve ben aynı zamanda ona baktık. Bakışlarımı ve hislerimi esir alan hayal kırıklığının üzerine yayılan korku hissi, sanki beni öldürecekmiş gibiydi. Şu an cesetlerle çevrelenmiş bedenim umurunda değildi Hatta bunları yaşamak yerine belki de Yaşlı Kurt'un acımasız ceza aletlerinin acısını hissetmeyi tercih ederdim.

Enery, "Öldür! Öldürsene onu!" deyip Kurt'un boğazını sıkmaya başladı. Buna rağmen Kurt bir tepki vermiyor, sadece onun gözlerine bakıyordu. Aklından geçenleri okumaya çalışıyordu. Onlarda takılı kalan bakışlarım dizlerimdeki sızıyla son bulurken acıdan dolayı seslice inledim. Çığlık atmamak için yanağımın iç kısmını

dişledim. O an ağzımın içine yayılan metalimsi tadı yutmaya çalıştım. Beni böylece alt edemezlerdi, ben onlardan çok daha güçlüydüm.

Cesetler, Enery'nin Yaşlı Kurt'a saldırdığını görüp daha fazla canımı acıtmaya başladılar. Kısa bir süre sonra saçlarım sertçe çekildi, boğazıma ise kılıç dayandı. Kılıcın ucundaki keskinliğe ilave olunan soğukluk, yavaşça ısısı düşen bedenimi titretti. Ruhum direncini kaybetmiyordu. Her zaman böyle acılar içinde yaşadığından olsa gerek ki bu kez oldukça soğukkanlı idi. Fakat bedenim inanılmaz acı çekiyordu.

Yanaklarıma doğru yuvarlanmak isteyen yaşları geri çevirmek adına bakışlarımı göğe diktim. Şimdi görüş alanımdan çıktılar fakat hâlâ seslerini duyabiliyordum. İçten içe tekrarlardım. *Onlardan, kollarımı sıkıca tutan yaratıklardan korkmuyorum. Yüzleri iğrenç, bedenleri mosmor olsalar da korkmuyorum.*

Yaşlı Kurt kısık nefeslerinin ardından, "Bırak beni!" diye fısıldadı. Ardından, "Böyle öldüremezsın beni. Sen de biliyorsun!" deyip bağırdı.

"Doğru, şu an seni öldüremem. Ama senin açığını bulursam kovabilir hatta zamanı geldiğinde ölümden beter hâle bile getirebilirim." dedi. Bir müddet sustuktan sonra, "Peki sen bunu biliyor musun?" diye cesede doğru haykırdı.

"Bunu onun için mi yapacaksın?"

Her daima beni cümlelerin içine kısıtıp Enery'ye karşı kullanmasından bıktım. Artık benim için bu adamın bir şey yapmayacağını anlaması gerekiyordu.

Enery, "Onun için değil, tüm ruhlar için yapacağım. Seni ve cesetlerini yok ettiğimde herkes huzur içinde olacak." diye kestirip attı. Bütün bunları benim için değil de kendi dünyası için yaptığını çok iyi belirtti. Gökyüzünden kopan bakışlarımla onları izledim, boğazımdaki kılıcın keskin yönüne inat. Hatta bazen bilerek

boynumu kılıcın keskin tarafına bastırıyordum. Onların beni öldürme düşünceleri yoktu. Sadece Enery için ne kadar değerli olduğumu ölçüyorlardı, o kadar. Değerimin olmadığını anlayınca beni bırakacaklardı fakat bıraktıklarında bir iz kalmasını istiyordum; onlardan değil, olanlardan. Asla zihnimden çıkmayan, acıyı taşıyan bir izin tenimin üzerine hükmetmesini istiyordum. Artık siz de biliyorsunuz; ben acılarımınla büyüyen, onların hükümdarlığına alışmış biriyim. Vazgeçmem neredeyse imkânsızdı.

"Mercas gelecek ama. Onu ne yapacaksın?" diye sordu alaysı bir tebessümle.

Hayalet Adam, "Sana yapacaklarımı ona da yapacağım. İkkinizin de izlerinizi bu evrenden sileceğim." deyip yüzüne doğru yumruk attı. Silecekti, bu kadar gözü kararmış biri her şeyi yapardı.

Aniden boğazımdaki kılıç tenime saplandığında nefessiz kaldım, bu kez bunu ben yapmadım. Hırıltılı nefeslerimin arasından bir çığlık kopuverdi o an. Fakat bu sesimi Enery duymadı. Çünkü ondan başka evrenin her katı bu çığlığa şahit oldu. Feryadıyla birlikte avuçlarını kulaklarına kapattılar.

Efendi olduğu için ona dokunamıyorlardı. Onun yerine ise bana zarar veriyorlardı, sırf Enery teslim olsun diye. Yaşlı Kurt'un yanındaki cesetler ona doğru yaklaşmaya başladığında Enery, "Bana zarar mı vereceksiniz?" deyip sırtıttı.

Ona yaklaşan cesetleri aldırmadan Yaşlı Kurt'u geri itti. Onun cüssesi geriye doğru sendelediğinde, "Efendi'nin gelinine mi zarar vereceksiniz?" diye sorup Yaşlı Kurt'a saldırmaya devam etti. Onu hızlıca uçuşumun dibine doğru fırlattı. Böylece boğazımdaki kılıcın baskısı ise giderek arttı. Yutkunamadığım nefeslerim gözlerimi yaşartmaya başladığında sesimi duyurmak adına, "Yeter artık. Bırak onu!" diye neredeyse çığlık attım. Kollarım iki yanuma savrulup dizlerimdeki yaralar tekrar kanamaya başladı. Buna rağmen Enery

durmuyordu, cesedin bedeninden kan akmasa da dudaklarının arasından çıkan haykırıışlar canının acıdığını belli ediyordu.

Boğazımdaki acı giderek arttığında dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştım. Fakat omzumdaki iki elin baskısıyla tekrar eski konumumu aldım. Arkamdaki cesetler ne bir kerelik işimi bitiriyor ne de kılıcın baskısını azaltıyorlardı. Sadece öylece durup Yaşlı Kurt'a savrulan her yumrukla biraz daha kılıcı boğazıma bastırıyorlardı, o kadar.

"Enery!" diye son kez bağırdım. Onun adı dudaklarımın arasında bir kez çıkmasına bakmayın. Aslında yüzlerce kez kalbimden bağırdım ona doğru. Bir ilâhi gibi ismini mırıltılar şeklinde tekrarladım, beni duysun diye.

Bu kez kılıcın sertçe boğazıma saplandığını hissettim. Kesilen nefeslerimle, "Beni öldürüyorlar. Kurtar beni!" diye bağırıp gözlerimi kapattım. Göz kapaklarımın arasından yaş yerine kanın aktığını hissediyordum, tenimin üzerinde dolaşan kanın uğursuzluğu kucağında pıhtılaştı.

Cesede durmaksızın yumruklar savuruyor, bilmediğim dilde bağıarak bir şeyler söylüyordu. Kulaklarımı dolduran "Ceurre kandes menta!"⁷ gibi cümleler ilgimi çekerken avuçlarımı taşlı zemine yastıladım. Tüm umutlarım bu uçurumdan intihar ettiğinde, "Beni koruyacağına söz vermiştin ..." diye fısıldadım. Sahi, söz verdi değil mi?

Kısılan gözlerimin arasından usulca ona bakarken son kez, bana doğru ani dönüşü ile dudaklarımı birbirine bastırdım. Beni duydu. Dudaklarımın arasından bir kere çıkan ismi, binlerce kez kalbimde tekrarlanmış olmasına rağmen sonunda beni duydu.

"Sizi mahvedeceğim!" diye kükreyip ellerinin arasında helak olan cesedin üzerinden bir hışımla kalktı. Arkamdaki cesetlerin titrediğini ve aldıkları hırıltılı nefeslerle korktuklarını anladım. Nasıl

7- Kayıtsız bir infaz.

oluyor da bu kadar korkarken bana zarar veriyorlardı? Hiç mi o adamın yenilmez olduğunu anlamadılar?

Boğazımdan uzaklaşan kılıç benimde tiz bir çığlık bırakırken nefes nefese iki büklüm kaldım. Kocaman adımlarla bize yaklaşan Hayalet Adam'la birlikte yanımdaki cesetler benden uzaklaşmaya başladılar bile. Buna sebep Yaşlı Kurt'un kendinde olmamasıydı.

Cesetler, Kızıl Göl'e yaklaşmaya başladıklarında Enery, "Ona zarar verdiniz ve bana karşı geldiniz." dedi tüm öfke dolu sesiyle. O an tüm sesler, çığlıklar, özellikle zihnimin kayalarına doğru sertçe çarpan dalgalar da sessizleşti. Ne onlar cevap verdiler ne de ben onlara baktım. Çünkü her şey açıktı; bana zarar verdiler, cevapları olumluydu. Bakamıyordum ama yine de olacakları tahmin ediyordum.

"Sahibinizi şu an öldüremesem de sizleri öldürebilirim, değil mi?" deyip büyük adımlarla yanımdan geçti. Başım önüme düşüp omuzlarım çöktü. O kadar hâlsiz ve uykusuzdum ki birkaç saniyede beni uyutan kızıl uykunun kollarına devrilecektim. Gözlerimi kapatıp kulaklarımı dolduran sesleri dinlemeye başladım.

"Bu Diyar'ın kanunlarına karşı geldiniz! Bana ve kadınıma zarar vermek istediniz." deyip dizlerinin üzerine çöken vücuduma baktı. İşte o an boğazımdan akan o sıvıyı görüp aniden dişlerini birbirine bastırarak, "Hatta ona zarar verdiniz!" dedi ürkütücü sesle. Sesinde ki o salt hırsı hissetmemek imkânsızdı.

"Sonunuzun böyle olacağını bilerek bunu yapmanız, inanın bana vicdanımı sızlatmayacak. Sonuçta ihanetin cezasını da söylememe gerek yok, değil mi?"

"Efendimiz, lütfen affedin bizleri." diye yalvaran bir ses, diğer kısık sesle beraber kalbimi delme deşik etti. "Biz sadece gözünü kork..."

Cesedin cümlesi tamamlanmamasının sebebi kılıcın ucundan sıyrılan o tüyler ürpertici sestti. Buranın savaş alanından beter olduğunu size temin ederek söyleyebilirim. O an içimden kulaklarımı kapatmak isteyip geçse de bunu yapmadı. Vahşetin sebebini sorgularcasına yüzünde hiçbir ifade olmayan Enery'ye baktım. Kılı dahi kıpırdamadı.

Gökyüzüne doğru yükselmiş kılıçtan kan yerine damlayan beyaz sıvı zemine dökülürken gözlerimi esir alan şey kılıcın ucundaki ışıktı. Güneş olmamasına rağmen kılıç parlıyordu, hem de bir cesedin görünmez kanıyla.

Enery, "Onu benden alamayacağınızı söyledim size." deyip ikinci kez gözlerimin önünde hareket eden kılıcı diğer cesedin boynuna geçirdi.

İkinci cesedin başı bedeninden koptuğunda bedeni uçuşumun kıyısına sertçe düştü, başı ise göle doğru yuvarlandı. Beni kollarımdan yakalayan her ceset ebediyete kavuştuğunda Yaşlı Kurt'un etrafına toplananlar çoktan kaçmaya başladılar. Ancak bunu bir tek ben fark ettim, sonuçta onun odağı kansız cesetlerdi.

Güçlkle ayağa kalktığımda korkudan ve heyecandan yalpalayan bedenim birkaç kez olduğu yerde sendelerken, "Sen ne yaptın?" diye sordum dehşet içinde. O ise umursamazca kılıcı Kızıl Göl'e fırlattı. O göle doğru savrulan kılıçta takılı kalan bakışlarım bir süre sonra ayaklarımın dibindeki kafayla kendine geldi. Odaksız bakışlarım zeminde görünmez sıvı içinde bomboş gözlerle bana bakan kafadaydı. Bedenlerinden kanlar akmak yerine su gibi sıvı akıyordu. Fıskırıyor demek daha doğru olurdu aslında.

Enery'nin aksine kendimi hissetmediğim kadar günahkâr ve kirlenmiş hissediyordum. Sol göğsümdeki acı şiddetini artırırken, "Onların başını kestir!" dedim diğer elimle dudaklarımı kapatırken. Enery ise oldukça soğukkanlı bir ifadeyle, "Onların başını

kesmeseydim şu an karşımda olmayacaktın! Üstelik ihanetin bedelinin ölüm olduğunu biliyorsun." deyip bana doğru yaklaştı. Onun aksine birkaç adım geriledim. O az önce öyle korkutucu görünüyordu ki!

"Buna hakkın yok! Onlara hiç acımadın! Sen tam bir canavar-sın!" deyip duraksadım. Söyleyecek bir şeyim kalmadı, onu ifade edecek kelimelerim de tükendi. Ve bu tükenmişliğin içinde yok oldum. Kaybettiğim benliğimi arayan tırnaklarıma takılan tek şey bu adamdı.

"Canavar mıyım? Seni kurtardım! Lanet olasıca cesetler boğazına kılıcı dayarken binlerce kez adımları sayıkladın. Duymam için çırpınıp dururken ölmeni mi izleyecektim?" diye kükredi. Üstü başı dağılmış, alnına dökülen saçları hiddetle bağırdığından dolayı savrulup duruyordu.

Boğazımdaki keskin acıdan dolayı yutkunamadım o an. Gerçekten yaşadıklarımı hazmetmemiş olmalıyım ki ona bakan bakışlarım kararıyor, söylediği şeyleri algılayamıyordum.

"Neyin var? Neler oluyor?" diye sorular sormaya başladı. Kalbimin atışları kulaklarımda yankılandığı sırada başımı yere eğdim. O an cesedin kopmuş başına bakan gözlerim kendiliğinden kapanırken, onun bana doğru attığı sert adımlarla bedenim zemine doğru yalpalandı.

"Burada olman en başından beri hataydı, çocuk."

Kulaklarımda yankılanan son cümle ise bu oldu.

Ruhum uyanmadan önce bedenimdeki sızının sebebini öğrenmek istercesine yerimde kıpırdanıp durdum. Ağzımdaki o ekşi tat sanki gereğinden fazlaydı, istemsizce yüzümü buruşturdum. Tüm

eklemlerim acıyor, böylece boynumda ve başımda tarifi imkânsız sızılar baş gösteriyordu. Parmaklarımı hareket ettirmeye çalıştığım sırada kulağımın dibinde yankılanan sesle gözlerimi sıkıca birbirine bastırdım.

"Uyanıyor!"

Bu ses Asha'ya aitti.

"Parmaklarını kıdıldattı, gördüm!" deyip yüzüme hafifçe vurdu. Ne yapacağımı şaşırmuş vaziyetteydim. Asha kime uyandığımı söylüyordu? Şu an neredeydim? Son olanlardan sonra gözlerimi açmaya bile korkar olduydum.

"Mishue şurubundan içti mi?" diye katı ses yankılandı. Onun heybetli vücuduyla başımda dikildiğini üzerime düşen gölgesinden anladım.

Mishue şurubu da neydi? Bana ne yapıyorlardı? Canımın yanmasına göz yumarak yavaşça kirpiklerimi birbirinden ayırmaya çalıştım. İlk önce görüş alanıma karanlık tavan girdi, ardından gözlerimi tamamen açıp kulağımda çınlayan ilahi seslerin kaynağını bulmaya çalıştım. Boynumu yavaşça hareket ettirip uzandığım koltuğun sağ tarafından gelen ışığa odaklanacaktım ki o sırada acıyan kısımlar yerini belli edercesine zonklamaya başladı. Hafifçe inleyip elimi oraya bastırdım. Yavaş yavaş zihnimi toparlamaya başlıyordum. En son olanlar aklıma geldiğinde ise heyecan içerisinde gözlerimi iyice açıp beynime üşüşen görüntüleri silmeye çalıştım.

Enery'nin cesetlerin başlarını teker teker bedenlerinden ayırmasını, kollarımın ve bütün vücudumun onlar tarafından tartaklanmasını, Yaşlı Kurt'un aldığı darbeleri hepsini hissediyordum. Onlar gerçektir, gördüklerim yaşadıklarım benim hayal ürünüm değildi. Size yemin ederim ki tamamen gerçektir ve ben onları teker teker yaşayarak hissettim. İşin garibi bunları sizin kadar derinden hissetmememe rağmen gerçek olması beni tedirgin ediyordu.

Enery'nin sorusuna karşın Asha, "Hayır, dişlerini birbirine öyle kenetlemişti ki içiremedim." deyip uzandığım koltuğa yaklaştı. Ben gözlerimi açtığım anda salondan birinin çıktığını anladım. Çünkü uğultular kısa bir an sustu ardından tekrar yükselmeye başladı. Bu çıkan kişi galiba Hayalet Adam'dı. Derin nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım. Fakat o kadar kırıklarım vardı ki her hareket edişimde canım acıyordu.

Asha bana doğru temkinle adımladı. Ardından, "Nasil hissediyorsun? Ağrın var mı?" diye sordu. Sorusu sırtımama sebep oldu. Bir müddet cevap vermeden susup salondaki ışığa döndüm. Ne olup bittiğini anlamak için gözlerimi kısıtım. Duvardaki mumların karşısında duran ve gözlerini kapatıp dudakları arasından ne söylediklerini anlamadığım bir dilde hızlıca bir şeyler mırıldanan ruhlara baktım.

Asha onların ne yaptıklarını merak ettiğimi anında anlamış olmalı ki, "Onlar Pelnas ruhları. Senin iyileşmen için buradalar." deyip bana doğru yaklaştı. Koltukta daha rahat konuma geçmek istiyordum ancak boynumdaki ve başımdaki ağrı bir türlü buna izin vermiyordu. Dudaklarımı yalayıp, "Ne mırıldanıp duruyorlar?" diye sordum kısık sesle.

Asha, "Şu şurubu içmen gerekiyor." dedi elindeki kabı bana uzatırken. Sorumu duymazlıktan geldi.

"Ne için?" diye üsteledim. Düşünmeden, "Acılarını hafifletecek." dedi. Ardından iç sesimi duymuş gibi, "İnan bana." diye ilave etti.

İnanmam mı gerekiyordu? Şu an ne duvar dibinde mırıldanan ruhları ne görmek ne de şurubu içmek istiyordum. Ben ona, "İçmek istemiyorum." demiş olmama rağmen o, bende kaybolan inancın farkına vardı.

"Ne için buradalar peki?"

Gözlerimle upuzun siyah renkli elbise giyen ruhları gösterdim. Şurubu uzatmaktan vazgeçip avuçlarının içine aldı. "Söyledikleri ilâhiler evi kötü ruhlardan ve karmanın şiddetinden koruyor. Ve bu, benim her seferinde düzenlediğim ayin gecelerinden biri. Bu sayede kendimi tüm kötülüklerden arınmış hissediyorum. Bu geceki ayinin sebebi sensin, uzun süredir zor şeyler yaşıyorsun ve vücudunun direnci giderek düşüyor. Ben de sana yardımcı olmaya çalışıyorum. Bak bu ayin sayesinde kendini daha iyi hissedeceksin. İnan bana." dedi. Ardından, "Enery bundan pek hoşlanmasa da benim için katlanmak zorunda kaldı doğrusu." diye devam etti.

Ruhların hepsi bir ağızdan "Eundossa merra, eundossa sunta."⁸ deyip ellerini iki kez çırpıldılar. Ardından parmaklarını ayak uçlarına üç kez aynı anda vurup tekrar eski konumuna döndüler. Şimdi ellerini önde birleştirip gözlerini kapatarak ilâhilerine devam ediyorlardı.

Enery'nin bu hayatta hiçbir şeye inancı olmadığı için Asha'nın isteğine karşı çıkmıyor olmalıydı. Fakat bence kötülükten arınmak için en içten duygularıyla Tanrı'ya dua etmen yeterliydi. O, düşüncelerimin beynimi yaran keskinliğinden istifade ederek avuçlarının arasına aldığı şurubu bir kez daha bana uzattı.

"Haydi ama bu şurubu içmelisin."

"İstemiyorum zorlama lütfen." deyip ayağa kalkmaya çalıştım. Fakat ayağa kalkmamla beraber kaburgalarımın birbirinden ayrıldığını belirten bir çıtırdama sesi odada yankılandı. Bu ses ilâhilerin sesinden bile yüksek çıktı.

Asha hemencecik koluma girdi. "Anai, iyi durumda değilsin. Uzanman gerekiyor, yaran hâlâ iyileşmedi, tatlım." diyerek oturmam için omuzlarımdan bastırdı.

"Odama çıkmak istiyorum, Asha. Zorlama artık."

8- Bir ölüm, bir kurtuluş.

Sesim ilk defa ona karşı bu kadar ilgisiz ve soğuk çıktı. Asha'nın kırılğan bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordum ama gözümü açtığı andan itibaren üzerime bu kadar gelmesi istemsizce sinirlerimi zorladı. Ben daha gördüklerimi, yaşadıklarımı hazmetmedi. Bilmediğim bir ortamda onun ayınlerine maruz kalıyordum.

"Ne oldu birdenbire? Bak anlıyo..."

"Birdenbire öyle mi?" diye sorup yüz ifadesini izledim. Fakat bir şeyler söylememi bekliyor gibi yüzüme bakmaya devam ettiğinde kendime hâkim olmadan tüm hırsımı onu kıracak cümlelerden çıkarttım.

"Asha, benim neler yaşadığımla ilgili tek bir lanet olasıca düşünce var mı? Ben söyleyeyim, yok. Yalnızca senin değil, hiç kimsenin yok. Sadece birkaç cümleyle teselli veriyorsun ve üzgün olduğunu dile getiriyorsun, o kadar. Ancak içimi göremiyorsunuz. O kötü harabeyi göz ardı ediyorsunuz."

Yüzüne baktım. İşte o an cümlelerimden ne kadar yıkıldığını, hayal ve umut kırıklarının ondan koparak benim vücuduma saplandığı zaman anladım. Kendimi dizginlemeye çalışsam da içimde baş gösteren vicdanım, her türlü bu acımasız tarafıma yeniliyordu.

"Buraya geldiğim günden beri neler gördüm, haberin var mı? Peki, daha neler göreceğim?"

Sustum ve cevaplamasını bekledim. Fakat o şok olmuş gözlerle beni izliyordu. Böyle bir tepki vereceğimi o da beklemiyordu.

"Bir cevabın yok işte! Bir şey söyleyince sadece böyle susup kalıyorsunuz. Bana bir cevap veremiyorsunuz ve ben sayenizde gittikçe deliriyorum."

Daha fazla devam etmememe sebep Asha'nın yaştan ve hırstan parlayan gözleriydi. Cümlem bittiği an hiç beklemeden bana karşı geldi.

"Dediğin her şeyi susarım fakat tüm suçu bizim üzerimize yıkarak bir şeylerin gerçekliğinden kaçmana susamam. Tamam, burası sana göre cehennem, iğrenç ve korkunç yer. Ama biz sana iyiliklerle dolu, tozpembe bir yer olduğunu söylememiştik ki... Ayrıca burada suçlayacağın ilk kişi Tamuma, ardından geçmişteki hataların... Annen ya da babanın günahkârı da bizler değiliz. Bu hâlde olmanda onların da payı var. Ve ayrıca üzgün olduğumu sırf sana teselli olsun diye söylemiyordum: ben gerçekten başına gelenler için üzgünüm. Tek acı çeken, üzülen de sen değilsin. Herkesin içinde yaşadığı bir yıkım var, Anaida. Acılarından dolayı göremiyor olabilirsin ancak bu bizi suçlaman gerektiği anlamına gelmez."

Sıradan cümlelerle dudaklarımı birbirine bastırdım. Şimdi ayın de, ilahilerde son buldu, aynı zamanda benim düşüncelerim de aniden yok oldu. Yutkunarak ona baktım. Ancak hayatın verdiği gerçeklik boğazıma oturdu. Söyledikleri sanki beni aniden tokatladı. Kendim için geçerli sebeplerim olduğu gibi Asha'nın da geçerli sebepleri onu haklı çıkarıyordu.

Avuçlarındaki şurubu avuçlarıma bıraktı. Ardından dolan gözlerini birkaç kez kırptırıp salondan bir hışımla çıkarak beni yalnız başıma bıraktı. Bu kez gerçekten hata ettim, kendi acılarımı öne sunarak onları aşağıladım. Sıkıntıyla oflayıp elimdeki şurubu sertçe önümdeki sehpanın üzerine bıraktım. O sırada boğazımdaki yaram daha fazla acıdı. Acıdan sinirimi çıkarmak istercesine elimi oraya bastırdım. Şurubu içip iyileşmem gerekirken ben boğazımdaki sargıya parmaklarımı bastırıyordum. Oradaki çizimin genişlediğine hatta dikişlerin patladığına yemin edebilirdim. Gözlerimi sıkıca kapatıp kalbimde doğru yükselen sitem birlikte kırmızı kanı hissettim.

Buradan gitmek istiyordum. Asha'nın dediği gibi burası benim için aniden cehenneme döndü. Köşkün dört bir yanını sarmalayan ormanın içine doğru koşarken aklımda sadece buradan uzaklaşmak

vardı. Ve beynimi çürüten düşüncelere son vermek adına hızımı artırıp nefesimi tuttum. Ağaçların birbirine yakınlığından dolayı aralarından geçmek çok zor oluyordu. Bu köşkün kuzeyde olması ise hiç iyi değildi. Çünkü giderek hava iyice soğumaya başladı. Üzerime bir şey almadığım için istemsizce titriyordum. En sonunda sırtımı bir ağacın gövdesine yaslayıp boğazımdaki çözölmüş sargıyı çekıştirdim. Göğüslerime doğru akan kan, özgürlüğe kavuştuğunu kutlarcasına dürmaksızın kanıyordu.

Parmak uçlarımla oraya dokundum. Yaprak gibi titriyor, anılar gibi solarak geçmişin geleceğe yakınlığını hissediyordum. Dizlerim bağımsızlığını ilan etmiş gibi yere çökerken yüzüme düşen saçlarımlarından çığlık attım. Bu çığlık vedaydı. Acılara, hatalara, silik hatıralara vedaydı. Aslına bakarsak veda olduğı kadar başlangıçtı. Avuçlarımla alnuma vurarak, "Lanet olsun, lanet olsun!" diye bağırdım.

Asha'ya değer veriyordum. Bu değerimin ölçölmez olduğı kanısını ise şimdi varıyordum. Onu incittiğim için ilk defa kendimi bu kadar berbat hissediyordum. Aklıma onun yüzü geldikçe hiç düşünmeden koşarak yanına gidip sarılmak istiyordum. En azından benim aksime o bunu yapardı.

Kanlı ellerimle gözlerimi sertçe silip oturduğum yerden kalktım. Buradan olmam gerekmiyordu ve bunun düşüncesiyle geldiğim yöne taraf yürümeye başladım. Birkaç ağacın arasından geçip gittiğimde istemsizce duraksadım. Buna neden ise geldiğim yerin farklı oluşuydu. Ağaçlar ve ortam birbirine benzediğı için sanki bu kadar yürümeme rağmen aynı yerde sayıyormuş gibi hissediyordum. Ne yapacağımı, ne yöne gideceğimi karar vermek adına kendi etrafımı dönüp durdum. Fakat karşılaştığım sonuçla omuzlarımla düşürmek zorunda kaldım. Kayboldum, beynimin içindeki kilitli odaların duvarlarına tosladım. Giderek kararan gökyüzüne inat etrafımı kolaçan ederek bir yöne doğru koşmaya başladım. Bir şeyler yanlış

gidiyordu. Ormana doğru koşarken bile kaybolmayayım diye etrafıma dikkatlice baktım.

Derin nefes alıp gözlerimi kapattım. O an ormanın derinliklerinden gelen seslerle irkilip ağacın arkasına saklandım. Ne olduğunu anlamak için ilk önce sesin geldiği tarafa bakmaya çalıştım fakat pek bir şey göremiyordum. Çünkü önümde uzayıp giden ağaçlar vardı ve bu ağaçlar bir şekilde görüş alanımı kapatıyordu. Ses çıkmamaya dikkat ederek yavaş adımlarla ilerideki kocaman gövdeli ağaca doğru hızlıca yürüdüm.

Ayağımın altında ezilen yapraklardan çıkan sesler etrafta rahatsız edici ses bırakmasına rağmen ilerledim. En sonunda sesler netleştiğinde çabucak bir ağacın arkasına saklanıp dibine çöktüm. Beni neyin beklediğini tahmin etmediğim için temkinli davranıyordum. Ayrıca başıma bir iş gelecek diye de korkuyordum. Soğuktan titreyen bedenimle ağacın arkasından öne doğru uzandım. Boynumun yarasını kapatmak adına çözölen sargıyı tekrar aceleyle sardım.

Bulanık gözlerimin önündeki sahne giderek netleşiyor, ben ise derin nefes alıp ses çıkarmamak için ağacın gövdesine iyice yaslanıyordum. Gözlerim ilk önce yanan büyük ateşin yansımasına kayıp etraftaki kişilerin yüzüne odaklandı. Ayakta beş kişi vardı ve bir tanesi iri cüssesiyle önde hararetli şekilde bir şeyler konuşuyordu. Kim olduğunu görmek için tekrar öne uzandım fakat daha fazla uzanamayacağımı anladığımda ne kadar tehlikeli olsa da ağacın dibinden ayrılıp, önümdeki pek de büyük olmayan çalılardan arkasına saklandım. Hiçbir zaman doğru yerde olmadığım gibi şimdi de ne doğru zamanda ne de doğru yerdeydim. Sonuçta beni karşılayan manzara boynumdaki kanın tekrar beni sarmalamasına sebep oldu.

Sesler giderek arttığında biri çığlık atarak, "Seni satmayacağım dedim. Lütfen acı bana!" dedi yalvarırcasına. Ses çok tanıdıktı, fakat bir türlü kime ait olduğunu çıkaramıyordum. Buna rağmen kadın sesi olduğu belliydi.

Kadın bir kez daha tiz çılgınlıkla, "Eskiden senin cesedin olduğumu bilmiyordu. Yemin ederim bir şeyler söylemedim. Bana inan lütfen." dedikten sonra sertçe dişlerinin arasından, "O kızı öldüreceğim, Kurt. Sana yemin ederim bu kez elimden kaçamayacak. Tüm planlarımızı bu kez hayata geçireceğiz!" diyerek bağırdı.

İşte o an hırsından kim olduğunu anladım. Bu kadın Ninna'ydı. Kurt diye hitap ettiği kişi ise Yaşlı Kurt'tu. Şaşkınlıktan elim ağzıma kaydığında gözlerim yandı. Neden herkes benimle uğraşıyordu? Neden hep ölüm için kurban olmak zorundaydım?

Kurt, "Seni fahişe, şansını çoktan kaybettin! Efendi seninle planlarımı duyarsa eğer beni sağ bırakır mı sence?" deyip ateşin etrafında yürümeye başladı. Beni görmemesi için hemen geri çekildim. Çalışların arkasından Yaşlı Kurt'un az önceki durduğu kısma baktığımda Ninna ile karşılaşmıştım. Bakışları beni bulmuyordu bir türlü, çünkü şu an ona gerekli olan kişi ben değil, Yaşlı Kurt'tu. Tüm bunlara rağmen ona yardım etmek istiyordum fakat ayaklarım yere öyle bir kilitlenmişti ki istesem de hareket ettiremiyordum onları.

Ninna, "İnkâr ederim. Senin cesedin olmadığını, bir ceset ruhumu çaldı diye yalan söylerim!" diye bağıırıp Yaşlı Kurt'a dıklendi. Anlaşılan ceset olduğunu çok başarılı şekilde sakladı onlardan. Asha bundan bahsediyordu. Dediği gibi belki de babası da aramızda dolaıyordu fakat farkında değildik.

Ninna'nın yakarıları karşılıksız kaldığında Kurt iki kez daha büyük ateşin etrafını turladı. Cesetler çabucak Ninna'nın kollarını yakalarken ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerimi kıstım. Bir anda kadının etrafı sarılıp Yaşlı Kurt onun önüne geçti.

"Bunun için artık çok geç. Bizim kızı alacağımızı biliyor ve onu korumak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Daha bugün o lanetli kız için bana saldırdı. Bu yüzden Ninna, benim açığımı çıkarmak isteyen Efendi'ye istediğini veremem. Üzgünüm."

Sesindeki sahte hüzne son vererek kahkaha attı. Neden üzgündü bilmiyordum ama Ninna bağırarak, "Hayır, hayır. Yakma beni. Sana yalvarırım beni yakarak öldürme. Kılıçla kalbimi sök yerinden, kafamı bedenimden kopar ama beni yakma. Dayanamam buna. Yalvarırım sana, Kurt. Lütfen, lütfen." diye çığlıklar atıyor, bedenini tutan cesetlere karşı çırpınıp duruyordu.

Çaresiz kadının genzinden gelen o haykırış benim bile ruhumu sarsarken, Kurt elindeki bastonuyla cesetlere işaret edip, "Soyundurun!" diyerek kenara çekildi. Onunla birlikte ben de çalıların arkasına saklandım. Kafamı yavaşça çıkartarak ne yaptıklarına baktım. O an gördüğüm sahne karşısında tüylerim diken diken oldu. Hiç kırıklarımı saklamak için elimle ağzımı sıkıca kapattım. Biliyordum, dudaklarımı bir kez açarsam Ninna gibi bağırışlarımın ardı arkası kesilmeyecekti.

Cesetlerin ikisi Ninna'nın kollarından tuttu, diğer iki tanesi ise üzerindeki kıyafetleri parçalıyordu. Ninna bağırarak ağlıyor, Yaşlı Kurt ise zalimce gülümsüyordu. Ben mi? Ben ise çalıların arkasına sığındım, titreyen bedenimle gördüklerim karşısında hem dehşete düşmüş hem de üzuldüm.

Kurt, Ninna'nın çıplak bedenini arsız gözlerle süzüp kadını tükettiği anda bir adım öne atıp onu durdurmak istedim. Fakat bunu yaparsam eğer bir süre sonra o cesedin yerinde olacağımı biliyordum. Ninna eliyle bedenini kapatmak istediğinde cesetler engel oldu, daha kaba hareketlerle onu soymaya devam ettiler.

Kurt, Ninna'ya yaklaştı. Ardından, "Kalp sökmek, başı bedenden ayırmak bana değil, Efendi'ye aittir. Ben sadece yakmayı bilirim, Ninna. Bunu sen de biliyorsun. Bedeninin çatırtısını, ondan yayılan kokuyu hissetmek bende bir illet oldu artık. Seni de o ateşin sıcaklığında hissedeceğim, tıpkı o küçük kıızı hissedeceğim gibi. Şimdi son kez sana dokunacağım." deyip Ninna'nın dudaklarına sevgiden çok

uzak bir öpücük bıraktı. Midem ağzıma gelirken o kadın da benimle birlikte çığlık attı.

Dudaklarının arasından, "Bırak beni, alçak herif! Bana yaşattıklarının hepsini yaşamadan öleceğini mi sanıyorsun?" diye yüksek sesle bağırdı.

Yaşlı Kurt, cümlesini kesip, "Hey, son vedamız böyle olmasın." dedi onu zorla öperken. Aralarında bir ilişki yaşanacağını hiç düşünmedim. Oysa Ninna gibi bir kadının bunu yapması beni şaşırtmamalıydı. İçten içe ona üzülsem de o cesedin tarafında olup Enery'ye yalan söylemesini kaldıramıyordum.

Kurt'un iğrenç oluşunu hisseden zihnim, sanki onunla oynamak istercesine karanlığın derinliklerinden gelen bu adamın dokunuşlarını hissetmiş gibi vücuduma komut verdi. Ninna gibi zihnim de acı çığlıklar içinde kalmıştı ve bir süre sonra ne kadar kendime engel olsam da dudaklarımın arasından dışarı fırlamak isteyen safra, beni zorlayıp ayaklarımı harekete geçirdi. Yavaşça çalılardan dibine çökerek içimdeki tüm nefreti dışarı döktüm.

Birkaç kez ögürdükten sonra kendime geldim. Bu görüntü karşısında yıkıldım âdeta. Ne kadar kendimi toparlamaya çalışsam da bir türlü olmuyordu. Ninna'yı o şekilde gördükten sonra eminim ki hiç kimse kendine gelemeydi. Daha fazla ses çıkartmadan, bakışlarımı onlara çevirdim. Kurt Ninna'dan en sonunda uzaklaştı. Fakat hâlâ önünde duruyordu.

"Ateşe atın!" diyerek bastonun ucuyla yanındaki büyük ateşi gösterdi.

Ninna gibi benim de bakışlarım oraya kaydı ve karşılaştığımız manzarayla birlikte ikimizin de gözleri büyüdü. Ateş az önceki nazaran çok fazla hararetle alevlenip hacmini genişletti.

Ninna, "Hayır, hayır. Yapma, yapma. Lütfen!" diye bağıırken çoktan yanan ateşin önüne çıplak bedeniyle iteklendi. Alevler

yukarıya doğru yükselmeye başladığında kadının çığlıkları da yükseldi. Deli gibi bağılıyor, geri gitmek için cesetleri iteliyordu. Çırılçıplak bedeni ateşin ışığında zemine gölge bırakırken sanki o gölge onu yutup alevlerin içine atacaktı.

Orada takılı kalan bakışlarım en sonunda Ninna'nın şimdiye dek attığı en acı çığlıkla son bulurken, gözlerimde yansıyan alevlerin içine atılan kadının ağıtı ile o bakışlarım göz kapaklarımın arkasına saklandı. Kızıl ışığa fırlatılan beden sayesinde etrafta çatırdama sesi yükseldi ve aynı zamanda keskin koku etrafımızı sardı. Kadının atıldığı ateş giderek küçüldüğünde kulaklarımdaki acı çığlıkların yankısının giderek arttı. Ve bir müddet daha o sesler benliğimde bana ait olacaktı.

Ninna'nın bedeni o ateşte küle dönmeye başladı. Yaşlı Kurt, ateşe doğru, "Sana bedeninin çatırdaması ve ondan yayılan kokuyu hissedeceğimi söyledim. Güle güle, yaşlı fahişe. Umarım diğer cesetler gibi Kızıl Kuyu'dan dışarı çıkamazsın. Hoş çıksan bile ikinci sefer öldürerek senden sonsuza dek kurtulmam çok daha kolay olacak." diye gülerek seslendi. Ben ise onun cümlelerin altında ezilirken daha fazla katlanmadan çalıların arkasından aceleyle çıkmaya çalıştım. Fakat o an ayağımın altında kırılan ağacın dalıyla sessizliğin içine bir felaket doğdu.

"Kim var orada?" diyen gür sesle adım atan ayaklarım duraksamıştı bir an. Lanet olsun! Yaşlı Kurt beni fark etti. Eğer omzumun üzerinden ona bakarsam benim kim olduğumu anlayacaktı. Onun için bir süre sessizliği dinledim ve bana yaklaşmak isteyen cesetlerin sesini duyduğumda ise bacaklarımda güç toplayıp koşmaya başladım.

Yaşlı Kurt'un bağırısları kulaklarıma ulaşıyordu ve ben buna rağmen durmuyordum. Koşuyordum, koşuyordum, bir yere varmak için hızlıca koşuyordum. Ciğerlerime dolan soğuk hava nefeslerimi tıkamaya başladığında bu karanlık ormanda rotamı kaybettim. Şimdi

birkaç ağaca tosladı, bedenimde derin çizikler oluştu. Bu yaralar benim için artık önemsizdi, o kadının acılarının yanında görünmezdi.

Arkamdan gelen ayak sesleriyle peşimi bırakmadıklarını anlıyor, bacak kaslarıma yüklenip daha hızlı koşuyordum. İlk kez eğitim kampına gittiğim için şanslı olduğumu hissettim. Giderek yaklaşan ayak seslerinin beni korkutmasına izin vermeden koştum.

Koştum, koştum ve daha fazla koştum. En sonunda kalbimin acımasıyla ve nefes almaz hâle gelmemle birlikte dizlerimin üzerine düştüm. Durmadım ve onların artık arkamdan gelmediklerini bilmeme rağmen ayağa kalktım. Ne zaman burkulduğunu bilmediğim bileğimin üzerinde topallarken geldiğim köşke varmak için aceleyle yoluma devam ettim. Son bir cesaretle arkama dönüp baktım. Yaşlı Kurt ve cesetleri peşimden gelmiyorlardı. Bu garipti ama sevindiğimi itiraf etmem gerekirdi.

Büyük köşke yaklaştığımda içeriden bağırış sesleri geldi. İstem-sizce kaşlarım kendiliğinden çatıldı. Yine ne oluyordu? Elim köşkün büyük kapısına uzandığında açık oluşu ile birlikte bedenim içeriye doğru süzüldü.

Yorgun bedenimi taşımakta güçlük çekiyordum ve adım attıkça canım yanıyordu. Koşmaktan dolayı nefeslerim bir türlü düzene girmedi ve bacaklarımdaki zonklama giderek artıyordu.

"Nerede bu kız? Nereye kayboldu?"

Enery'nin gürleyen sesiyle bedenim şimdiden iki büklüm oldu. Bana durmadan sorular yağdıracak olmalarına karşın onlara verecek bir cevabım yoktu.

"Her yere baktık yok işte. Eğitim kampına bile uğramadı." dedi Ryan, Enery'ye bakarak.

Hayalet Adam, "Ulan yer mi yarıldı? Nereye kayboldu o çocuk? Nasıl olur da onu bulamazsınız?" deyip sertçe saçlarına asıldı.

Benim geldiğimi hâlâ hiçbiri fark etmedi.

"Onu bulmamız gerekiyor! Nereye giderse gitsin bulacağız!"

Daha fazla bu kargaşaya katlanmayıp kısık sesle, "Buradayım." dedim ve onların bakışlarını umursamadan salona doğru paytak adımlarla yürümeye başladım.

İlk önce Asha, "Anaida!" deyip şaşkınlıktan eliyle ağzını kapattı.

Enery, onların şaşkın hâlini izlerken hızlıca bana döndü ve ilk önce o hırçın gözleri bedenimi süzdü, ardından yüzümde duraksadı. Asha, bana doğru koşmaya başlarken tabanlarımın üzerinde durmam giderek zorlaşıyordu.

Enery, "Ne bu hâlin?" diye sordu iki üç adımda yanıma ulaşırken. Asha, ağlayarak, "Anai, ben çok özür dilerim sana söylediğim her şey için. Bizi çok korkuttun. Neredeydin?" diyerek boynuma sarılmak istediğinde Enery ondan önce davranarak Asha'nın kolundan tutup geri çekti. Üzerim çok kirliydi ve haklı olarak Asha'nın bu kirimde kaybolmasını istemedi. Aslına bakarsak bir tek kıyafetlerimin kirinde değil, ruhumun kirinde de kaybolmasını istemezdim.

Asha, "Enery." deyip kolunu onun elinden kurtarmak istedi fakat Enery izin vermeden, "Yarası kanıyor, görmüyor musun? Dokunma ona." deyip önüme geçti. Yaram değil, yaralarım kanıyordu. Buna rağmen Asha saçlarımı okşayarak dolan gözlerini kırptırdı.

"Sen iyi misin?"

Değildim, benim şu an bedenim burada, ruhum ise Ninna'yla birlikte o ateşin içinde kavruluyordu. İyi değildim. Cevap vermediğimi gördüğünde ise, "Anai, kendine gel!" diyerek omzumu sarstı.

Ryan, "Şok geçiriyor galiba." diyerek yanıma yaklaştı. Benim gözlerim dümdüz şekilde önümdeki duvara sabitlendi. İri cüssesiyle önümü kesen adam da çenemden yakalayıp, "Ne gördün?" diye sordu ona yakışmayan yumuşak sesle. Tavrımdan bir şeyler anlamaya

başladı. O, düşündüğümün aksine çok zekiydi. Yaşlı Kurt'a tek bir cümleyle gözdağı verdi, bir soruyla birkaç dakikalık gördüğüm sahnenin felaketini az çok anladı.

"O, bayılacak gibi duruyor." diyen Asha ile birlikte Ryan galiba her zaman bayılmamı bekler gibiydiler. Ben ise aksine, onların bu isteğini gerçekleştirmekten çok uzaktaydım. Dudaklarımın arasından, "Yaktı onu. Öldü. Çılgılık attı. Çıplak şekilde yaktı onu." gibi bu cümleler tekrarlanıyordu durmaksızın.

Enery tamamen önüme geçip yüzümü avuçladı. Ne dediğimi duymak ister gibi, "Ne gördün? Haydi söyle bana, çocuk." deyip dağılmış saçlarıma dokundu. Oysaki saçlarım da kirliydi. Ama onun da parmakları kirliydi değil mi? Bence daha fazla ne o ne de ben kirlenirdim.

"Gözlerime bak."

Dediğini yapıp duvardaki bakışlarımı çekerek gözlerine baktım. Yine bomboştu bakışları, tıpkı benimkiler gibi. "Yaktı." dedim gözlerinin içine bakarak.

"Kimi?" diye sordu. Bedenim ısınmaya başlıyor, alnumdaki ter damlaları şakağıma doğru dökülüyordu.

"Onu soydu. Zorla öptü. Sonra yaktı. Ve o kadın durmadan çılgılık attı." deyip sustum. Daha sonra "O ise karşılığında sadece kahkaha atarak yanmasını izledi." diye düşüncelerimi tamamladım.

Enery, saçlarıma dokunmaya devam ederek bana yaklaştı. Okşamıyordu ama sakinleşmem için saçlarıma avuçlarını bastırdı. Okşamayı becermediğini bilmem gerekirdi. Artık yüzlerimiz arasında mesafe yok denilecek kadar azdı. Diğer eliyle kirli yanağıma dokundu. İlk defa karşısında bu durumdaydım ve o da ilk defa bana böyle davranıyordu. Şefkatli değildi ama kaba da değildi. Bu kez incitmek istemiyormuşçasına saçlarıma dokunuyor, yanaklarıma usulca okşuyordu.

"Kimi yaktı?"

Son nefesimi veriyor gibiydim. Ve ben o nefesimde bile yanan kadının çığlıklarıyla birlikte ismini haykırdım, "Ninna'yı!" diye. Dudaklarımdan düşen kelime bedenimin üzerine yığıldı. Vücudumu karşımdaki iri adamın kollarına doğru iteklemeye çalışırken hepsinin yüzündeki o şok ifadesiyle bir kez daha olayın ciddiyetinin farkına vardım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

“KIRIK KADININ İÇİN LANETLİ AĞIT”

*“Bazen zihnime yükselen nağmeler vardı. Kimisi için
bu nağme bir ninni, kimisi için ise ızdırabın keskin çığlığıydı.
Ama kesinlikle mutluluğun feryadı olamazdı.
Çünkü o nağme, Tanrı’ya mensup olan gökyüzüne değil,
benim feryatlarıma doğru yükselmmişti.”*

Uşulca beyin hücrelerimde yankılanan ince kadın sesi, ger-
çekler ve hayaller arasında gitgeller yaparken kaşlarımı
çatıyordum. Rüya görüyordum, bunu uyanmak istediğim için kıpır-
danıp duran tenimin çarşafta bıraktığı sestən anladım. Ama bir türlü
uyanmamamak beni yoruyordu. Alnımdan dökülen ince ter tabakası
şakaklarıma doğru yol alırken dün geceki kadının tiz çığlığı beynimi
delik deşik etti. Avuçlarımda sıkıtiğim çarşaf, tırnaklarıımı incitiyor
ve o incittiği kısımlar sızlamaya başlıyordu.

Ninna'nın o çığlıkları, teninden gelen o yanıın kokusu benim için çok tazeydi. Sanki onun yerine ben yandım. O koku, o çığlık bana ait gibiydi. Alnımda ki ince çizgilere sebep olan kaşlarım en sonunda düzelirken derin nefesler aldım. Zihnim gerçekliğin içinde yuvarlanıp duruyor, bedenim ise ryalarımnda azap çekiyordu. Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırıp iniltilerimi dışarı saldım. Ruhum, bedenimden çıkıyor gibi acı çekiyordum, bu tarifi imkânsız bedeldi.

Sıktığım göz kapaklarımı başka bir ılıkla açarken hızlıca sırtımı yataktan kopardım. Bu farklı bir histi. Uyumuyordum fakat zihnim rüya görüyordu. Aslına bakarsan rüyadan çok kâbustu. Derin nefeslerimi içime çekip gözlerimle hızlıca etrafı kolaçan ettim. Odamdaydım. Etraf zifiri karanlık olmasa bile pek fazla aydın değildi. Duvardaki mumların snmesine çok az kaldı. Usulca ayaklarımı yataktan sarkıtıp başımı avuçlarımın arasında sıkıştırdım.

Bir şeyler, çok fazla şeyler yolunda gitmiyordu. Küçük nefeslerin ardından beynimdeki kopuk kopuk olan anıları bir araya getirip düşünmeye başladım. Ninna, Yaşlı Kurt'un cesediydi. Bu demek oluyor ki, o Enery'yi kandırıp kendini ruh olarak tanıttı. Eskiden ceset olmasına ve ardından ruha dönüşmesine rağmen bunu Enery'ye söylemedi. Kendisi Yaşlı Kurt'un yandaşı olduğu için bu durum her ikisine göre felaketti. Yaşlı cesedin dediğine göre beni kaçırmak gibi bir planları vardı ve Ninna bunu yapamadığı için ölmeyi hak etti. Üstelik Enery, onun yaşlı cesede taraf olduğunu öğrendiğine göre hiçbir şekilde Hayalet Adam'ın elinden kurtulamayacaktı.

Sabah olmasını beklemeden duş aldım. Onlar da zaten yorgun hâlimi görüp bir şey demediler ancak içten içe hepsi olan biteni merak ediyordu, buna Hayalet Adam da dâhildi. Onu düşündüğüm sırada sertçe yutkunup küçük ve temkinli adımlarla merdivenlerden indim. Hava hâlâ aydınlanmadı ve bu fırsatı değerlendirip aşağı

indiğim sırada koltuğun yanındaki gölgeyle korkudan sıçradım. İstemsizce elim kalbime doğru giderken derin nefes alıp verdim. Duvara yansıyan gölgesi bile kendine has ihtişamını sergiliyordu. Korkuyla o duvardan bakışlarımı çekip siluetin sahibine diktim bakışlarımı.

Hayalet Adam, sağ ayağını sol dizinin üzerine bırakıp düşünceli bir şekilde karşısındaki şömineye bakıyordu. Geldiğimi fark etti bile. Çünkü korkudan çıkardığım o küçük sesi duymuş olsaydı çoktan dönüp bakması gerekiyordu. Susadığımı hissettiğimde mutfağa gitmek için arkamı döndüm fakat o an, arkamdan gelen sesi duyunca duraksamak zorunda kaldım.

“Konuşmamız gerekiyor.”

Yanıldığımı hissettim, beni fark etti. Kurumuş dudaklarımı yalayıp, “Ne hakkında?” diye sordum. Aslında az çok tahmin ediyordum.

“Gördüklerinle ilgili.” dedi.

Bedenimi tamamen ona çevirip gözlerimi kapattım. Bakışları hâlâ benimle buluşmadı. Buna rağmen ne yaptığımı görüyordu.

“Gördüklerimle ilgili konuşmak istemiyorum.” diye kestirip attım. İstemiyordum, o kadına, o anıya dair bir şeyleri hatırlamak istemiyordum artık. Daha doğrusu hatırlamaktan çok konuşmak istemiyordum. Tüm bu ikazlarıma rağmen inat etti.

“Ama konuşman gerek. Ne gördüğünü, ne duyduğunu bana söylemelisin.”

Daha fazla uzatmak istemediğim için, “Tamam.” deyip sustum. Kaskatı kesilen vücudumu harekete geçirmeden önce, “Önce bir bardak suya ihtiyacım var.” diyerek mutfağa doğru hızlı adımlarla ilerledim. Bardağa su doldururken, zihnimde gördüklerimi nasıl cümlelere dökeceğimle ilgili planlar yapıyordum. Sudan birkaç yudum aldıktan sonra tezgâhın üzerine bırakıp yeniden onun yanına

döndüm. Bıraktığım gibi beni beklerken karşısındaki uzun koltuğa doğru sakın adımlarla ilerledim.

Yüzü geçen günkü gibi şöminenin ışığında aydınlanıyor, yüzündeki çizgiler teker teker beliriyordu. Onun bu inanılmaz güzelliği karanlık odada bile saklı kalmıyordu. Bedeni tam tamına koltuğa yığıldı, keskin bakışlarını bir saniye bile bana çevirmedi.

Koltuğa oturdum. "Bana ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Neden kaçtın? Ninna'yı Yaşlı Kurt neden öldürdü? Gördüklerinin hepsini anlat." deyip sabırsızca bekledi.

"Asha ile küçük tartışma yaşadık. Ve ben onun kalbini kırdığım için daha fazla dayanamayıp köşkü terk ettim. Aklımda buradan kaçmak yoktu. Sadece olanlardan, gördüklerimden ve yaşadıklarımın uzaklaşmak istiyordum. Karşıdaki ormana saptığımda etrafa bakarak koşuyordum. Kaybolacağımı düşünmedim fakat nasıl olduysa artık dönüş yolunu bir türlü bulamıyordum. En sonunda ormanın bir yerinden ses duyduğumda oraya doğru yaklaşmaya başladım. Sonra..." deyip duraksadım. Konuştuğum süre boyunca ilk kez gözlerini üzerimden çekmedi, ağzımdan çıkan her kelimenin doğruluğunu tartıyordu.

Enery, "Sonra?" dedi, devam etmemi uyarır gibi.

"Onları gördüm. Yaşlı Kurt, Ninna'ya senin onu öğrendiğini bulmak için her yeri aradığını ve onun tehlike yarattığı için öldürülmesi gerektiğini söyledi. Ninna ise ona çok yalvardı. Hatasını düzelteceğini, ona şans vermesini istedi."

"Ne hatası?" deyip elindeki içecek bardağını sehpaye bıraktı. Koltukta bana doğru eğildiğinde istemsizce bedenim kasıldı.

Sustuğumu görüp sorusunu tekrarladı. Gözlerimi kapatıp, "Beni öldüremediği için hata yapmış." dedim. Enery'nin bedeni git gide gerilirken yumruğunu sıktı.

"Seni en başından beri sevmemişti."

Onu onayladım.

"Evet, ama kendimi onun tarafından hiçbir zaman tehlikede hissetmedim.

Enery'nin keskin bakışları yüzümü taradığında bakışlarımı kaçırmak yerine yüzüne sabitledim.

"En sonunda Yaşlı Kurt onu soyup, ateşe verdi." dedim. Bir an duraksadım ve devam ettim. "Biliyor musun, bundan zevk aldı. Bir kadının yanmasından, onu soyup ateşe vermekten zevk aldı. Ya, ben anlamıyorum. Burada da mı kadın olmak zor? Neden her yerde canımız bu kadar acımalı? İllaki bir şeylerin bedelini ödemek mi zorundayız? İyi de ne zaman kadar? Ne zamana kadar öleceğiz, ne zamana kadar hep birileri tarafından yaralanacağız?"

Sıkıntıyla nefes aldım. "Yaşlı Kurt, hayatımda gördüğüm en mi-desiz kişi. Biri bunu nasıl yapar? Yani, yani insan olmasanız bile vicdanınız olmalı. Birine karşı acıma duygusu beslemelisiniz!" deyip hızlıca ayağa kalktım.

Ellerim saçlarımın arasına doğru giderken gözlerimi kapattım. Düşündükçe sinirlerim bozuluyordu. Her aklıma o görüntüler geldiğinde delirecekmişim gibi hissediyordum. Bir türlü kabul edemiyordum. Asha ilk geldiğim gün bana Enery'nin vicdanlı biri olduğunu söyledi. Eğer o öyleyse diğer ruhlar da hatta cesetler de öyle olmalılar.

"Kahretsin!" deyip ayağımla sehpaye tekme attım. Ardından ona hızlıca dönüp, "Bir kadını mahvetti! Ne kadar kötü biri olsa da bunu yapmaması gerekiyordu. Anlıyor musun? Hani sen bu evrenin efendisiydin? Hani nerede vicdanlı yönün?" diye bağırıp önünde durdum. O oturduğu için boyum ondan uzundu. Yukarıdan aşağıya doğru gözlerinin en derinine bakıp beni yıkan cümleleri bağırarak yüzüne doğru savurdum.

Tüm bu haykırışlarım sanki gereksizdi, çünkü o gözleriyle ruhumu darmadağın ederken bana sakın bir şekilde, "Seni gördü mü?" diye sordu.

Yıkılmış ifademi anında silerek, "Bilmiyorum. O kadar hızlı koşuyordum ki beni görmesi ve yakalaması imkânsızdı." dedim kendimden emin bir tonla. Buraya geldiğim andan itibaren yaptığı şeye devam etti, susup kendi düşüncelerini dinledi.

İçimdeki o durmak bilmeyen hırsla, "Bu gece Yaşlı Kurt'a karşı gelmedin, Enery. Sonraki günlerde benim de öyle yakılmama ses çıkartmayacaksın. Lanet olsun senin yüzünde bu evrende geberip gideceğim!" deyip omzuna vurmak için elimi kaldırdım ki bileğimden yakaladığı gibi beni kendisine çekti. Kucağına doğru düşen vücudum onun bedeniyle temas ettiğinde gözlerimi kırptım. Onun soğukluğu bazen alev almaya başlayan düşüncelerimi koynumdan çekip bilmediğim bir alana fırlatıyordu.

"Sakin ol çocuk, her şey yoluna girecek. Ama ondan önce şu lanet sinirinin üstesinden gel."

Beni sıkıca sarmaladı. Kucağından kalkmak için çırpındım fakat izin vermeyip belimi sıkıca kavradı. Bu kez yüzüne çok yakındım. Âdeta nefeslerimiz birbirine karıştı. Onun soğuk nefesleri sıcak nefeslerimle bütünleşirken gözlerimin ta en derinine bakıp keskin sesle, "Ben her şeyi biliyorum, lanetli. O zaten bunu bildiğim için yaptı. Artık şu lanet olasıca sinirlerine hâkim ol ve beni dinle." dedi.

Onun gerçekleri bilip bilmemesi bir anlam ifade etmiyordu. Kendi kulaklarımla tehlikede olduğumu duyup her an bir tuzakla buraya sonsuza dek hapsolacak korkusuyla nefes almaz hâle geldim.

Ben, "Sakin olamam!" diye bağırdım bir kez daha. Ardından kaşlarımı çatıp, "Bana sakın olmamı söyleyip durma artık. Söylesene, kapımda beni bekleyen ölüm varken nasıl sakın olurum?" deyip omzundan itekledim. Etkilenmiş benzemiyordu fakat bu kez o da bana karşı sesini yükseltip, "Bağırma bana." dedi.

Gözüm sinirden ve hırstan kör olmuş gibiydi. Onun beni uyarması umurumda değildi. Özellikle sinirli bir yapısına tezat şu an çok sakın olmasını da bir şekilde garipse miyordum.

"Sana, beni öldüreceğini söylüyorum! Kendin de gördün. O uçurumda almak istediği kişi bendim." deyip üzerinde debelenmeye başladım. Sinir krizi geçirdiğimi biliyordum, kucağında saniye bile olsa rahat durmuyordum. Saçlarım onun sakallarına takılı kalıyor, aldığı nefeslerle göğsü inip kalkıyordu.

"Bırak beni!" diye bağırp göğsünden iteledim.

"Seni öldürmeyecek. Burada, yanında ben varken kimse sana dokunmayacak, lanetli."

Yüzümde acı gülümseme belirdi.

"Dikkat edersen şu an boğazımda bir yara var."

Bu cümlemin altındaki aşağılanmayı hissetmiş olmalı ki belimden sıkıca kavrayıp dişleri arasından, "Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu sesini yükseltirken.

Onun gibi ben de sesimi yükseltip, "Korkmuyorum sadece o yaşlı cesedin hak ettiği cezayı çekmesini istiyorum!" diye çıktım. Onun gibi birinin benim sonumu getirmesine dayanamazdım.

"Sana bir şey olmayacağını ne zaman anlayacaksın, çocuk? Ne zaman kendini burada özgür hissedeceksin?"

Odağını kaybeden gözlerim onun korkunç güzelliği olan yüzünde takılı kaldı. Yüzüne yaklaşıp, "Buradan gittiğim zaman kendimi özgür hissedeceğim!" deyip bakışlarımı ondan çektim.

Şu an bana en iyi gelen şey buradan gittiğim anı düşünmekti. Oysa bilmem gerekirdi, her şeyin düşüncelerde olduğu gibi güzel olmadığını. Burnunu saçlarımın içine daldırıp derin nefesler aldı. Sanki kokumda can buluyordu.

"Oysa sahip olduğun ruhta hiçbir zaman özgür olmadığını çok iyi biliyorum."

Yine de ona teslim olmadım.

"Herkes biraz kendi ruhuna mahkûmdur. Ve bazen de birine..."

Burnunu saçlarımdan çekmeden başını boynuma yasladı. Onun dokunuşlarından bir şeyler hissetmiyordum, ne bir hoşlantı ne de başka bir şey.

"Burada olma sebebini biliyorsun değil mi?"

Tenlerimizin birleşmesi, mühürlenmemiz gerekiyordu. Oysa bunu Asha'nın ve Kızıl Kuyu cesetlerinin söylemesinin ardından onun ima etmesi, bedenimde her an fitillenmek için yanıp tutuşan ateşi tetikledi.

Feri sönmüş gözlerim şöminenin sıcaklığında erirken, "Biliyorum." dedim kısık sesle. Bu durumdan utanmıyordum ama yine konuşmak istediğimden emin değildim. Elleri çıplak kollarımda gezindi, parmak uçlarıma dokunduğunda duraksadı. Sanki avuçlarımdaki mum kırıntılarını ve kan kokusunu o da almış gibiydi. Oysa size onun da parmaklarının en az benimki kadar kirli olduğuna yemin edebilirim.

"Kendini hazır hissetmelisin."

Sesindeki beni etkileyen tın bedenimin üzerine yayılmış gibiydi. Ninna'nın ve Yaşlı Kurt'un adi planlarını unuttum âdeta.

"Ben korkuyorum." dedim ilk kez içten gelen duyguyla. Anında, "Biliyorum." dedi. Oysa bunu bildiğini hiç tahmin etmedim. O, her şeyi bilirdi fakat benliğimi bildiği tamamen aklımdan çıktı. Üstelik burada yaşamaktan korkmayan ben onun bana dokunmasından korkuyordum.

"Bilmediğin bir şey yok mu?"

Dudaklarım mutluluktan olmasa bile küçük bir kıpırtıyla yukarı doğru kıvrıldı. Zihnimdeki tüm soruları şimdilik saklı tutarak ondan gelecek tepkiyi bekledim.

"Bana âşık olup olmayacağını bilmiyorum." dediğinde gülümsemem dudaklarımın kenarından intihar etti. İstemsizce bedenim kasıldığında onun elleri de parmaklarımın üzerinde hareket etmeyi kesti. Ben ise anında, "O duyguyu hissedecek misin peki?" diye sordum. Dişlerim sanki karnıma saplandı bu soruyu sorunca.

Burnundan soluyordu. Alnını başıma yasladı.

"Sana karşı içimde bir nefret var."

O böyle bunu basitçe söyleyip gerisini düşünmedi. Lâkin benim canım acıyor, aldığım her nefes ciğerlerime batıyordu. Beni sevmeye bilirdi ama nefret etmesi de gerekmiyordu. Omuzlarımı dikleştirip aniden kucağından kalktım.

Bu hareketimden dolayı kaşları çatılsa da bir şey demeden yüzüme bakmayı sürdürdü. "Hayalet Adam, bana karşı hissettiğin her duyguyu sana karşı hissediyorum. Üstelik nefret ettiğin kadar da senden nefret ediyorum ama yine de emin ol ki sana âşık olmadım ve olmayacağım da..." deyip yüzüne doğru eğildim. O an saçlarım ikimizin arasındaki boşlukta savruldu.

İkimiz de pürdikkat birbirimizi izliyorduk, bu bizim kaderimizdi. Lanetimiz bizi bir araya getirmiş olsa da o gereksiz duygular bir şekilde bizi mahvetti. Oysa içimdeki o canavar, buna inanmamamı haykırıyordu. Çenemi dikleştirerek en başından merak ettiğim soruyu sordum.

"Neden nefret ediyorsun benden?"

O ifadesiz bakışları yine aynı şekilde bana bakıyordu. Bu bakışları nasıl değiştirebilirdim? Nasıl o harelerdeki nefreti yok edebilirdim?

"Çünkü sana muhtaç olmak beni mahvediyor. Seni öldürmemi isteyen sese kulak verdiğim zaman rahatlıyor, parmaklarım boynuna sarıldığında ise deliriyorum. Gözlerinden, bakışlarından, gülüşünden, saçlarının kokusundan nefret ediyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak dediği her cümleyi idrak etmeye çalıştım. Bu nefret miydi? Bu kadar ihtiraslı nefret olur muydu?

"İkimizi birleştiren bir lanet var ve kıldığımız zaman bana karşı hissettiğin tek duygu yine nefret mi olacak?"

İkimizin de merak ettiği soru aslında buydu. Cevabını bulmakta zorlansam dahi yine kendi kendime tekrarladım. Ne olacaktı? Bana karşı ne hissedecekti? Çoğumuzun zihninden sevgi sözcüğü geçse de öyle olamayacaktı, ben bu adamı artık tanıyordum. Onun ne kadar gözü kara olduğunu kendi şehrimde varlığını bana hissettirmesi ve gözünü kırpmadan uçurumda Diyar'a ait olan cesetleri öldürmesiyle anladım.

"Küçük bir çocuğa ihtiyacım olduğunu düşündükçe nefretim ve hırsum giderek kabarıyor. Ve kahretsin ki seni yaşatmaya çalışmakla, her geçen gün birini öldürüyorum. Bu hep böyle de devam edecek."

Yutkundu. O sırada âdem elması yukarı, ardından aşağı doğru usulca hareket etti.

"Yaşlı Kurt'un hükümranlığı bile senin gelişinle sona ermeye başladı. Sıradan biri olmadığını o gece Bella'nın çığlıklarını duymazdan geldiğinde, delik deşik olmana rağmen hastane odasından kendi başına çıktığında anladım."

Bella'yı hatırlatmasının benim için anlamı yoktu.

Nefesini yüzüme doğru üfleyip dudaklarıma doğru yaklaştı. O sırada yanaklarımdan boynuma doğru hareket eden soğuk karıncalanmaları hissediyordum. Sandığımdan daha çok nefret ediyordu

benden. Yine de yaşadığım her şeyin beni ne kadar güçlendirdiğini bilmesi, ayriyeten söylemesi bir şekilde daha güçlü hissettirdi.

"Onun için lanetli, sen çok tehlikeli bir kadınsın!" deyip çenemin altına dudaklarını bastırdı. Ondan gelen ferah koku aklımı başımdan almaya başladı. Kokusunu solumak bu çaresiz nefeslerime çare oluyordu. Giderek nefes darlığında yok oluyordu.

"Tehlikeli değilim."

Dudakları alayla yukarı doğru kıvrıldı.

"Beni yolumdan edecek kadar tehlikelisin."

Başımı omzuma yaslayıp yüzüne baktım.

"O zaman bu durumdan korktuğunu itiraf etmelisin. Sen benden korkuyorsun efendi!"

Dudağını dişleyip yüzüme dökülen saçları geri itti.

"Senden korkmuyorum, sadece düşüncelerine güvenmiyorum. O beyninin içinde neler dönüp dolaşıyor bilmiyorum ama kesinlikle hepsinin tehlikeli düşünceler olduğuna ant içebilirim."

Omuz silktim.

"Düşüncelerim vahşetten oluşuyor. O vahşete inan bana, bulaşmak istemezsin."

"Vahşet dediğin şey, senin ruhunu oluşturuyor."

"O zaman ruhum da bir vahşetten ibaret. Ama yine de düşüncelerimi değiştirebilirim."

Başını salladı.

"İşte bundan bahsediyorum. Tehlikeli kadınsın ve bunun farkında değilsin. İşte farkında olmaman en büyük tehlike. Düşüncelerin ise değişmez, onlara kurşun dahi işlemez."

Gözlerimi devirip, "Beni fazla abartmıyor musun?" dedim.

Başını iki yana salladı.

"Sınırları bilmemek ve farkında olmamak kötü bir şey, lanetli. Sen ise kesinlikle onlar hakkında en ufak bir düşünceye bile sahip değilsin. Abartmıyorum, gerçekleri söylüyorum."

"Ben nerede duracağımı biliyorum!"

O an dişlerimi birbirine bastırdım. Elini çeneme koydu ve sıkı-tığım çenemi serbest bıraktım.

"Sen sınırlarını, nerede duracağını bilmeyen ve her zaman ateşle oynayan bir çocuk olacaksın."

Şöminenin ışığında parlayan gözlerine baktım. Bana dokundu-ğu gibi onun da sivri çenesine dokunmak istedim, ellerimi yumruk yaptım, bu yasaktı.

Kısık sesimle, "O zaman bu lanetli kadının ateşinde yanmaya hazır ol, Hayalet Adam!" deyip mesafesi azalmış yüzümü ondan tamamen uzaklaştırdım. Onun, özellikle tüm Diyar'ın da benimle birlikte yanacağını tahmin ediyordu. Bu kadar endişe kesinlikle bu-nun içindi.

"Senin için her zaman hazırım. Ama sen de benim için ateşini söndürmeye hazırlıklı ol, lanetli."

Bu adamla çok işim vardı ve eğlenmekten çok birbirimizin külle-rini etrafa savuracaktık.

Sonuçta bu durum, kesinlikle buz gibi okyanusa düşen ateş parçası-nın çevresini yakmasına benzeyecekti.

Enery ile konuşmamızdan sonra hemen odama gittim. Orada durursam eğer durumlar gitmemesi gereken yere gidecekti. Derin nefesleri içime çektim ve o sırada odanın kapısı sertçe açılıp içeriye biri aceleyle girdi. Yerimde hafifçe sıçrayıp gelene baktım.

Asha, "Uyumuyordun, değil mi?" deyip yatağa oturduğunda yüzünde muzip bir ifade belirdi. Onun bu hâline istemsizce kaşlarım çatılırken üzerindeki kıyafeleri süzdüm. Oldukça güzel görünüyordu. O deri şortlarından ve büstiyerinden giymişti. Saçları bu kez dalgalıydı. Bal renginde gözleri ise her zamanki gibi ıslıl ıslıl parlıyordu. Septumu bu kez kırmızı renkteydi; dudaklarına da aynı renkte ruj sürmüştü. Ben ise tamamen dağılmış vaziyetteydim; üzerimde buruşmuş tişört, tayt, saçlarım ise doğal buruklar hâlindeydi.

"Hayır." deyip gözlerimi kapattım. "İyi misin?" diye sormasına karşın yüzüme yerleştirdiğim zoraki gülümsemeyle birlikte uykulu sesle, "Gibi gibi." dedim.

Asha, boğazını temizleyip, "Bak dün geceyle ilgili konuşmak istemiyorum fakat ne zaman anlatmak istersen ben burada dinlemeye hazırım." dedim.

Gülümseyip, "Biliyorum." dedim.

"Pekâlâ, o zaman kalk, gidiyoruz."

Tek gözümü açıp ona bakarak, "Nereye?" diye sordum anında.

"Bak tatlım, öylece yatarak kışını büyütmene izin vermeyeceğim. Tamam mı?"

Omzumu silkip, "Benim keyfim yerinde. Kendin git." dedim.

Asha gözlerini bir an üzerimden çekerek yatağını kontrol etti. Aradığını bulmuş olmalı ki aniden yatağın üzerindeki yastığı yakaladığı gibi bana fırlattı.

"Bu ne şimdi?" diye şaşkınla sordum. Omzunu silkerek, umursamaz tavırla, "O güzel vücudunu kaldırman için ültimatom!" diyerek bir kez daha yastığı yüzüme fırlattı.

Uykulu sesle, "Asha, dostum, kaçınıyorsun ama sen." deyip mahmur gözlerle bir süre onu izledim. Giydiği kıyafetleri düzelterip ayağa kalktığı anda gideceğini sandım fakat o aniden üzerime atlayıp

başımın altındaki yastığı çekti. O sırada saçları yüzüme dağıldı, görüş alanım tamamen kapandı.

Asha, "Haydi, kaşısına beni." deyip bana izin vermeden bir kez daha yastığı yüzüme geçirdi. O an içimdeki o haylaz Anaida dışarı çıkmak istercesine beni dürttü. Asha, bir kez daha yastığı fırlatmak istediğinde onu engelleyip, "Memnuniyetle." dedim. Hiç beklemeden aynı şekilde karşılık verdiğim anda artık ikimizde yatağın üzerine çıktık. O, kendi enerjisiyle etrafıma gülücükler saçıyor, ben ise bu eğlenceli dakikaların keyfini çıkarıyordum. Ta ki Asha ayağıma çelme takıp beni yatağın üzerine düşürene kadar... Bu hâlime kahkaha atarak ellerini karnıma uzatacağı ki, "Bak, ben gıdıklanmaktan nefret ederim!" deyip ondan önce davrandım. Aniden kalkmamdan olsa gerek ki Asha birkaç saniye yüzüme bakmış, ardından şaşırmasına izin vermeden koluna dişlerimi geçirdim.

"Anai, var ya! Sen bittin kızım!"

Onun gülüşlerine karışan sahte çılgınlıklarına aldırmadım. Ben de onun gibi gülüp, "Umarım kaşıntın bitti." dedim, bir kez daha dişlerimi koluna geçirirken.

Az önceki hâinden eser kalmadı, dağılmış saçlarını düzelterip bana ölümcül bakışlar attı.

"Enery'nin seni bir güzel dişlemesini söyleyeceğim." dedi. Yüzünü bana uzatarak, "Bittin kızım sen. Her tarafını mosmor ettireceğim. Görürsün!" diye söylenmiş olmasına rağmen ben onun dediklerini ciddiye aldım. Acaba yaptırır mıydı? Asha kesinlikle manyağın tekiydi!

Birkaç saniye yüzümdeki şok ifadeyi seyredip elleriyle ağzını kapattı. Ben onu ciddiye alırken o, bu ciddiyete yaklaşmadı bile.

"Anai, kızım ne düşünüyorsun o aklınla? Şaka yapmıştım sadece. Kız dondu resmen."

Bu şaşkın hâlim onu daha fazla eğlendirmiş olmalı ki kolundaki diş izlerini unutup gür bir kahkaha attı. Onun aksine ben bu duruma hiç eğlenmedim. Ne yani şaka mı yapıyordu? Hayır, tabii ki onun dediklerini yapmasını istemiyordum ama sonuçta birkaç dakikalığına bile olsa ödümü kopardı.

Omzuna sert olmayan yumruk geçirdim. "Çok pisliksin sen." diye söyleyip bir süre daha şaşkınlığım ile dalga geçti. Daha fazla duymak istemediğim için onu durdurarak nereye gideceğimizi sordum.

"Kampa gideceğiz."

Üzerindeki kırıışmış kıyafetleri düzeltti.

İster istemez moralim bozulduğunda, "Niye?" diye sormadan kendimi alıkoyamadım.

"Geçen gün benden daha nelere tanıklık edeceğini sordun ya?" deyip yüzüme kırılğan bir şekilde baktı. Duraksadım ve cevap vermesini bekledim.

"İşte onlara şahit olmamak için ihtiyacımız olan tek yere gideceğiz. Başka da bir itiraz duymak istemiyorum."

Onun keskin sesine rağmen bakışlarımı kaçırdım. O çok zor biriydi. Enery'nin neden onunla başa çıkamadığını şimdi daha iyi anladım. Beni dinlemiyordu bile. Onun başımıza bir şekilde iş açacağından emindim ama bu durum kesinlikle umurunda değildi.

Onaylamaz bir şekilde, "Enery kafamızın etini yiyecek, haberin olsun." dedim. Saçlarının düzelterek bana baktı.

"O zaten hep böyle. Bir şey yapmama izin vermiyor ki!"

Dudaklarımdan, "Acaba neden?" diye bir soru çıktı.

Omuz silkip, "Ben eğitim kampını seviyorum; benim için savaşmak bir tutku." dedi.

Aslında Enery'nin dedikleri şeyler aklıma takıldı. Sahi, Asha neden oraya bu kadar bağımlıydı?

"Asha, güney kampına gitmekte neden bu kadar ısrarcısın?"

Yüzündeki o huzurlu ifade anında bozuldu. İlk önce gözlerini kaçırıp ardından sertçe yutkunarak bana baktı.

Omuz silkmeden hemen önce, "Bilmem." dedi. Aslında çok fazla şey biliyordu.

Kendimi toparlayarak, "Pekâlâ, anlatmak istemiyorsun, anlıyorum ama kendini tehlikeye atmayı bırakmalısın. Yani baksana orası güvenli değil, neden bilerek ölüme gidiyorsun ki?" diye sordum.

Dudaklarını yalayarak septumuna dokundu. Bu onda bir huydu.

"Hayır, anlatmak istemediğimden değil. Ben seni çok seviyorum ve senden bir şey saklamak istemiyorum. Açıkçası hiçbir zaman bunu düşünmedim, gitmek istediğim için gidiyorum. Ama belirli bir sebep ararsak eğer, kaçmak istediğimi söylemem daha doğru olur."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Neden kaçmak istiyorsun ki?" diye sordum.

Güldü. "Çok basit; her şeyden. Enery'den, ruhlardan, bu Diyar'dan..." dedi.

"Aslında en çok da ondan." deyip sustum. Bakışlarını kaçırarak ellerini önünde birleştirdi. Gözleri doldu.

"Şu ana kadar ona koştum, onun için çabaladım. Annem, Enery'nin babasıyla kendine bir hayat kuracağını söylediğinde benim için her şey bitti. Ben bencil bir ruh değilim, Enery'nin hayatını daha fazla önemserim. Ve bu konuya değinmek istemiyorum ama değil yerindeyse annem Enery'nin hayatını zora soktu. Onun utancı yüzünden kendime gelemedim, geldiğim anda aklımda sadece Ryan vardı. Fakat görüyorsun ki onun aklımda ve kalbimde olması bir işe yaramıyor. Benim için en iyisi buradan gitmek. Geride kalan her bir hatıramı silmek istiyorum."

"Asha." deyip duraksadım. "Bu iyi bir şey değil. Sen ölüme gidiyorsun. Üstelik bir şekilde beni de buna mecbur ediyorsun."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Ellerini hayır anlamında sallayarak, "Sen güney kampına gitmeyeceksin; çünkü bunu istemiyorsun. Burada kalıp kendi kaosunun farkına varmalı, onu düzgün şekilde kullanmalı ve kendini korumayı öğrenmelisin. Fakat ben gönüllüyüm, Enery bana karşı koysa da ben defolup gideceğim. Hem başarılı olacağım hem de..." dedi.

Sustu ama ben ne demek istediğini anladım.

"Sana engel olamayız yani?"

Omuz silkip gülümsemeye çalıştı.

"Üzgünüm, tatlım. Ben hayatımdan ve yaptıklarımdan memnunuzum. Şimdiyse o yataktan kalkacak ve benimle birlikte kaosunun ayağını kaydıracaksın."

Konuyu değiştirmeye çalıştı ama ben bu numaları yemezdim.

"Asha, ben ciddiyim. Oraya gitmeni istemiyorum. Ve engel de olacağım."

Sırıtarak, "Biliyor musun giderek Efendi'ye benziyorsun." dedi.

Asha'yı "Aklın yolu bir çünkü. Hep tehlike peşindesin!" diye onu azarlayacaktım ki beni kâle almadan dışarı çıkmak için yürümeye başladı.

"Bak, benden söylemesi; bir müddet sonra o tehlike peşinde sen de koşacaksın." Bana döndü, sır verirmişçesine, "Bünyen talep edecek!" deyip üzerimi değiştirmek için beni yalnız bıraktı. Aslında düşüncelerle yalnız bıraktı desem daha doğru olurdu.

Uzun yolların adından en sonunda eğitim kampına vardık. Geçen sefer yaptıkları gibi bacak kaslarımızı kontrol edip içeri öyle bıraktılar. Etrafa kısaca baktığımda her şeyin yerli yerinde olduğunu gördüm; sanki bir tek ben o cesedi hatırlıyor gibiydim. Herkes hayatına kaldığı yerden devam ediyordu, ki hep böyle olurdu. Sen bir zamanda takılı kalırsın, zaman ise seni umursamadan akıp giderdi.

Mızraklarla çalışan topluluğu gösterip, "Bugün mızrak atışlarını öğrenmen gerekiyor." dedi Asha.

Görmese bile başımı salladım.

"Ardından tabanca, ok ve bir sürü atış eğitimleri alacaksın. Ayrıca bugünden itibaren demir giysiler giymen gerekecek. Ölçülerini çıkışta görevliye söyleriz."

Sorgulayıcı bakışlarımı görüp açıklama gereği duydu. "Burada eğitimler gerçek. Mızrakla, tabancayla eğitim aldığın sırada yaralanabilirsin. Sana garip gelecek ama bu kamp, hayatı bana öğrettiği gibi sana da öğretecek, Anai." deyip ağaçlık alanı gözleriyle süzdü. "Ardından ağaç tırmanışları da yapmamız gerekiyor. Sana ormanın derinliğinde yaşayan o hayvanlardan bahsettim galiba. Bazen onlardan korunman için ağaçlar çok yardımcı oluyor."

Eğitim aldığı sırada gözlerindeki parıltıyı görmemek mümkün değildi. Sonuçta buraya gelmem için neden bu kadar ısrarcı olduğu şimdi daha iyi anlaşıyordu. Güney kampına gitmek için elinden geleni yapacağı belliydi.

Asha gittikten sonra bana gösterdiği alana gitmek için adım atacağım sırada kulağımın dibinde yankılanan yabancı sesle irkildim. Şaşkınlıktan elim kalbime gittiğinde arkamdaki kişi "Korkuttum mu?" diye sordu.

Benden birkaç santim uzun olan sarışın adama baktığımda onun da beni süzdüğünü gördüm. Dudağının kenarı yukarı doğru kıvrıldığında kısık sesle, "Sen kimsin?" diye sordum.

Elini uzatarak, "Ben Ethen, mızrak eğitimcisi." dedi yumuşak ses tonuyla.

Samimiyetsiz bir gülümsemeyle uzattığı eline karşılık verdim, "Ben de Anaıda." diyerek.

Tokalaştıktan sonra, "Gelmeden önce zaten haberini aldım, Anaıda. Efendinin gelinini duymayan kalmadı. Ve ayrıca bu kampa geldiğin için çok sevindim. Çünkü burada başına geleceklerden genellikle haberin olmuyor ve bir şekilde kendini savunman gerekiyor. Başarılı olursan eğer güney eğitim kampında eğitimini devam ettirmeni sağlarım. Biliyorsundur, buradaki şartlarla oradaki şartlar aynı değildi. Orada daha başarılı savaşçılar var. Seni de onların içinde görmekten memnun olurum." deyip eliyle yolu gösterdi.

Birkaç dakika yürüdükten sonra mızrakların olduğu kısma geldik. Bu sırada gözlerim Asha'yı arasa da bulamadı. Ethen, ne yapıp ne yapmamamla ilgili beni bilgilendirirken bir türlü dikkatimi ona veremiyordum. Çoktan beynimi birkaç soru istila etti.

Koluma değen soğuk tenle irkilirken Ethen'in sesi bana çok uzaklardan geldi.

"Anaıda, sen iyi misin?"

Odaksız bakışlarımı büyük alandan çektim. "İyiyim." diyerek onu bu yalana inandırmaya çalıştım.

"Pekâlâ, o zaman başlayalım."

Uzun kutunun içindeki mızraktan bir tanesini alıp yanıma geldi. O sırada benim bakışlarım kamptaki ruhlardaydı. Çoğu kişi işine odaklıydı ve gittikçe alan kalabalıklaşmaya başladı. Asha, yine ortalıktan kayboldu. Tanrı aşkına her seferinde bu kız nereye kayboluyordu?

Ethen, elindeki mızrağı bana göstererek konuşmaya başladı. "Gördüğün uzun kısım, tahtadan yapılmış gövdesi oluyor. Ucundaki sivrilmiş sert uç bu metal, taş, kemik de olabilir ancak en sık görülen mızrak tacı, bıçak şeklindedir." diyerek tacı bana doğru uzattı.

Fazla keskin görünüyordu. Dokunmak için elimi uzattığımda, "Dokunma, çok keskindir. Üstelik yanında demir kıyafetlerin ve atış eldivenlerin yok. Daha yeni olduğun için birkaç atışta avuçlarında yanmalar başlayacak ve devam edemeyeceksin. Bunun için şimdilik sadece gerekli olan kısımları öğrenmen yeter." deyip mızrağı elimden aldı. Derin nefes alıp önüme geçti.

"Mızrak, kargı ve teber gibi silahların atası nitelendiriliyor. Normal atışlarımızı on beş metre uzaklıkta yapacağız. Ve hedefimiz ise ortadaki odun parçası."

Yanıma doğru gelince, "Dikkatlice izle." dedi.

Dediği gibi dağılan dikkatimi toplayarak ona baktım. İlk önce mızrağın gövdesinden yakaladı ve tek gözünü kısarak belirli bir noktaya baktı.

Ethen, "Öncelikle hedefine odaklanman gerekiyor. Ardından tüm gücü avuçlarının içinde toplayarak derin nefes al." deyip başını çevirmeden gözlerime baktı. Nedensizce bu bakışlarını sevmedim. Sanki onun hedefi bendim.

Başını çevirerek son kez hedefine baktı ve mızrağı odun parçasına doğru fırlattı. Aniden oduna saplanan mızrağın sesiyle, "Tam isabet." dedim.

Hafifçe gülümsedi.

"Asıl önemli olan hedefinin uzaklığı değil, hızlı ve güçlü atman. Gücüne inandığın an mızrağı fırlat ve neticeyi elde et."

Başımı usulca salladım. Zaten hayat da böyleydi. Belirli bir hedeflerimiz olurdu ve o hedeflere tam isabet etmek için hızlı ve güçlü

kararlar almamız gerekirdi. Bazen hedeflerimizin doğru ve güçlü olduğunu düşünürdük fakat asıl güç, hızlı olmaktı. Sen fark etmesen de bir gün o hedeflerine ulaşmak için şans kapını çalıyor ve yapman gereken tek şey, çalan kapıyı sonuna kadar açmaktı.

Sıra bana geldiğinde birkaç atışlar yaptım fakat sizlere dediğim gibi bir türlü isabet ettiremedim. Bu süre zarfında Ethen arkama geçip mızrağı elimde doğru atış için yerleştirdi. Bu yakınlığı pek hoşuma gitmese de ses etmedim. Sonuçta o bir eğitimciydi.

Derin nefes alıp elimdeki mızrağı bırakacaktım ki, "Hemen pes edemezsin. Bu atışlar kolay değildir, izin ver yardımcı olayım." dedi yumuşak sesle.

Tüm bunlar bana gerekli olmasaydı kesinlikle buna katlanmazdım ama yine de başımı salladım. Dirseklerimi kırarak mızrağı avuçlarımın içinde dengede tutturdu. "Parmak uçlarında iki üç kez hareket ettir ve gücünü topladığın an atışını yap. Haydi." deyip elini omzuma koydu. Bakışlarım anında oraya kaydı.

Dediği gibi yaparak atışımı yaptım ve pek isabet olmasa bile mızrak, odun parçasının sol üst köşesine ilişti. Ethen, geniş gülümsemeyle bana bakarak, "Aferin, bak isteyince oluyormuş." dedi.

Ardından elini bana uzatarak ona beşlik çakmamı istedi fakat ona karşılık vermeden hemen önce zoraki tebessüm ederken, onun yüzündeki gülüş yavaşça solmaya başladı. Gözleri bir noktada kalınca istemsizce benim de bakışlarım o noktaya hızlıca odaklandı. O an karşılaştığım nokta, sınırdan dolayı griye dönen harelerdi. İnanın bana, Hayalet Adam hiç mi hiç iyi bakmıyordu.

Gözleri avını avlamak için sabırsızlanıyordu. Ağzımı birkaç kez açıp kapattıktan sonra, "Enery." diye fısıldadım.

Ne yapacağımı bilmediğim için ona doğru yürümeye başladım. İlk önce gözleri beni baştan aşağı süzüp ardından arkamdaki ruhta sabitlendi. Bu sırada çenesi giderek kasılıyor, böylece yumrukları

sıklaşıyordu. Etrafa baktığımda herkesin kendi işine odaklandığını, Enery'nin buradaki varlığından bile haberleri olmadığını farkına vardım. Enery'nin hemen arkasında ise Lous ve Ryan vardı.

Ryan'ın gözleri etrafı kolaçan ettiği sırada aradığını bulmamış olmalı ki aniden bizim bulunduğumuz kısma şaşkınlıkla baktı. Enery gibi onun da gözlerinde Ethen'e karşı nefret belirdi. Ne oluyordu? Neden bir anda hepsi ona karşı düşman kesildiler?

Hayalet Adam, kaba adımlarla bize yaklaştığında, Ethen'in bedeninde yayılan gerginlikle rahatsızca yerimde kıpırdandım. İçimdeki canavarlar çoktan çok kötü şeyler olacağını söylüyorlardı.

Ethen, "Efendim, hoş geldiniz." deyip, önünde küçük hareketle eğildiğinde, Enery'nin ne tepki vereceğine odaklandı. Yüzündeki kaslar giderek gerginleşti, dişlerini birbirine bastırıldığını sivrilen çenesinden anladım.

Enery, Ethen'in aksine, "Senin ne işin var burada?" diye, kabaca sordu dişlerinin arasından. Ben ise sadece olan biteni izliyordum.

"Biliyorsunuz, güney kampta eğitim sürem doldu ve geri dönmeliydim."

Enery, iri cüssesiyle yanımdan geçerken bir an duraksayıp yüzüme baktı. Ardından sanki kokumu solumak istercesine birkaç derin nefes aldı. O anda kaşları da çatıldı. Ne olduğu ile ilgili pek bir fikrim olmasa dayine hoşuna gitmeyecek durumlar olduğu belliydi.

İçimde baş gösteren bu aptal düşünceleri defedip Lous ve Ryan'ın yanına doğru ilerledim. Yanlarına vardığımda Ryan kolumdan tutup, "Sana dokundu mu?" dediğinde ne söylemek istediğini anlamadığım için, "Neden bahsediyorsun?" deyip kolumu elinden kurtardım.

Ryan keyifli şekilde, "Eğer o şerefsiz sana karşı yanlış hareket ettiyse bu kez işi bitti demektir." dedi sırtarak.

Şaşkınlığımı gizlemeden, "O nedenmiş?" diye sordum. Üstelik neden bunu keyifli bir şeymiş gibi anlatıyordu? Bu kez sorumun cevabını bana Lous verdi.

Düşünceli şekilde kolunu omzuma koydu.

"Bak dünyalı, Enery Diyar'ında kadınların izni olmadan birinin onlara dokunulmasına izin vermez. Üstelik o izni kendisi için değerli olan biri vermediyse, işte o zaman burayı yakıp yıkar. Bu ruhsenden önce Asha'ya eğitim adıyla dokundu ve bunu Enery'nin gözleri önünde yaptı. Tabii Ryan'ı tutmasaydık o ruhu öldürecekti ama Enery, ceza olarak bir süreliğine Diyar'dan güney kampına sürgün etti. Şimdi ise senin kim olduğunu bilmesine rağmen yine aynı hatayı yaptı. Cidden o salak herif için üzülüyorum."

Şaşkınlıkla onlara baktım. "Şaka mı bu? O, sadece bana yardım ediyordu. Hem eğitmesi gere..." diye ifade ederken Lous cümlemi böldü ve, "Eğitim kampında aslında eğitimciler seni sadece yönlendiriyorlar. Kendin tüm zorlukların üzerinden gelmelisin." dedi. İnanamaz hâlde ona baktım. Bu farklı bir yaklaşımdı.

Aklıma gelen düşünceyle dudağımı ısırdım. Asha ve Ryan'ın ilk öpücüğüne sebep olan eğitimci buydu demek. Çatılmış kaşlarımla, "Şimdi n'olacak?" diye sordum Lous'a dönerek. "Ona zarar veremeyecek değil mi?"

Lous, "Pek ilgilendiğimi söyleyemeyeceğim. Çünkü büyük ihtimalle bu kez sürgün olacağı bir yer olmayacak." dedi.

Lous ve Ryan'a şaşkınlıkla baktım. Onlar gerçekten bu dediklerinde ciddiydiler. O an Ryan daha fazla sabredememiş olmalı ki, "Bu kız yine nereye kayboldu?" diye sesini yükseltti. "Anaida, Asha nerede biliyor musun?"

Ryan'ın endişe dolu yüzüne baktım. Başımı iki yana sallayıp, "Bilmiyorum. Zaten Ethen gelmeden hemen önce gitti. Onu aradım ama ben de bulamadım." deyip duraksadım. İşaret parmağımla

kampın en ücra köşesini göstererek, "O kısımlara baktın mı?" diye sordum.

Ryan, "Orada yok işte!" dedi saçlarını karıştırıp gözleriyle kamp alanını bir kez daha süzerek. Onun burayı sevdiğini biliyordum ama bir anda ortadan kaybolması hiç iyiye işaret değildi. Kafasına buyruk ve tehlikenin göbeğinde yaşayan biri için ortadan kaybolması doğaldı ama Ryan'ın sesindeki o farklı tını, istemsizce hepimizi endişelendirdi. Üstelik onunla konuşmamın üzerinden çok fazla geçmedi, böyle sorumsuz davranacağına inanmıyordum.

Lous, "Belki de dışarı çıkmıştır?" deyip Ryan'a yaklaştı.

"Kampın dışında olması imkânsız, etraf muhafızlarla kaynıyor. Hangi cehennemde şu kız?"

Alanın içine kayan bakışlarım sadece ağaçlar ve ruhlarla karşılaştı. Gizli odalar ya da geçitler yoktu. Kampın etrafı yüksek taş duvarlarla sarılıydı. Eskimiş birkaç kulübe vardı ama hepsinin kapısında kocaman kilitlerle takılıydı.

Enery, Ethen'le olan konuşmasına son vererek bize doğru, "Lous, ruhlara söyle Ethen'i her zamanki yere götürsünler!" diye bağırıp başıyla işaret etti.

Ryan'ın bir baş işareti ile ruhlar onlara doğru ilerlerken Ethen bunu fark etti. Enery'nin koluna dokunarak bir şeyler mırıldandı. Enery'yi durdurmam gerektiğinin farkındaydım ama en önemli konu benim için Asha'nın nereye kaybolmasıydı.

Enery yavaş ama bir o kadarda ürkütücü adımlarla yanıma yaklaşıp, beni birkaç adımda onların yanından uzaklaştırdı. Kolumu ondan kurtarmak istedim. "Senin kokundan haberdar olmalı." dediğinde irkildim.

Başımı iki yana sallayıp, "Delirmişsin sen! Ne kokusundan bahsediyorsun!" diyerek omzundan iteledim. Beni kollarının arasına

kilitleyip boynumu kokladı. Sanki her nefeste kendinden geçiyordu. Gözlerini kapatıp yüzüme doğru, "Kokunu duyması bile onu sana bağlıyor. Bana delirmişim gibi bakma, lanetli! Burada bunun ne anlama geldiğini bilemezsin. Bir insanın kokusu her zaman farklıdır. Her zaman... Bizden biri olmadığını sadece seni koklayarak bile anlamak mümkün." diye kendi kendine mırıldandı. Bir şey söylememe müsaade etmeden tüm düşüncelerini tekdüze sesle dudaklarıma, ruhuma doğru fısıldadı.

"Kokun şarap gibi; kokladıkça sarhoş, koklamadıkça deli olurum. Benim lanetim senin kokun, mührüm ise ruhun kadını. Bunu anlıyorsun değil mi?"

Başımı iki yana salladım, anlamadığımı belli edercesine. Oysa çok iyi anlıyordum, sadece bana bir tek bedensel olarak değil, ruhsal olarak da bağlandı.

"Ben sana ait değilim. Buradan gideceğim ve o gün sende bunun gelip geçici olduğunu anlayacaksın!"

Sesim sert ve aksi çıktı. O ise sadece pürdikkat yüzüme, arada sırada hararetle hareket eden dudaklarıma bakıyordu.

"Çok yanılıyorsun. Seni bir kere benimsedim ben, daha fazla da benden uzaklaşamazsın. İnkâr edemezsin. Zamanı geldiğinde sen de bunu hissedeceksin. Kaçarak uzaklaştığın bu ruh adama koşuyor olduğunu anlayacaksın. Gitsen bile bana mahkûm olduğundan her zaman haberdar olacaksın."

Kurumuş dudaklarını ıslatıp, "O süre zarfında bu kokunu da yalnızca ben solacağım. Nasıl dün gece kokunu hissettiysem, bugün de hissedeceğim, bundan sonra da..." diye şaşkınlık içinde kalmama sebep olan cümlelerini savurdu.

Boyu benden hayli uzun olmasına rağmen parmak uçlarımda ona doğru yükseldim. Ve söylediklerini teker teker beynime kazırken çoktan dudaklarım şaşkınlıktan açık kaldı.

"Hayır, ne olursa olsun hiç kimseye mahkûm olmayacağım."

Hayalet Adam, gelinini benimsemiş olsa bile ben bu adamı benimseyemezdim. Bana karşı bir tek nefret hisseden ruhun beni alaşağı eden sözlerine kanamazdım. Bundan ilave, ona karşı ben de aynı duyguları besliyordum.

Nefretin olduğu yerde aşkın tozu bile olmazdı.

Düşüncelerimin içinde savrulurken bedenim o rüzgârlarda tükenmeye başladı. Her dokunuştaki düşlerim, irkilen bedenimle kendine geliyordu. Tıpkı şu an kalbimin kırıklığı ve ona aynı anda eşlik eden Ryan'ın "Asha!" diye bağışının kalbimi teklettiği gibi.

O saniyeler, benim için uzun süre sayılacak zaman biçiminden ayrılırken Ryan'a baktım. Onun boğazındaki damarlar belirginleşti. Gözleri ise yerinden çıkacakmış gibi bir noktada odaklı kaldı. İkimizin bakışları usulca o kısıma kaydıığında tepkilerim Ryan'inkinden beter bir hâl aldı. Enery'nin dudaklarının arasından hırıltıya benzer, "Mercas!" diye bir ses çıktı. Ben ise karşımdaki o dehşet verici görüntüye bakıyordum.

O görüntüde Mercas ve onun kollarında kanlı bedene sahip olan Asha vardı.

Gördüklerim karşısında şaşkınlıktan neredeyse küçük dilimi yutarken Enery ellerini kolumdan çekip birkaç adım attı. Suratında her zamanki gibi yenilmez ifade vardı. Fakat sizi temin edebilirim ki her şey görüldüğü gibi değildi. O adamın hızla çöken omuzlarından anlaşıldığı üzere yenilmezliğinin altında depresimler başladı bile.

Birbirine yapışan kirpiklerimi ayırıp onlara doğru yürüdüm. Benimle beraber herkes harekete geçtiğinde ise Ryan çoktan okunaydan fırladığı gibi fırladı.

"Bırak onu!" diye bağırıp onlara doğru koşarken Mercas denilen adamın bakışları beni buldu. Anında Ryan'a doğru, "Sakin bir adım

daha atayım deme. Yoksa bu kadının leşini kucaklıyorsunuz!" dedi nefret kokan sesiyle.

Alnında kaşlarına doğru bir yara izi vardı. Yüzü Yaşlı Kurt kadar iğrenç olmasa da korkunçtu. Simsiyah gözleri vardı ve üzerine bizler gibi demirden kıyafetler giydi. Kulak hizasında biten saçları ve kemerli burnu ise gözlerinde o korkunç ifadeyle bütünleşmiş gibiydi.

Bedenim giderek korkuyla kasılırken Asha'ya baktım. Alnından şakağına doğru küçük kan izi vardı ve gözleri yarı kapalıydı. Bedenim titremeye başlamışken onun için tedirgin olmadan duramadım. Kendini savunmayı beceren biri neden bu hâldeydi?

Mercas'ın yüzündeki pişkin gülümsemeye bakarak sinirle Enery'ye döndüm. Gözlerine inanamıyomuş gibi bir hâli vardı. Asha'nın onun için değerli olduğunu tahmin ediyordum ancak şimdi kesinlikle bundan emindim. O, Mercas'ın üzerine çullanmamak için kendini zor tutuyordu.

Mercas, "Bak, elimde bir melek var, Efendi. Hem de senin meleğin." deyip bakışlarını Asha'ya çevirdi. İyi görünmüyordu ve her an bayılacak gibi duruyordu. Enery, dişlerini sıkıp, "Ona dokunduğun ellerini kıracağım senin. Bekle sen! Andım olsun ki, ona dokunduğuna pişman olacaksın!" diye bağırdı.

Onun aksine Mercas'ın yüzünde keyifli bir ifade oluştu. "Öyle mi dersin?" deyip tekrar bana baktı. Bakışları altında rahatsız olurken bir saniye bile gözlerini benden çekmiyordu.

Bunun farkında olan Enery, "Gözlerini onun üzerinden çek dedim sana!" diyerek hızlı adımlarla ona yaklaştı. Oysa onun da yanından gitmesini istemiyordum. Birinin kalbi nasılsa yüzü de öyledir derler ya, işte şimdi bir kirli kalbin iğrenç yüze yansımaları izliyordum.

Ryan ve Enery aynı hizada durdu, ben ve Lous ise birkaç adım onlardan uzaktaydık. Diğer ruhların bir kısmı zırhlarını giymiş

hazır şekilde bekliyorlardı. O beklenen savaş başlayacak mı? Sonuçta Cherly'nin de bahsettiği şey bu olmalıydı, her iki taraf savaş için hazırды. Peki, ben bunları görmeye hazır mıydım? Hiçbir zaman hazır olmayacaktım.

Ürkek bakışlarım karşımdaki manzarada odaklı kalınca Mercas, "Pekâlâ, bir anlaşma yapalım?" diyerek kolundan tuttuğu Asha'yı acımasızca yere bırakıp bize doğru yürümeye başladı. O sırada Asha'nın kaçmaması için Mercas'ın ruhları onun etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Bu görüntü çok ürkütücüydü. Birkaç dakika önce yanımda olan kız şimdi yerde yarı baygın şekilde bize bakıyordu. Asha, ayağa kalkmak istedikçe daha fazla dengesini kaybediyor, gözleriyle bize iyi olduğunu anlatıyordu. Ama inanın bana, hiç gerçekçi değildi.

O an Ryan'ın bağırışları ve küfürleri kulağımı doldurdu. Onlara doğru adım atmak isterken Enery onu durdurdu. Duruma böyle soğukkanlı yaklaşması beni oldukça şaşırttı aslında. Asha için endişelendiğini biliyordum ama bir türlü atakta bulunmuyordu. O an, aslında Enery'nin her şeyi böyle karşıladığını sabırla, özellikle sessizlikle işini bitirdiğini hatırladım.

Enery, "Seninle bir anlaşma falan yapmayacağım. Savaşmak için mi geldin? Savaşalım! Ama başını boynundan kopardığımda bu savaş istediğin için çok geç olacak." dedi kimseye aldırmadan. Mercas ise yüzündeki çizgi daha aydın görmemizi sağlayacak kadar yakınlığımıza geldiğinde Lous kolumdan tutarak beni arkasına çekti. Tedirgin bakışlarım onu bulduğunda baştan beri odak noktasının ben olduğumu anladım. Gözlerini benden kaçırmaması Hayalet Adam'ı iyice sinirlendiriyordu.

Mercas, eliyle beni gösterip, "Onu istiyorum!" dediği an Enery'nin gözlerindeki o kıvılcım, bu alanı yakacak dereceye ulaştı. Dudağının kenarı tehlikeli ifadeyle yukarı doğru kıvrıldığında istemsizce gerildim. Benim için onun ne diyeceği önemliydi.

"Sence istediğini sana öyle kolay mı vereceğim?"

Sesinde o tını; öfkenin, hırsın özellikle savaşın en acı çığlığı ile harmanlandı.

Mercas da en az onun kadar iddialıydı. Ama yine de Enery'nin beni ona vereceğinden emin değildim. O an ona güvenmem gerektiğini hatırladım, başka bir seçeneğim yoktu. Bu Diyar için önemli olduğum kadar kendim için de öyleydim.

"Onun için geldiğimi biliyorsun!"

"Gideceğini de biliyorum!"

"Onu almadan olmaz!"

Mercas'ın sesi iyice yükseldiğinde etrafımızı saran muhafızlarla biraz da olsa rahatladım. Artık bu alanda herkes bize bakıyor, muhafızlarla birlikte diğer ruhlar da zırhlarını giydiler. Komutu bekleyen Mercas ve Enery'nin muhafızları birbirlerine doğru kılıçlarını çektiler. O kılıçların sesi ise bu kampta yankılandı.

"Onu ne sana ne de başka birine vereceğim! O, artık benim dudaklarımın izini taşıyor. Ruhu bana ait olan melezin cismi de buraya aittir!" diyerek Mercas ile yüz yüze gelinceye dek ona doğru adımladı.

Enery'nin dudakları arasından çıkan her cümle beni etkisi altına aldı. Evet, birkaç dakika öncesine kadar onun beni Mercas'a verip vermeyeceği belli değildi fakat şimdi emindim; onun zihninde varlığım bu adama aitti. İstesem de bunu değiştiremeyeceğimi, bu Diyar'da ona aitliğime alışmam gerektiğini her seferinde korkunç duygularla bana hatırlatıyordu.

En az benim kadar herkes Enery'nin cümleleriyle ona şaşkınlık içerisinde baktı. Mercas'ın keyifli gülümsemeyele tekrardan odak noktası o oldu.

"O zaman kardeşin ne olacak? Şu an onu ya savaşıla elimden alırsın ya da gelinini bana vermek zorunda kalırsın."

Düşüncelerimin ve duygularımın bir zaman döngüsü içerisinde dönüp dolaşırken, Mercas'ın sorusuyla ortama sessizlik doğdu. Ve bu sessizliğin içinde Enery'nin bakışları birkaç saniye içinde benden Asha'ya doğru hareket etti. Sahi ne yapacaktı? Savaş çıkarsa yüzlerce ruhuna gözardı etmeli, çıkmazsa Asha'nın karşılığında beni ona vermeliydi.

Enery dişlerini birbirine bastırıp onu paramparça edecek bakışlarla bakıyordu. Şu o kadar korkutucu görünüyordu ki... Onu hiç kimse sakinleştiremez, hiç kimse karşı gelemezdi. Sonuçta Mercas'ın üzerine iri adımlarla yürüdüğünde bile onu kimse durdurmadı.

Yüzünde çizik olan ruh, "Seçim senin, Efendi. Kardeşin için bir faniyi kurban verip kurtaracak mısın? Yoksa onu ölüme mi terk edeceksin?" diye sordu.

Soru basitti fakat cevabı bir o kadar da zordu. Tüm evren halkının bakışları soruyla birlikte beni bulduğunda odak noktamda sadece tek bir kişi vardı. O da bu sorunun cevabını verecek olan adamdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

“KOYNUMDA BESLEDİĞİM İMKÂNSIZ DÜŞLER”

*“Geceyi omzuma almış gidiyor,
Nereye varacağımı bilmeden adımlıyorum.
Sanki bedenimi kirletmiş gibiler,
Önce renkler, ardından gökyüzü soluyor.
Parlak gelecek var önümde,
Ben ise çoktan kucakladım karanlığı.
Beni incittiler, beni yaraladılar.
Üzgünüm ama eskisi gibi değilim.
Ruhum yorgun, bitkin ve solgun,
Sadece dudaklarımda tek bir soru,
Babacığım, neden beni korumadın?”*

 muzlarımın üzerine çöken farklı yükler vardı. Bazı duygularım buna vicdan, bazıları ise sadece pişmanlık diyordu. Vicdandı, çünkü Asha'nın Mercas'ın elinde olmasına sebebi bendim. Pişmanlıktı, çünkü bu evrene geldiğimden beri başıma hep

kötü şeyler geldi. Üstelik bir tek benim değil, Asha'nın ve Ninna'nın da hayatlarının mahvolmasına sebep oldum. Her iki duygunun da asıl nedeni olmak, istemsizce ne kadar korkunç biri olduğumu, tüm vahşetin çağrısını taşıdığımı kanıtlıyordu. Ve ben ciddi anlamda katlanamıyordum bu duruma. Şu an sadece istediğim tek şey, zamanı durdurmak ve buradan ardıma bakmadan kaçıp gitmektir. Ancak ne zamanı durdurabilirim ne de kaçıp gidebilirim.

Gözlerimi hiddetle açıp önümdeki manzaraya baktım. Asha'nın yüzü gözü kan içinde kalmıştı. Böylece Enery, Mercas'ın üzerine çullanmak için zaman kolluyor. Ryan ise bir an önce Asha'yı kollarının arasına almak ister gibi bakıyordu. Beni sorarsanız eğer gözlerimin bu üçlü arasında mekik dokuduğunu beynimin ise katil olduğunu söyledim.

Enery hiddetle, "Sana bırak onu dedim!" diye bağırıp üzerine doğru yürümeye başlamışken, Ryan hiç beklemeden Mercas'ın üzerine doğru yürümeye başladı. O an Asha'nın gözlerindeki korkuyu gördüğüme yemin edebilirdim. O korkuya sebep, Ryan'a bir şey olacağı düşüncesi idi. Çaresiz nefesler eşliğinde ayağa kalkacaktı ki muhafızın biri Asha'nın omzundan bastırdı. Acı içinde inlerken ben artık bu manzarayı görmek istemiyordum. Kilitlenmiş gibi onlara bakmama rağmen içimdeki o susmak bilmeyen canavarlar konuşmaya, hatta çığlık atmaya başladılar.

Ryan, Asha'nın sesini duyduğu anda duraksadı. Dudaklarının arasından, "Onu bana ver!" diye gürledi. Oysa Mercas'ın bu dediği bile umurunda değildi.

Enery, Mercas'a doğru adımladı. İstemsizce benim de ayaklarım o yöne doğru ilerledi. Korkarak elimi koluna uzattım. Konuşarak bu konu hallolmayacaktı fakat bu kargaşa savaşla da sonlanmayacaktı, biliyorum. Çünkü bunca zamandır beklenen an gelmek üzereydi. Ve iki tarafın da durması neredeyse imkânsızdı.

"Lütfen, savaşı başlatma! Beni ona ver. Zaten sana yararım yok. Geldiğimden beri başınızı belaya sokmaktan başka bir şey yapmıyorum. Sizi kurtarmak yerine daha da batırıyorum. Güzelce beni ona ver ve bu işi bitir! Dediğin gibi en başından burada olmam yanlıştı..." diye bitirmem gereken cümleyi onun kalın sesi kesti.

Hayalet Adam, "Sence bu söylediklerin umurumda mı? Benden izinsiz Diyar'ıma ayak bastığı yetmiyormuş gibi bir de kardeşime zarar verdi." diyerek üzerime doğru kükredti. Onun gibi başımı dikleştirip üzerime doğru kükremesini aldırmadan elimi kolundan çekmedim. Sanki öz teni soğuk değilmiş gibi bir anda buz kesildi.

"Başka şansın yok. Görmüyor musun? Savaşta bu kadar ruhlarını ölüme mi terk edeceksin?"

Mercas'ın ruhları bizden çok fazla değildi ama onlar askerlerdi. Ancak şu an burada, halkın bir kesimine ait olan eğitim için hazırlıklar gören ruhlar vardı. Belki de birkaç dakika sonra hayatlarını kaybedeceklerdi.

"Bak çocuk, bunlar seni hiç ilgilendirmez. Ben asla ama asla o herife teslim olmam. Ayrıca ruhlarımı da kardeşimi de teslim etmem, o kadar."

Beni yolundan çekmek için belimden iteledi. Ağzım açık kalmış ne yaptığına bakıyordum. Tanrı aşkına bu adam kafayı yedi! Bu durum nasıl beni ilgilendirmezdi?

"Bir dakika!" deyip önüne geçtim. Kocaman bedenini güç bela durdurduktan sonra elimi göğsüne koyup onu bir iki adım geri çekmeye çalıştım. Pek fazla zorluk çıkarmadan geri adımladı ve gözlerimin en derinine baktı. "Ne demek beni ilgilendirmiyor? Benim kararım bu ve sen de buna saygı duymalısın. Beni şu herife ver! Her şeyi bitir!" diyerek sesimi yükselttim.

O an her zaman yaptığı gibi kocaman avuçlarını boynuma yasladı. Avuçlarının temas ettiği yerde yaralarım yok oldu bir an. Bana

baktığı gibi bakışlarımı ona diktim, ikimizin de harelerinde nefret ve kin belli oluyordu.

"Bu fikrine saygı duymuyorum, çünkü seni koruyacağıma ant içtim." Durdu ve kısa bir süre yüzümü süzdü. "Bu durum aklına başka bir şey getirmesin sakın."

Dişlerimi birbirine bastırıp sertçe göğsündeki elimi çektim. O an bedenini geriye doğru iteledim. Derin nefesler alıp hırçın gözlerle, "Emin ol ki o bahsettiğin şey ne ise bir tek senin aklına gelmiş." diye keskin tonla konuştum.

Bu durumda bile bana karşı iç savaşlar açtı. Beni tüm yılmış hâlimle bırakıp Mercas'ın olduğu alana yürümeye başladı. Omzumun üzerinden onları izledim. Her şey birkaç dakika önce bıraktığının aynısıydı.

Mercas, "Kimden vazgeçeceğine karar verdin mi?" diye sordu sırtarak.

Enery'nin heybetli vücudu karşımda yükselen duvar gibiydi. O kadar iri yapıydı ki Mercas'ın yüzünü bile görmekte güçlük çektim.

Lous'un dediği gibi muhafızlar etrafımızı sarmaya başladıklarında kamp alanında olan ruhlar burada istifade ettikleri mızrak, ok ve diğer aletleri ellerine aldılar. Onlara dehşet içerisinde bakarken Enery her şeyin sonunu getirecek cümleyi söyledi.

"Beni tanıyorsun. Ne sana gelinimi veririm ne de kız kardeşimi!" diye bağırıp Mercas'ın üzerine doğru hızla yürümeye başladı. O an daha ne olduğunu anlamadan Lous, beni kollarının arasına aldı ve savaş alanından uzağa doğru çekiştirmeye başladı. Bağırışlar ve uğultular kulağımda çınlıyor, böylece kapanmaya yüz tutmuş göz kapaklarımın ardından ne olup bittiğine bakmaya çalışıyordum. Ok ve mızraklar havada uçuşurken birkaçı üzerimize doğru geliyordu. Lous başımı eğerek sesini duymam için bağırarak konuştu.

"Sakın başını kaldırma! Yemin ederim sana zarar gelse Enery benim..."

Devam etmesini istemediğim için, "Tamam, anladım." deyip sıkıca gözlerimi yumdum. Şu an tek düşündüğüm şey Asha'nın durumu. Yaralıydı, üstelik savaşın ortasında kaldı. Lous ayağa kalkmak istediğinde kolundan tutup durdurdum.

"Lous, Asha'yı kurtar! Lütfen, onu o adamın ellerinden al!"

Yeşil saçları alnına doğru döküldü, yüzündeki çiller daha fazla belirgin olmaya başladı. Gözlerini gözlerime sabitleyip, "Bak, biliyorum onun için endişeleniyorsun. Biz de endişeleniyoruz fakat şu an ya Mercas'ın işini bitirip Asha'yı kurtaracağız ya da Asha'yı kurtarıp Mercas'ı yaşatacağız." deyip bana güven verircesine baktı. Ben ise "Elinizi çabuk tutun. Durumu iyi değildi." dedim gözlerimin etrafını saran sulu tabakaya inat.

Lous başını sallayıp benden uzaklaştı. Birkaç adım atmıştı ki, "Sakın bir yere kıpırdama. Yoksa olacakları biliyorsun." diye ikazda bulundu. Biliyordum, Hayalet Adam ve gazabı bizi mahvedecekti.

Lous'un beni bıraktığı köşeye sıkışıp bir an önce savaşın bitmesini bekliyordum. Aynı zamanda bakışlarım savaş alanındaydı. Değim yerindeyse göz gözü görmüyordu. Kılıçların birbirine değerken çıkarttığı o tiz ses, okların gökyüzünde süzülürken arkasında bıraktığı çığlık kulaklarımda son sürat yankılanıyordu. Görüşüm giderek bulanıklaşıyor, kalbim ise sanki buna uyum sağlamak istercesine daha hızla çarpıyordu. Böyle elim kolum bağlı beklemek istemiyordum. Ayrıca içimde çok kötü his vardı, birine bir şey olacaktı. Ve bu kişinin Asha olmasını istemiyordum.

Gözlerim bir süre Enery'yi aradı. Fakat birbirine girmiş bu toplulukta onu bulamamamın hüznüyle tekrar gözlerimi kapattım. Asha ve Mercas'ı da göremiyordum. Titreyen bacaklarımla zar zor ayağa kalkıp savaş alanına doğru temkinle yürümeye başladım.

Okların çoğu ayaklarımın dibine sapsansa da kollarım kan içinde kaldı. Buradan sağ çıkmam bile mucizeydi.

Herkes yolunu şaşırmış vaziyette koşup dururken kısıtığım gözlerimin ardından en sonunda Asha'yı gördüm. Oradaydı işte. Vücudunu bir ağacın gövdesine yasladı. Yüzüne baktığım anda bitkin olduğunu, bedeninin kan içinde kaldığını fark ettim. Üstelik yalnız olsaydı eğer, bir saniye bile olsa düşünmeden onu kurtarmaya giderdim. Ancak her şey böyle basit değildi; orta boylu bir kız Asha'nın başında durup etrafı kolaçan ediyordu.

Dudaklarımı dişleyerek düşünmeye başladım. Asha'yı kurtarmak için onu atlatmam gerekiyordu. Bunu ya dövüşerek ya da arkadan gizlice ona yaklaşıp bayıltarak yapacaktım. Tırnaklarımı kemirmeye başladığımda artık planım hazırды. Dövüşmek şu an benim ve Asha için çok tehlikeliydi. Üstelik yeterince dövüşmeyi bilmediğim için büyük ihtimalle ilk anda yaralanacaktım.

Hızlı hareketlerle etrafı tarayıp işe yarar bir nesne; mızrak, silah yahutta bir taş parçası bulmaya başladım. Biraz uzun sürse de en sonunda ağaçların diplerine bırakılan büyük taş parçasını ve yerdeki mızrağı buldum. Onu zorlukla belime yerleştirip taşı kaldırmaya çalıştım. Ağırdı ancak kaldırarak gücü kendimde buldum. En sonunda planımın birinci kısmı tamamlandı ve Asha'ya doğru yürümeye başladım.

Enery'nin bu duruma kızacağını biliyordum. Özellikle Lous'un ikazlarını dikkate almadığımı duyduğunda ortalığı ateşe verecekti. Yine de bu yaptığımdan pişmanlık duymadım; sonuçta o kızın bu durumda olmasına ben sebep oldum.

Vakit kaybetmeden onların bulunduğu yere kadar koşar adımlarla ilerledim. Kız sanki geldiğimi hissedermişçesine arkaya dönüp baktığında çabucak yanımda bulunan ağacın gövdesine saklandım. Zayıf olduğum için beni göremiyor olabilirdi fakat burada bir süre daha durursam eğer kucakladığım taşı daha fazla tutamayacaktım.

Derin nefes aldım ve alnımdaki teri diğer kolumla sildim. Lanet olsun! Bu kadar zorlanmamam gerekiyordu! Gövdenin arkasında onlara baktığımda kız başka yöne baktı, ardından hiçbir şey olmamış gibi önüne döndü. Asha'yı sorarsanız eğer baygın hâlde uzandığını ve bayağı yorulduğunu söyledim. Sonuçta nasıl yaralar aldığını bilmiyordum ancak dudağının etrafı patlamış, elmacık kemiğinin üzeri morarmıştı.

Savaş alanına dönen kampın ağaç, tabiat kokusu gitti; yerini ise kan kokusu sardı. Bu koku, sanki muhafızların ya da Mercas'ın adamlarından değil de bizzat ruhumdan geliyordu. Sıcak ruhumdan soğuk terler dökülüyordu âdeta.

Benim için artık çok kanlar döküldü ve ben artık bunu durduramayacaktım. Aynı zamanda o dökülen kanın kokusunda kendimi masum hissetmem de imkânsızdı.

Avuçlarıma bulaşan kanı silsem bile ruhuma bulaşanı asla silemezdim.

Asha'nın başı omzuna doğru düştüğünde kız, "Başını kaldır!" deyip elindeki silahla çenesini yukarı doğru kaldırdı. Anında Asha'nın gözleri açılmıştı. İnleyip, ateş saçan gözlerle, "Seni öldürürüm!" dediği an kısa saçlı kız elindeki silahın ucunu omzuna bastırdı. Asha başını kaldırıp ona bir şeyler söyleyecekti ki ağacın gövdesine saklanıp onları izlediğimi gördü ve bakışlarını hemencecik benden çekti. Beni ele vermek istemediği belliydi.

Sessiz geçen birkaç dakikadan sonra zamanı kolladığımı anlayan Asha, kızın boşluğundan istifade ederek çaktırmadan bana bakarak gözlerini iki kez açıp kapattı. Ses çıkartmadan küçük adım attım ve hepimizin beklediği o şeyi yaptım. İlk önce kollarımın arasında taşıdığım taşı büyük hızla kıza doğru fırlattım. Onun tiz çığlığının kulaklarımda yankılanmasına müsaade etmeden, belime sıkıştırdığım mızrağı alelacele çıkardım. Ethen'in bugün bana öğrettiklerini

uygulamam gerekirdi. Enery'nin ona ne yapacağını bilmiyordum ama az da olsa öğrettiği şey için ona minnettardım. Mızrağı dediği gibi ellerimin arasına sıkıca kavrayarak hedefime kilitlendim. Kızın dikkatini dağıtmak için kullandığım taş, işe yaramış olmalı ki, kız tam tersi yönde ilerledi. Daha fazla zaman kaybetmeden mızrağı ona, tam hedefime doğru fırlattım.

Kalbinin üzerine tam isabet eden mızrağın o keskin sesi zihnimde yankılandığı anda kızın donuk bakışları yüzümü buldu. Eli kalbine saplanan mızrağa gittiğinde ağzından kan fışkırmaya başladı, titreyen dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandı. İşte o an kesinlikle çok farklı bir şey oldu. Her zaman içimde gizli tutup korumaya çalıştığım o vicdanım bir anda bana sırtını döndü. Ne olduğunu sormadım, aksine onun için acımayan kalbim, nefretin ilk ateşiyle fitillenmeye başladığında bununla gurur duydum.

Asha, yorgun ve bizi heyecanla izlediği vücudunun tedirginliğiyle derin nefes aldı. Bana baktı ve muzip ifadeyle sırıtarak, "Hım, demek kurtarıcım bir prensesmiş?" diye sordu. Bu durumda bile eğlenebiliyordu. Tüm zorluklara rağmen ben de onun gibi yaparak zorla da olsa sııttım.

"Tabii, sen prens olarak Ryan'ı tercih ederdin, değil mi?"

Kahkaha atmak istediğinde karnına giren sancıyla iki büklüm oldu, yine de yüzündeki o gülümsemeyi silmedi.

"İyi misin?"

"Evet, hatta şurada dans bile ederim!" dedi sesinde imadan çok uzak olan tonla. Evet, tanıdığımız Asha kesinlikle bunu yapardı.

"Haydi, kalk gidelim buradan. Birazdan etrafımızı saracaklar."

Elinin tekini karnına bastırıp diğeri ile bana tutundu. En sonunda ikimiz de o ağacın dibinden ayrıldığımızda etraf sakinleşti. İşin garibi ne Mercas'ın ne de Enery'nin bizi hatırladığı vardı. Bu durum kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Hiç kimseye görünmeden benim geldiğim yoldan geri dönüyorduk. İçimi saran korkunç hisler nefes almama izin vermediğinde duraksadım. Benimle beraber Asha da durdu. Yorgun sesle, "Sorun mu var?" deyip güçlkle tuttuğu başını omzuma bıraktı.

Boğazıma kadar tırmanan korkuyla harmanlanmış kelimeleri yuttum. Heyecandan dolayı dilim damağım kurudu. Zar zor çıkan sesimle, "Yanında bir tek o kız mı vardı? Başka kimse yoktu değil mi?" diye tereddütle konuştum.

"Yoktu." dedi. Ardından, "Olsa bile böyle kolay kurtulamazdık, değil mi?" diye merakla sordu. Ben ise emin olmadığım için, "Bilemiyorum, bu çok garip. Böyle olması gerekmiyor." diye kendi kendime mırıldandım. Kalbimin üzerinde oturan ve beni yiyip bitiren o kurtlar, her şeyin yolunda olduğunu söyleyip ikna etmeye çalışıyordu zihnimi. Asha bu davranışıma karşılık olarak gözlerini kapattı ve isyan etti.

"Tanrı aşkına gözümü zar zor açık tutuyorum, Anai! Biran önce bu kötü durumdan kurtulalım!"

Kelimeleri o kadar kısık ve sabırsız çıkmıştı ki fazla uzatmadan yolumuza devam ettik. Kampın arkasından ağaçların gövdelerine saklanarak en sonunda dışarı çıktığımızda, ikimiz de derin nefes aldık. İşte şimdi içeride neler döndüğünden habersizdik.

Asha, "Sonunda!" diye mırıldanıp kendini yere bırakacaktı ki arkamızdan yankılanan sesle bedenimi yeniden alevler sarmıştı. Ayak uçlarımdan saç diplerime kadar ilk önce titredi, o alevin bedenime sıçrayışında kavruldum.

Olamaz, olamaz. Düşündüğüm şeyi yaşıyor olamazdık. Benimle birlikte Asha da sesin geldiği yöne baktı ve gördükleri karşısında nutku tutulmadan önce bir küfür savurdu.

Sizlere tek bir önerim var: Hayatta hiçbir zaman 'korkmuyorum' demeyin. Korkuyorsunuz. Hayatımızda en güzel ve en önemli şeyi kaybetmekten korkarız, değil mi? Bu bir eşya da olabilir, bir insan da; sonuç fark etmez. Hepimiz bu duyguyu eninde sonunda tadarız. Benim için önemli bir insan yok demeyin, çünkü gün gelir hayatınızın merkezi o insan olur. Onun için yapamayacağın bir şey olmaz; canını bile verirsin. Fakat onu kaybetmek... İşte bundan delicesine korkarsın. Bu kendi canın için bile geçerlidir. Ölümün koynunda son nefesini verdiği an aklına ilk önce kaybedeceğin kişi, ardından ise kendi canın gelir.

Kollarımın arasında olan Asha'nın durumu giderek kötüleşiyor, böylece ben de onun bu hâline bakmaya daha fazla katlanamıyordum.

Mercas, "Hanımlar, bu kadar çabuk mu benden kurtulmak istiyorsunuz?" diye sorup sırtıttı. Asha şu durumda olduğu için kendimi durmadan suçluyordum. Belki de Lous'u bekleseydim hiçbir şey böyle olmayacaktı. Pişmanlıkla gözlerimi kapatıp Asha'yı kollarımın arasına aldım.

"Lütfen, lütfen kendine gel!"

Omzundan sarstım. "Haydi, gözlerini kapatma!" diye bağırp kulağına doğru haykırdım. Sesimi o alçak ruhun duymasını istemiyordum. Çünkü biliyordum bu hâlimizden zevk alacaktı.

Asha, "Hemen Enery'nin gelmesi gerekiyor." diye kulağıma doğru zar zor fısıldadı ve son kez gözlerime bakarak yorgun gözlerini kapattı. Telaşa kapılarak yanaklarına birkaç kez vurdum fakat gözlerini açmamakta ısrarcıydı. Yaralarının ağır olduğunu biliyordum ama yine de onun böyle güçsüz görünmesini istemiyordum. Hepimiz biliyorduk ki, kollarımdaki bu kız herkesten güçlüydü.

En sonunda Mercas'a doğru sesimi yükselterek, "Ne istiyorsun bizden? Yaptıkların yetmiyor mu?" diye sordum üzerime gelmesini aldırmadan.

Bana yukarıdan aşağı bakarken benim onu parçalamak isteyen gözlerim bir türlü yerinde durmuyor, her an üzerine atlayacak gibiydim fakat eninde sonunda durumumun Asha'dan farklı olmayacağını bildiğim için kendimi dizginledim.

Mercas üzerime eğildiği sırada çenemden yakaladı, ona bakmam için baskı uyguladı. Ancak gözlerine kilitlenen bakışlarım bir saniye bile hedefini değiştirmedim. Mercas'ın dudağı patladı, kaşında ve alnında yaralar oluştu. O çirkin yüzü daha kötü hâle geldi, alnındaki yara izi oluşan o garip yara ile birlikte daha beter bir hâl aldı. Simsiyah gözlerindeki o tiksiniç bakışlarla kendimi rahatsız hissetmemeneden oluyordu. O gözlerde tüm hatalarımın cereyan etmesi de bu durumu katlanılmaz hâle getiriyordu.

Mercas dişlerini sıkarak, "Öncelikle bebeğim, bana karşı sesini yükseltme ve saygısızlık etme. Niye biliyor musun?" diye sorduğunda anında, "Niye? Şerefsizin tekisin diye mi?" diyerek yarım ağız güldüm. O ise bunun karşılığında çenemi daha çok sıktı. "Senin böyle olmana sebep Enery mi? Seni güzel şımartıyor olmalı." dediğinde ettiği ima karşısında diyecek bir şey bulmadım, sinirden dolayı yüzüne tükürdüm.

"Benimle doğru konuş!" deyip Asha'nın bedenini göğsüme bastırdım. Şu an kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Üstelik Asha'nın son sözlerinden sonra bir an önce Enery'nin bizi kurtarması kaçınılmazdı. Aksi takdirde her şey için çok geç olacaktı.

İğrenç olan yüzüne bakmak bile midemi bulandırıyor. Ve aslında o an, Enery'nin neden beni ona vermek istemediğini anladım. Çünkü bu adamın elinde kalan her varlık ölü demektir. Tehlike kokan nefesiyle bana yaklaşmayı sürdürürken içimden onun ismini

fısıldadım, ardından bir mucize olsun; Enery gelip bizi bu adamın elinden kurtarsın ve Asha iyileşsin diye bir dileği dudaklarımın arasından çıkardım.

Kulağıma doğru, "Zavallı baban bir de edepli kızı olduğunu zannediyor." dedi. Histerik gülüşle, "Çok yazık!" diye söylediği sırada burnunu yanağıma yasladı. Tenimin üzerindeki kirli yüzünü hissetmek canımı yaktı. Hemencecik geri çekilsem de çoktan kollarımı yakaladı, yüzüme histerik gülümsemeyle baktı.

Sinir krizi geçiriyormuş gibi hissediyordum ve kendimi zapt edemiyordum. "Onun adını kirli ağzına alma!" diye bağırdım.

"Sen çok mu temizsin?"

"Kes sesini!"

"Tabii, efendinin yanında kendini masum hissediyor olabilirsin. Fakat sen katilsin! Bizler gibi ruhun kirli! Şuradan bile ellerinden akan kanı görüyorum, kokusunu hissediyorum! Şimdi söyle bakalım hangimiz daha kirliyiz? Annen her gece babana ihanet ettiğinde sen bunu saklarken temiz miydin?"

"Sen en başından beri kirli kadından doğan kirli bebektin."

Sen katil değilsin... Değildim, değildim.

Evet, öylesin.

Ruhum kirli değil. Değil, değil.

Evet, öyle.

Artık ben de perişan hâldeydim. Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bu durumda üzülmem gerekirken benden geriye sadece bir harabe kaldı. Ama katiyen üzgün değildim; elbette onun öğrenmesini istemezdim ama bu benim suçum olduğu kadar da benden bağımsız gelişti.

Ona nefret eden bakışlarımla bakıp dişlerimin arasından, "Enery seni bu evrenden yok edecek biliyorsun değil mi?" diye seslendim.

O an öyle sert kahkaha atmıştı ki bir an söylediklerimi zihnimde tartmak zorunda kaldım.

"Öyle olsaydı eğer şu an burada olmazdım, değil mi?"

Bir anlık şüphelerin aslında bizi güçsüz kılacağını bildiğim için, "Birkaç dakikalığına sefa sürmeni istiyordur. Ne de olsa son dakikalarının güzel geçmesini istersin." dedi, aniden boğazıma yapışarak.

"Sen fazla olmaya başladın."

Boğazımdaki baskısı gittikçe arttığında ise kollarının arasında çabalamadan onun gözlerimin önünde daha fazla alçalmasını izledim. Ben ölümden korksam dahi onun gibi kötü ruhun karşısında asla bunu belli etmezdim.

"Seni de bu Diyar'ı da kendime ait kıldığımda bakalım yine ona böyle güvenecek misin?"

Nefes nefese, "Bu Diyar'dan bedenim sürüklense dahi ait olduğum adamı unutmayacağım. Sana ise asla teslim olmayacağım." dedim zorlukla.

Dediklerime en az sizler kadar çok şaşırdım hatta Hayalet Adam'ın bana karşı hissettiği tek duygunun aşktan uzak olmasını bilmeme rağmen ona söylediklerimin doğruluk payı çok azdı. Ya da var mıydı ki? Gerçekten o adama ait miydim?

Yüzü aniden ciddileşerek, "O adam nerede peki?" diye sordu.

Dudaklarımın arasından bir inilti çıktı, aynı zamanda tırnaklarımı onun derisine bastırdım. İrkildi. Bunu aniden kırptığı gözünden ve dudaklarının arasından zorlukla bıraktığı nefesinden anladım.

"Buradayım!" diye çıkan gür sesle onun mahvolmuş yüzünden bakışlarımı çekerek kocaman cüssesiyle bize doğru sert adımlarla gelen adamla derin nefes aldım.

Mercas boğazıma sardığı parmaklarını hızlıca çekerken omzunun üzerinden ona baktı. O da en az benim kadar şaşkındı; ben

ondan umudumu kesmedim ama gelmediği her dakika boyunca kucağımdaki kadının varlığını düşünmek zorunda kaldım. Belki de Asha'nın durumu şu an çok kötüydü; sonuçta yavaş yavaş nefes alıyor, kalp atışları giderek zayıflıyordu.

Mercas, "Efendi minik gelinine hazırladığım tuzağı beğendin mi?" diye sorup yüzüme yapışan saçları geri itti. Parmakları bana dokunduğu an ondan uzaklaştım.

Enery ikimize baktı ardından Lous'a dönüp, "Asha'yı onun kucağından al. Durumu ağır." dedi. Nedenini bilmiyorum ama o an kendimi yabancı gibi hissettim; ona, bu diyara ve kardeşim gibi gördüğüm Asha'ya.

Bakışlarım yumruklarını sıkı Ryan'a kaydıığında Lous omzunu sıkıp başını salladı. Aralarındaki gerginliğe rağmen Ryan bir şey demeden bize bakıyordu; daha çok Asha'ya. Bana doğru yaklaşan Lous'un karşısında aniden Mercas belirdiğinde durumun biraz daha karışık olduğu anladım.

Enery'ye bakarak, "Gitmemesini söylediğine rağmen Asha'yı kurtarmak için bana geldi." dedi aniden. Onun bu iğrenç laflarına karşın, "Sana gelmedim!" diye çıktım.

Enery'nin gözleri ise bir kez bile olsa bana değmedi. Sanki harelere bakışları değerse çok farklı şey olacak gibiydi. Oysa o her zaman soğuktu neden şimdi daha fazla üşüyordum?

Nihayet Enery, "Savaşı biz kazandık!" diye kükreyip bize doğru sert adımlar atmaya başladığında Lous onların konuşmasından istifade ederek kucağımdaki kızı kollarına aldı. Yüz yüze baktığımız anda başını iki yana salladı. Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. Ona söyleyecek çok şeyim, savunacak bahanelerim vardı aslında. Ama ne zamanı ne de yeri olduğunu düşünüp susmayı tercih ettim. En iyi tercihlerimden birisiydi.

"Sonuçta gelinin seni dinlemedi. Asha'yı kaçırmak için kızımın kalbine mızrağını geçirdi ve onu öldürdü. Hepsinin bir tuzak

olduğunu ise çok geç anladı. Şimdi sen söyle, efendimiz; bu durumda onun cezası benimle gelmek değil mi?"

Dudaklarım şaşkınlıktan aralanmış, âdeta birisi tarafından tokatlandım. Onun bu kadar adi biri olacağını nasıl olur da düşünmedim? Lous'un ısrarlarına rağmen onu dinlemediğim için o kadar pişmandım ki. Eğer dinlemiş olsaydım şu an ne kendi canım ne de Asha'nın canı tehlikedeydi.

"Doğru. Ama sen de bir detayı gözden kaçırdın. Sen hâlâ benim gücümün farkında değilsin. Bakıyorum ki bunu göstermenin artık vakti geldi. Savaşı kazanmama rağmen seni mahvedemeyeceğimi düşünüyorsan eğer yanılıyorsun, Mercas!"

Cümlelerini bitirdiği an yola çıktı. Telaşlı gözlerle onu aramaya başladım fakat karşılaştığım boşluk beni iyice içine çekti, iliklerime kadar mürekkeple yıkadı. Onunla beraber Lous, Asha ve Ryan da yok oldular. Küçük zaman diliminde onları kaybetmenin şaşkınlığı ile kendi etrafımda dönmeye başladım. Hayalet Adam ve diğerleri beni yalnız bıraktılar.

Benden birkaç adım önde olan Mercas, "Kazandığın savaşa böyle mi son vereceksin?" diye sordu, hiç beklemeden kolumdan yakaladığı gibi belinden çıkardığı kılıcı eski yaramın üzerine yasladı. Birkaç gün önce yaşadığım şeyi tekrar yaşıyordum. Tek farkı iliklerime kadar uzanan o acıya alışmamdı. Giderek boğazıma kılıcı bastırıldığında tekme atarak ondan kurtulmaya çalıştım. Gereksizdi, bu davranışıma karşın her şey tam tersine ilerledi.

"Bak lanetin kollarımın arasında nasıl da çırpınıyor!" deyip sertçe dudaklarını saçlarıma bastırdı. Buna rağmen tek damla gözyaşı dökmedi. Aksine boğazıma dayanan kılıca rağmen saniye bile yerimde kıpırtısız hâlde durmadım.

"Seni bırakmam için bağırmayacak mısın?" diye sordu. Gözlerimle önümdeki manzarayı izliyordum. Eğitim kampının boş bir

alanıydı o manzara. Ama buna rağmen sanki etrafım kalabalıkla çevrelenmiş gibiydi.

"Hayır. Çünkü senin gibi pislik bunu yapmayacak!"

Güldü. "Peki, o zaman korkmadığını da söyle!" diye bağırdı. Onun gibi ben de sııttım. Dişlerimi birbirine bastırarak, "Korkmuyorum!" diye bağırdım. Saçlarımın arasına kayan dudakları bir şeyler mırıldandı.

"Bir tek sana ait olduğunu düşündüğün kokusunu soluyorum."

Ondan daha çok tiksindim. Enery'yi kışkırtmaya çalışıyor ve bunun için beni kullanıyordu. "Seni kışkırtmak istiyor! Sakın onu dinleme!" diye bağırp ondan uzaklaşmaya çalıştım. İzin vermedi ve dudaklarımı kapatarak, "Hey, sözümü kesme!" diye sinirle konuştu. Bir anda Enery'nin sesi rüzgâr ile ahenk oluşturarak etrafımızda yankılandı.

"Beni öldürdüğün zaman onu benden alırsın. Diğer türlü imkânsız..."

Zaten hikâyemiz böyleydi; imkânsız.

Aniden Mercas'ın kolları arasında olan vücudum boşluğa savruldu. Elim boğazıma giderken derin nefesler alarak yaşarmış gözlerimi onlara diktim. Ne oluyordu böyle?

Gözlerime inanamıyordum resmen, Mercas bir boşluk tarafından dövülüyordu. Bu durum öyle garipti ki... İstemsizce elimi kalbimin üzerine bastırdım. Mercas'ın yüzündeki o sırtış yok olmamış, aksine bunu bekliyormuş gibi Hayalet Adam'ın yumruğu ile gözlerini gözlerimden çekmedi. Sanki bana bir şey yapıyordu, her baktığımda midemin içinde büyüyen alevler bedenimin içinde çırpınıp duruyordu. Acı içinde inlerken elimi karnıma bastırdım. Sanki bir oluk oluşuyor, hayallerimin nefretini, kinini oraya bırakıyordu. İltihaplanan yaram, daha fazla genişlendikçe beni içine çekmek için büyük haykırışlar koparttı.

Bu acıya rağmen Enery'nin elinde olan Mercas'ı seyrettim. Onun da şaşkın bakışları beni izliyordu. Sonuçta Hayalet Adam'ın her darbesinde Mercas'ın bedeni sarsılırken sanki o acıyı ben çekiyordum. Onu durdurmak istedim. Ancak ellerimi uzatsam uzanamaz, bağır-sam sesimi duyamazdı.

Bir umut karnımdan bacak arama akan kana baktım. Mercas beni yaralamadı, bilmediğim bir sebepten karnımda oluk oluk kan akıyordu. O anda bu acı, bana sadece bir şeyi hatırlattı, o da Enery'yi hissettiğim gecedeki yaşadığım çaresizliği.

"Enery!" diye mırıldandım dudaklarımın arasından. Mideme ait olan kan, ağızımdan dışarı akmak için heyecanlanıp duruyordu. Mercas'ın bedeni görünmeyen varlık tarafından darp edilmeye devam ederken, buz gibi toprağa tırnaklarımı geçirdim. Karnımdan bacak arama akan kan, dünyaya bir bebek getiriyormuşum gibi acı veriyordu.

O uçurumdaki gibi içimden binlerce kez adını haykırdım, beni kurtarsın diye. Kalbimden dudaklarıma doğru yükselen ismini duymuş gibi aniden Mercas'ın yüzüne, karnına doğru atılan darbeler son buldu. Zihnim acıdan dolayı uyuşurken tüm bu kargaşa başladığı gibi de bitti. Enery'nin yüz ifadesini göremiyordum. Onu ilk kez böyle karşımda hayalet olarak görmedim; beni buraya sürgün ettiğinde de varlığı görünmezdi. Fakat bu kez onun nasıl görünmez olduğuna şahit oldum.

Mercas'ın kanlar içinde kalan bedeni sertçe zemine doğru düşerken o görünmez olmaya son verdi. Yavaş yavaş silikleşen görüntüsünü görmek için çabalasam da o kadar kan kaybettim ki gözlerimi açamayacak hâldeydim.

Dudaklarımın arasından, "Canım acıyor." diye fısıldadım zorlukla. Onun sert tabanlarından çıkan tok ses kulaklarımda yankılanırken kocaman ağaçların üzerime geldiğini hissediyor, başım

durmaksızın dönüyordu. Soğuk teni sıcak tenimle buluştuğunda ise yanaklarımı kavradı. "Lanetli." deyip yüzümü tokatladı.

Kapalı gözlerimin ardından, "Beni buradan götür." diye mırıldandım zorlukla. Nefes nefese kaldı, alnımdan dökülen ter damllarını boynuma doğru yuvarlanıyordu.

Bedenimi kucakladığı an gözlerim Mercas'ın yaralı bedeninde dolaştı. Ona ne olacağını düşünmeye son verip Hayalet Adam'ın bulanık yüzünü izledim. Dümdüz bakışları yoldaydı. Bağırarak bir şeyler söylüyor, karşısına geçen ruhların yoldan çekilmesini emreliyordu. Birkaçı bedenime değdiğinde acıdan dolayı inledim. Karnımdaki boşluğu hissediyordum. Orada yara oluştu ve bunu fark eden Enery cebinden çıkardığı küçük parçayı yarama bastırdı.

"Ah!" diye bağırdım. Başımı iki yana sallayıp, "Dayanamıyorum artık!" dedim. Öyle bir bağırmıştım ki anında bana dönerek öfkeli gözlerle beni süzdü.

"Sana söyledim ben! Bir işe karışmamamı, sadece kendini kollamanı söyledim. Ancak sen her zaman olduğu gibi bu konuda da burnunun dikine gittin! Sana inanamıyorum, çocuk!"

Gözlerimi kapatarak karnıma bastırdığı parçayı kenara itmek istedim. O her ne ise canımı acıtıyordu. Küçük küçük iğneler saplanıyordu tenime.

"Zorundaydım."

Bana bakmadan dişlerini birbirine bastırdı. O her zaman renk değişen gözleri bu kez daha çok karardı; o kadar öfkeliydi ki bunu kelimelerle ifade edemezdim. Ama neden bir türlü anlamıyordu, her şeyi Asha için yaptım.

"Sadece kendini korumak zorundasın, başka bir şey için zorunluluğun yok senin."

Bu dediğine karşın dudağımın kenarı kıvrıldı. Burada olma zorunluluğum da yok muydu o zaman?

"Asha'nın iyiliği için." dedim ve yavaşça gözlerimi kapattım.

Başını iki yana salladı ve önündeki ruha kükredi.

"Çekilsene önümden!"

Daha sonra çatık kaşları altında gür kirpiklerini kırıştırdı.

"İyilik mi? O boktan şeye inanıyor musun? Baksana, iyilik yapacaksın diye ölüyordun az daha. Ayrıca iyilik yapmadan önce bir düşünmeni tavsiye ederim."

Bedenimi sertçe kucaklayıp düşmemem için kucagında zıplattı. Artık eğitim kampından dışarı çıktık. Herkes bize bakarken etraf ciddi anlamda savaş alanına döndü. Kısık bakışlarım altında etrafı kolaçan ettiğimde çok fazla olmasa da yaralananlar olduğunu gördüm.

"İyilik yaparken düşünülmez, Enery."

Son kez yüzümü süzerek kapanan gözlerime baktı. "Sakin uyu-
ma!" diye bağırdı ve kısık sesle devam etti. "Bu Diyar'da düşünülür
ama..."

O an ne dediğini anlamadım; belki de abarttığını sandım fakat bir müddet sonra ne demek istediğini hayat bana çok güzel şekilde öğretecekti.

Asha'nın anlatımı

Başıma giren keskin sancıyla seslice inleyip gözlerimi açmaya çalıştım. Nerede ve ne durumda olduğumu kesinlikle hatırlamıyordum fakat gözlerimin önüne gelen birkaç görüntüyle sızlanmaya başladım bile. Kahretsin! Mercas ve adamları bizi yakaladılar. Anai-da'nın beni kurtarmak için geldiğini hatırladığımda aniden kalktım fakat omzuma giren sancıyla inleyip geri yatmak zorunda kaldım. Gitgide aklımda birleşen görüntülerle dudaklarımı elimle kapattım. Yüzümdeki kanlı yaralar sanki sızısını belli etmek istercesine acıma-ya başladı.

"Hey, yavaş ol!"

İç sesimden başka ses duyduğumda gözlerimi aralayıp sesin sahibine baktım. Yatağımın ucunda oturan ve gözlerini bana diken sevdiğim adamın bakışlarında benim can bulurken, "Senin ne işin var burada?" diye sordum. O ise sanki bu sorumdan kaçmak ister gibiydi. Sonuçta ondan cevap beklerken, "Neden kendini koruyamadın? Neden bağırıp yardım istemedin?" diye hafifçe sesini yükseltti.

Çökmüş olmasına rağmen mum ışığının aydınlattığı yüzü hâlâ çok yakışıklıydı. Ryan'ın huyu Enery'ye benzese de aslında ondan çok farklıydı. Onun aksine beni gıcık etmeyi sever, üstelik her seferinde yaptığım bir hatayı yüzüme vurmaya bayılırdı.

Bana sinirlendiğini belli eden ifadeyle bakıyordu. Gözlerini kısıtı, bir erkek için dolgun sayılabilecek dudaklarını birbirine bastırdı. Sivri çenesi ise mum ışığının gölgesiyle daha fazla sivrileşti. Çıkkı elmacık kemiklerinin üzerine yaslanmak isteyen avuç içlerimi yumruk şeklinde yaptım. Şimdi zamanı değildi.

Kurumuş dudaklarını öpmek isteyen bir tarafımı susturarak "Vaktim olmadı." dedim, yalan olduğunu belli etmemek için gözlerimi kaçırırken.

"Vaktim olmadı ne, Asha? Bu yalana inanacağımı mı zannediyorsun?"

Ryan benim kampı ne nasıl sevdiğimi, birçok şeyde başarılı olduğumu biliyordu ve ona yalan söylemem inandırıcı olmasa bile yine de gerçeklerden kaçmak istedim. Suskunluğumu kabulleniş olarak anladı.

"Sana inanamıyorum. Güney kampına gitmek istiyorsun ve o herife karşı kendini savunamıyorsun bile! Böyle yaparak neyi kanıtlıyorsun ha? Seni fark etmemi mi?"

Artık çileden çıktım ve ne yaptığımı düşünmeden üzerine atladım. Giydiği siyah tişörtün yakaları parmaklarımın altında ezilirken ağrılarım yeniden baş gösterdi. Durmadım ve üzerine çıkarak, "Sana ne? Belki kendim ona teslim oldum, belki de bilerek kendimi savunmadım. Nereden bileceksin? Söylesene! Ayrıca sen kimsin de bana böyle hesap soruyorsun? Sana ne benden?" diye bağırdım yüzüne doğru.

Kendimi kaybedercesine göğsünü yumrukluyor, aynı zamanda ağlayarak hesap soruyordum. Söylediklerimin hepsinde haklıydım. Benden nefret eden adam neden gelip bana hesap soruyordu? Neden bir türlü yakamı bırakmıyordu onun aşkı?

Ryan, "Neden?" diye sordu sadece. Benim zihnimde yankılanan aynı sorular onda da yankılandı. Ancak onun sorusu bana, benim sorularım ise kendime bile ait olmayan kalbimeydi.

Tişörtünün üzerinde asılı kalan parmaklarım onun vücuduna dokunmak, sevginin o ılık kollarını bedenine sarmak istiyordum. Ben bu adam delicesine âşıktım ve o fark etmese de bundan kaçıışı yoktu.

Burnumu sertçe çekip, "Ben artık her şeyden çok yoruldum, Ryan." deyip doğruları söyledim ondan uzaklaşırken. O ise şok olmuş gözlerle bir süre beni izledi. Onun da 'neden' sorularının cevabı buydu işte. Beni acıtan gerçekler, böylece yaptığım en mantıksız hatalardı. Biliyorum bir adam için bunu söylemek ve yorgunluğu bahane ederek birisi tarafından hırpalanmak saçmalıktı. Ancak ölmeyeceğimi biliyordum. Buradaki ruhların aksine benim bedenim bu acılara alıştı. Kampta gece gündüz çalıştığım zaman aldığım fiziksel acıların bin katını aldım, yine de hiçbir şey olmamış gibi hayatıma devam ettim.

Ryan, "Ne?" diyerek üzerime doğru eğildi. Bedenim yatağa değişiyor, böylece ondan uzaklaşmaya çalışıyordum. Özellikle özlediğim kokusu burnumu ve ciğerlerimi istila ederken bu çok zor oluyordu.

"Bunlar gerçek."

Lous, her zaman bana çok açık sözlü olduğumu söyleyip dururdu. O an buna dikkat etmesem de şimdi ne demek istediğini çok iyi anladım. Herkese olduğu gibi, Ryan'a da karşı açık sözlüydim. Bundan hoşlanmadığı ise çatılmış kaşlarından ve şaşkınlık dolu gözlerinden belliydi.

Eğdiğim başımı yukarı kaldırarak, "Bu ne biçim doğrular, Asha. Çocuk musun sen? Bilerek kendi canını nasıl tehlikeye atarsın? Bunun intihar olduğunun farkında mısın?" diye yüzüme doğru haykırdı. O haklıydı ama işin garibi sorguladığı intiharım onun içindi.

"Buna sebep olduğunu görmüyor musun?" diye sormuş olma- ma rağmen çenemdeki eli zihnimi alaşağı etti. Bana dokunmasını ve hislerimi paramparça etmesini istemiyordum.

Mumun ışığı ile aydınlanan yüzlerimiz giderek yaklaştığında sinirden nefes nefese bana bakıyordu. Koyu kahverengi gözlerindeki o sinirli duruşunun benim bal rengindeki gözlerimde çok net görüldüğüne emindim.

"Buna ben değil, sen sebep oluyorsun. Çünkü sen bencilin teki-sin!"

Şimdi şaşkınla yüzüne bakma sırası bana geldi. O ise sadece her bir ifadenin yüzümde dağılışını izliyor, kalbimin odalarına saklanan hayal kırıklığını görmezden geliyordu. Önce harelerimin arkasında ki o hırçın kıza, ardından elini uzatırsa dokunacağı ve her an gözyaş-larını kucaklayacak olan Asha'ya baktı.

Aldığı nefeslerde o yaşamını sürdürürken ben onun nefeslerinde tekrardan can buluyordum.

"Bencilsin, çünkü ölürek kurtulmak istedin. Bencilsin, çünkü seni sevmeme bile izin vermiyorsun. Beni öyle bir şekilde seviyor-sun ki bunu yapamıyorum bile!"

Bunu öyle bağırarak söyledi ki bir süre daha kulaklarımda bu kelimelere yankılanmaya devam etti. Ve ben daha onun dedikleri-ni hazmetmemişken dudaklarını dudaklarıma kapattı. Başta sadece durup nefeslerimi içine çekiyordu. Onun dudaklarının altında ezi-len dudaklarımin heyecanı, bedenimde de baş gösteriyordu. Size yemin ederim ki acılarımı unuttum, bedenimin acıyan kısımlarında tazecik çiçeklerin açmasına müsaade ettim. Sonuçta onun zamanı unutturacak, beni zihnimin karanlığına sürükleyecek kokusu aklıma başımdan aldı.

Kocaman avuçları belimi bulduğunda aklıma bu adamın bana karşı sevgisizliği, aşkımı hor görmesi geldi. Ona karşılık verirken bile bedenimden yükselen şehvetin kollarında arzum giderek har-lanıyor, dudaklarından yaralarım doğru merhem akıyordu. Sanki bana dokunsa ruhumu sarsa tüm acılarım denecek gibiydi. Ama o bunu yapmaktan korkuyordu. Kesinlikle korkağın tekiydi.

Saçlarıma dolanan parmakları yaralı kaşımın üzerinde durdu-ğunda onunla beraber eli acıyan karnıma doğru hareketlendi. Oraya dokunmasını istemiyordum, mideme saplanan her acıyı hatırlamak bana zulüm gibi geliyordu.

Usluca dudaklarımdan uzaklaşıp kısık sesle, "Acıyor mu?" diye sordu. "Hı hı." deyip başımı salladım. Etkisindeydim ancak varla yok arasında olan sızıları hissetmemek imkânsızdı.

"Yaptıklarının hepsini ödeyecek o herif."

Buna emindim, belki de çoktan ödedi. Yine de onun kokusunu solurken bunu düşünmek istemiyordum. Odamda, yanımdaydı ve belki de Enery salonda içeceğini yudumluyordu. Tüm bunları göz önüne alarak birbirimize ilaç olan tenlerimizin sihrine kapıldık.

Bir süre sonra hiçbir şey demeyip benden uzaklaşmasını izledim. Sanki son anda aklına bir şey geldi. Ne o konuşuyor ne de ben, ikimiz de dudaklarımızı mühürledik. Az önceki ihtirasın ve şehvetin izlerini taşıırken aklımızın başımıza gelmesi bizi sarstı. Kendine has olan erkeksi kokusu etrafımı sararken derin nefes aldım. Bu koku zihnime ve kalbime öyle bir kazınmıştı ki istesem de artık bundan sonra silemeyecekti. Bu çok garipti, oysaki Diyar'da çok az kişi âşık olurdu. O şanslılardan biri de bendim ancak onun gibi bir ruha âşık olduğum için gerçekten şanslı mıyım?

Dudaklarımın üzerinde tüm ruhumu yıpratan tenini düşünmeyip bana sarılmasına, saçlarımda hareket eden parmaklarının huzur dolu dakikalar yaşatmasına izin verdim. Yaralarım ne onun ne de benim umurumdaydı. Sadece birbirimizi tüketmeye çalışıyorduk. Bedenim birkaç santim uzaklaşsa dahi yine de ona tutukluydum. İstemsizce dudaklarımın arasından, "Bulutların arkasından güneş doğsa bile beni sevmeyeceksin değil mi?" diye bir soru fırladı.

Yüzüm düştüğünde parmağıyla çenemi kaldırdı. Onun gibi dudaklarımın kızardığına ve şiştiğine emindim. "Seni sevmemi neden bu kadar çok istiyorsun?" diye sordu yumuşak tonla.

Onu ilk kez bu kadar nazik görüyordum. Her zaman çatılı kaşlarla dolaşıp beni azarlar, kalbimi kıracak herhangi bir şey söylerdi. Bu kez farklıydı, beni anlamak istiyordu.

Kendimde o cesareti toplayıp, "Buna ihtiyacım var." diye fısıldadım bana çok yakın olan dudaklarına.

Seni seversem eğer her şeyi unuturum; annemi, üvey babamı hatta şu ana kadar beni hor gören herkesi unuturum. Ama sevmezsen eğer o zaman unutamadıklarımın olursun. Ve inan bana, o zaman benim en büyük yaram olursun.

Başını iki yana salladı, aynı zamanda sesi de sertleşti.

"Hiçbir şeye ihtiyacın yok; aşka da ihtiyacın olmayacak. Sadece dene."

Alaysı bir şekilde güldüm. Omzundan iterek, "Beni böyle öptükten sonra her şeyi unutmamı ve hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını mı savunmamı istiyorsun?" diye sordum ve gözlerimi devirdim. "Üzgünüm ama sizler kadar kalpsiz değilim, kılıfımdan çok daha fazlasıyım."

Acıyan bedenime rağmen yanından geçip gidecektim ki kolumdan tuttu.

"Bir kılıftan fazlasısın, ama kendini tehlikeye atmaktan vazgeçmelisin!"

Tebessüm etmeye çalışarak kolumu elinden kurtardım.

"Ben tehlikenin ta kendisiyim aslında. Sen de bunun farkındasın. İşte bunun için bana tutulmaktan korkuyorsun."

Dişlerini birbirine bastırdı ve alev alev yanan gözlerine inat sakın kalmaya çalıştı. Yine de bunu becerdiğini söyleyemezdim.

"Ben hiçbir şeyden korkmuyorum!"

İşte o an kocaman, mavimsi damarlarının belirmesine sebep olan yumruğunu küçük avuçlarıma aldım ve kalbimin üzerine bastırdım. Şimdi sol göğsümün altında atan o garip organ sanki ne yaptığımı hissedermişçesine durmadan çırpınıyor, göğüs kafesimi delip geçmek istiyordu.

"Korkuyorsun, kalbinin de böyle atmasından korkuyorsun."

Başını iki yana sallayıp iri avuçlarını sol göğsüme daha çok bastırdı, kalbim daha fazla hızlı atmaya başladı.

"Korktuğum bu değil; korktuğum şey sana yaşatacağım o felaket. O uğursuz şeyi yaşamamı istemiyorum, Asha."

Neden bahsettiğini deli gibi merak ediyordum fakat ona bakarak dediği her şeyi beynime kazımaya çalıştım. "Ne felaketi?" diye sordum.

"Bizim felaketimiz. Bunu sadece yaşadığımız zaman anlayabileceksin."

"Biz felaketten oluşmayacağız ama. Sen aşkı felaket olarak gör-sen de böyle değil, bunu da yaşadığın an anlayacaksın. Fakat kör adam olduğun için bu çok zor olacak."

Gülerek çenemden yakaladı ve, "Hâlâ hırçın ve inatçısın." dedi.

Bilmiyorum ama nedensizce gözlerim doldu. Ben ona yıllardır âşıktım ve onun gözünde âşık değil de hırçın ve inatçıydım. Beni böyle görmesi... Bilmiyorum ama canımı yakıyordu. Hırçınlığım ve inatçılığım sadece onun içindi, sadece onaydı. Başımı sağ omzuma yasladım.

"Yani, hiç mi umut yok?"

Benim son sorum bu oldu. O ise konuşmadan bir süre daha yüzümü seyredip kalbimin üzerindeki elini kızıl saçlarıma yasladı.

"Seni gün ışığında seveceğim. Neden biliyor musun? Çünkü sen bana onun kadar imkânsız ama bir umut kadar da yakınsın."

Dediklerini zihnimde tarttım. Ardından ise gülümsemeye çalışarak omuz silktim. Enery'nin de dediği gibi; andım olsun ki bu adamın gün ışığında parlayan tek umudu olacaktım. İnatçı, hırçın ve âşıktım, sadece ona.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

“SOLGUN RUHUN BİLİNMEZLİĞİ”

*“Ölü bir kalbimde kirlenmiş anılarım var.
Şeytanlar bedenimi sarmadan önce beni sevdiler.
Fakat melekler öldüğü an onlara teslim oldum.
Şimdi meleklerin mezarında ağlıyorum,
çünkü artık sana ait olmuştum.”*

Uğuldayan kulaklarım beynimle bir türlü iletişim kuramıyordu. Oraya sızmak isteyen düşünceler çıplak halleriyle soyunuyor, iliklerime doğru tüm çıplaklığıyla dans ediyordu. Ben ise durmaksızın bu düşüncelerden kaçıyordum. O çıplaklık bedenime yansısa bile her zaman kapalı kapılar arkasında saklanan ruhumu hiçbir zaman öyle görmeyecektim.

İsmimin yankısı bir kez daha kulaklarımda çınladı. Gözlerim kapalı olmasına rağmen bilincim açıktı. Ve bilincimde yankılanan

sesin sahibini düşündüm. Onun sesi kulaklarımda ilâhi gibi sesleniyordu. Omuzlarımı sarsan kalın parmaklar tenimi yaktı ve yaktığı yerlerde büyük çukurlar oluşturdu.

"Hadi çocuk, aç gözlerini!"

Belimi sarmalayan kolların soğukluğu beni üşütürken aynı zamanda sesi neden beni alev alev yakıyordu?

Bir türlü açamadığım kirpiklerimi kırıştırdım. Bir aracın içindeyim bunu sarsılan bedenimden anladım. Araç yolda hızlıca giderken Enery parmaklarını karnıma bastırdı. Aniden dudaklarımın arasında kaçan çığlıkla gözlerimi sıkıca yumdum. Hâlâ canım acıyordu. Tanrı'm bu nasıl acıydı? Neden bir türlü dinmek bilmiyordu?

"İşte böyle. Haydi, gözlerini aç lanetli!"

Gözlerimi açmaya korktuğum için başımı iki yana salladım. Nefeslerim giderek sıklaştığında karnımdaki baskı yok oldu, onun yerine parmaklarını kollarıma kenetledi.

Enery, "Bir kere de sözümü dinleyip gözlerini açsan olmaz mı?" diye sordu o sırada. Hâlâ bana sinirliydi, yaptıklarım için bana öfkeli olmasını anlıyordum aslında. Dişlerimin arasından, "Canım çok yanıyor." diye fısıldadım.

Kelimeleri art arda güç bela toparladım. Sırtımdan akan terler kuyruk sokumuma kadar ilerlediğinde alnıma dökülen saçları nefesiyle dağıtıp, "İyi halt ettin!" dedi öfke dolu sesiyle. Ardından alnıma yapışan saçları geri iterek, "Gaza bassana oğlum! Dayanamıyor kız." diye bağırıp sertçe nefesini dışarı bıraktı.

Ben ise birbirine yapışmış kirpiklerimi zorlukla ayırıp yüzüne baktım. Saçları alnına doğru döküldü, gözlerinin içi kıpkırmızıydı. Gerildiğini ise iki kaşının ortasında beliren yeşilimsi damardan anladım, üstelik çenesi öyle bir sıkıyordu ki bir an dişlerinin kırılacağını zannettim. Ayriyeten gri ve yeşilin karışımı olan o gözlerinde

ilk defa farklı bir ifade seziyordum. Ne olduğunu bilmiyorum ama aldığı nefeslerin benim için o duyguları çoktan adlandırdığını, belki de gerçekten bir umudun olduğunu fısıldıyordu.

Elimi yüzüne yaklaştırmak istediğimde gözlerim kanlı parmaklarımda takılı kaldı. Bu kan sanki benim geçmişimdi. Usulca kulağıma doğru, "Kanlı parmakların kalbinin izini taşıyor. Tenin gibi kalbin de kanlı. Ve bu katil ruhun senin sonun olacak." diye bir fısıltı beynimin içini işgal etti bir anda.

Çatlamış dudaklarımı zorlukla ayırıp, "Hayır! Ben katil değilim!" diye haykırdım. Oysa bunları sessizce söylemek isterdim. Titreyen bedenim Hayalet Adam'ın kucığında sessizliği bozarak kıpırdadığında çenemi yakalayıp, "Neler oluyor?" diye sordu. Sorusuna dudaklarımın arasından kaçan çığlıkla cevap verdim.

Onu da öldüreceksin! Herkesin katili olacaksın!

Kanlı parmaklarım onun yanağıyla buluştuğunda göz bebekleri titredi. Kocaman adamın kucığında bedenim giderek küçülüyordu. Tırnaklarım yanağına saplandığında sertçe küfredip, "Kendine gel artık." deyip ellerimi tuttu. Acı, git gide artarken düşündüğüm şey tırnaklarımı bu adamın yüzüne geçirmektir. Sanki orada geçmişin ve geleceğin aynası vardı. Ben ise onun yüzünde kendime ait bir şey görmek istemiyordum, buna katlanamıyordum.

Ona doğru, "Kan kokuyorsun." diye fısıldadım. Kanlı parmaklarım karnımın üzerine düşerken acıyla haykırıp nefesimi tuttum. Alnımdaki terler yanaklarımı bulaştı, tüm yüzüm ıslandı.

Enery, "Lous, hızlı ol! Bayılmak üzere." deyip yanaklarıma vurmaya başladı. Kalın parmakları yanağıma temas edince sertçe yutkunup gözlerimi kapattım.

Anbean kulağımdaki sesler yükselmeye başlarken dudaklarım küçük kıpırtıyla, "Ben kokuyorsun." diyerek haykırıyordu. Ardından çığlıklarım arabanın içini doldurdu, ses tellerim acıyana kadar

bağırdım. Karnımdaki ağrı her bağırışımda müthiş hızla acıya dönüşürken onun sesini duydum. Buna rağmen hâlâ çığlık artıyordum. Her çığlık bedenime yanıktan ibaret bir iz bırakıyordu.

O iz, isin bedenimde bıraktığı sitemine benziyordu.

Alışılmadık yabancı parmaklar yüzümde hareket etti.

"Sakin ol."

Yanaklarımı sertçe kavrayıp gözlerimin en derinine baktı.

"Benim yanımda asla sana bir zarar gelmez, anladın mı? Seni koruyacağıma yemin ettiğimi ne çabuk unuttun, çocuk."

Karnıma bastırıldığı şeyi yavaşça kaldırdığında beyaz yüzü iyice beyazladı. Dudaklarını ısırıp tekrar elindeki parçayı karnıma bastırdı. Nasıl bir acıydı bilmiyorum ama fazla keskin olduğu belliydi.

"Kahretsin! Bu yara çok garip. Neler oluyor sana?"

Yaram ne durumdaydı bilmiyorum ama sanki karnımın ortası delinmiş gibiydi ve acı, kaburgalarımın doğru yayılıyordu.

Nefes nefese, "Bana yardım et. Dayanamıyorum." dedim.

Benden uzaklaşarak, "Lous!" diye bağırdı. Bu kez sesi daha telaşlı ve öfkeli çıktı. Lous tedirginlikle, "Geldik." diye bağırdı.

Acı içinde kıvranan bedenimle, "Acıyor..." diye bir kez daha fısıldadım. Ve bu fısıltımla beraber araç sertçe durdu. Daha ne olduğunu anlamadan Enery beni kucağına aldı ve köşke doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

En sonunda sırtımın deri koltuğa değmesiyle birlikte derin nefes aldım. Başım omzumun üzerine düştüğünde eliyle başımı tutarak, "Lous, hemen bir Şifacı çağır." diye yüksek sesle bağırdı.

"Geliyor! Arabaya binmeden önce kampın şifacısına haber verdim. Birkaç dakikaya burada olacaktır."

Başımın altından elini yavaşça çekerek, "Olmaz, çok geç. Sen bana sıcak su ve temiz bir bez getir." dedi. Kanamam giderek arttığında şifacıyı beklemememiz gerektiğini anladım. Dudaklarımı ısırarak, "Lütfen... Çabuk ol..." dedim. Cümlemi bitirmeme izin vermeden, "Çabuk ol, Lous!" diye kükredi. Onun benim için endişelendiğini biliyordum, ne kadar inkâr etse de davranışları kendini ele veriyordu. Özellikle yaramın üzerindeki eli sanki heyecandan titriyor gibiydi.

"Ama Enery, Şifacı'yı bek..."

"Sana dediğimi yap, Lous."

Lous'un bizden uzaklaşan ayak sesleriyle gittiğini anladım. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. O sırada bakışları dudaklarıma kaydı.

"İyi olacaksın." dedi. Bunu beni sakinleştirmek için söylediğini anladım.

"Yaram genişleniyor."

Öyleydi. Onun acısını hissediyordum.

"Giderek her şey kötüye sarıyor, lanetli. Ve ben bu durumdan bir şey anlamıyorum!"

Karnımdaki yara durduk yere genişlenmeye başladı. Bu sizce de durumun ne kadar felaket olduğunu belli etmiyor mu? Ben bunun gerçekliği ile daha da telaşlandım. Ölecek miydim?

"Törpünün izleri acıyor."

Bella'nın bana saldırdığı ve izini bıraktığı kısımdan bahsediyordum.

"Durmaksızın bu acı giderek çoğalıyor, Enery. Nefes alamıyorum."

Artık gerçekten nefes nefeseydim. Gözlerim onu yarı baygın izliyordu ancak içten içe onun da söylediklerimin etkisinde olduğunu biliyordum. Sonuçta karnımdaki yaraya dalan bakışları Lous'un

sesiyle aniden ona döndü. Onun elindekileri hızlıca alırken gözlerindeki hüznü gören Lous dizlerinin üzerinde eğilip, "Birazcık canın acıyacak. Onun için elini bana uzat." dedi kısık sesle. Uzattığım elimi tuttu ve avuçlarıma bir öpücük kondurup, "Buradayım, sakın korkma." dediğinde sanki gerçekten korkum uçup gitti.

Elimi sıkıca tuttuğunda Enery'nin sıkıntılı nefesini bıraktığını duydum. Daha sonra tişörtü göğsümün altına kadar çekti, sıcak suya batırdığı bezle karnımın üzerindeki kanları silmeye başladı. Kurumuş kanları sildikçe sesli iniltilerim etrafı sardı. Lous yüzünü buruşturarak, "Enery, dikmen gerekecek. Yarayı açık bırakamayız." dedi bu fikri beğenmeyerek. Aniden başımı iki yana salladım.

"Hayır, hayır. Dikiş istemiyorum."

Enery, yüzüme bakmadan, "Ne istediğinin bir önemi yok. Böyle yaralar için dikiş gereklidir." diyerek kanlanmış bezi bir kez daha kabın içinde temizledi.

Dişlerimi sıkarak, "İstemiyorum dedim." diye direttim. Daha sonra, "Şifacı'yı bekleyelim." diye güçlkle konuşmaya çalıştım. Sesim öyle kısık çıkmıştı ki bir an içimden söylediğimi sandım.

Enery öfkeyle gözlerimin içine bakarak, Lous'a doğru, "Odasından ona yeni bir tişört getir." diyerek başıyla yukarıyı gösterdi.

Lous'un yanımdan gitmesini istemiyordum. Sıkıca tuttuğu elimi bırakmak istemediğini belli eden sesle, "Hayır." dedi. Buna rağmen bu kez daha keskin sesle, "Git!" diye üsteledi.

Lous elimizi işaret etti.

"Bana ihtiyacı var. Onu yalnız bırakmayacağım."

Hayalet Adam, "Uzatma artık. İkimiz de biliyoruz ki dikiş atılmasına dayanamıyorsun." dedi ve cevap beklemeden elindeki kanlı bezi kabaca bıraktı.

"Ama..."

Enery sertçe onun sözünü kesti.

"Lous, durum çok ciddi anlıyor musun? Bir de senin bayılmanla uğraşamayız. Git."

O sırada pes eden Lous, alnıma öpücük bırakarak, "Enery haklı, dikişe ne bakabiliyorum ne dayanabiliyorum. Çok üzgünüm..." deyip benden uzaklaştığında sadece ona tebessüm ettim.

Gitse bile avuçlarımdaki varlığını hâlâ hissediyordum. Lous salonu terk ettikten sonra Enery, koltukta bana yaklaşarak üzerimdeki tişörtü çıkarmaya çalıştı. O an canımın acımasını umursamadan sırtımı dikleştirdim. Koltuğa yaslandığım sırada istemsizce ağzımdan "Ne yapıyorsun?" diye tekdüze bir soru çıktı.

Cevaplamak yerine yüzüme baktı. Bir şey söylemeden tişörtü üzerimden çıkaracakken tereddütle ona baktım. Varlığına hâlâ alışamadım, üstelik şu durumda bile ondan çekiniyordum. Birkaç saniye sonra bedenimden çıkarılan tişörtle birlikte gözlerimin içine bakarak yutkundum.

"Yararı dikmeye çalışacağım. Acıyacağını biliyorum ama katlanman için dişini sıkman gerekiyor."

O an tenime batan iğneyle beraber gözyaşlarım içinde sertçe çığlık attım. Ne kadar sakinleşmeye çalışsam da giderek artan acı buna izin vermiyordu. Sitemlerimle birlikte haykırıışlarım da yükseldiğinde bedenim ona doğru kıvrıldı. Çok yakınımda durduğu için ondan gelen kokuyu derin soluklar eşliğinde ciğerlerime hapsederek ruhumu ve acı çeken bedenimi dizginlemeye çalıştım.

Bir kez daha yanaklarıma dökülen yaşlarla birlikte koluma dişlerimi geçirdim. Acıdan dolayı ne yaptığımı kestiremiyordum fakat direncimi giderek kaybettiğimi hissedebiliyordum.

İğne daha derine saplanınca çığlık atıp, "Dur! Lütfen, dur artık. Dayanamıyorum." diye bağırdım. O ise ifadesiz suratla işini halletmeye çalışıyordu. Nasıl bu kadar soğukkanlı olabilirdi?

Ona bakmasam da arada sırada bana baktığını hissediyor, başımı kaldırmadan ona doğru sokuluyordum. Şu an ihtiyacım olan tek şey bana dolanan kollarıydı. Bu kolların kesinlikle ona ait olmasını istiyordum.

Bunu fark etmiş gibi, "Şimdi değil lanetli. Şimdi seni kollarıma alamam." dedi ve omzumdan iterek tekrardan koltuğa uzanmamı sağladı.

"Lütfen hızlı ol! Artık bu acı beni öldürüyor!"

Öyle bir bağıryordum ki Tanrı'm bu tam bir işkenceydi.

Parmaklarının arasında olan derime işkence edercesine yavaş yavaş iğneyi batırıyor, orada kendi hükmünü vererek usulca dikişlerine devam ediyordu. Bulanık gözlerimle ona baktım. Dikkatli şekilde işine odaklandı, bedenimin kıvranmasını bile umursamadı. Oysa ifadesiz bakışlarında bir acıma bile yoktu, bana acımaması ise zihnimin duvarlarına gerçek kimliğini fırlatıyordu.

Parmaklarımdan dokunduğu kısımlarda bir çukur oluştururken nefes nefese. "Bilerek yapıyorsun." dedim. Oysa bundan emin değildim, sadece nefretinin getirdiği acımasızlığı yüzüne vuruyordum.

Tenimin altındaki bedeni kasıldığında istemsizce yutkundum. "Neyi yapıyorum?" dediği an derime saplanan acıyla çığlık attım. Dişlerimi omzuna geçirmeden önce, "Yaptığım aptallığın cezasını çekmemi istiyorsun!" dedim sesimi yükselterek.

Bir şey demeden gözlerimin içine baktı.

"Senin en büyük cezan buraya sürüklenmen, lanetli."

Başımı iki yana salladım, o sırada dikişler bitti. Etrafına farklı kokulu bir merhem sürmeye başladığında, "İkimizin nefreti bizim için en büyük ceza zaten." dedim nefes nefese.

Koltukta bana doğru uzanarak alnıma yapışan saçları geri itti. "Bitti." dedi. Ben ise ne demek istediğini üzerimden çıkarttığı tişörtünden anladım. Karşısında iç çamaşırımla kaldığımda bedenime bakmadan sadece yüzümü süzdü.

"Acıların dindi mi?" diye sordu kısık sesle. O da en az benim kadar yıpranmış gözüküyordu. Savaşta çıktığı için pürüzsüz yüzünde birkaç çizik vardı. İri avuçlarını karnıma yasladı.

"Kocaman yaran artık kapandı mı?"

Kapanmadı. Başımı salladım. "Hissetmiyorum." dedim. O ise bu kez yarama baktı.

"Hissetmiyorsun; çünkü yarayı sardım."

Öyleydi. O şimdi bana yardım etmeseydi çoktan kan kaybından ölecektim. Fakat neden böyle oldu? Neden bir anda karnımda kocaman yara oluştu?

"Peki, her zaman saracak mısın?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. Kurumuş dudakları sanki bir damla suya muhtaç gibiydi.

"Sarmamı ister misin?"

Başımı iki yana salladım. Hiç kimsenin yarayı sarmasını istemiyordum. Başımı kaldırarak ona baktım.

"Ben yaralanmamayı tercih ederim."

Gözlerini devirip, "Yaralanmamayı tercih etmediğin belli." dedi. Omuz silktim.

"Haklısın, senin yanında her zaman yaralanacağım."

Beni süzerek koltukta kanla kaplı olan kaba baktı. Onun da gözlerinde farklı bir ifade belirdi. Bu bizim bildiğimiz duygulardan değildi. Daha çok olabilecekleri düşünüyor ve dediklerimi tartıyordu. Bana bakmadan, "Ama saracağım da..." diye mırıldandı. Kendinden emin miydi? Ben de onun gibi kaba baktım. Su tamamen kırmızı rengindeydi. Üstelik bezin rengi de artık beyaz değildi.

"Peki, sarmanı istemesem?"

"Bu da ne demek?"

"Benim yaralarım kendi kendine iyileşir, demek. Bugüne kadar ihtiyacım olmadığı gibi bundan sonra da sana ihtiyacım olmayacak."

O an onun gözlerinde şimşekler çaktı. Sanki bu dediklerime inanmıyor gibiydi. Üzerime doğru gelerek, "Ciddi misin?" diye sordu.

Ağrıyan karnuma rağmen sesimin tok çıkmasını umut ettim. "Elbette." dedim. Neden bu kadar şaşırdı ki? Sanki dediklerim gerçek değilmiş gibi.

"Sence ben bugüne dek senin neler yaptığını bilmiyor muyum?"

Ne diyeceğimi bilmediğim için, "Neden şaşıırıyorsun?" diye sordum. İnanmıyormuş gibi davranarak başını iki yana salladı. Hiddetle ayağa kalktığında ben de ayağa kalkmaya çalıştım fakat bir santim bile yerimden kımıldadığımda karnuma giren keskin sancıyla duraksamak zorunda kaldım.

"Her şeyi bu kadar basit gördüğün ya da hiçbir şey görmediğin için şaşıırıyorum. İşin garibi, lanetli, sen beni sürekli şaşırtıyorsun. Hiçbir şey bilmiyorsun..." dedikten sonra bir an duraksadı ama sonra devam etti. "Ve sadece konuşuyorsun. Hep konuşuyor, hiçbir zaman dinlenmiyorsun!"

Neden bu kadar sinirlendi? Kaşlarım çatıldığında onun bu dedikleri karşısında irkildim. Bilmediğim bir şey vardı, her şeyi nasıl bilebilirdi ki? Yani en azından Bella'nın ölümüne sebep olduğumu, psikolojik destek aldığımı ve ailemin durumunu biliyordu. Daha fazla, bundan daha fazlasını bilmesi imkânsızdı. Çünkü aslında çok fazla şey yaşadığımı, anlattıklarımın ise bir kısmının gizli olması gerçeği beni ürküttü. Tanrı'm yoksa gerçekten tüm benliğimin çıplak hâlini görmüş müydü?

Ave Maria!

Jungfrau mild,

Erhöre einer Jungfrau Flehen,

Asu diesem Felsen starr und Wilde

Soll mein Gebet zu dir hin wehen,

Zu dair hin wehen.⁹

Kulaklarımı dolduran ince ses, yaşadığım karanlıktan aydınlığa doğru geçiş yapmama sebep oldu. Gözlerimi yavaşça açarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. Bir süre karşılaştığım küçük noktaların yerini karanlık tavan alınca yerimden doğrulmak istedim fakat acıyan karnımla inleyip geri yatmam bir oldu. Mumun aydınlattığı odayı taradığımda, buranın benim odam olduğunu anladım. Kuru-yan dudaklarımı ıslatarak üzerimi süzdüm. En son Enery üstümdeki tişörtü çıkarıp karnıma dikiş attı. Elimini karnıma uzatıp yaranın olduğu kısma bastırdım. Normalde canımın acıması gerekiyordu fakat nasıl olduysa artık hiçbir sızı hissetmiyordum. Belki de uyuduğum süre zarfında yaralarımın üzerine merhem sürdüler.

Yattığım yerden yavaşça kalkarak karanlık odada ilerledim, duvarda tek bir mum vardı ve o kesinlikle odayı doğru dürüst aydınlatmıyordu. El yordamıyla kapıyı bulduğumda sesler daha yakından geliyordu. O sesin sahibini tanıyordum.

Kapısı açık olan odadan içeriye doğru ilerlediğimde Asha'nın beyaz kıyafetler içinde bile belli olan saçlarını gördüm. Ellerini birleş-

9- Merhametti, kalbime korkuyu öğreten.
Ve merhamet korkularımı hafifletti.
Ne kadar kıymetli.
O merhametin görünmesi.
İlk kez inandığım saate.

tirip duvarın karşısında şarkı mırıldanıyordu. Dua ettiğini anladım. O an benim geldiğimi hissetmiş olmalı ki birkaç saniye duraksadı ve ardından tekrar şarkısına devam etti. Daha fazla rahatsız etmemek için elimi karnıma bastırıp odadan dışarı çıkmak için hareket ettim. O sırada karnımdaki dikişlerin yeri sızladı.

Merdivenlerin başına geldiğimde derin nefes alıp tek ayağımı birinci basamağa bıraktım. Canım pek fazla acımadı fakat ikinci ve üçüncü adımda nefes nefese kalarak sertçe inledim. Ayağımı atacığım sırada onun sesini duydum.

"Yarına kadar inebilecek misin?"

Korkudan dolayı geri sıçrayıp elimi kalbimin üzerine bastırdım. Onu orada bulmayı kesinlikle beklemiyordum. Ben ise, "Senin burada olacağını düşünmedim." dedim memnuniyetsiz bir ifadeyle.

Gözleri bir süre beni süzdü ve tok sesle, "Yanıma gel." dedi. Onun karşısında canımın acıdığını belli etmeyerek yavaş hareketlerle merdivenlerden inmeye başladım. Köşkün en güzel kısmı belki de burasıydı fakat şu an gözüme bir türlü öyle gelmedi. Zorlukla da olsa merdivenleri bitirecektim ki aniden onun gözlerine bakmak gibi bir yanlış yaptım. İkimizin gözleri birbirine değdiği an üzerimize şimşek çaktı. O şimşegin sesiyle birlikte ayağım son basamağı unutup aniden düşeceğimi sandım. Ama belimin iki tarafından sıkıca tutulmamla birlikte karnımdaki sızı yeniden baş gösterdiğinde acılar içinde beni tutan kolların sahibinin buram buram kokusunu soludum.

Suratına dökülen kızıl saçlarım ikimiz arasında bir çizgi oluşturduğu anda burnunun ucuna değen kıvrımlar, sanki benim ruhuma dokundu. Belimdeki kolu giderek sıklaştığında beni kucağına aldığı hissettim. Ayaklarım yerden kesildiğinde kendimi geri çekmek zorunda kaldım. Yüzünü izledim bir an, onun farklı güzelliği olduğunu söylemiş miydi? Her çizgisi kalemle çizilmiş gibiydi.

Dudakları biçimli ve dolgun, çenesinin sivrililiği ise gözlerini kıstığı zaman daha çok belirgin oluyor, elmacık kemikleri fark ediliyordu. Kocaman bedenine hapsettiği ufacık bedenim hareket etmeye başladığında yürüdüğünü hissettim. Onun aksine benim yüzüm soldu, gözlerimin ferisi söndü.

"Ne yapıyorsun? Kendim yürüyebilirim." diye ikazda buluncaktım ki kalçamın altındaki kolunu sıkıştırarak susmamı istedi.

Dudaklarımın üzerine onun sessizliği mühürlendiğinde, "Daha inmeyi bile beceremeyen biriyle nasıl dün olanları konuşacağım ki?" diye dudaklarının arasından bir sitem çıktı.

Kızıl saçlarını omuzlarına doğru savrulup yüzüne çarpıyor, böylece kucığında beni rahatlıkla taşıyordu. Ben ise onun aksine oldukça rahatsızdım. Nihayet beni yere bıraktığında parmaklarının kalçama değişini ve belimdeki tutuşunu düşünmemeye çalıştım. Ancak değil düşünmemek, her hareketi zihnime ilmek ilmek işleniyordu.

"Bana bir açıklama borçlusun."

Onunla konuşmak için başımı kaldırmak zorundaydım. Bana yukarıdan aşağı bir bakış attığı anda kurumuş dudaklarımı yaladım. Açıklamak benim için o kadar zordu ki... Üstelik nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Açıklayacak bir şey yok." diye mırıldandım. Yanından gitmek için hareketlenecektim ki bileğimden tutarak beni durdurdu.

Enery, sınırlarına hâkim olmaya çalışarak, "Bu ne demek? Dün olanları unuttun mu yoksa?" diye sabırla teker teker sordu.

"Unutmadım. Ama açıklayacak da bir şeyim yok. Aksine bence senin bana açıklaman gereken şeyler var."

Alaylı şekilde gülümsedi.

"Dalga mı geçiyorsun benimle? Dün kollarımda ölüyordun, çocuk. Bunun açıklaması yok mu sence?"

Sustuğumu görüp sinirle saçlarına asıldı. Karşımda delirirmişçesine davranmasına karşın sakin sesle, "Asha'yı kurtarmam gerekiyordu ve ben de bunu yaptım." dedim.

Gözlerini aniden yüzüme sabitledi. Bir adım öne geldiğinde artık yüz yüze bakıyorduk. Eğer ortamda sessizlik hüküm sürseydi kesinlikle kalp atışlarımın sesini duyacaktınız.

"Kurtardın, öyle mi?" dedi. Daha sonra, "İkiniz de dün gece kendi odalarınızda yaralı hâlde uyuyordunuz. Sence kurtulmuş muydunuz? Ben söyleyeyim; her şeyi daha fazla mahvettiniz. O kendisini bile koruyamadı, sen ise bilerek kendini tehlikeye attın. Nesin sen? Kahraman falan mı?" diye son kez sorup kulaklarımın zarını patlatacak kadar yüksek sesle bağırdı.

"Asha tek başınaydı! Kendini koruyamadı işte. Yardım etmem gerekiyordu. Belki de şimdi..."

Duraksadım. Ölmüş olmasını bile düşünmek istemiyordum. Enery ise bu dediğime karşılık olarak, "Onu iyi tanımıyorsun. Kamp'ın en güçlü savaşçılarından biri o. Mercas'a yenilecek biri değil." dedi.

Şu an yukarıda dualar eden ve ilâhiler seslendiren kızın neden böyle bir şey yaptığını sorgulamak için yanına gitmek istiyordum. Nasıl olur da bunu Enery'nin anlamayacağını sandı?

Bedenim istemsizce gerildiğinde "Bunu neden yaptı peki?" diye sordum.

"Sebebi ne olursa olsun bunu yaptı. O, akli bir karış havada gezmeyi sever. Peki ya sen? Buraya gelme nedenini unuttun mu yoksa? Bu Diyar her zaman tehlikedeydi ve sen geldiğin andan itibaren her şey yavaşça değişmeye başladı. Böyle sorumsuz davranarak burayı da, herkesin canını da iki kat tehlikeye atıyorsun!"

Dişlerimi birbirine bastırıp dediklerini dinledim. Karnım bu kez yaradan dolayı değil, onun sarf ettiği sözlerden dolayı acıyordu. Cidden benim suçlu olduğumu mu düşünüyordu? Oysa söylediklerinin hepsi bana bahane olarak geldi.

"Benim yaptığım bir şey yok! Biliyorum; Lous'u dinlemem gerekiyordu, ama kahretsin ki Asha'nın tehlikede olduğunu bilerek böyle bekleyemezdim!"

Kolumdan tutarak beni kendine çekti ve, "Onu biz zaten kurtarıcaktık. Neden anlamamakta ısrarcısın?" dedi.

Kolumu elinden kurtarmaya çalışarak benim varlığımı sorgulayan gözlerine baktım. "Anlıyorum, tamam mı? Kardeşini de ruhlarını da hatta seni de tehlikeye attığımı anlıyorum. Oldu mu?" deyip dolmuş gözlerle ona baktım. Aslında ağlamayacaktım, çünkü ben böyle şeyler için ağlamayı çoktan bıraktım. Gözlerimin dolmasının sebebi yalnızlığımın verdiği güçsüzlüktü. Birinin beni asla böyle sevmeyeceğini bilmek güçsüz hissettiriyordu.

"Senden de bahsediyorum, lanetli." diyerek kolumu bırakmamakta ısrar etti. "Artık buraya ait olduğun için en az bizler kadar kendini de düşünmen gerekiyor."

Yüzlerimiz arasında mesafe giderek kısaldığında dediklerini düşünmek zorunda kaldı. Söylediklerinde ciddi miydi? Belki de bana ihtiyaçları olduğu için böyle konuştu? İnanın bana, bunun da bir önemi yoktu artık. Ne de olsa sonuç aynıydı.

İçimde anlam veremediğim o sevinç çılgınlığının şiddeti kalbimde yankılandığında aynı zamanda Asha'nın odasından o sesler kesildi. Enery'ye son söyledikleri için cevap verecektim ki aniden açılan kapıyla beraber irkilerek geriye doğru birkaç adım attım.

Enery bakışlarını benden çekerek gelen kişilere baktı.

"Ne oluyor? Ne bu gürültü?"

Lous nefes nefese kaldı. İlk önce bana ardından Enery'ye baktı. "Mercas diyarı terk etmemiş!" dediğinde en son onu gördüğüm sahne gözlerimin önüne geldi.

Ryan ve Lous'un giydikleri zırhlar ile son derece farklı görünüyordu. Benim bakışlarım her ikisi arasında mekik dokurken, Ryan beni daha fazla süzdü, sanki nasıl olduğumu anlamaya çalışır gibi baktı.

Enery, öfkeli sesle, "Onu mahzene götürmelerini söyledim! Nerede şimdi?" diye sordu yerinde sinirle volta atarken.

Bedenim giderek kasıldığında karnımdaki dikişlerden akan sıvı kasiğima doğru süzölmeye başladı. Elimini oraya koyarsam eğer Enery her şeyi anlayacaktı; bunu istemediğim için terlemiş avuçlarımı pantolonuma sildim.

Sesler giderek uğıldamaya başlarken bana doğru konuşan Ryan'ın sesini duydum.

"Sen nasılsın?"

Sorusunu, "İyi." diye kestirip attım. Düşündüğüm tek şey nasıl olduğumdan çok bu kanamayı nasıl durduracağımdı.

Enery bir kez daha Mercas'ın nerede olduğunu sorduğunda Lous, yeşil saçlarını karıştırdı. Yüzünde yorgun bir ifade belirdi. Omuzları çöktüğünde, "Ninna'nın öldüğü ormanda." dedi.

Enery saçlarını karıştırıp dalgın düşünceler eşliğinde, "İstedini elde etmeden gitmeyecek anlaşılan." diyerek eliyle yüzünü sertçe sıvazladı.

Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere Mercas'a karşı öfkeliydi. Aslında o ruhun böyle aniden gelmesini hiç kimse beklemiyordu. Cherly ve Kızıl Kuyu cesetlerinin söylemesine rağmen erken geldi.

Kuruyan dudaklarımı bir kez daha ıslatarak karşımdaki üç adama baktım. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı.

"Mercas'ın gitmeme sebebini biliyorum."

Enery başını kaldırmadan yüzüme baktığında diğerleri tepki olarak başlarını kaldırdılar.

"O, benim geçmişteki hatalarımı biliyor ve onlarla tehdit ederek psikolojik baskı uygulamaya çalışıyor." deyip duraksadım. Lous, o sırada anlamadığım şeyler mırıldandı. Ancak Hayalet Adam sabırsız bir şekilde, "Ve?" diye sordu.

Bedenime yapışan tişörtü tenimden ayırdım. Aslında zaman kazanmaya çalışıyordum.

"Bir şekilde onun gibi olduğumu düşünüyor. Sırf her şeyi bu Diyar için yapmıyor ya da beni bu Diyar için istemiyor. O, gerçekten hastalıklı şekilde aynı olduğumuzu düşünüyor ve ona ait olmamı istiyor."

İşte o an şu zaman dilimine dek asla tepki vermeyen Enery sinirle ayağa kalktı, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalıştı. Ama bunun pek etki ettiğini söyleyemeyeceğim.

"Buna nasıl cüret eder? Onu öldürmekten beter hâle getirmeme rağmen nasıl olur da bu kadar adi olur?" deyip elini hırçın saçlarının arasına geçirdi. Sesi tüm köşkte yankılanıyordu. Onun gibi ben de şaşkındım, özellikle onun tepkilerine.

Ryan, "Galiba herkesin istediği şeyi yapmalıyız." diye bir fikir sundu. Onu öldürmek istiyorlardı. Lous ise bunun tam tersi onun cezalanması gerektiğini savundu. Her ikisi arasında anlaşmazlık devam ettiğinde dikkatimi onlardan çektim. Enery birkaç dakika aynı pozisyonda kalarak düşündü. Ardından üzerime gelerek gözlelerini yüzüme dikti ve, "Sana başka ne söyledi?" diye sordu.

Sessiz kalıp düşünmeye başladım. Dudaklarım küçük kıpırtıyla hareket etti. "Sadece bizimle ilgili kötü imalarda bulundu o kadar." dedim. Lâkin ne dediğimi anlamadı.

"Ne gibi?" diye sordu.

Tanrı aşkına bana ettiği imayı ona nasıl söyleyecektim? Gözlerimi kapatıp yanaklarımın kızarmasına izin vermeden bir çırpıda, "İşte lanetin mühründen bahsetti." dediğimde çatılan kaşları daha fazla derinleşti. Bu adam duygudan anlamadığı gibi utancımın kaynağını da anlamadı.

Mercas'ın böyle bir şey söyleyeceğini düşündükçe daha çok sinirleniyor olmalı ki "O herifin eninde sonunda sonu ben olacağım! Benden kurtuluşu yok!" deyip birkaç adımda benden uzaklaştı.

"Baksana muhafızlardan bile bir şekilde kurtulmuş. Ona ne yapacaksın?" diye sordum. Enery ve diğerlerinin canını tehlikeye atmasını istemiyordum.

Enery bana sorgulayıcı biçimde bakarak, "Ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağım." dedi. İşte en çok korktuğum şey de buydu.

Yaralı olmama rağmen hızlıca öne atıldım. Kolundan tutarak, "Bu kez savaşın çıkmasına izin verme. Bunu kaldıramam." dedim. Dün olanları bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. İkinci kez aynı şeyi yaşamaya gücümün yeteceğini düşünmüyordum.

Enery, bu dediklerimi umursamadan Ryan ve Lous'a hırsla dönerek, "Hazırlanın, gidiyoruz!" dedi sert sesle. Ryan ilk önce bana, daha sonra öfkesiyle tüm Diyar'ı yakacak olan adama baktı.

"Nereye?"

O adam ise tehlike kokan sesle, "Ninna'nın öldüğü ormana." dedi ve zırhına kuşanarak gerçek ölümü tattırmak için hazırlandı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

“ÖLÜ KADININ TENİNDE DOLANAN ACI”

*“Bir adamın kolları arasında ölen kadın vardı.
Onu sarmaladıkça kanıyor, uzaklaştıkça kaybediyordu.
Kadının her bağırtısında adam bir ağıt yakıyordu.
Çünkü kadının bedeninde dolanan müthiş acı onu
öldürmüştü.”*

 nlar gittikten sonra sargılarımı değiştirip Asha'nın verdiği merhemi yarama sürdüm. Haklıydılar, burada aldığı yaralarım çok çabuk iyileşiyordu. Avuçlarımdaki mum yanıkları olsun, cesetlerin boynuma bıraktıkları yara olsun fark etmez, hepsi zamanla yok olup gitti. Peki, ya neden sızılarını hâlâ hissediyordum?

Kırmızının en cıvık tonunda olan boynumdan elimi çekip hırıltılı bir nefes aldım. O an saçlarımı tuttuğum diğer elimin üzerinde soğuk ten hissettim. Artık buraya alışmaya başlayan bedenim ne olursa olsun onlarla aramdaki farkı hissedebiliyordu.

"İyi misin?"

"Yorgunum." diye fısıldadım. Derin nefes aldıktan sonra, "Ama iyi olacağım." dedim kendimden emin tonla. İyi olmaktan başka bir seçim yoktu. İyi insan olacağım, iyi hissedeceğim.

Asha'ya, "Sen nasılsın?" diye sordum aniden. O an açık renkli gözlerinde gördüğüm kıpırtıdan dolayı ona taraf dönmek zorunda kaldım.

Yüzümü bir müddet izledikten sonra, "Çok iyiyim. Aslında aldığım yaralar sayesinde daha güçlenmiş hissediyorum." deyiverdi. Pişman olmuş gibi yere baktı. Ellerini önünde birleştirerek, "Ben aslında sana teşekkür etmek istiyorum. Düşünmeden kendi canına tehlikeye attın ve beni kurtardın. Yaptığın fedakârlık benim için çok değerliydi." dedi.

"Kim olsa aynı şeyi yapardı."

Sustum ve ona aklımdaki soruları sormak için zaman tanıdım.

"Neden bunu yaptın, Asha? Kendine neden zarar veriyorsun?"

Suratında beliren o mutluluğun aniden yok oluşunu, onun yerine utançla karışık pişmanlığın oluştuğunu gördüm. İstemsizce dudaklarını birbirine bastırmış, gözlerini benden kaçırdı. Evet, Eney haklıydı, ikimizi de tehlikeye attım. Ancak ondan önce Asha'nın kendini bilerek tehlikeye atması durumu daha farklıydı.

Asha, "Bu çok garip bir duygu ama senin gibi hissetmek istedim." dediğinde bu durum daha çok ilgimi çekti.

"Avuçlarını bilerek neden yaktın Anai?"

Cevabını düşünemedim. Aklıma gelen sözcükler elbet vardı lakin yine de susmayı tercih ettim.

"Ben sana söyleyeyim; kalbindeki acının canına yansımaları istemedim. Ben de senin gibi yaparak kalbimde onun, her şeyin acısını hissettirdim. Mercas'a bir şekilde karşı koyabilirdim, bunu yapabiliyordum.

Ancak ondan aldığım ilk darbeye canım yanmadı; ikinci darbeye de canımı yakamadı, en sonunda onlarca darbeden sonra o gerçek acıyı duymaya başladım. Bana bir şey olmayacaktı, öldürmeyeceğini biliyordum. Ancak her tekmesinde bir şeyi fark ediyordum, değerli olduğumu. Biliyor musun, insan olduğumu düşünmeye başladım. Tıpkı senin gibi acı çekmenin ne kadar değerli olduğunun farkına vardım. Anai, garip ama gerçekten acı çekmek de değerli bir duyguymuş.”

Onu suskunluğun içinde kaybolarak dinliyor, tepki vermeden elleriyle oynamasını izliyordum. Sebebi bendim, aslında daha çok bahaneye benziyordum. Sonuçta haksız olduğun durumlarda her zaman bir bahane bulurdun, değil mi? İşte Asha da öyle yaptı.

“Evet, Enery’nin önüne bir seçenek koyacağını hesaba katmamış olabilirim. Yaptığım şeyden de gurur duymuyorum ama yine de artık daha mutlu ve içimdeki tazelenmiş sevgiyi hissediyorum. Acı çekerek sevmek olur ya? Ben de acıyı çekerek sevdim.”

Neden böyle biri olduğunu sorgulamak istiyordum âdeta. İlk kez karşımda onun gibi biri vardı ve bu soruları ona sormak için heyecanlıydım. Ancak o, çok zeki biri olduğu için hemen durumumu anladı.

Asha, “Beni yargılamayı istemiyorum. Hiç kimsenin yargılamasına istemiyorum.” dediğinde öne atılarak elinden tuttum.

“Seni asla yargılamıyorum. Sadece fazla garipsin. Yani sevgi acı çektirmemeli.”

Yüzündeki histerik gülüş aniden soldu. Onu yargılamak bana düşmezdi; aslına bakarsak kimse kimseyi yargılama hakkına sahip değildi. Peki, neden böyle düşünmeme rağmen evren tarafından geçmişim için yargılanıyorum? Neden yargılanmanın doğru olmadığını söylerken bile yargılanıyordum?

"Garip değilim, sadece duygularımı dışarı vurmayı seven biriyim. Bu Diyar'da herkes öyle kolay kolay duygularını hissetmez. Hele dile getirmek, asla yapamayacağımız bir şey. Ben onlar gibi olmak istemiyorum, ben senin gibi hissetmek istiyorum. Ayrıca sevgi acı vermemeli, huzur vermemeli, haklısın."

"Sevgi acı vermemeli haklısın ama acı çekerek sevmek tamamen başka bir şey."

Dudağının kenarı acıyla yukarı doğru kıvrıldı.

"Sen bizim için değerlisin. Buraya geldiğim andan, hatta gözlerimi açtığım ilk andan itibaren hep beni korumaya, kollamaya çalıştın. Böyle bir şeyi düşünmeni istemem. Acı senin için değerli olduğu kadar sen de bizim için değerlisin; sırf normal insan gibi hissetmek için böyle yapman iyi bir şey değil."

Dilini dudakları üzerinde gezdirdi.

"Biliyorum, zaten bu kişisel sorun."

Derin nefes alıp zorlukla konuşmaya çalıştı.

"Ailemi bir hiç pahasına kaybettim. Annem, onun ve ailesinin hayatını mahvettikten sonra elimde geriye hiç kimse kalmadı. Bir tek Enery'ydi yanımda olan. O ise oldum olası soğuk biri. Bana o dönemleri atlatmama yardım etmedi ama bir şekilde hep destek oldu bana."

Elinin üzerindeki elimi okşadı. Bakışlarını bana değdirmemeye özen gösteriyordu âdeta. Onun her cümlesinin altında kendi ruhunun leşini çıkarmam doğal mıydı? Ona benzediğimi biliyordum; her ikimiz ailelerimiz tarafından darbe alıp o darbelere rağmen onları sevmeye çalıştık. O, Enery'ye babam için Mercas'ın tabakasına gitmeye hakkım olduğunu savunduğunda bile benim düşüncelerimi, hislerimi yaşadığını fark ettirdi. İşte anlamaktan çok bazen onun gibi hissetmek de gerekliydi.

"Yine de beni korudu. Tıpkı senin gibi hissediyordum onun yanında. Ancak bana göstermediği şefkatla geceleri yanıma geldiğini, iyi olup olmadığımı kontrol etmeye çalıştığını görüyordum. Enery'ye bu yaptığım şey haksızlık. Buna şımarıklık da deniliyor, biliyorum. Ancak şımarıklığım sadece size."

Hayalet Adam'ın da dediği gibi o güçlü aynı zamanda narin; açık sözlü, böylece kalbi kırık biriydi.

"Yaşayamadığım şımarıklığı, çocukluğu yaşamak istedim. Bu durum inan bana, basit bir psikolojik sorun değil, aksine benim ruhumun ilacı."

Daha fazla bir şey de demedi zaten. Karşımda sanki küçük kız çocuğu duruyor gibiydi; olmayan ailesinin acılarını üstlendi fakat bunun ağırlığı ile altında ezildi. Onun aksine benim 'şımarıklık' yapacak kimsem yoktu. Bunun için inanın gram bile üzülüyordum. Sonuçta alışlagelmiş zihnim zamanında benim canavarlarımla büyüdü, beni yetiştirerek yalnız kalmama müsaade etmediler. Hep zihnindeki uğultuların koynunda uyudum, ninni gibi onları dinledim ve en sonunda büyüyüp arkadaş oldum. Benim hayali arkadaşlarım kendime aitti, kendimdim.

"Bir daha yapma o zaman. Enery nedenini duyarsa eğer..." diye başladım cümleme ama pek fazla devam edemedim.

Asha başını salladı.

"Onun öyle biri olmadığını sana kanıtlamak isterdim ama yapamam. Nedenini duysa bile içten içe üzülür, hatta sinirlense dahi bana tek kelime laf etmez. Enery, garip bir adam doğrusu."

Gülümsemeye çalışarak, "O Enery'yi hiçbir zaman göremeyeceğim anlaşılan." dedim. Yüzümdeki zoraki gülümsemeye karşın gözlerindeki o mutluluk parıltıları giderek çoğaldı.

"Ama bence sen de onun damarına basıyorsun."

Gözlerimi çevirip. "Huyuna gidecek bir durum görmüyorum, Asha." dedim.

Omuz silkti ve saçlarını karıştırdıktan sonra, "Enery'yi tanımıyorsun ve onun bu Diyar için, bizler için ne kadar fedakarlık yaptığını bilmiyorsun. Aslında böyle düşünmene şaşırmamak gerek." diye cevap verdi.

Düşünmeye çalıştım. Belki de Asha haklıydı; onu tanımıyordum ve işin kötüsü tanımaya çekiniyordum.

Bir şey demediğim için Asha, "Haydi gidip bir şeyler yiyelim. Kaç gündür doğru dürüst bir şey geçmedi midene." dedi ve elimden tuttuğu gibi mutfağa çekiştirdi. İşte bir şey daha, benim gibi hissetmek için yemek yiyordu.

Günün geri kalan kısmında ise aklım, Ninna'nın öldüğü ormanda kalmış, bir şey sonuçlanmadan Asha'ya bununla ilgili bir şey söylemedim. Çünkü söylediğim an bu kaçık kesinlikle oraya gidecekti ve bu kez eminim ki Enery'nin elinden kurtaramayacaktım.

Etrafı saran karanlığın içinde bir kız vardı. Küçük adımlarla hareket ediyor, piyanonun tuşlarına uyum sağlamaya çalışıyordu. Tuşlara daha sert basıldığında ayağının tekini yere bastırıp diğerini havaya kaldırdı. Etrafta ondan başka birileri yoktu. Üzerinde beyaz elbisesi, her döndüğünde yüzüne dökülen saçları ve havada usulca raks eden bedeni vardı. Ellerini yukarıya doğru kaldırarak belini büktü. Ardından bir ayağını uzatarak yere doğru kıvrılmaya başladı. O an müziğin ismini hatırlamıştım. Bu müzik Chopin'in unutulmaz eseri idi.

O, yüzü çizikler içerisinde kalan, gereksiz hayallerde raks eden beden bana aitti. Usulca dudaklarımda beliren gülümseme beni

mutlu ederken sanki bedenimin kanamasını göz ardı ediyordum. Vücuduma yayılan sıcaklık, kanın uğursuzluğu, benim ise kesinlikle uğurumdur. Karnımdan akan kırmızı renk, önce beyaz elbisemi kirletti; işte o an müzik durup etraftaki uğultular arttı.

Ölümün kollarında kıvrılan bedenim, acı bir çığlıkla titrerken dudaklarımın arasından tek bir isim belirliyordu. O adamın ismi: Lanetimin sahibi. Sırtımdan akan terler kanıma karıştığında dudaklarımın arasından acı dolu haykırış dışarı fırladı. Müzik değişmiş, yerine uğultuları ve çığlıkları bıraktı. Gözlerimden yaşlar, yanaklarıma boşaldığında kendimi ismimi duyuyor, böylece bedenim sarsılmaya başlıyordu. Titreme vücudumu ele geçirdikten sonra dudaklarımın arasından anlamadığım dilde bir şeyler çıkıyordu. Bu dil, Diyar'ın kendine has diliydi. Fakat benim o dile dair bildiğim tek bir şey bile yoktu.

"Çocuk!" diye bir bağırtı kulaklarıma dolarken, acı içinde bir kez daha inledim. Acı çekiyordum. Beyaz elbisem usulca bedenimden çıkarken kan her tarafıma yayıldı. "Enery." diye ona bağırdım. Oysa istediğim tek şey karanlıktan ve o boyadan kurtulmaktır. Alnımda gezinen soğuk eller çenemde durakladığında, elim yüzüme kaydı.

"Ben buradayım. Yavaşça gözlerini aç!"

"Açamıyorum." diye bağırdım haykırırcasına. Açmak istiyorum diye içten içe Tanrı'ya yalvardım.

Alnıma yapışan terleri silerken, "Hepsi geçecek. Geçmeli..." diye kulağıma doğru fısıldadı. Ben ise onu duymaktan çok Asha'nın ince sesiyle okuduğu ilâhi kulaklarımda, zihnimde ve ruhumda yankılandı. O kız ise durmadan dans ediyor, müziğin ritmi değiştiği için gözlerinden yaşlar akıyordu.

Omzumda, yanaklarımda, çenemde hatta dudaklarımın üzerinde ona ait olan nefes vardı. Kâbuslarımda içinde yankılanan sesi beni hayata döndürmeye çalışır gibiydi; bir kez daha kulağımın

dibinde bağırdı, "Lanetli!" diye, işte o an sizi temin ederim ki aniden bedenim kâbusun içinden hayatıma doğru fırladı.

Birbirine yapışan kirpiklerimi araladım. Kalemim alelade dokunduğu güzel yüzü karşımdaydı. "Kâbus görüyordun." diye fısıldadı nefes nefese. Sanki o da benimle aynı şeyi yaşıyordu.

Bedenimi hareket ettirmek istediğimde göğsümden bastırdı. Üzerimde ipekten gecelik vardı, bunu ne ara giydiğimi hatırlamadım. Donuk bakışlarım onun yüzüne tırmandığında buram buram kokusunu solumamak için üzerimdeki yorganı tekmeledim. İhtiyacım olan tek şey banyo yapmaktı; daha çok arınmak istiyordum aslında. Kötü düşüncelerin gebe kaldığı bu zihnimin içinde bana komple kuran şeytanların kuyruklarını birbirine bağlamak istiyordum.

Kısa geceliğime dikkat etmeden banyoya doğru ilerledim. Zihnim bunu bana emir ediyor, özellikle banyo yapmak için uyandığımı söyleyip duruyordu. Uyku mahmurluğunun verdiği sersemlikle paytak adımlarla banyoya gittim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. Cevap veremedim. Sahi ne yapıyordum böyle?

Cevap vermesem de arkamdan geldi. Aynada kendime baktığımda tepkilerim dondu âdeta, bu ben olamazdım. O zihnimde bahsettiğim şeytanlardan bir tanesiydim sanki. Yanaklarım ve gözlerim kıpkırmızı oldu, dudaklarımda ise morarma vardı. Bu tezatlıkla birlikte arkamda beni izleyen adama baktım. Kaşlarını çatı, ne yapacağımı izliyordu.

Başım sol omzuma düştüğünde, "Dışarı çık." diyebilirdim. Bedenimdeki izleri bir tek ben görmek istiyorum, diye zihnime ilave ettim kalbimden geçen bir cümleyi.

Donuk bakışlarım aynı onun ki gibi bir ifade barındırıyordu. "Seni izleyeceğim." dedi. Bu dediklerine karşın dudaklarımdan kenarı aniden yukarı doğru kıvrıldı. Hepimiz biliyoruz ki her kıvrılışında bir intihar gerçekleşiyordu orada.

“Ölmüş birini izlemek mideni bulandırır.”

Ardından ondan gelen herhangi bir cevabı beklemeden kalbime doğru tırmanan hüznü kollarımın arasına alarak küveti soğuk suyla doldurdum. O süre zarfında bedenim gittikçe soğuktan büzüşüyordu. Bunu aldırmadım; soğuk, artık benim ebedi mabedimdi.

Küvet ağzına kadar soğuk suyla doldu, giydiğim askılı geceliğe bir bakış attım. Üzerimde buruşarak daha fazla kısaldı. Bedenimi kapatmaya çalışan bu küçük parça neden beni hiçbir şeyden korumuyordu?

Üzgün bakışlarımın ardından kapıya yaslanan adamın vücudunu süzdüm; bana göre onun iri bedeni sapasağlam ayaktaydı. Sanki tüm dünyayı sırtlanmış gibiydi. Omuzları kocaman Diyar'ı taşımak için yeminliydi. İnanın bana, bu söylediklerim gördüklerimin yansımasıydı. Ama yine de buna karşın içten içe onun da ruhunun ayaklarının altında süründüğünü, özellikle onlara dolandığını tahmin ediyorum.

“Dışarı çıkmayacak mısın?”

“Sana bakacağım. Tüm hâlinle seni izleyeceğim.”

Onu ilk defa böyle görüyordum. Bu aramızdaki çekimin sadece bu ana ait olduğunu da biliyordum. Ancak içimden ona engel olmak geçmedi. Benim çıplaklığımın onun için bir anlamı olmadığına da çok güzel farkındayım.

Üzerimdeki geceliği gözlerinin içine bakarak çıkarmaya başladım. Harelerin tek odak noktası çıplak kalan vücudum değil, bakışlarımın içine hapsolan çıplaklığımdı. Geceliği ayaklarımın altına bıraktığımda, usulca küvetin içine girdim. Tenime değen suyla bir an geri sıçrayacağımı düşündüm fakat bedenim soğuğa anında alıştı, buraya alışıyordum.

"Su tıpkı senin tenin gibi." dedi. Tebessüm etmeye çalıştım; kaslarım anında gerilse de bunu başardım. Dudaklarımın arasından bu cümle titrek bir nefesle çıktı. Başımı kaldırdığımda pür dikkat beni izlediğini gördüm. Bir şey söylemeden bana doğru adımladı. Zihnim onun her adımıyla sarsılırken bedenimdeki heyecan giderek artıyordu. Gelmesini istediğim gibi duraksamasını da istedim o an.

Soğuk banyonun duvarlarına çarpan sesim kulaklarımda yankılandı. Bir kez daha, "Burası gibi bumbuz." diye, kısık sesle mırıldandım. Kollarımı bedenime sardım. Enery, küvetin ucunda durup bana baktı.

"Sen de öylesin."

Bacaklarımı karnıma çektim. Dizlerim göğüslerime baskı uygularken daha fazla canımı acıttım. Ama bu acı fizikseldi, her zaman yendiğim acıydı. Küçük top hâline gelen bedenimle birlikte çenemi diz kapaklarıma yasladım. Islanan kırpıklarımın gölgesi ise o sırada yanağımın üzerine düştü. Her kırptığımda üzerinde kalan anıları elmacık kemiklerimin üzerine fırlatıyordu.

"Ben sıcağım." diye ikazda bulundum.

Dizlerinin üzerine eğilerek bana doğru yaklaştı. Az önce soğuktan bahsettim değil mi? Hepsini unutun, çünkü asıl soğukluğu şimdi hissettim. Bedeninde dünyaya ait herhangi bir insanın kalbini taşıyordu. Canı acımıyor, duygular hissedemiyordu. Tüm bunlara rağmen bir tek nefreti algılayabiliyordu. Şimdi siz söyleyin, insani duygulardan eksik kalan bir adam için tenine has baştan çıkarıcı kokusunun olması mantıklı mıydı?

"Hep öyle kalmayacaksın. Bizim gibi olacaksın bir süre sonra. Unuttun mu yarı ruhsun?"

Hiç düşünmeden, "Öyle oluyorum artık." dedim. Gerçekten de onlar gibi hissediyordum; buraya sadece bedensel olarak değildi; zihinsel olarak da alışıyordum. Bu hem iyi hem de felaket derecede kötüydü.

Gözlerim berrak suyun içindeki yaralı bedenime kaydı. Karnıma sardığı sargının üzerinden silik kırmızı renk orada olduğunu belli edercesine sızladı. Kızıl ve uzun saçlarım göğüslerimi kapatmasına rağmen onun bakışları bir kez bile olsun bedenime kaymadı. Aksine harelerime odaklandı. Oradaki gerçek yüzümü görmek istercesine kilitli kaldı.

"Masumluğumu kaybettiğim gibi sıcaklığımı da kaybediyorum."

Bir adım öne gelerek göğüslerime ve yüzüme dökülen saçlarımı geri iteledi. Şimdi karşısında boynumdaki geçmeye başlayan yara ve çıplak bedenim vardı. İlk defa gözlerini benden çekip bedenime baktı. Daha çok yaralarım.

Bella'nın izini taşıyan yaramın üzerine elini koydu. Tüylerim diken diken olduğu anda titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Onun karşısında çıplak olmak, duygularımın çıplak olmasından daha kötü olamazdı.

"Buradaki yaraların çabucak kabuk bağlıyor. Ancak o kızın bıraktığı yara bir türlü kapanmıyor. Neden, lanetli? Neden izin vermiyorsun?"

Burnumu çektim. Ağlamıyordum ama içten içe ızdıraplarla dolup taşan acılarım ağlamam için haykırıyordu. Yine de bunu yapamayacağımı hepimiz biliyorduk.

İstemsizce şaşkınlık içerisinde, "Bella'yı sen de biliyorsun ve her seferinde bunu kolay şekilde dile getiriyorsun." dedim kısık sesle. Suyun içinde vücudum giderek daha fazla küçülüyor ve onun kocaman bedeni ise üzerime geliyordu. Yeşilimsi damarların çıktığı eli karnımda dolandı; hemen hemen yaralarım dokunuyor, daha sonra o yaraların iyileşmesini umuyor gibi okşamaya başlıyordu.

"Senin hakkında her şeyi biliyorum. İnan bana, bilmediğin şeylerden bile haberim var."

Göz kapaklarım bir süre kapalı kaldı. Sargım ıslanmasına rağmen ben bir tek törpünün bıraktığı yaranın acısında takılı kalmış, onun acısı ile bu adamın gözlerine bakıyordum. Geçmişimi, her şeyimi bilen adam, benim aynamdı. Sanki benim kimliğimi taşıyordu.

"Beni sen mi kurtardın?"

Bu, küvete dökülen ilk gerçeklerdi.

Sustu ve cevap vermeden yüzüme baktı. Oysa en az sizler kadar ben de cevabımı aldım. Her belada beni kurtaran oydu. Onun için her şeyini biliyorum dedi, sahi ondan sakladığım birçok şeyi de biliyor muydu?

"Her gece rüyalarım da sen giriyordun. O kız haklıydı."

Gece üç buçukta hissettiğim hayalet, Enery'di. Bunu kalbimin derinliklerinde biliyordum; o duygu, her seferinde bana onun ismini fısıldıyordu. Zaten Enery de susarak bunu çok güzel yanıtladı.

"Karşımda geçmişim, bilinmezliğim dururken nasıl unutayım?"

Ondan bahsediyordum. Biraz daha yakınımaya geldi ve ruhuma sokuldu. Dizlerimi sardığım avuçlarım ona dokunmak için yanıp tutuşurken bu tensel çekimimize lanet ettim. Sonuçta bu lanet yüzünden biz birbirimize çok farklı şekilde bakıyorduk. Bilmiyorum ama her seferinde bana yaklaştığında içimde ona karşı korkunç duygular oluşuyordu. Korkmuyordum ama içimdeki tedirginliğe bir şekilde engel olamıyordum.

"Karşımda sadece onlar değil, geleceğinin yörüngesi de var."

Ağzımdan alaylı bir ses çıktı. Bakışlarımı ondan çekerek ayaklarıma diktim. Giydiğim iç çamaşır ıslandı. Bacaklarımın arasına dokunan su, her seferinde hareket etmemden dolayı dalgalanıp bacak aralarım dokunuyordu. Bu ise irkilmeme, çok kısa bir an ne yaptığımı sorgulamama sebep oluyordu. Oysaki ben sadece suyun huzurunu hissetmeye çalışıyordum.

Bazen kendimi yağmurun bir damlası gibi hissediyordum. Rengim kızıl, ait olduğum yer ise okyanustu. Her seferinde ona karışırken, o berraklığa bir yankı bırakıyordum; kızıl okyanusa aitim diye.

Ben ona, "Geleceğim değilsin!" diye yüksek bir tonda cevap verdim. Bana karşı duyguları olmayan biri geleceğim olamazdı.

"Yörüngeyim."

O da en az benim kadar keskin sesle fısıldadı. Giderek aramızdaki mesafe yok oluyor, tenlerimiz neredeyse birbirine çarpacak derceye geliyordu.

"Sadece hayatımın bir parçasında olacak adam bana karşı nefretten başka bir şey hissetmezken, ona bir anlam yüklemem saçmalık olurdu."

Kocaman cüssesi ile üzerime geldiği anda tek elini bana uzattı. Parmak uçları göğsümün üzerinde durduğunda oradaki kalp atışlarımı avuçları arasına alıp sıkmaya başladı. Tüylerim ürperiyor, parmak uçlarının varlığında hissetmek soğuk suda olmama rağmen bedenimden alevleri yükseltiyordu.

"Göreceksin, lanetlim. Benden her kaçışında çarpacağın ilk beden ben, hayallerinde ki tek adam olacağım. Sen istemesen de kader hükmünü çoktan verdi; hem de hikâyenin en başından beri."

Düşünce selinde boğulurken, onu daha fazla dinlememiş bedenimi küvetin içine bıraktım. Ben hiç kimseye ait değildim, üstelik kader saçmalığına inanmamı da bekleyemezdi. Eli yavaşça benden uzaklaştığında ismimin yankılandığını hissediyordum. Ancak ben ayaklarımı küvette uzattım. Belimi kırarak berrak ve belki de kanundan dolayı kirlenen suyun içine bedenimi bıraktım. Nefeslerimi tutarak gözlerimi açtım. Suyun altında ben, üstünde ise o vardı. Öylece izliyordu. Çıplaklığımın üzerine dökülen kırmızı sıvı bacak aralarım, parmak uçlarımda dolaşırken yüzü dalgalanıyor, bulanık zihnimde güzelliği yansiyordu. Bir şeyler mırıldanmasına rağmen ben duymamakta ısrarcıyım.

En sonunda nefessiz kaldığımı hissetmiş olmalı ki belimden tutarak beni yüzeye çıkardı. Çatılmış kaşlarının altındaki o hırçın bakışlarını üzerimde hissettiğimde derin nefes alıp onun omuzlarına tuttum. Göğsüm sertçe yükseldiğinde onunkine çarpıyor, alçaldığında ise beni sıkı sıkı tuttuğu kalbinin odalarına saklanıyordu.

Aniden çektiği için saçlarımın arasından sular onun üzerine döküldü.

"Hiçbir zaman uslu durmayacaksın, çocuk. Her zaman böylesin işte. Şu inatçı tavırlarından nefret ediyorum!"

Beni kucağına aldı. Şaşkınlıktan ağzımı açıp bir şey söyleyecektim ki onun dediği şeyi düşündüm. Ben inatçı değildim, sadece kendi bildiğim doğruları uyguluyordum.

"Neden?" diye sordum kısık sesle.

Kucağından inmek için hareketlenecektim ki, "Rahat dur!" diye uyardı beni. Daha sonra ise minik bedenimi kucaklayıp kendine bastırdı. Eli çıplak kalçalarımın altına dolanmış, göğüslerimi kendi göğüslerine bastırmıştı. Kenardan bu hâlimiz nasıl görünüyordu bilmiyorum ama kesinlikle benim için azap vericiydi. Sonuçta onun kollarındaki kasları hissediyor, sert parmaklarının bedenime delip geçmek istediğini biliyordum. Dedim size, bu adama karşı koymak neredeyse imkânsızdı. Kulağımda yankılanan düzenli kalp atışları benimkinin aksine oldukça sakindi. Oysa kılıfına ait olsaydı belki, kesinlikle müthiş hızla atıyor olacaktı.

"Çünkü en sonunda kendine zarar veriyorsun. Küvette boğulacağını biliyordun. Bazen o kadar kendini kaybediyorsun ki!"

Dişlerini birbirine bastırdı. Onu yakından izlemek çok farklıydı. Düz burnun ucu hafifçe kalkıktı ve dişlerini birbirine bastırdığından dolayı çene hattı sivrileşti. Pürüzsüz yüzüne dokunmak için halıvalanan ellerimi yumruk yaptım. Bu her şeye aykırıydı.

Kaşlarımı çatarak, "Görende okyanusta battığımı düşünür. Alt tarafı kafa dinlemeye çalıştım." dedim öfkeli bir sesle.

Bana aldırmadan yürümeye başladı.

"Sadece çalıştın, becerdiğin şey birkaç saniye sonra gebermek olacaktı."

Gözlerimi devirdim. Başımı kaldırıp, "O zaman bunu neden yaptın?" diye sordum. O an dudaklarımız birbirimize çok yaklaşmıştı. Biraz daha dudaklarımı kıpırdatsam neredeyse onun biçimli dudaklarına değecekti.

Kısa süre yüzümü süzdükten sonra keskin tonla, "Neyi?" diye sordu. Oysaki anladığımı çok iyi biliyordum.

"Beni neden kurtardın? Her seferinde bunu yapıyorsun... Bazen beni kurtarmanı istemiyorum. Bırak, bırak kendi sularımda boğulayım."

O an bir şeyler oldu. Gözlerinde bir anlık duyguya şahit olduğumu düşünsem de kısa süre içerisinde hemencecik toparlandı, beklediğim hâlde dudaklarını ıslak saçlarımın üzerine bastırdı.

Kısık sesle, "Benim ise kırıklarının bana batmasına ihtiyacım var. Sularım dediğin şeyin kıyısında hemen ben varım; uçurumunum. İstesen de benden vazgeçemezsin ki. O yüzden senden de vazgeçmemi bekleme." dedi.

Kucağında odaya geçtiğimde bedenimi az önce kalktığım yatağın üzerine bıraktı. Evet, bu adam yine aynıydı; bana karşı yumuşamamıştı ve yine de aynı gözlerle bana bakıyordu. Böylece ben de aynıydım. Sadece içten içe bizi bitirecek bu duygunun mahvolmasını bekliyorduk. Bundan kurtulmak için kırıklarımızı hatırlatıp, nefretimizin birbirini köreltmesini sağlayacaktık.

Ben, "Bunu bir daha istemezsin." deyip ıslak bedenimle yorganın altına girdim. Vücudum daha çok titreyeme başladı fakat bu ne onun ne de benim umurumdaydı.

"Aksine, beni çıldırtan varlığının kırıklarına her zaman ihtiyacım olacak."

Yorganın üzerinden bana eğildiğinde nefesimi tuttum. Ne yapacağımı merakla beklerken bana doğru, "Gözümün önünde dolaştığın sürece o kırıkları bedeninden ayrılmasını ve bedenime saplanmasını hissedeceğim. Buna karşı koyamazsın. Çünkü benim kırıklarım- la doğdun, kendi kırıklarını tanıdın ve en sonunda kendin için en büyük kırık oldun. Şimdi daha fazla canını acıtmaya çalışma çocuk. Sen kendine bunu yaptığın takdirde en büyük darbeyi kendinden alırsın."

Cümlesini bitirdiği an saçlarımı birkaç saniye koklamış, şakağı- ma bir öpücük bıraktı. Hemen gitmeden önce ise, "İyileşmeye çalış." dedi. Oysaki hiçbir zaman iyileşmeyi düşünmemiştim.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

“BOYNUMA SARILAN KANLI ELLER”

*“Bir gecenin koynundaydı kurtuluşum.
Bu kurtuluş pek çok kez intiharı tattırmişti.
Lâkin hiçbir intihar onun bakışlarındaki acıyı
yaşatmamıştı bana.
Cehennemindeyim. Gözlerinde ateşimi görüyorum.
Beni yakıyordu fakat biliyorum,
En sonunda ateşimi söndüren de o olacaktı.
İşte o zaman yeniden küllerimden doğacak;
acılara teslim olmadan onun ateşinde büyüyecektim.”*

 nery'nin kabullenişinden sonra gecelerin üçünde kâbuslarım yok olmaya başladı. Sanki o acıları hiç yaşamamış gibi hissediyordum. O ne zaman hayalet olarak benim yanıma geliyorsa o zaman zihnimdeki felaket yeniden başlıyordu. Bunu Mercas'ı dövdüğü gün anladım. Aniden karnumdaki yara kendi kendine

genişlendiğinde yakınında olduğum için acıyı iliklerime kadar hissettim. Onun bundan haberi var mıydı bilmiyorum ama benim cezam olduğunu ona söylemem lazımdı. Sonuçta söylemesem daha kötü durumda olacaktık.

Beni öylece bırakıp bittikten sonra birkaç dakika içerisinde toparlandım. Saçlarımı kurutarak üzerimi giydim. Bu durumda hastalanmak istemediğim için bir süre yorganın içinde kalarak zihnimi toparlamaya çalıştım. Aşağıdan gelen seslere bakılırsa diğerleri de geldi.

Paytak adımlarla merdivenleri indiğimde yaramı birazcık zorlasam da en sonunda inmeyi başardım. Salona doğru ilerledim, kulağıma ilişen seslerle sertçe yutkunup onları dinlemeye koyuldum. Bu bana yakışmıyordu ama Lous'un sesini ilk kez bu kadar yükselttiğini duyduğumda ayaklarım benden izinsiz duraksadı.

"Bak Enery, anlamıyorsun ama bunu yapmamız gerekiyor. Onun sayesinde Yaşlı Kurt'u yenmeye çalıştığımız gibi Mercas'ı da yenebiliriz. Üstelik bir tek buradan değil, kendi tabakasından da uzaklaştırırız."

Lous'un benden bahsettiğini anladığım an elektrik çarpmış gibi hissettim.

"Hayır."

Onun sert sesini duyduğumda kaskatı kesilen bedenim rahatladı. Lous sertçe nefes alıp ona doğru yaklaştı. O an nefesimi tutup ne söyleyeceğini bekledim.

"Ne demek hayır? Bizi düşünmüyorsan bari onu düşün! Burada yaşayamaz! Alışsa bile bir gün buradan gitmek için çabalayacak! Yarı ruh olduğu için soğuğu hissedemez hâle gelmesi yetmiyor. Önünde sonunda buradan bir şekilde kendi dünyasına gidecek. Bunu sen de biliyorsun!"

Sanki bunu duyduğum ve düşündüğüm an kalbim sıkışmaya başladı. Avuç içlerim hızlıca çarpan et parçasının üzerine yaslandığında şimdi zihnimin en kuytu köşelerinde o sesi duyuyordum. Ait olduğum yeri düşünmek bile bir sızı bırakıyordu kalbimde.

Enery, "Ben ne dediğimi gayet iyi biliyorum, Lous. Olmaz dediysem olmaz." deyip kestirip attı. Onun beni bu denli kendisine saklaması ve Lous'un de dediği gibi bunu yapmaları gerekirken bir şekilde benim varlığımdan istifade etmemesi garipti. Şu ana kadar beni savaşlarına dâhil etmiyor, her şeyden uzak tutuyordu.

"Seni anlıyorum. Belki de ona bağlandın. Ancak buna bir son vermen gerekiyor. Zamanla her şey daha da zorlaşacak! Cesetler Diyar'ı sardıklarında bu kez halkı durduramayız."

Ağzımın içinde hissettiğim iğrenç bir tat vardı. Yutkundum. Ne dedi öyle? Hayalet Adam bana bağlanmış olamazdı değil mi? Evet, kesinlikle âşık olduğunu düşünmüyorum fakat bağlanması...

"Ona bağlandığım falan yok! Neden anlamıyorsunuz? Onu öylece onun önüne atamam! Bu hem onun sonu hem de bizlerin sonu olur. Bir yanlışımla bunca zamandır yaptığımız her şey çöpe gider!" deyip elindeki monefonu sertçe sehpaye bıraktı.

Bakışlarım onlara kaydığında onun başı küçük açıyla olduğum tarafa döndü ve "Bizi dinlemene daha fazla gerek yok çocuk." dedi.

Yakalanmanın verdiği o tuhaf hisle beraber, hepsinin bakışları teker teker bana döndü fakat Lous'un suratının gerildiğini gördüğümde bakışlarım bir süre onda kilitli kaldı. Ancak o yanlış bir şeyler söylediğini düşünmüş olmalı ki, önce ellerini yeşil saçlarına daldırdı, ardından kısık sesle küfür etti. Bence doğruları söyledi.

"Anaida, ben..." deyip sustuğunda gözlerimi kırıştırdım. Onu anlıyordum aslında. Buraya ait değildim; bir gün buradan gideceğim için aramızda duygusal bağ yaratmak istemiyordu.

"Aslında..." deyip boğazımı temizledim. O sırada Hayalet Adam'ın bakışları birazcık saçlarımda oyalandı, ardından vücudumu süzdü. Aklıma banyoda olanlar geldiğinde bedenim yay gibi geriliyor, istemsizce ellerimle kendimi kapatmak istiyordum. Oysa onun kollarında olurken birkaç saat sonra utanacağım aklıma gelmedi.

Baştan beri sessizce olup biteni izleyen Asha ve Ryan da sonunda ayağa kalktılar. "Ben de bunu konuşmak istiyordum. Bir an önce bu işi bitirelim diyecektim. Burada olduğum müddetçe siz huzurlu olmayacaksınız. Baksanıza Yaşlı Kurt benim yüzümden Ninna'yı bile öldürdü." dedim, sesimdeki o hüznü saklamaya çalışarak.

Olanlar aklıma geldikçe daha fazla üzülüyordum. Ninna, Bel-la'dan sonra hayatını mahvettiğim ikinci kadındı, belki de üçüncü...

Lous bana yaklaşarak önümde durdu. "Bak, ben o anlamda söylemedim." deyip kendini savunmaya çalıştı. Bunun artık bir önemi yoktu ki... Asha ile göz göze geldiğimde, bana doğru yürüdü. Karşımda dikilerek, "Anai, Lous dediklerinde haklı ama o bir seçenek sadece. Biz seni göz göre göre tehlikeye atmayız." dedi. Beni ikna eden bir ses tonuyla konuştu.

"Neden kabul etmiyorsunuz ki? Burada kendimi acındırmıyorum, Asha. Size olanları, gerçekleri hatta yapmanız gerek şeyi söylüyorum."

Asha'ya hitap etmiş olsam da aslında hepsine söylüyordum. Sesimi yükselttiğim için karşımdaki kız biraz üzülse de hemen toparlandı.

"O herife neden bu kadar meraklısın? Daha geçen gün onun yüzünden ölüyordunuz az kalsın!"

Daha fazla tahammül etmeyip, "Benim söylemek istediğim bu değil!" diye bağırdım.

O da karşılığında oturduğu yerden kalkarak tam karşımda durdu. İşte şimdi göz gözeydik. Ancak neden ikimiz de sustuk? Neden bir türlü ağzımızı açıp bir şey söyleyemiyorduk?

Bir adım daha atıp bana yaklaştı.

"Ne demek istediğini anladım ben senin. Ama seni ona verirsem inan bana hiçbir şey düzelmeyecek. Aksine her şey eski hâline geri dönecek."

Mercas ise peşimi bırakmayacaktı. Hele geçmişimi bildiği için asla bu düşünceyi aklından bile geçirmedi.

Gözlerine bakarak, "Ormanda Mercas'a ne yaptınız?" diye sordum. Bana bir yanıt vermeyeceğini bildiğim için, "Peki Yaşlı Kurt'a? O nerede? Ninna'yı öldürdükten sonra onu hiçbir yerde görmedim? Söylesene, onu da mı öldürdün?" diye sordum sinirle.

Yüzüme tehlikeli ifadeyle bakarak, "Yaşlı Kurt'u öldürmedim." diye her kelimenin üzerini vurguladı.

İçim hem rahatlamış hem de rahatsız oldu. Titrek nefes alarak, "Ona ne yaptınız peki?" diye sordum. Enery ise bana cevap vermeden yanımdan geçip gitti. Salonun bir ucuna adımlayan bedenini takip eden gözlerim Ryan'ın sesiyle ona döndü. O ise, "Mahzene tıktık." deyiverdi.

"Mahzen mi?"

Ryan gibi Asha da başını salladı.

"Evet, onu öldürmek yetkimiz olmadığını sana söyledim, Anai. Başka çaremiz yoktu. Biliyorsun ki halkın haberi olmadan birini yakmak onun en büyük cezası. Ve şu an Mahzene kapatıldı. Şimdilik halkın bundan haberi yok ama kısa süre içerisinde öğrenecekler."

İnanamazcasına onlara baktım.

"Bunu bana neden söylemediniz?" diye sordum şaşkınlıkla. "Neden olan bitenden en son benim haberim oluyor?"

Ben her şeyi Asha'dan saklarken hiçbir şeyden haberi olmayan bendim.

Asha'nın gözleri pişmanlıkla dolup taşıtığında Ryan durumu anlamış gibiydi.

"Onun yaşadığını bilmek seni daha fazla korkutacaktı."

Bana bakarak söylemesine rağmen aklında Asha'nın görüntüsü kaldığını anında gözlerini benden çekerek ona bakmasından anladım.

Dişlerimi birbirin bastırdım.

"Ben ondan korkmuyorum, bunu anlayın artık."

Ellerimi kızıl saçlarımın arasında dolaştırdım.

"Sürgün edilmesi gerekiyordu. Tıpkı benim gibi. Ya da kendi efendisine ihanet ettiği için ikinci tabakaya mahzur kalmalıydı."

Sesimdeki o katilin soğuk nefesini onların da hissettiğini anladığımda irkildim. Sanki önemli bir sırrımı söylemiş gibiydim.

İsteksiz hâlde, "Mercas ne olacak peki?" diye sordum.

Lous sıkıntılı nefes alarak, "Onunla ya savaşacağız ya da kendi isteğiyle burayı terk edecek." dediğinde başka diyecek bir şeyim kalmadı.

Salonun içinde giderek büyüyen sessizlik vardı; hiç kimseden çıt çıkmıyordu ve Enery de bu sessizliğe gömüldü. Şu an onun zihninden neler geçiyor diye merak ediyor, istemsizce bakışlarım ona kayıyordu. Ayakta durmaktan yorulup koltuğa oturduğum sırada bile bakışlarım bir an ondan kopmadı. Sanki sırtında hissettiği gözler sayesinde anında omzunun üzerinden bana baktı. Bu kez gözlerimi kaçırmadan ona baktım.

Ryan'ın aniden salonu terk etmek için hareketlenmesi ile birlikte Enery cebinden sigara çıkardı. Üzerinden çok uzun süre geçmesine karşın onun sigara kullanmadığına dikkat ettim. Sıkıntılı anlarda olduğu gibi yine sardığı ilk şey oydu.

Sigarayı dudaklarının arasında sabitleyerek, boğuk sesle, "Nereye?" diye sordu. Ryan ilk önce Asha'ya ardından Enery'ye baktı.

"Küçük bir işim var." dediği anda önümdeki kız istemsizce gözlerini devirdi. Ryan'ın acelesi olmasa da sesindeki heyecanı anlamak mümkündü.

Enery, "Gideceğin yerden önce mekâna uğra." dediğinde Ryan bu durumdan hoşlanmasa da ses etmeden başını salladı. Lous ve Ryan'ın ondan çekindiğini düşünmüyordum ama aralarında ki ilişki de çok farklıydı. Yakın oldukları kadar da uzaklardı. Onun aksine Asha Lous ile çok iyi anlaşıyor, bildiğiniz gibi de Ryan'ı seviyordu.

Enery, dudakları arasına aldığı sigaradan bir nefes içine çektiğinde sanki onu zehirleyen şeyi ciğerlerimde ben hissediyordum. Nefeslerim sıklaştığında, "Etrafa dikkat et. Şüpheli durum olursa da beni haberdar et." dedi. Böylece Ryan, Enery'nin dedikleriyle beraber başını salladı.

Lous, Ryan'ın bu uysal tavırları karşısında ona eğlenir biçimde bakarken ortada dönen olaydan haberim olmadığını anladım. Ryan birkaç dakika içerisinde salonu terk ettikten sonra Asha, durmadan dudaklarını dişliyor, ayaklarını sabırsızca sallayıp duruyordu. Onun bu hâline alışık olmadığım için ben de ona şaşkınlıkla bakıyordum. Lous durumun farkındaydı, belli etmemeye çalışsa da Ryan ve Asha ile ilgili bir şey olduğu ortadaydı.

Asha, bu düşüncelerimin üstünden birkaç dakika geçmişti ki aniden ayağa kalkarak, "Ben de çıkıyorum." dedi kısık sesle.

Onu iyice süzdüğümde üzerine yaralarını kapatan kıyafetler giydiğini, yüzündeki morarmaları ise makyajla kapattığını gördüm. Onun gibi ben de olmak istedim, ne olursa olsun her zaman kendi tarzını yansıtıyordu. Siyahlar içinde kısa şort ve büstiyer giyer, burnun ucundaki septumun ise çoğu zaman çıkarmazdı. Onu bazen değiştirse de çoğu zaman aynı septumu kullanırdı. Bal renginde

gözlerine rimel sürmüş, saçları ise dalgalıydı. Onun aksine ben kendi rahatıma düşkün biriyim. Taytlar ve bol tişörtlerle dolaştığım zaman onların içinde kendimi bir şekilde özgür hissediyorum. Yine de makyaja gerek duyduğumda dudak parlatıcı ve göz altı halkalarını kapatan şeyler kullanırdım. Buraya geldiğim andan itibaren bunların hepsini unuttum âdeta. Aslında olsa bile kullanmayacağımı içten içe biliyorum. Şimdiyse üzerimde kısa şort ve ince tişört vardı; evet soğuktu ama umursamıyordum eskisi kadar. Kuruyan saçlarım da doğal hâliyle dalgalı görünüyordu. Dudaklarım da kuruduğu için buraya özel rujlardan kullanmıştım.

Asha da gitmek için hareket edecekti ki, Enery, "Sen nereye gidiyorsun?" diye şüphe dolu sesle sordu. Kız ise bir an ne cevap vereceğini bilmeden onun yüzüne bakakaldı.

"Önemli bir işim var."

"Bugün galiba herkesin bir işi var?"

Sesindeki ima beni de rahatsız etti. Asha'nın Ryan'dan hoşlandığını buradaki çoğu kişi biliyordu ancak Hayalet Adam buna dair bir şey söylemedi. İlk kez onun ağzından çıkan ima ile biliyor olabileceğini düşündüm.

Asha ise onun bu tavrına karşı, "Arkadaşlarla buluşacağız." diye kısık sesle konuştu. Enery buna ikna oldu mu diye onun yüzüne bakmak istediğimde her ikisi arasında mekik dokuyan gözlerim anında bana bakan bakışlarla buluştu.

Asha ve Ryan'ın çıkmasının ardından Enery de salonu terk etti. Onun nereye gittiğini düşünmek istemiyordum. Aslında ilgilenmem de doğru değildi fakat burada beni yalnız bırakmalarını istemiyor, ayriyeten her yere onlarla birlikte gittiğim için yalnız kalmamın düşüncesi bile beni boğuyordu. Bu tedirginliğin içinde savrulan zihnim, kendi kuytu köşelerinde Yaşlı Kurt ve Mercas için kendi çaplarında plan kuruyor, sonra ise bunu Hayalet Adam'a söylemek için sabırsızlanıyordu.

Bir anda Lous kolunu omzuma atarak, "Seninle bir şeyler yapalım mı?" diye sordu. Bakışlarım onun yüzüne kaydı; çocuksu yüzünü tamamlayan o masum gözlerinde kendimi gördüğümde istemsizce dudaklarımın arasından, "Olur." dedim.

Yeşil saçlarını geri atarak, "Tamam o zaman. Ben acıkmayı bilmem ama sana kendi ellerimle tost yapmamı ister misin?" diye sordu.

Hevesle başımı salladığımda acıktığımın farkına vardım. Bu Diyar'da her şeyin değiştiği gibi alışkanlıklarım da değişti. Artık eskisi kadar yemek yemiyor, çok fazla uyuyordum.

İkimiz de mutfığa gittiğimizde ben masaya oturdum. Onun seri hareketlerle tost hazırlanmasını izliyordum. Zaten birkaç dakika sonra her şeyi hazır ederek önüme koydu. Kendine hazırladığı tostları bitirdiği sırada bir elini çenesine yaslayıp beni izlemeye başladı. Ben daha birincisini bile bitiremedim.

"Siz yemek yemeseniz de yaşıyor musunuz?"

Güldü.

"Yaşıyoruz ama arada yemeyi tercih ederiz."

Dudaklarımı büzerek, "Buraya geldiğim andan itibaren iştahım kesildi." dedim.

Dudağını ısırp, "Benim için sorun değil. Tostun için midemde hâlâ yer var." dediğinde istemsizce gözlerimi devirip tostumu yemeye devam ettim.

O herkesten farklıydı; evet, biliyorum Asha hatta Ryan gibi onun da kendine özgün karakteri vardı. Onların sallantılı ilişkisinin aksine Lous daha sakin yapılı ve çocuksuydu. Eğlenmesini biliyor, bazen onun ruh bile olduğunu unutuyordum. Ona dönerek, "Hep böyle misin?" diye sordum.

Lous bu sorumun karşısında şaşırdı. "Nasılım?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Ağızımdaki lokmayı yutmak için birkaç saniye bekledikten sonra; "Fazla iyisin?" dedim tespitimi soru şeklinde sunarak. O an alaylı bir kahkaha attı.

"Ben mi?"

Başımı salladım. Öyleydi ama neden farklı bir şey söylemişim gibi davrandı ki?

"Evet, neşelisin ve bana karşı çok iyisin hatta samimisin. Keşke bazıları da senin gibi olsa."

Kastettiğim kişiyi anladı.

"Onun karakteri öyle. Ne kadar çabalasak da, değişmedi. Soğuk ve ifadesiz olmasına rağmen onun bir ruh olduğunu unutma. Aslında buradaki çoğu ruhlar böyle; duygudan yoksunuz. Fakat ben onlar gibi olmayı tercih etmiyorum. Enery ise bir Efendi, ona yakıştığı gibi davranması gerekmez mi?"

Durdu ve masanın üzerinden bana yaklaşarak, "Bazılarımızın hayat yükü farklıdır, küçük. Enery'nin hayatının yükünü öğrenseydin eğer nefes aldığına şaşırırdın." dedi.

İşte şimdi iştahım tamamen kaçtı. Elimdeki yarıladığım tostı tabağa bırakıp geriye yaslandım.

"Herkesin bir acısı vardır. Enery'nin de öyle. Senin yok mu ki?"

Sorumla birlikte yüzündeki gülüş solmaya başladı. Ne olduğunu anlamak için yüzüne baktığımda sırtını dikleştirerek kafasını salladı.

"Herkesin yükü gibi benim de var. Ama yine de Enery'yi tanımaya çalış. Çünkü o herkesin ön yargı ile yaklaştığı bir adam. Bunu boşuna söylüyorum aslında. Zaten eninde sonunda senin düşüncelerini değiştirecek."

Asha ve Lous en başından beri kafamı karıştırmaya çalışıyorlardı. Enery'nin farklı bir kişiliğe sahip olduğunu savunuyorlardı fakat o benden nefret ediyordu. Bunu ise bir türlü anlamak

istemiyorlardı. Ben buna alıştım. Benden nefret edenlerin bakışlarını, tavırlarını yadırgamıyordum ama artık onların da anlaması gerekiyordu.

"Enery ile biz, neredeyse imkânsızız."

Sustum ve onun müdahale etmesini beklemeden, "Peki siz Cherly ile neden ayrıldınız?" diye sordum.

"Bana ihanet eden birini daha fazla sevemezdim." Duraksadı ve saçlarına uyum sağlayan yeşil gözlerini kırparak, "En azından böyle düşünüyordum ama bak, bunu söyledikten sonra bile onu sevdim." dedi üzgün bir şekilde.

"Onu sevmeyi bıraktım, çünkü o bana ait olan bebeği öldürdü."

İnanın bana, ne tepki vereceğimi unutmuş hâlde ona baktım. Bu nasıl acıydı? Tüm soruların zihnime uçuştığı anda elinden tuttum. Sanki bırakmak istemiyor gibiydim. En azından Lous'un dolan gözleri bunu yapmamı istiyordu, elinden daima tutulmak istiyordu.

"Üzgünüm..." diye fısıldadım. O ise sadece gözlerini ellerimize dikti. Bir damla yaş yanağına kavuştuğunda kalbimin yerinden söküldüğünü ve asla oraya koyulmayacağını sandım. Sanki ölen benim bebeğim, akan gözyaşım ise benim isyanımdı.

"Ben de." Burnunu çekerek diğer eliyle gözlerini sildi. "Cherly'yi lise döneminden seviyordum. Onunla yaşadığım her an, hayatımın bir parçası, hiçbir zaman unutamayacağım hatıralardı. İnan bana ona dokunmaya bile kıyamıyordum. Sonra bir anda değişmeye başladı. Bedenindeki değişikliğin farkındaydım, böylece düşüncelerinin de. Elçi olacağını söylediğinde buna karşı geldim. Çünkü oranın cehennem sıcaklığını ve buranın soğukluğunu biliyordum. İki tarafta da uyum sağlayamazdı. Benden uzaklaşacağını bildiğim için elçi olmasına karşı geldim. Dünya'da kanunlar nasıl bilmem ama bu Diyar'da âşık olmak çok zordur. Birine mühürlendiysen sonsuza dek hep onun kalbine ve zihnine tutsak kalıyorsun."

Onun gibi benim de boğazımda bir yumru oluştu. Gülümseme-ye çalışarak bana döndü.

"Benim açımdan sorun değildi. Bu kanuna seve seve sadık kalabilirim. Fakat burası soğuk olduğu kadar da cehennem. Soğuk cehennem. Sen buraya alışmayı nasıl becerdin bilmiyorum ama güneşin bulutlar arkasından çıkmadığı Diyar için herhangi bir bebeğin doğulması olağanüstü bir şey. Lanet olsun! Hiç kimse ama hiç kimse bu Diyar'da bir bebeğe sahip olmayı istemiyor! Sana söyledim az önce de. Herkes burada duygudan yoksun yaşamayı sever. Ama ben, sevdiğim kadından bir bebeğimin olacağını bilseydim onu asla bırakmazdım... Asla."

Duraksadı ve gözlerinden akan damlaları silerek yutkundu. Lous ağlıyordu. Karşımda küçük çocuklar gibi ölen bebeği için ağlıyordu. Artık onun dediklerine karşı bir tepki veremiyordum. İfadesiz bakışlarım yüzüne odaklanıyor fakat zihnim onun dediklerinin odağını bulamıyordu. Bu benim için korkunç bir şeydi; birine tutuklu kalmak, onun kokusuyla, nefesiyle can bulmak; hepsi felaketti. Zaten Tamuma'nın da hatası buydu. Burada birine mühürlü olduğu hâlde başka birine âşık oldu. Tutuklu kaldığı adama ihanet etti.

"Benim mührüm olduğunu zannettim. Ancak elçi olduktan sonra benden tamamen uzaklaştı ve bu ilişkiyi bitirmemiz gerektiğini söyledi. Bahanesi ise, ne zaman döneceğinin belli olmamasıydı. Aslında ilişkimizi bitirmeseydi kesinlikle bunu sorun etmezdim, onu her zaman beklerdim. Fakat tüm ısrarlarıma karşın bir gün bağırarak bebeğimizi öldürdüğünü söyledi. Anaida, o an öyle bir şey oldu ki ben bile anlamadım. Sanki tüm Diyar; hayır, hayır hatta tüm evren başıma yıkıldı. Benim canımdan olan bir ruhu o, bana sormadan, fikrimi almadan öldürdü. Zaten alsa bile asla izin vermezdim."

Sertçe yutkundum. Elini daha fazla sıkarak, "Belki ayrılmanız için yalan söyledi?" diye bir umut sordum.

Başını iki yana salladı.

"Bedensel olarak da değiştiğini fark ettiğimi sana söyledim; üstelik çok garip davranıyordu. Şu hormonlar denilen şeylerden dola-yı... Zaten bunu bana söylediğinde fark ettiğim için inandım. Hem Cherly'yi tanıyordum; böyle yalanı söyleyecek biri değildi."

Lous benim şok olmuş ifademi izlerken, "Şimdi neden mutlu olmamın sebebini öğrendin mi?" diye sordu tebessüm etmeye çalışarak.

Dürüstçe, "Bir süre kendime gelemeyeceğim." dedim. Ardından, "Yine de onu affetmez misin?" diye bir soru dudaklarımın arasın-dan fırladı. Aslında cevabı biliyordum; affetmezdi. Ama onsuz nasıl mutlu olduğunu hâlâ anlamış değildim. Sevdiğine bakan bir kalp sevmeyi unuttur muydu ki?

"Affedemem. Böyle daha mutluyum. Bebeğimi benden saklayan kadınla bir geleceğim olamaz zaten. Üstelik o bebek bir tek benim değildi, ona da aitti. Söylesene kendi bebeğine bile değer vermeyen bir anne, bana değer verir miydi?"

Cherly'nin hatta bir annenin böyle bir şey yaptığına inanamı-yordum. Anne için mutluluk zaten onun evladı demek değil miydi? Aslında bu benim, sizin için böyle; bazı anneler sadece çocuk doğurduğu için, bazıları ise asla çocuk sahibi olamadıkları için anne sayılırdı.

Benim annem kesinlikle ilkiydi; bir kere bile olsa saçlarıma parmaklarını değdirmeyen kadın, hayatımı kendi elleriyle mahvetmişti. İşte buna göre anneler her zaman çocuklarının haritası olacaktı.

"Bunu ne için yaptı peki? Neden bebeğini aldırdı?"

Lous'un daha fazla konuşmak istemediğini sıkıntılı nefesinden anladım. Diğer elini de tutarak, "Üzgünüm, fazla soru sordum gali-ba." deyip kendimi geri çekecektim ki ellerimi bırakmayıp kızarmış gözlerle bir müddet yüzümü süzdü.

"Bebek rahminde olduğu müddetçe elçi olamayacaktı ve çocuk doğduğunda mutlaka onun bir yere ait olması gerekecekti."

Enery'nin sorumluluğu altında olan bu Diyar'da çocuğunun ölümünü gören, aşkının karşılığını alamayan, en önemlisi de duygulardan yoksun olan birçok ruh vardı. Onlardan iki tanesi en yakınım-dakilerdi.

Oysa ben mutluluk için sebeplerin olmadığını, aksine sebepler için mutlu olunduğunu zannediyordum.

Dolan gözlerimi kırparak, "Sen hep mutlu ol ama." dedim. O ise sadece başını sallamakla yetindi. Burnunu çekerek, "Az önce senin hakkında söylediklerimde ciddi değildim." diye konuştu utanç dolu sesle.

Beni Mercas'a vermesinden bahsediyordu.

"Ciddi olsan bile haklıydın."

Anında gözlerini büyüterek beni inandırmaya çalıştı. "Bebeğim, yemin ederim ciddi değildim. Sadece bir şeyi kanıtlayacaktım." dediğinde hitap şeklinden dolayı yüzümde tebessüm oluştu.

Omzumu silkerek, "Ne kanıtlayacaktın?" diye sordum anında. Ancak o zaman alacağım cevabı keşke daha önceden tahmin etseydim, diye düşündüm.

"Efendimizin kalbinin yaşamaktan başka bir işe yarayıp yaramadığını."

Bana göz kırptı, birkaç dakika yüzümdeki o müthiş şaşkınlığı izledi.

Böyle söylemesine karşın neden kalbim durmadan çarpıyordu? Orada uyuyan şeytanlara karşı haykırışımı duyan canavarlar, bu itirafı bekliyorlarmış gibi Lous'un dediklerine kulak kabarttılar.

Gözlerimi ondan kaçırdım.

"Peki, başka bir işe yarıyor muymuş?"

Lous'un kendisi de bekliyor olmalı ki duyduğu an dudağının kenarı kıvrıldı, elinin altındaki sıcak elimi güven verircesine sıktı. Ben ise sorumun cevabını almayı sabırsızlıkla bekliyor, onun ağızından çıkacak her kelime için gözlerine umutla bakıyordum. Fakat aniden mutfağın ortasında beliren karartı ve kalın sesle oturduğum yerden sıçradım.

"Siz ne yapıyorsunuz öyle?"

İkimiz de sesin geldiği tarafa döndüğümüzde bize gelen kişiye, onun ise Lous ile benim birleşen ellerimize baktığını gördüm. Dudağımı dişlediğim sırada Lous. "Sen de Cenaze Marşı'nın sesini duyuyor musun?" diye tedirgin bir sesle bana döndü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

“RUHUMDAKİ ALIŞIK OLDUĞUM YANIKLAR”

*“Savaş istemiyorum. İstedğim yalnızca özgürlük, mutluluk, huzur
ve belki biraz da oydu.”*

Savaşların olduğu bir dünyada yaşıyoruz. Sanki bu yetmezmiş gibi bir de kendi iç savaşlarımızla mücadele ediyoruz. Peki ne için olduğunu hiç düşündünüz mü? Ben çok düşündüm. Neden kendimle savaştığımı, hissettiklerimle yaşayamadıklarımı, böylece düşündüklerimi neden gerçekleştiremediğimi çok düşündüm. O an aslında bunun da bir anlamı olmadığına karar verdim, omuzlarımdan tuttuğum an hayal kırıklığının tenime batmasına müsaade ederek kendimi sarstım.

Neden? Neden her şeyi oluruna bırakmıyorsun?

Çünkü ben hayal kırıklığı idim. Hayır, annem ya da babam için değil; ben kendim için böyleydim.

Çünkü ben korkaktım. Katili olduğum duygular için değil, benliğim için öyleydim.

Çünkü ben gerçekten savaşmayı bilmiyordum. En büyük hatanın kendinle savaşman olduğunu ise sırtıma yediğim hançerden anladım. Onu bir başkası değil, kendim sapladım. Acının kendi ellerimden benliğimin kanı damarlarına akarken hayatın aslında çok kolay olduğunu, bizlerin ise onu zorlaştırdığını anladım. Bunu hiç kimse inkâr edemez; sonuçta düşüncelerinizin arasındaki sorularda bulduğunuz cevapların içinde kendiniz yoksanız, o soruyu bir başkasına verin. İşte o zaman cevabının sizler olduğunuzu anlayacaksınız.

Neden mutlu değilsin? Sen mutlu olmayı istemiyorsun.

Neden mutlu olamıyorsun? Sen mutlu olmayı seçemiyorsun.

Neden mutlu olmaktan korkuyorsun? Sen onun daha ne olduğunu bilmiyorsun.

Benim için savaşların olmasının sebebi mutsuzluktu; mutlu olamamak, kendini sevememek ve hayal gücünün sınırlarına çıkamamaktı. Bunları aşmaya çalıştım. Hayal gücümün farkındaydım fakat böyle bir yerde bu durumlara kadar sürükleneceğim hayal gücüne sahip değildim.

Lous elini elimin üzerinden çekerken o adamın gözlerine bakmayı kestim. "Biz sohbet ediyorduk." dedim sakın sesle.

Daha çok dertleşiyorduk aslında.

"Böyle mi? El ele mi?" diye sordu soru. İstemsizce kaşlarım çatıldı. Neden böyle davanıyordu?

Lous'un yüzünde keyifli bir sırıtış oluştuğunda yüzündeki ifadenin az önce Asha ve Ryan'a baktığında da belirlediğini hatırladım.

"Anlamadım?"

İki büyük adımda yanımıza vardı. Yeşil ve grinin karışımı olan, asla çözmediğim gözlerini üzerimize dikti. Bize karşı ifadesiz bakışları vardı fakat içten içe ne konuştuğumuzu merak ettiğini tahmin ediyordum. Bu sırada Lous sandalyesine yaslanmış ikimizi izliyordu. Ben ise onun ettiği ima altında ne diyeceğimi bilemedim.

Lous'a bir bakış atarak başıyla dışarıyı gösterdi. "Bizi yalnız bırak, Lous." dediğinde ben istemsizce ona karşı şaşkınlık dolu ifadeyle baktım. Ne yapıyordu böyle?

Omzunu silken Lous, "Azıcık daha eğleneyim?" diye sorduğunda ona sertçe bakan Enery ile oturduğu sandalyeden kalkmak zorunda kaldı. Dudaklarını büzerek, "Bakın bu iki oldu. Az önce de eğlenemeden oldum, şimdi de." dedi hayıflanırcasına.

Onun neden bahsettiğini Enery anlamasa da ben çok iyi anladım. Gözlerimi devirdiğim anda onun mutfaktan çıkmak için hareketlediğini gördüm. Ancak bir türlü bakışlarımı ondan çekmediğim için Lous'un bizden uzaklaştığını gölgesinden anladım.

Bana döndü. O an tüm düşüncelerim silik görüntü elde etti.

"Onunla bu kadar samimi olmanı istemiyorum."

"Dalga mı geçiyorsun? Ne söylediğinin farkında mısın?"

Bana bakmadan keskin tonla, "Senin için söylemiyorum zaten. Lous, bizim gibi değil. Herkese karşı sevgiyle yaklaşıyor." dedi. Daha fazla uzatmamı istemiyormuş gibi mutfaktan dışarı çıkmak için adımladı.

Hızlı adımlarla ona yetişip kolundan tuttuğum gibi kendime çektim. Bunu yapmak için üstün çaba sarf ettim, sonuçta kocaman bedenini her seferinde kendime çevirmek inanın bana çok zor oluyordu. Bakışları yüzüme kendi zırhındaki okları geçirmek istercesine daldı. Sanki susarak bana düşüncelerini aşılama istiyordu. Oysa benim bağırarak, çağırarak konuşmaya ihtiyacım vardı. Ve bu adam konuşmaktan çok susmayı, bakışları ve dokunuşlarıyla anlaşmayı seviyordu.

Onu durdurdum ancak zihnime üşüşen düşüncelerim durmak bilmiyordu. Sorgularcasına yüzüme baktığı sırada, "Bu ne demek? Beni ne ile suçladığının farkında mısın?" diye sesimi yükselttim.

"Seni hiçbir şeyle suçlamıyorum. Sadece dikkatli davranmanı istiyorum."

Sesindeki o garip tin istemsizce sinirlenmeme sebep oldu.

Şaşkınlıkla, "Onun elinden tuttum diye mi bu tavırlar? Sence ben ona karşı bir şey mi hissediyorum? Bu mu yani? Dinlemeden kıskanacak mısın?" diye sorduğumda bakışlarımız birbirine yaklaştı fakat o bıraktığı boşluktan ise bir ömür oraya sığıdı.

Kolundaki elimi çekmemiş olmama rağmen bana bir adım yaklaşıp, "Kıskanmak mı?" diye sordu ciddi ciddi.

Hiç düşünmeden, "Bunun başka bir açıklaması olamaz. Beni böyle bir şeyle itham etmek için ya çıldırmış olmalısın ya da gerçekten kıskanmış." dedim kendimden emin tonla. Ardından, "Bana kalırsa çıldırmış olmanı tercih ederim." diye ekledim.

Enery kıskançlık duygusundan iğrenir biçimde yüzünü buruşturdu.

"Neden seni kıskandığımı sanıyorsun ki? Ayrıca seni kıskanmam için aramızda bir şey olması gerekmiyor mu?"

İnsani duygulardan, ne hissettiklerinden haberdar değildi. Kıskanmak için aramızdaki bağı bile inkâr ediyordu. Fakat her zaman bu bağı var olduğunu savunmuyor muydu bana?

Alaylı bir gülüş sergileyip, "O zaman bana açıkla. Neden Lous'tan uzak durmam gerektiğini söyle. İsteddiğimi yapmakta özgür değil miyim? Bu neden seni ilgilendiriyor?" diye sordum, sesim de kalbimin hızıyla birlikte yükselirken.

Enery, "Özgürsün." diye benim gibi sesini yükseltti. "Fakat benim özgürlük anlayışım bu demek değil. Bak, çocuk."

Özensiz hâlde dağıttığı saçlarını karıştırıp bana yaklaştı.

"Seni burada yaşadığın süre boyunca koruyacağıma ant içtim. İster yakınım olsun, bu hiç fark etmez."

Bu basit kıskançlık değil de neydi? Dişlerimi sıktım.

"Bir gün buradan gidecek olan lanetli için fazla anlam yüklüyor-sun, Hayalet Adam. Kalbimin ve ruhumun sahibi olmak istesen bile sana teslim olacak mıyım? İnan bana bu kadar kirlilik içinde senin kirlilikle boğulamam."

Alnında beliren ince damar hızlıca atmaya, aldığı sert soluklar yüzüme tokat gibi çarpmaya, kollarındaki o güçlü kaslar ise her an bedenime sarılacak gibiydi. Durmadım ve devam ettim. Beni durduramazdı, onun toy olan hislerini ortaya çıkarmadan benim asi canavarlarımı uslanmayacaktı.

O siniriyle bile bedenimdeki o akıl almaz kıpırtıları ortaya çıkarmak için banyoda yaptığı gibi elini kalbimin üzerine koydu. Onun beni, benim de onu hissetmem gerekiyordu. Sakinleşmek için daha fazla kırıncı sözler söylememek için bunu yapmamız gerekiyordu. Ancak göğsümün üzerine yasladığı avuçlarında hızlıca çarpan kalbimi hissettiği an tırnaklarını göğsüme bastırdı. O an sanki oradaki et parçasını söküyor gibiydi; kanım pıhtılaştı, vücudum ona doğru kıvrıldı.

"Gitmeyeceksin, çocuk. Sana anlam yüklemiyorum, senin anlamın bu benim için." dedi ve boynuma buz gibi nefesini bıraktı. "Şimdi ruhunu teslim etmesen bile bir gün bunu benim için yapacaksın. Ve o zaman kirliliğimde en temiz varlık yine sen olacaksın, lanetli."

"Beni inine alacak kadar vicdanının yükünü atamazsın. Bana böyle davranamazsın! Ben de vazgeçilmezim. Bu kadar benimseme!"

Bomboş mutfakta ikimizin de sesi yükseliyor, ayrıyeten yankı yapıyordu. İlk geldiğim andan itibaren bana karşı sunduğu ihtişamlı heybeti yine aynıydı; ancak bu kez vicdanının söküldüğünü, beni ise oraya hapsettiğinin yeni farkına vardım. Bu adam, banyoda beni tüm çıplaklığımınla gören, gerçek anlamda parmaklarını yaralarımın da gezdiren adama benzemiyordu. İçinde sakladığı diğer kişiliği vardı.

İri avucu kalbimin üzerinde kendi hâkimiyetine son vererek sıkıca yanaklarımı kavradı. Dediği her şeyi zihnime kazımak ister gibi bir hâli vardı.

"Senelerdir seni bekledim."

Sesindeki çaresizliği hissetmek için elimden gelen her şeyi yaptım fakat o bunu ifadesiz bir şekilde söyledi.

"Bana bu kadar bağımlı olamazsın, Enery."

İstemizce bir adım geri attım. Benimseyecek kadar lanetimiz güçlü olamazdı. *Ama öyleydi işte.*

Dediklerim umurunda değilmiş gibi bana yaklaştı. O üzerime geldikçe ben geri gidiyordum. En sonunda sırtım soğuk duvarla bütünleşti, titreyen göz bebeklerimi ona diktim.

"Ben sana ezelden beri bağlıyım; bana ait olduğun gibi ben de sana aitim. Ve bu lanet, tenlerimizi birleştirdi. Ruhumuz birleşmese bile tenlerimizde can buluyoruz, bunu hissetmiyor musun?" diye söylendi. Yanaklarımdaki eli boynuma, oradan da köprücük kemiğimin üzerinde duraksadı.

"Bunun anlamı yok. Her şey sana teslim olacak kadar önemli değil ki."

Buna rağmen her şeyin gerçekten farkındaydım.

Dudaklarının üzerindeki o yanıklarla birlikte, "Öyle." dedi. "Bedenimlerimiz gelip geçici, ruhlarımız ise birlikte olduğu süre boyunca dediğim her şey gerçek olacak."

"Beni öpmen, dokunman, hatta kıskanman bile gerçek o zaman."

Burası paralel evren gibiydi. Dünyada hayat devam ediyor; belki de annemin keyfi yerinde, Mark ve Jeremy hâlâ barda çalışıyordu. Ancak ben burada onun Diyar'ına mahkûm oldum.

"Nasıl anlamak istiyorsan."

Gözlerimi devirdim.

"İtiraf etmiyorsun ama öyle. Bu numaralar bana sökmez Efendi. Beni kışkırdığını biliyorum. Ama inan bana bu kıskançlık da diğer duygular gibi gelip geçici."

"Senin için ne önemli o zaman?"

Beni alaşağı etti. Omzumu silktim.

"Sevgi!"

Sesim umursamaz çıktı. Devam ettim.

"Ben Lous'u seviyorum."

O ise, "Saf ve iyi biri." dedi. Duraksadı ve birkaç saniye sonra, "Sevmek için her zaman birini arar. Tıpkı Asha gibi." dediğinde aniden dilim sanki mideme doğru yuvarlandı.

Gerçekten onları biliyor muydu? O zaman neden bir şeyler yapmadı? Ki Asha'nın da bundan haberi olmadığına adım gibi eminim.

"En azından onlar bir şey hissedebiliyorlar. Senin kadar duygusuz ve ifadesiz değiller."

Kendini kanıtlar gibi varlığını belirtmek amacıyla yüzüme yaklaştı. Beni öpmemesi için mi yaptım bilmiyorum ama dudaklarımı birbirine bastırdı. Yeşilden griye geçiş yapan bakışları bir an karanlıkta kaybolur gibi oldu. Alnındaki saçları tenime değdiğinde ürperdim. Kaçmaya bir yerim yoktu. Arkamda bir duvar vardı. Geriye gitsem de kocaman avuçlarının değdiği belimi bırakmaya niyeti yoktu. Dudaklarıma yaklaşarak gözlerimin içine baktı. Göz kapaklarım ise sanki bundan ilham almış gibi kapanacakken dilimi ısırdım. Soğuk nefesi ve o eşsiz kokusu etrafımı sararken mantıklı düşünmeyi bırakıyordum. Titreyen ellerimi kollarına koydum. O ise dudaklarımın üzerine doğru, "Seni hissetmem, her şeye değmez mi?" diye sordu. Sorusunun bir cevabı vardı ve o da bunu bekliyordu.

Başımı yana çevirecektim ki dudaklarıma yaklaştı. Ağzımı açarsam eğer dudaklarım onun dudaklarına değecek, orada bir yangın oluşacaktı.

"Bu soruyu bana değil, kendine vermen gerekiyor."

Sustum. Ama çoktan dudaklarım onunkine değdi. İşin garibi bundan rahatsız bile olmadım.

Uzaklaşmadı. İkimiz de bu oyunu oynamaya devam ediyorduk.

"Veriyorum ama farklı cevaplarım oluyor."

Yavaşça dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Nefesini içine çerken gözlerini kapattı. Yutkunduktan sonra, "Sorunun cevabını bilmiyorum ama beni hissetmen duygularını geri getirecekse eğer hisset. Varlığını hisset. İnsan olduğumu anla. O zaman değiştiğine inanayım." dedim bunlara inanmak istercesine.

Son kez dudaklarının nemini dudaklarımda hissederken, "Biliyor musun lanetli, buradan gittiğinde ve bedeninin külleri Kızıl Göl'e döküldüğünde bile senin için yine duygusuz adam olacağım." dedi.

Asha'nın anlatımı

Biliyorum, çoğunuz Ryan'a saplantılı olduğumu ve ondan vazgeçmek istemediğimi düşünüyorsunuz. Ama size yemin ederim ki denedim. Çok denedim; onu unutmak için, kalbimden söküp atmak için her şeyi yaptım. Ancak her seferinde bir şeyler oluyor; ona baktığımda, onun nefesini duyduğumda sanki yaşamımı ona borçluymuşum gibi hissediyorum. Ryan'a yakın olmak için bedenim, kalbim çırpınıp duruyor âdeta. Bu atan kalp bana ait değildi. Te-nim, ruhum, bedenim, düşlerim... Hepsi benimdi ancak göğsümün

altında hızlıca çarpıp duran kalbim, dünyadaki herhangi birine aitti. Kime ait olduğu ile hiçbir fikrim yoktu ancak her kimse bana ve kendine eziyet etmekten bir saniye bile çekinmiyordu. Bu et parçasının sahibi olan kız, herhangi bir salak herife tutulduğu için belki de çoktan pişman oldu. Hoş, ne kadar olsa bile bu pişmanlık bir türlü bana varmıyordu. Onun gibi birini sevdiğim için pişman olamıyordum.

Bardağın içindeki içeceğe kafama dikip, "Bir tane daha." diyerek yumruk yaptığım elimi başıma yasladım. Kendimi o kadar yorgun ve bitkin hissediyordum ki şu an elimi başımdan çeksem tezgâhın üzerine devrilecektim. Önüme konulan içeceklerle başımı kaldırmadan, dudaklarıma götürüp art arda büyük yudumlar aldım.

Bardağı sertçe masaya tekrar bıraktığımda, artık gözlerimin önünde benekler belirmeye başladı. Hafiften dönen başıma aldırmadan piste doğru baktım. Zorlukla yürüdüğüm bu bar zaten Diyar'ın gözde mekânıydı. Öyle ki çoğu kişi gece gündüz buradan çıkmaz, hatta o, burada kalmaları için yukarı katı tamamen sarhoş olan ruhlar için ayırdı. Anlaşılan bu gidişle geceyi burada geçirenlerden olacaktım. Sıkıntılı bir nefes alıp etrafa baktım. Neden burada hiç kimse mutlu değildi? Enery, Anai'ye lanetli diye hitap ederdi fakat bu Diyar'ın tamamen lanetli olduğunun farkında değil miydi?

Dudağımı dişleyip uzun sandalyeden inmeye çalıştım, bu hâlimle ne kadar zor olsa da, ayağım zemine değdiğinde kısılmış gözlerimle etrafa bir bakış attım. Bakışlarım, bir süre daha etrafı kolaçan ettiği sırada beni izleyen ruhun gözleriyle çakıştı, istemsizce duraksadım.

Üzerinde siyah bir zırh, kulağında ise bu Diyar'a has kulaklık vardı. Monefonla iletişim kurmak zorlaştığında, genellikle ona ihtiyacımız olurdu. Bu adamın sıradan olmadığını anladığım anda birkaç adımda piste yaklaşıp ona çaktırmadan baktım. Hâlâ bana bakıyordu. Ne yapacağımı bilmediğimden dolayı, dudaklarımı dişleyip çılgınca dans eden topluluğun içine karıştım.

Birkaç kişinin bedenlerine çarpsam da buna şu an çok önem veremedim. Tedirginlikle beraber sarhoştum ve adımlarımın beni nereye götürdüğünden habersizdim. En sonunda küçük koridora vardığımda derin nefes aldım. Yavaşça dar koridorda yürürken birkaç kez arkama bakarak peşimden birinin gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Etraf oldukça karanlıktı ve giderek bu alan daralıyordu. Orantılı olarak nefeslerimin yavaşladığını da hissettim. Elimi hızla çarpan kalbimin üzerine koyarak sakin olmam gerektiğini ve beni takip eden ruhla muhatap olmamam gerektiğini kendime hatırlattım.

Biraz daha ilerlediğimde kapıların sayısı giderek artıyordu. Bu mekân Enery'ye ait olsa da burayı ilk defa görüyordum. Çünkü genellikle bu kısma gelmeme izin vermiyordu; nedeni ise burada çoğu ruhun kendilerine zarar vermeleri ve her gece bir olay çıkartmalarıydı. Kontrol etmek için bazı geceleri o, bazı geceleri ise Ryan ve Lous gelirdi. Tek dileğim bu gece Enery'nin gelmemesiydi, sonuçta ona buraya geleceğimi söylemedim ve hiçbir açıklamam yoktu.

Dudaklarımı birbirine bastırıp iyileşmeye başlayan karnımı tuttum. Burada aldığımız her yara birkaç gün sonra iyileşiyordu. Buna sebep merhemlerin ve ilaçların bu Diyar'a özgü bitkilerden hazırlanmasıydı.

Geçtiğim kapıların ardından pek fazla ses gelmese de en sonuncu kapının ardından aniden çığlık ve inleme sesi geldi. Bu çığlık ve inleme kesinlikle zevkten uzak, acıya yakındı. Bir kez daha aynı ses tekrarlandığında istemsizce yüzümü buruşturdum. Enery ve kendim için bunu yapmamam gerektiğini biliyordum. En azından daha yeni savaştan çıktım, bir diğer kavgayı vücudumun kabul etmesi çok zor olacaktı.

Birkaç saniye odanın içinde tokat sesi yankılandığında daha fazla düşünmeyip kapıyı sonuna kadar açtım. Gördüğüm görüntü karşısında nutkum tutulurken istemsizce bir adım öne attım. Bir kadının

yatağın üzerinde sere serpe uzandığını, yatak başlığına ellerinin bağlandığını gördüm, aynı zamanda o bedenden gelen çığlıkların duyduğum.

Bir an şaşırmış hâlde ne yapacağımı bilemedim. Adam kadına bir kez daha tokat attığında, odanın içinde tiz çığlık yankılandı. Yavaşça belindeki kemeri çözmeye çalıştığında, "İşte şimdi bana itaat edeceksin!" diye bağırdı.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp dudaklarımı dişledim. Bu durum karşısında asla ama asla geri dönmeyi düşünmedim.

Adam belindeki kemeri tamamen çıkartıp kadını vurmak istediğinde, "Seni alçak herif!" deyip arkasından başına doğru tekme attım. Kadının üzerine yığılacakken son anda toparlanıp bana döndü. Yataktaki çıplak kadının çığlıkları kesildi, yerini ise iç çekişleri aldı. İstifimi bozmadan bana doğru gelen yapılı adama baktım. Biraz zor olacaktı fakat onunla uğraşabilirdim. Hem de seve seve.

"Sen de kim oluyorsun?" deyip üzerime çullandığında, "Ecelinim." deyip bana gelmesini beklemeden ona yumruk attım.

Parmak boğumlarım sanki bu anı bekliyormuş gibi sevinçten çığlık attı. Yana dönen başını bana çevirerek, "Sen bittin sürtük!" deyip üzerime geldi.

Bu defa geri giderek kadına baktım. Yaşlı gözleriyle bize bakıyor, durumu anlamaya çalışıyordu. Fakat onun buradan gitmesi en iyi seçim olacaktı, çünkü birazdan karşılaşacağı görüntü karşısında kendine geleceğinden emin değildim.

Ona bakarak gözlerimi bir kez açıp kapattıktan sonra dudaklarımı oynatarak "Git!" dedim. O ise ne dediğimi anında anladı. İlk önce yüzüme minnetle baksa da bilekleri yatak başlığına bağlı olduğu için hareket edemez hâldeydi. Ona yardım etmek istiyordum fakat bu herifi indirmeden yapamazdım.

Adam bana tokat atmak için elini kaldırmıştı ki, bileğinden yakalayıp ters çevirdim. Sırtı göğsüme çarptığında neredeyse benim üç katım olduğunu anladım. Buna rağmen karşımda eğilmekten başka çaresi kalmadı. Midem tekrar çalkalandığında kadın bileklerindeki kelepçelerden kurtulmaya çalışıyordu. Adamın kulağına doğru, "Senin gibi şerefsizler ancak konuşmayı bilir!" deyip dizlerine arkadan tekme attım. Yere çökerken bile kolu elimdeydi.

Dişlerinin arasında, "Bırak beni! Mahvedeceğim seni!" deyip ellerimin altında debelenmeye başladı. Fakat ondan önce davranarak başını yatağın kenarına çarptım. İşte o çıkan küçük sesle Mercas'ın bana indirdiği darbeleri düşündüm. Sanki ayaklarımın altında o vardı; istemsizce karnına bir tekme daha attım. Onun bana karşı koyamamasının sebebi seri davranmamdı. Ondan önce vereceği tepkileri hesaplıyor, hızlı hareket ederek karşı koyuyordum.

Onun gözlerinde ise nefret vardı; şu an beni alt etmek için yanıp tutuşduğunu tahmin ediyor, ona istediğini vermemek için çabalayıp duruyordum. Birkaç kez beni itmek istediğinde ayağımla bedenine bastırıp, "Yok öyle bana dokunmak!" deyip karnına tekrar tekme geçirdim.

Adam inleyerek, "Bırak beni!" diye kükrediğinde, "Neden bırakayım? Az önce o da sana böyle yalvardığında neden bırakmamıştın?" deyip yüzüne doğru ben de onun gibi kükredim. Lanet olsun, kendimi durduramıyordum! Sanki benim kollarımı bağlayıp beni dövüyormuş gibi hissediyorum. Zihnime o sahneler gelirken bile kendime hâkim olamıyordum. Dişlerimi birbirine bastırdım. Gıcır-tısı odada yankılandı.

"Ben söyleyeyim mi? Sırf senin erkeklik 'gururunu' tatmin etmesi için onu bırakmadın. Ona istemediği hâlde dokundun! Zarar verdin!"

Bu yetmemiş gibi başını tuttuğum gibi yine yatağın kenarına vurdum. İkimiz de nefes nefese kaldık ancak tek farkımız; benim sirden ve heyecandan, onun ise darbelerimden dolayı terlemesiydi.

Az önce bir kadına tecavüz edecek olan adam şimdi karşımda bana yalvarıyor, bırakmam için kükreyip duruyordu. Bırakacak mıydım? Elbette hayır. Böyle adamlar kolay kurtulmayı hak etmezler.

Boşluğuma denk gelmiş olmalı ki beni sertçe yere ittirdiğinde kalçam acıdı. Dişlerimi sıkarak kalkmak istediğimde hızlıca ayağa kalkmaya çalıştı, böylece mideme tekmesini geçirdi.

Sesli küfür ettiğimde artık bilincimin yorulduğunu, buna uyum sağlayan yaralarımın ise tekrar acıdığını hissettim.

Yatağın üzerinde kalkan ve bize doğru yaklaşmaya çalışan kadına bakarak başımı iki yana salladım. Gelmemesi gerekiyordu. Yerde yatmayı kesip zorla da olsa ayağa kalktığım sırada tanımadığım kadın onun arkasında durmuş bizi şok gözlerle izliyordu. Bileklerine baktığımda kızardığını ve kan topladığını gördüm. Adi herif üstelik onu kelepçeledi de. Cidden böyle şeylerden zevk alındığını mı düşünüyorlar?

Buna rağmen alçak herif anlamadığımı biçimde benimle kavgaya çalışıyordu; attığı gereksiz yumruklardan sıyrılıp kadına baktım. Orada öylece durmuş bizi izliyordu. Kıpırdamıyordu da. Ona doğru, "Koş!" diye bağırdım.

Adamın bakışları kadına kaymış onu yakalamak için hareket ettiğinde ayağından yakalayıp alaşağı ettim. Sertçe yüz üstü zemine çarptığında ağza alınmayacak küfürler savuruyor, az önceki konumumuzda olduğu gibi bırakmamı, aksi takdirde başıma gelecekleri sıralıyordu.

Peki, sizce bu benim ne kadar umurumdaydı?

"Ne o bakıyorum da hemen kaçmaya çalışıyorsun? Olmaz ama öyle, daha seninle çok işimiz var!"

Ayak bileğinin üzerine tabanlarımı bastırdığımda ağzından öyle bir bağırtı koptu ki bir an ayağımı çekeceğimi ve bırakacağımı sandım. Lâkin hiç öyle bir harekette bulunmayıp aksine daha çok bastırdım. Benim için birkaç saniye olan şu zaman diliminde odada yankılanan çatlama sesiyle bileğini kıldığımı anladım.

Bir kere gözüm döndü ve geri dönüşü olmayan bir hırsın içinde savrulmaya çoktan başladım. Ruh bozukluğum kendini gösterir gibi olduğunda kahkaha atmadan edemedim. Lous neden ruhların benim gazabımdan korunması gerektiğini söylediğini şimdi daha iyi anlıyorum.

Adama doğru eğilip, "İnan bana senin gibi birinin kanını elimde taşımak bile istemem." dediğimde ağzından güç bela aldığı nefesi duydum.

"Neden biliyor musun?" diye bağırdım beni duysun diye. O ve onun gibileri beni duymalar.

Nefes nefese, "Bilmiyorum manyak kadın bilmiyorum!" diye kükredi.

İğrenerek "Çünkü senin iğrenç kanın bile benim ellerime layık değil!" dediğim an ağzından bir haykırışın kopmasına sebep oldum.

İşte şimdi hiç kimseyi gözüm görmüyor, onun bağırıışlarını duymuyordum. Sadece ben ve kinim vardı. Her şeye karşı birikmiş kinim, bu adamın bedeninde bir feryat olurken, "Senin bu hayattan izin silinmeli. Zevk alacağın kadının gazabında ölmelisin!" diye bağırp az önceki kadının üzerinde kullanmak istediği kemeri belinden çıkardım.

Elimdeki silahıma bakarken kulaklarımda bir şarkı yankılandı, dudaklarımda onu mırıldandı.

*"Yardım istemek için verilmesi gereken çok şey vardır.
Kendin olmak için, bilmek için ve neyle yaşadığını sevmek için,
Nefes için çok şey gerekir, dokunmak için, hissetmek için
Başka bir vücudun ne istediğinin yavaş sergisi."*¹⁰

Müzik durmadı, giderek yükseldi, aynı biçimde kemerimin de acı çığlıkları zihnime geçiyordu. Gözümünden yanaklarıma doğru akan yaşlar boynumu ıslatmaya başladığında, kemeri daha çok beline vuruyor bağıırıyordum. Aslında ağladığımı bile sanmıyordum; sadece boynumdan göğüslerime, oradan da kalbime akıp giden ince bir yol vardı. O yörüngeye saklı kalan acı, gittiği yerde kendi izini bırakıyordu.

"Zevk almayacaktı." diye bağırdım. Bir kez daha kemeri sırtına vurdum. Bağırdı, kükredi, ağladım.

"Yemin ederim almayacaktı."

Bir kez daha vurdum. Daha çok bağırdı, daha çok ağladım. Ben vurdum, o bağırdı. O bağırdı, ben ağladım. Müzik durdu, iç çekişlerim arttı.

Gözlerimin önüne bir sis perdesi gibi inen yaşları sertçe silip, parmaklarımla arasında sıkı sıkı tuttuğum kemere baktım. Ben ne yapıyordum? İşte bu soruyu kendime sorduğumda iş işten geçti. İnanın bana umurumda bile olmamıştı, çünkü her şeyi sorgulamak için çok geçti.

Kurumuş dudaklarımı yalayıp beni yorgun ve nefret eden gözlerle süzen adama baktım. O kadar perişan hâldeydim ki onun bu iğrenç bakışlarına bile bir tepki vermedim. Sırtındaki lekelerde bile kendi düşüncemi bıraktım; onun gibilerinin sayını azaltmaktı maksadım. Fakat her leke gibi onlarında sayı çoğalacak veya asla gitmeyecekti.

¹⁰- Damien Rice- It takes a lot to know a man

Gözleri kapanmış adama yaklaşıp saçlarından yakaladığım gibi o iğrenç suratına tükürerek, "Umarım burada geberip gidersin!" deyip başını sertçe bıraktım.

Artık ayağa kalktığım sırada başım dönüyor, dizlerimin bağı çözülmüş gibi yürümem zorlaşıyordu.

Bayılmadan hemen önce, "Bunların hepsini sana ödeteceğim." dedi kısık sesle.

Omzumun üzerinden ona bakarak, "Tanrı'nın herhangi bir katında buluşacaksak neden olmasın?" deyip kendimi dışarı attım.

Sırtımı duvara yasladığımda ellerimle destek aldım. Kendimi çok kötü aynı zamanda rahatlamış hissediyordum. Derin nefes alarak saçlarımı düzelttim. Bu odadan dışarı çıktığımda her şey eskisine dönmeli, ben ise her zamanki Asha olmalıydım. Fakat bu kez o gücü kendimde bulamıyordum. Sanki bunu yaptığım takdirde az önce olanları unutacak gibiydim.

Oysa içten içe daha çok dibe battığımı hissediyor, ruhumun gizlendiği izbe yerlerden kurtarmaya çalışıyordum. Yapabilecek miydim? Hiçbir şeyden pişmanlık duymama rağmen neden mutlu degildim o zaman?

Geldiğim dar koridordan geçtiğimde, "İyiyim, iyiyim." diye fısıldayıp gülümsemeye çalıştım. İşte asıl kimliğim buydu benim. Ne olursa olsun gülümsemeye çalışan biri olacağıma söz verdiğim günden itibaren her zaman yaptığım bu oluyordu; iyi olmak ve gülümsemek.

Aniden gözlerim karardığı için birkaç dakika öyle durdum; fakat içeriden gelen gür sesle açmak zorunda kaldım. Çok yakından tanıdığım biri, "Nerede lan kız? Sana ona göz kulak olmanı söylemiştim!" deyip adamın yakasına yapıştığı gibi duvara itti.

İttiği kişiye baktığımda onun beni takip eden ruh olduğunu gördüm. O an ki tedirginliğimin boş bir şey olduğunu anladığımda bu sayede birinin hayatını kurtarmış olduğum gerçeği mutlu olmama sebep oldu. Elbette bir diğerini de mahvettim.

Ryan, adamın bir şey demesine müsaade etmeden, "Bak adamım, onu bulamasam var ya senin..." diyeceği sırada adamın bakışları bana kaydı. Bu muhafız beni takip edendi. Neden Ryan ile konuşuyordu? Kahretsin! Beni takip ettiren oydu.

Titrek sesle, "Orada." dedi.

Ryan ne dediğini anlamak için adamın bakışlarını takip ederek benimle karşılaştığında nefesini sertçe bıraktı. Saçlarına parmaklarını geçirip adama "Sen git." diyerek bana doğru adımlamaya başladı.

Nefesimi tutup ondan gelecek tepkiyi bekledim. İlk önce bakışları gözlerimi talan etti ardından sanki yaralanıp yaralanmadığımı kontrol edercesine bir süre vücudumu süzdü.

Merak dolu bakışlarla, "Neredeydin?" diye sordu. Asıl o neredeydi? Enery'nin gideceği yerden önce mekâna uğramasını söylemiş olmasına karşın bu kadar erken geleceğini, üstelik bar kısmına ineceğini düşünmedim.

Güzel yüzüne baktım. Aniden parmak uçlarım karıncalandı. Kanlı parmaklarım onun yanağında gezinmek istiyordu fakat kanımla yanağını kirletmek de istemiyordum.

Sırıtip parmaklarımı sıktım. Lanet olsun, bu adam neden sallanıp duruyordu? Yoksa ben miydim dans eden? Az önce yok olan sarhoşluğumun kırıntıları bir bütün olarak bedenimi ele geçirmişken hızlıca; "Kötü adamla savaşıyordum." dedim küstahça.

Dediğime karşın kaşları daha çok çatıldı. "Neden bahsediyorsun, Asha?" deyip kolumdan tuttu. Ağrıyan bedenim onun tenini bile kaldıramadı. O yüzden seslice inleyip ondan uzaklaştım. Oysa sadece dokunduğuna yemin edebilirdim.

"Dokunma bana." deyip yanında geçmek istediğim sırada yanaklarımın tutarak, "Yüzünde neden kan var?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Söyledim sana; kötü adamla savaşıyordum."

"Bana tam olarak ne olduğunu anlat."

Ben sustuğum sırada o daha fazla üzerime geldi. "Üzerinde kan var ve sen farklı kokuyorsun." dedi. Bunun farkındaydım. Ama o benim farkında değildi.

İstemsizce burnumu ona doğru yaklaştırıp güzel kokusunu içime çektim. Gözlerim kapanıyor, nefeslerim durmaksızın hızlanıyordu.

Anlamsız bir mırıltı döküldü dudaklarımdan. "Az önce sarhoştum. Şimdi de..." deyip sustum. "Bu kez senin kokunla ama." dedi kalbim.

Kaşları çatıldı, dudakları dümdüz çizgi hâline geldi. "Biliyorum." dedi. O adam beni izlediği için her şeyi Ryan'a söyledi. Beni takip ettirmesine şaşırmadım, çünkü bunun Enery'nin emri olduğunu düşünüyordum. Zaten Mercas'ın bana yaptıklarından sonra kolay kolay rahat gezeceğimi düşünmem aptallık olurdu.

"Az önce bir adam kadına tecavüz edecekti."

Sesim boğuk çıktı. Onun da dediklerim dikkatini çekmiş olmalı ki aniden gözlerime bakarak, "Ne?" diye sordu. Ryan gibi Enery de bunu duyarsa eğer delirecekti. Çünkü Ethen'in bana iznim olmadan dokunduğunu görüp güney kampına sürgün eden adam, bunu duyarsa eğer kesinlikle o pislği öldürürdü.

Elim onun omzunda duraksadığında bedenim aniden dengesini kaybetti. Usulca kollarıyla ince belimi kavradı, yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Onun yakınlığından dolayı gözlerimi bir saniye de olsa gözlerinden çekemiyor, sanki orada kendime ait bir şey bulacaktım gibi hissediyorum.

"Öyle. Enery'nin buraya geldiğim için sinirleneceğini bildiğim hâlde daha fazla sorun çıkardım."

Ryan şimdi dişlerini birbirine bastırıp beni öyle dinliyordu. Yumruklarını bedeninin yanında birleştirmesine rağmen kol kaslarının gerildiğini, ayrıyeten sinirlendiğini anladım. Güzel yüzünü izledim. Onun yanında zarif kalan bedenim sanki onun bedeni için özenle çizildi. Simsiyah gözlerini bürüyen o öfkeyi hissediyordum. Dişlerini birbirine bastırdı, her zaman kavislenen kaşı bu kez sınırdan dolayı çatıldı. Kaslı kollarına yaslanan avuç içlerim karıncalanmaya başladığında gözlerimi kapattım.

"Ne yaptın?"

Sesi giderek keskinleşiyordu. Umursamadan, "Ne yapacağım? Tabii ki de elimden gelen en iyi şeyi yaptım." dedim kendisinin tahmin etmesini isterken.

Ryan beni biliyordu; o adama ne yaptığımın da farkındaydı. Üzerinden çok geçmemişti ki, "Onu dövdün." dedi, kapattığım gözlerimi tekrar açmama neden oldu. Bunu bana söylemiş olmasına karşın gözlerindeki gururu, mutluluğu ve birazcık da tedirginliği sezdim.

Boynuma sardığı avuçları yanaklarıma dokunduğunda alnını alnıma yasladı.

"Asla uslu durmayacaksın değil mi?"

Dudaklarımı dişleyerek ona alttan bir bakış attım. Eminim ki bunu kendisi de istemezdi. Çünkü bu beni ben yapan şeydi; uslu durarak her şeye susmaktansa canım acıya acıya bağırmayı tercih ederdim. Yorgun vücudum giderek zorlukla ayakta durmaya çalıştığı anda ona zulüm etmeden diğer elimi de göğsüne yasladım. Şimdi daha güvendedim, onun gövdesindeydi bedenim, benliğim.

"Peki o adam nerede şu an?"

Omzumu silkerek derin nefes aldım. O sırada ağzımda hissettiğim alkolün o acı tadıyla yüzümü buruşturmak zorunda kaldım.

"Bilmem, umarım cehennemdedir."

"Olmasa bile Enery onu o cehenneme postalar."

Sonra ise yüzüme dökülen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdığı sırada bedenimin de onun tarafından duvara doğru yavaşça hareket ettiğini anladım. Ama sanki ikimiz de geri geri yürüdüğümüzde bile onun benden daha fazla uzaklaştığını hissediyor, avuçlarımın arasında sıkıştırdığım kalbinin bir serçe gibi çırpınışını duyuyordum.

"Ayrıca neden buradasın? Gidecek daha önemli yerin yok muydu?" diye umursamaz bir şekilde sordum. İçten içe onu umursayan sesimi kustirmek benim için zor oldu. Üstelik onun başka birinin yanında olması ihtimalini düşündükçe deliriyordum.

"Önemli olan yerdeyim şu an."

Kısık sesi kulağımda yankılandı. Dudaklarım alayla yukarı kıvrıldı.

"Umudunun yanındasın."

Yüzlerimiz birbirine yakınlaşıp arada mesafe koymadıklarında dudaklarımın arasından çıkan sarhoş nefesimi kokladı. Yanaklarımın kızarması ve utanmam imkânsız olsa bedenimde başkaldıran o tedirginlik hissi böyle izlenim bıraktı.

Alay ederek, "İçince utangaç oluyorsun sanki?" diye sordu. Kısık sesle gülümsedim. "Ama ben hiçbir şeyden utanmam." dedim aniden.

Yanaklarıma dokunan parmakları elmacık kemiğimde duraksadı. Oraya soğuk nefesini bırakırken, sanki göz altlarıma topladığım çiçeklerim korkunç duygularımın mezarının üzerine döküldü aniden.

"Seni öpsem de utanmaz mısın?"

Omzumu silktim. "Utanmam, ama izin de vermem." deyip bir adım uzaklaşacaktım ki bedenimdeki kolları sayesinde daha çok onun kafesine sıkıştım.

Zarif bedenimi kucaklayan her şeye karşı dimdik duran bedeni sanki benim ruhumun karşısında eziliyordu.

"Öyle mi?"

Dudağımı ısırarak, "Tam da öyle!" dedim şehvet dolu sesle. Aslında öpmesinden çok bana sarılmasını, güneşe saklanan umudunu yakalamasını istedim.

"Göreceğiz." diye kısık sesle dudaklarıma doğru mırıldandığında istemsizce sırtım yay gibi gerildi.

Keşke kalbimin ne kadar hızlı çarptığını duyabilseydi. Keşke ona karşı büyüttüğüm sevginin farkına varabilseydi. Ancak içten içe keşkelerin bir çare olmadığını, aslında zaman kaybı olduğunu çok erken öğrendim.

Gözlerinde bana karşı beslediği o narin duyguyu görmek istiyordum. Dudaklarımız arasındaki mesafe ciddi derecede azaldığında sırtım tamamen duvara yaslandı. Aldığım nefesler ciğerlerime saplanırken, "Bana karşı da hiçbir zaman uslanma. Olur mu?" diye sordu.

O çok bencildi; imkânsız olduğumuzu söylemesine rağmen benden aşkımı istiyordu. Ona olan duygularımı talep ediyordu. Ancak bencil olduğu kadar da korkaktı. Benim duygularımın büyüklüğünden, ateşimde yanmaktan müthiş derecede korkuyordu. Peki ben böyle biri için kendimi feda etmeye hazır mıydım?

Gözlerindeki bana inam dolu bakışlarını saklamaya çalışsa da artık sesindeki o tınıdan her şey belliydi. İstemsizce sertçe yutkundum. Kararımı verdim, ne olursa olsun... diye zihnimde pıhtılaşmaya başlayan düşüncelerime devam etmek için ağzımı açacakken,

"Zenhal'ın durumu çok ağır. Şifa Evi'ne götürdüler. Sanırım birini çok fena kızdırmış." diyen sesle, birkaç saniye önce bana huzur dolu bakışlar sunan adamın gözlerinde o eski hırsı, duygusuzluğu gördüm.

Ryan acımasızca, "Şifa Evi'nden dışarı çıkmasına müsaade etmeyin. Bizzat bu durumu Efendi'ye ben belirteceğim." dedi ve yüzüme garip bir ifadeyle bakarak muhafıza döndü. "Siz ise önceden mahzende onun için bir yer ayırın."

Muhafız yanımdan uzaklaştıktan sonra bana o garip ifadeyle bakıyordu. Sanki gurur duyuyordu. Yaptıklarımı dinlemeden sinirlenmesini beklerdim fakat nedenini bile bilmeden kendi ellerimle adaleti sağladığımı onun da fark etmesi, yorulan bedenim için merhem oldu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“KALBİN SUSKUNLUĞU ONUN İDAMIDIR”

*“Onunla dans ediyorum, bedenimden akıp giden
zehir ona karışıyor.*

Saçlarımı okşuyor, onun kalbine dokunuyorum.

Dudaklarından öpüyorum, zehirim kalbine akıyor.

*Kalbi zehirlenip parmakları saçlarımda asılı kalırken,
orada bir intihar gerçekleşiyor. Ben ölüyorum.”*

Anaida'nın anlatımı

Burası mükemmel bir yerdi; dışarıdaki köşkler, evler, yollar hatta araçlar bile sanki on beş yahutta on altıncı yüzyıldan kalmaydı. Saray kadar geniş evlerde yaşamalarının yanı sıra diğer günlük aktiviteleri de saray yaşantısına uygundu. Birkaç fark vardı elbette; örneğin daha gotik tarzda giyiniyor, kendi dillerine özgün

konusuyorlardı. Elbette benimle iletişim kurmak için de kendi dilimde konuşmaya çalışıyorlardı. Sadece zihinsel olarak farklıydılar. Bazen onları anlamakta güçlük çeksem de giderek bu Diyar'a özgün konuşma tarzlarına alıştım. Soğuk havaya rağmen kızların çoğu kısa deri şort, büstiyer giyer, saçlarına ise garip aksesuarlar takarlardı. Gece hayatları pek yoktu; bunun sebebini az çok tahmin ediyordum. Asha'nın dediği gibi geceler daha tehlikeli olduğu için çok fazla takılmazlardı. Bazen onlar gibi giyinsem de kendi tarzıma hemen dönüyordum.

Birkaç dakika öncesine kadar düşüncelerimin içinde boğulurken, aniden Enery'nin monefonuna gelen aramayla birlikte o kasvetli konuşmamız sona erdi. Hayalet Adam, bileğimden yakaladığı gibi beni kendisiyle beraber sürükleyerek çok acil gitmemiz gerektiğini söyleyip araca fırlattı. Şimdiyse o aracın birkaç saniye önce durmasına karşın gözlerim etrafı süzüyor, nerede olduğumuza dair bir fikir oluşturmaya çalışıyordum. Çünkü bu adam, beni her seferinde hiçbir zaman görmediğim yerlere götürüyordu.

Derin nefes alarak önümdeki devasa Köşk'e baktım. Aslında çoğu Köşk şato tarzındaydı fakat isim olarak öyle demeyi tercih ediyorlardı. Bu Köşk ise diğerlerine göre daha farklı ve çok daha güzeldi. Asha ve Ryan ile gittiğimiz kör cesetlerin gözlerinin açıldığı köşk ise çok kötü ve ürkütücüydü. Bunun yanı sıra her an yıkılacak durumdaydı.

Önümdeki kocaman mimariye bakarak, "Çok güzel." diye mırıldandım istemsizce. Yanımdaki adam da benim gibi köşke baktı.

"Gördüğün her bina, bu Diyar'ın en eski yapılarından. Yani kolay kolay yıkılmaz, yıkılsa bile bir şekilde kullanılacak durumda oluyorlar. İşin garibi bir gün istesen seni o mimarlarla bile tanıştırebilirim."

Mimarilerin kalıntılarında bile onun ruhu geziyordu sanki. Karşımdaki kalp, bu ruha bahşedilmiş en büyük armağandı ve bu

armağan sayesinde onlar nefes alabiliyor, bir hayata mensup olabiliyorlardı. Fakat armağan olduğu kadar da cezaydı. Duygular-
dan uzak, kendilerine bile ait değildi. Bir an, bu adamın kalbinin
sahibini merak ettim. Acaba nasıl biriydi? Onun gibi duygusuz mu
yoksa tam tersine miydi? Eğer kalpleri aynıysa o zaman kesinlikle
Enery'nin tarzında biri olacaktı.

Ona bakarak, "Kalbinin ait olduğu insan sence nasıl biri?" diye
sordum hızlıca. Bu sorumdan kaçmasını istemiyordum. Ne kadar
aniden sorsam da daha önce düşündüğünü varsayıp cevaplamasını
bekledim.

Dudakları tek çizgi hâlinde durdu bir süre. Bu soruyu düşünme-
diği ise anında belli oldu. "Herhâlde böyle olmama sebep biridir."
diye kestirip attı. Ben ise ondan daha farklı bir cevap bekliyordum.
Kendi tarzını yansıtarak konuşmasına karşın bir süre önce yaşadık-
larımızı hatırladım. Oysa ikimiz de şu an gayet sakin; nefretimizi
kusup, bomboş kalan kalplerimizin boşluğu ile durgunlaştık. Yan
profilini inceledim. Hafif kalkık burnu, çatılmış kaşları ne çok kalın
ne de çok ince dudakları vardı. Sanki Tanrı onu kalemle çizmiş gi-
biydi. Kalem ucundan fırlayan o çizikler şimdiyse kalbine bir leke
bırakıyordu.

Başımı sallayıp, "Onu görmek ister misin?" diye sordum.

Saçlarını karıştırarak araca bindiğimiz andan itibaren bana değ-
meyen bakışları en sonunda aradığını bulmuş gibiydi.

"Bu mümkün değil." dedi sertçe. Onun böyle konuşması zihnim-
de bir tek şeyi belirledi. O da gerçekten bu ruhun, kalbinin sahibi
olduğu bedeni tanımak istiyordu.

"Sonuçta kalbinin sahibi bir insan, onu bulman gerekmez mi?"
diye öne atıldım

Hayalet Adam, "Ruhum burada doğdu ve buraya ait. Bana bah-
sedilen alelade bir kalbin kimliği umurumda bile değil." dedi araç-
tan inerken.

Sesindeki o keskinlik, bir bıçak gibi tenimde tiz çılgılık bıraktı; Neden merak etmiyordu? Neden o bedenden nefret edercesine konuşuyordu?

Onun iri adımlarına yetişmek isteyen hızlı adımlarım en son istediğine kavuştu. Varlığımı hissetmiş gibi aniden bana dönünce istemsizce hızımı ayarlamayıp ona çarptı. Kızıl saçlarımın giydiği kıyafetinin üzerine dağılmasını izledim. Yeşil ve grinin karışımı olan bakışları ilk anda kızılılıkta dolanıp duruyor, ben ise nefes alamazcasına onu izliyordum. Ona ait olduğumu belli eden kızılar, sanki sahip oldukları varlık için bana teşekkür ediyorlardı. Benden bağımsız olmaları özgürlüğümü prangaladı.

Parmak uçlarıyla onlara dokundu. Birkaç saniye parmakları arasında oynattıktan sonra, "Peki sen söyle. Bana ait olan kızılıkları da inkâr edebilir misin?" diye sorduğunda istemsizce sustum.

Bu canavarı elimle ben yarattım demek istedim ona. Sana karşı gelen ve asla uslu durmayan o canavarlar bazen şeytanla bazen de meleklerle anlaşıyor. Beni anlamayacağını hatta anlamadığını bildiğim için parmaklarının arasında fırlattığı saçlarımı çektim. Onun dokunduğu her yer artık acımaya başlıyordu. Neden sürekli ondan uzak durmama rağmen ona tosluyordum? Bahsettiği şey bu muydu?

Ruhu ruhuma dolanıyor, varlığımın kanıtı olan kalbime dokunuyordu.

Aniden esen rüzgârla birlikte onun dokunduğu saçlarım yüzüme savruldu. Hatta tüm bedenimi kızılılığa sardı. Hiç vakit kaybetmeden ona bakan gözlerime, onun için hareket eden dudaklarıma dolanan tellerimi çekerek yüzümü açığa çıkardı. Karşımda kesinlikle şefkatten çok uzak, kendi duygularının bile farkında olmayan bir adam vardı. Tüm bu özelliklere sahip biri nasıl olur da kendinden haberdar olmazdı?

"Burada sana ne olacaksa eğer; ister duyguların olsun, isterse de bedensel değişimlerin, fark etmez; hepsi benim sana kattıklarım olacak, göreceksin. Acıyı bile benden öğreneceksin, çocuk."

Yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. Oysa biliyorum ki bunu bana daha fazla söyleyip zihnime aşılama istiyordu. Zoraki bir gülümseme dudaklarıma kondu. O durdu, ben ise kesinlikle duraksamayı aklımdan çıkardım.

Durgun bakışlarına bakarak, "Peki sevgiyi? Onu da öğretebilecek misin?" diye sordum, kollarımı göğsümde birleştirerek. "Kendinin bile yaşayamadığı o 'gereksiz' duyguyu bana da yaşatacak mısın?"

Ruhlarımız çakışmaya çoktan başladı bile.

"Var olmadığı için öğretmeme de gerek yok, lanetli."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Sevgi vardı! Dünya bir tek sevgi olduğu için dönüyordu.

Bir adım geri çekilerek güzel yüzünü inceledim. Daha sonra ise, "Bunca zaman ben sana hiç mi bir şey öğretmedim?" diye sordum.

Uzaklaşmama rağmen aramızdaki mesafeyi kapattı. Rüzgardan dolayı savrulan saçlarımı geri itmeye çalıştı. Fakat firar eden saçlarımı en sonunda elleriyle tutmak zorunda kaldı. Onun açısından hiçbir sorun olmasa da ben heyecandan nefes alamaz hâle geldim. Ellerin dokunduğu her yerde karıncalanma oluşuyor, tenim ürperiyor ve daha birçok duyguyu aynı anda hissediyordum.

"Öğrettin Lanetli. Sana mühürlenmemi, bir lanete bağlanmayı, düşüncelerde takılı kalmayı öğrettin. Tüm bunlara rağmen hiç iyi şeyler öğrenmedim."

İtirafı karşısında sus pus oldum. Bir şeyler söylemem gerekir miydi? Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. En sonunda daha fazla devam etmeme izin vermeden bileğimden tutarak beni köşkün içine çekti.

O an haberi olmasa da gözlerimi devirdim. Daha fazla etkisinde kalmayarak girdiğim köşkü izlemeye başladım. En az dışarısı kadar içi de güzeldi. Bizim yaşadığımız köşkten bile devasaydı ve çok

garip kokuyordu. Daha çok tahta ve müze kokusu hâkimdi. Kokuyu içime çektim. Gözlerim duvarlarda dolaştı bir süre. Farklı sanat eserleriyle dolup taşı ve küçük yer bile boş değildi; her taraf resimlerle kaplıydı. Köşkün salon kısmında diğer katlara çıkmak için iki tarafa ayrılan merdivenler ve duvarlarda çok fazla mum vardı. Yukarıdan aşağıya doğru sarkan kocaman avizeye bakarak şaşkınlığımı gizlemedim. Büyülenmiş gibi, "Cidden çok güzel!" diye fısıldadım.

Enery de beni izliyordu. Bakışlarını suratımda gezdirerek memnun bir ifadeyle, "Bu Diyar'ın her karışında bir sanat var. Zaten yaşadığın süre boyunca bunu anlayacaksın." dedi.

Ona dönerek, "Ben böyle şeyleri bir tek kitaplar, filmlerde ve belki de müzelerde görüyordum. Şimdiyse her köşkün böyle olabileceğini düşünmek inan bana heyecanlanmama sebep oluyor. Keşke Dünya'mız da böyle güzel olsaydı." dedim kısık sesle. Oysa dünya-mız günden güne kirleniyordu.

Enery bir adım atarak tam karşımda gözlerimin içine baktı.

"Sevgi dediğiniz şey bunu beceremiyor mu lanetli?"

Yüzünde alaylı bir şey vardı. Onun benimle dalga geçtiğine inanmıyordum. Gözlerimi devirdim.

"Sevgi bizleri kurtarsa da dünyamızı kirleten çok fazla neden var, Hayalet Adam."

Benim dediklerime karşın hiçbir şey söylemedi. Bir anda bana dönerek üzerime giydiğim bol kapşönü düzeltti. Şaşkın bakışlarım altında işine devam ederken saçlarımı ve boynumu kapattı. Parmak uçlarının dokunduğu tenim ürperdiği sırada, "Bu ne için?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

Elini omzuma bastırıp yukarıdan bana ilgisiz bir bakış attı. "Biriyle göz göze geldiğinde veya birisi sana soru sorduğunda geçirtilerek cevap ver. Ki zaten bunu çok iyi beceriyorsun." deyip benden önce köşkün merdivenlerinin altında kalan küçük kapıya doğru ilerledi.

"Dediklerimi unutma. Ayrıca kendini tehlikede hissettiğin herhangi bir şey olursa hemen oradan uzaklaş." deyip anladığımı kontrol edercesine yüzüme baktı. Gözlerimi devirdim.

"Çocuk muyum ben?"

Saçlarımı örten şeyi tam başımdan çekecektim ki elimin üzerine yasladiğı soğuk eliyle duraksamak zorunda kalmadım. "Tam olarak öylesin." dedi ve ekledi. "Ve çocuk, inan bana sınırları zorlamak istemezsin." diyerek elimi iteleyip kapşönü sonuna kadar kafama geçirdi. Bol olduğu için anında yüzüm kapandı, önümü bile göremedim. Omuz silktilim.

"En sevdiğim şeydir, biliyorsun."

"Bildiğim için söyledim zaten."

İkimiz de içeri geçtiğimiz sırada ayak parmaklarımın üzerinde yükselerek kulağına doğru, "Bu sınırlar ne zaman bitecek peki?" diye sordum onu kale almayan bir sesle.

O ise, "Şu yüzünün hâli düzeldiği zaman. Tedirgin hissettiğini bu kadar belli etme. Sadece sakın ol ve olacakları izle." dedi anında. İstemsizce alnıma doğru kaşlarım kavislendim, dediğini düşündüm. Rengimin giderek solmasına rağmen dudaklarımdaki o kanın kırmızısı bir türlü oradan silinmiyordu. Evet, kesinlikle canavarlarım kendi zehirlerini dışarı doğru döktüklerinde dudağımın üzerinde kanın izini bir şekilde bırakmayı unutmuyorlardı.

Omzumu silkerek, "Sakin olmak çok da kolaydı ya?" diye sordum. O ise üzerimdeki bakışlarını çekerek elimden tuttuğu gibi beni kalabalığın içine doğru çekti. Bu arada ilk kez elini avuç içlerimde hissediyordum. Alev alev yanan avuçlarım onun soğuk teniyle çarpıştı.

Dudaklarının arasından, "Haydi gidelim." deyip beni çektiği kalabalığa baktım. Nedenini merak etmek için kapşönünün izin verdiği

kadarıyla etrafı süzdüm. Burası bardı ve fazla kalabalıktı. İçerideki gür sestten dolayı başımın içi şimdiden zonklamaya başladı bile. Eğer elimden tutup beni arkasında sürüklemeseydi çoktan burada kaybolarak gideceğim yere varamazdım. Anlaşılan tüm Diyar'ın halkı buradaydı. Kulağımdaki müzik Pensilvanya'daki barlarda çalınan müziklerden değildi, daha çok yereldi.

Enery'nin kocaman cüssesinin ardından gelirken çarptığımız bedenlere yüzümü buruşturdum. Az önce neden yüzümü ve saçımı kapattığımı şimdi daha iyi anlıyordum. Ayriyeten onlarla temas etmekten kaçınmamı sağladığı için neredeyse ona minnettardım. Kendisi uzun boylu olduğu için pek rahatsız olmuyordu ama beni düşünmesi içimdeki o müthiş ateşin, kasıklarımın mideme, oradan da göğsümün altında top hâline gelmesine sebep oldu. Bunu ilk kez yapmıyordu. Bir diğerini ise eğitim kampındaki sürüklenen cesetle göz göze geldiğimde yaşadım. Beni dediği gibi her şeyden korumaya çalışırken neden bir türlü kendinden koruyamıyordu?

En sonunda o kafa ağırtan kalabalıktan çıktığımızda başımdaki kapşönü çekiştirerek saçlarımı düzelttim. Burası barın arka kapısıydı ve açtığımız an bambaşka yere çıktık. Yine sessizliğin içinde ağrıyan başımı ovaladım.

Etrafa ister istemez hayıflanırcasına bakıp, "Böyle güzel Köşk'te barın ne işi olur? Sahibi kim buranın?" diye kaşlarımı çatarak sordum.

O, bana bakmadan yoluna devam ederken ardından yavaş adımlarla yürüyerek ona varmaya çalışıyordum. Ancak hızlı olduğu için pek başardığımı söyleyemeyecektim.

Enery, "Benim." dediği an ayaklarımız duraksadı. Şimdi o bana yukarıdan kısa bakış atıyor, ben ise gerçek anlamda şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyordum. "Ve bu barın da mekânı kesinlikle burası olmalıydı." dedi.

"Neden kendi mekanında böyle bir yer var peki?"

Bir adım atarak önüme geldi. İşte şimdi karşımda bir efendi ile konuşuyordum.

"Senin düşündüğünün aksine ruhlarıma önem veriyorum ve onların tehlikesiz yaşamaları için elimden geldiği kadar yardımcı olmaya çalışıyorum."

Eliyle yukarıyı göstererek, "Bu katı görüyor musun? İşte orada sarhoş olup geceleleyenler var. Her gece bir cinayete şahit olmak-tan çok zorla onları burada tutuyorum." dediğinde ona söylediğim cümleleri geri almak şansımı talep ettim.

İnanması güç ama o çok iyi efendiydi. Mercas'ı öldürebilirdi ancak tabakasının bomboş kalacağı için bunu şimdilik yapmadı. Yaşlı Kurt'un da tüm hatalarına rağmen onu Diyar'dan yok etmedi, sadece mahzene tıktı. Yine de onu az çok tanıdım. Mercas'ın burada gizlice kalmasına hatta onun bana ve Asha'ya zarar vermesine karşın çok büyük kötülükler edecekti. Onu öldürmeyecekti belki, ama öyle bir zarar verecekti ki ölümden beter hâle gelecekti. Yaşlı Kurt'un beni cezalandıracağını söylediği zaman neden sakın kaldığını ve fevri davranmadığını iyice anladım. Enery'nin sesi ile daldığım düşüncelerden sıyrıldım.

"Oyalanma."

İkimiz de kırmızı, büyük kapının önüne geldiğimizde içeriden gelen bağırişla beraber kaşlarımızı çattık.

"Sen de gördün! Başka şansım mı vardı?"

Hayalet Adam onun kim olduğunu anladığında gözlerini kapatarak dudaklarının arasından sertçe, "Kahretsın! Bir günü de kargaşasız geçirelim." dedi, anında kapıyı sertçe açarak içeri daldı.

Küçük odaya girdiğimde bağırان kızın Asha'dan başka biri olmadığını gördüm. Karşılaştığım manzara karşısında adımlarım ister

istemez duraksadı. Enery, "Ne oluyor yine burada? Sizin kavganız, gürültünüz bitmeyecek mi?" diye sesini yükseltti.

"Bir şey olduğu yok!"

Asha ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki Enery onu durdurdu.

"Bana ne olduğunu anlatın. Hemen!"

"Ben barda odaların olduğu koridordan geçiyordum..." diyecekti ki Enery onun sözünü kesip anlamamış gibi yüzüne baktı.

Hayalet Adam, "Ne yapıyordun?" diye bir kez daha sorduğunda Asha kısık sesle, "Lanet olsun. Biliyorum, oraya gitmem çok tehlikeliydi fakat bundan pişman değilim." dedi ve daha sonra üzgün bir ifadeyle, "Oraya gitmeme izin vermediğini biliyorum ama kendimi tehlikede hissettim. Sen demiyor musun tehlikede hissettiğin an oradan uzaklaş diye? Ben uzaklaşayım derken daha büyük tehlikeyle karşılaştım. Ama bundan çok geç haberim oldu. Odaların birinden aniden bağırış ve durmaksızın çığlık sesi geliyordu. İşte ben de dayanamadım içeri daldım." Biraz duraksadı. "Az kalsın bir adam, kadına tecavüz edecekti. Ya onunla isteği dışında birliktelik yaşamasına seyirci mi kalsaydım? Söylesene?" diye sorduğunda dudağını dişlemek zorunda kaldım.

Asha gibi Enery'nin de göz bebekleri titrediğinde bunun daha çok sinirden olduğunu anladım.

Asha, bir kez daha ona dolan gözle bakarak, "O kadının yerinde ben de olabilirdim, biliyorsun değil mi?" diye sordu kısık sesle.

Bunu her üçümüz de duyduğumuzda ilk önce Ryan'ın gözleri Asha'yı bulmuş, ardından saçlarını sertçe çekerek sırtını bize döndü. Enery'nin ise gözlerinden olmasa bile beden dilinden şok geçirdiği belliydi. Evet, bu olaylar dünyada da çok fazla yaşanılıyordu ancak burada, onların yanında da aynı durumla karşı karşıya gelmek istemsizce beni daha fazla üzdü.

Enery, Ryan'a doğru. "Şerefsizi tanıyor muyuz?" diye sordu.

Ryan, o ruhun yerine utanarak, "Evet, Zenhal imiş." dedi kısık sesle. O an Hayalet Adam'ın sıkıntılı bir nefes aldığını hissettim.

"Hadi ya!" dedi kısık sesle yüzünü sıvazlarken.

"Bu kadar şaşırdığına göre bu adamdan beklemiyordun?"

Enery'ye döndüm. Başını salladı.

"Şerefsiz bizim evrak işlerine bakıyor. Genel olarak üç tabaka arasında anlaşmaları o hallediyor."

Dişlerini birbirine bastırdı. Gözlerini kısarak bana baktığında saçlarını karıştırdı. O an kulağımda Lous'un bana söyledikleri çınladı. O, Enery'nin böyle konularda çok hassas olduğunu belirtti, Ethen'i de bu yüzden diğer kampa sürgün etti.

Asha, "Biliyorum onu benim dövmem gerekmezdi. Size teslim etmem gerekirdi fakat dayanamadım. Engel olmaya çalıştım." dedi. Enery hâlâ ifadesiz duruyordu. Oysaki içten içe çok fazla şey düşündüğünü biliyorum.

Bir an kalbim hızlıca çarptığında daha fazla ayakta kalabileceğimi düşünmedim, Asha'nın kalktığı koltuğa oturmak zorunda kaldım. Bedenimin içinde tüm zerrelerimi bastıran sıcaklıkla istemsizce soluk soluğa onları izliyor, yaşadıklarım anlamadığım biçimde beni tedirgin ediyordu. Ne oldu böyle? İçimden bir his, Asha'nın anlattıklarından dolayı olduğuna inandırıyor. Fakat bu duygu aniden geldi.

Enery, "Bunun için sana kızmadım, kızmam da. Benim sorun ettiğim şey, kendi başına hareket etmen. Kaç kez seni uyardım, öyle izbe yerlere gitme diye. Neden beni dinlemiyorsun?" diye sordu.

Asha suçlu çocuklar gibi ellerini önünde birleştirdi.

"Benim hatam biliyorum."

Daha fazla bir şey diyemedi.

"Onun cezasını vereceksin değil mi? Böyle kolay kolay kurtulamaz!" diye ikazda bulundu.

Hayalet Adam ise, "Ben ona ne yapacağımı çok iyi biliyorum." dedikten sonra bana döndü. Bakışlarındaki o sorgu dolu ifadeyi tanıyordum. Ancak benim ona verebilecek bir cevabım yoktu. Kendimi hiç olmadığım kadar hâlsiz hissediyordum.

Bu cevaptan memnun olan kız tebessüm ederek Enery'ye doğru döndü. O sırada Hayalet Adam, Asha'ya yaklaşarak, "Sen iyi misin?" diye sordu. Kızıl saçlı kız ise daha fazla dayanamayıp Enery'ye sarıldı. Enery'nin bedeni gözle görülür biçimde kasıldığında birkaç saniye sonra çenesini kız kardeşinin başına yaslamak zorunda kaldı. Ryan da benim gibi onlara bakakaldı, ilk kez onları böyle görmenin verdiği şaşkınlıkla tepki veremedik. Birkaç saniye sonra ise Ryan'ın benden farklı olarak gözleri buğulandı, o bakışları benden başka belki de hiç kimse hissedemezdi. Fakat ukde kalan duyguların verdiği o boşluk hissini çok iyi bilirdim. Ryan da tıpkı benzeri duyguları yaşıyordu. Ona baktığımı hissedip anında kendini toparladı.

Herkesten hatta kendinden saklansan bile, seni en iyi ben görüyorum, Ryan.

Enery, "Bir daha böyle bir şey yaparsan eğer o zaman sana da bir güzel ceza veririm." dediğinde yavaşça elleri onun bedenine değdi, daha sonra bir eli saçlarının üzerinde duraksadı. Ne yapacağını ilgiyle izliyordum. Ve bir müddet sonra o el olduğu gibi Asha'nın saçında duraksamaya devam etti. Onun ciddi anlamda sevgiden bir şey anlamadığını, dediği gibi o duygunun onun için var olmadığının anladım. Çünkü o an ne olursa olsun Asha'nın saçlarını okşaması gerekirdi.

Asha şaşkınlıkla, "Ama..." dediğinde başını kaldırmak zorunda kaldı. "Ben doğru olanı yaptım." diye ekledi.

Enery kızın çenesini yukarı doğru kaldırdığında, "Bu kez doğru bir şey yaptım. Bir sonrakine şansın getirmeyebilir." diye ifadesiz yüzle ona baktı.

Asha yavaşça başını salladığında huzurla gözlerini yumdu. Ha-yalet Adam, ona doğru eğilip, "Yine de bir müddet köşkten adımını dışarı atmayacaksın." dedi.

Asha olayın ciddiyetinin farkında olduğu için susarak bu kez de başını salladı. Ryan bu sessizliği bölerek, "Zenhal'ı mahzene götürmelerini emrettim." dedi Enery'ye doğru.

Onaylar biçimde başını salladı.

"İyi yaptın. Ne gerekiyorsa yapılsın. Yaptığı şey asla cezasız kalmamalı."

Onları dinlerken bir anda ne olduğunu anlamadan karnıma giren sancıyla iki büklüm kalmamak için kendimi sıktım. Acı karnımdan ciğerlerime saplanıyordu sanki. Nefes nefese doğrulmak istediğimde kısık sesle inledim. O an, kendi aralarında konuşmalarına rağmen benim kısık inlememi duydular.

Asha, yanaklarımı kavrayarak "Anai, iyi misin sen?" diye sorduğunda Enery ve Ryan da hızlıca bana dönmüşlerdi. Başımı sallamak zorunda kaldım, böylece sırtımı koltuğa iyice yaslayıp elimi karnımın üzerine bastırdım. Acı katlanmaz hâl alıyordu. Yine de onlara belli etmemeye çalıştım. Yüz çizgilerimi ifadesiz tutmaya devam ettim.

Enery gözlerini benim üzerimden çekmeden, "Birazdan Yaşlı Kurt'la yüzleşmeye gideceğiz. Asha'yı da alıp siz önden çıkın, yolda da Lous'u haberdar etmeyi unutmayın." dedi. O cesetle ne için yüzleşecektik ki? Dahası neden karnım bu kadar ağrıyordu?

Ryan benim düşündüğümü sesli hâlde, "Neden?" diye sordu.

Enery, "Sizce de zamanı gelmedi mi?" diye sorup onlara baktı. Asha başını sallayarak, "Orada ne kadar süre kalacağına karar vermeliyiz. Üstelik halk da onu merak ediyor." dediğinde bazı şeylerden hatta sonlardan kaçamayacağımızı anladım.

Enery, Asha'nın dediklerine destek verdi.

"Bu kez her şey halkın gözü önünde olacak."

İşte bu cümleleri benim için bitirici oldu. Başka da bir şeyi duymak istemeyen kulaklarım zihnimle beraber bunları reddetti, sadece kendi sessizliğini dinledi.

İkilinin usulca odadan çıktığını, bir an içerisinde barda çalan müziğin boğuk sesle odaya dahil olmasından sonra sertçe kapatıldığını duyup, sırtımı daha fazla koltuğa bastırarak usulca nefeslerimi almaya çalıştım. Eğer ilaçlarım yanımda olsaydı, en azından nefeslerimi bile kendim kontrol altına almaya çalışırdım.

Zihnimin olasılıklara hayıflandığı anda bir gölgenin üzerime düştüğünü hissettim. Gözlerimi açmadan kokusundan onun olduğunu anladım. Terleyen bedenimi hareket ettirmeye hâlim kalmadığı için oturduğum yerden kıpırdamıyor, sanki hareket edersem eğer kemiklerimin birbirinden ayrılacağını hissediyordum.

Bana yaklaşmakta olan adama doğru, "Canım yine acıyor, Enery." diye fısıldadım. Gölgesi üzerimden çekilerek kalbime kondu. İşte oradaki hâkimiyetine bile razı oldum.

Koltukta yanıma oturdu. Cebinden çıkardığı bir sigarayı tekrar dudakları arasına yerleştirirken, bir an benim bundan rahatsız olacağımı düşünmüş olmalı ki her nefes alıp verdiğinde yüzünü diğer tarafa çeviriyordu. Acı durmaksızın devam ederken, "Biliyorum." dedi soğuk sesle.

"Nereden biliyorsun?"

Sesim kısıkty. Enery, "Hissediuyorum." dedi ve sorgularcasına y -z me baktı. Dudaklarımın arasından alaylı bir kıkırtı döküldüğünde kızardığına emin olduğum karnıma avuçlarımı bastırdım. Ben ise ona karşın, "Hissedemezsin sen. Duygusuz adamsın. Yani, bu imkânsız." diyerek üzerimdeki kap ş n  çıkarmaya çalıştım. Sanki düşüncemi anlamış gibi  ektiğimin azabı kanıtlarcasına bana kısa bakış attı. Daha sonra dudaklarının arasındaki sigarayı parmakları arasında söndürerek bedenini bana çevirdi. Bu yaptığı şey karşısında şaşkınlık içinde kaldığımda aslında bunu bir kez daha yaptığını hatırladım. İlkinde şöminenin kenarında onunla konuştuğum sırada sigarayı avu ladığını gördüm. O zaman böyle bir şeyi yapacağı aklıma gelmediğı için üzerinde durmadım bile. Aslında söndürdüğü kızılığı bir an kendime benzettim; sanki parmakları arasında solan o ışık, benim ışığımdı. Giderek söndü, izmarite döndü.

Kendi hayatımda da izmarittim; her zaman kalıntılarımla alelade bir yere fırlatılıyordu.

İzmariti sehpanın üzerine bıraktığında yüzüme baktı;  ne eğıldiğı için kocaman cüssesi yanımda değıl, karşımdaydı üstelik dirseklerini dizlerine yasladığı içinde kollarındaki kaslar belli oluyordu. Bir müddet yüzümü izledikten sonra sehpanın üzerindeki mendille elini temizleyerek bana döndü. Bu hareketine karşın kaşlarım çatıldı. Bu adam her seferinde beni şaşırtmasa olmaz mıydı?

"Sigara dumanını içine çekiyor ama kokusunun parmaklarına konmasından rahatsız mı oluyorsun?"

Canım acıdığı için ona daha fazla sinirlendim; içimde anlam veremediğim bir kırgınlık vardı. Bu adamla her seferinde konuştuğumda o kırıklar tenime batıyordu. En önemlisi de hâlâ bana yardım etmemesiydi.

Gözlerimin içine bakarak hislerimi darmadağın eden o cümleyi söyledi.

"Ben değil, sen rahatsız oluyorsun."

Söylediği şeyin ağırlığı ile yutkunmak zorlaştığında onun bana uzandığının bile farkına varmadım. Her hareketinde pür dikkat beni izledi ve gözlerini benden yavaşça çekerek parmak uçları fermuara değdi.

"Ne yapıyorsun?" diye titrek nefesle sordum.

O an uzun parmakları açık kalan göğsüme dokundu. Küçük dokunuşundan bile titreyen bedenim, tenindeki o aciz çekimimizi inkâr edemiyordu. O doğru söylüyordu; saçlarım, gözlerim, dudaklarım; tüm bedenim onun çekimini inkâr etmiyor, bir tek kalbim ona karşı geliyor, bir tek ruhum olanları inkâr ediyordu.

"Seni hissettiğimi göstereceğim."

Beni yakıp kavuran parmak uçları tenime temas ederek karnıma doğru kendi yörüngesinde ilerlerken onun bakışları dudaklarıma kaydı. Sanki o kızarıklara bir şeyler bahşetmek istiyordu.

Parmak uçlarım karnımda duraksarken giydiğim ince tişörtü yukarı doğru sıyırdı. Göğüslerimin altında topladıktan sonra kızaran yarama baktı. Sargısını çıkarttığım için yerinde küçük kızartılar, morarmalar Bella'nın tenimde bıraktığı törpü izlerinin hemen altındaydı ve sanki onun hayalet olduğunu kanıtlarcasına oraya hapsoldular.

Banyodaki gibi onun ellerini bedenimde hissetmek gözlerimin kapanmasına ve bedenimin yılan gibi kıvrılışına sebep olurken, durmaksızın hissettiğim duygulara karşı koyarak, "Bu acının sebebi olduğunu biliyor musun?" diye sordum. Ben fark ettiğim için onun da farkında olduğunu düşünüyordum. Ki zaten bu adam bir şekilde her şeyin farkında oluyordu.

Birkaç dakika sonra kocaman cüssesi üzerime eğildi, soğuk parmaklarını tenimde gezmeye başladı. Dolgun dudakları çizgi hâline geldiğinde başını kaldırmadan harelerime baktı. Uzun uzun bakmak

yerine öyle acelesi varmış gibi bakış atıp oradaki tek bir umudun hayatımı değiştirdiğine inanarak, "Öğrendin demek." dedi. Ardından hiç düşünmeden üzerime eğilerek koltuğun kenarında duran, küçük koltuk sehпасının üzerindeki siyah kutuya eline uzattı.

Öğrendim. Çünkü bu kez de acı beni büyüttü ve her zaman bana bir şeyler öğretiyordu. Enery ne zaman sinirlenirse ben o zaman acı çekiyordum. Şimdi olduğu gibi Mercas ile kavga ettiklerinde de karnımda büyük bir yara oluştu. Kaderin bizi birbirimize böyle mühürlediğine inanamıyordum. Üstelik bunu şimdi fark etmem ne kadar da acıydı.

"Bunu bildiğin hâlde neden söylemedin?"

Üzerime eğildiği için boynundan gelen ona ait kokuyu içime çektim. Nefeslerim sanki bana merhem olurken o bunu hissetmemiş gibi işine devam etti. Kutunun içinden küçük şişe çıkardı ve koltuğun üzerine bıraktıktan sonra aniden belimden tutarak beni kendisine çekti, şaşırmama bile izin vermeden yüzlerimiz arasındaki o küçük mesafeyi kapattığında, burunlarımız neredeyse birbirine çarpacak hâle geldi. Geriye yaslanmamı sağlamak için kalçamdan tutarak birazcık aşağı çektiği anda onun her hareketini sessizce ancak içimdeki kasırgalarla izliyordum. Ne yapıyordu böyle? Neden tuhaf şeyler hissettirmeye çalışıyordu?

Onun tok çıkan sesiyle irkildim.

"Söyleseydim eğer daha fazla korkacaktın."

İnce bedenimi kolları arasına alırken elindeki şişenin kapağını usulca açtı. Kuruyan dudaklarımı ıslatarak onun elmacık kemiklerinin üzerine düşen kirpiklerine baktım. O an;

Kirpiklerinin ucundaki o kırıklar bile tenime batmış, kendi kanını bedenime aşılamıştı.

"Az önce öğrendiğimde korkmadım, Hayalet Adam"

O sırada kendi işine odaklandı. Yaramın üzerine şişedeki sıvıyı dökerken yaramı acıdığı için dudaklarımın arasından sesli inleme çıktı.

Durmak yerine şişenin dibi görünene kadar yeşilimsi sıvıyı yaramın üzerine, çöle yağın dolu yağmurlar gibi döküldü. Sanki bunu hisseden ve yavaştan kabuk bağlayan o yara hırçınlaşmış olmalı ki aniden kaşınmaya başladı. Bir elim hareketlenerek onun dizlerine, diğeri ise koltuğun kenarına saplandı.

Acıdan dolayı, "Bitir şu işi!" diye bağırdım. O ise sesimi duymamış gibi elindeki sıvıyı yavaş hareketlerle yaramın üzerinde daire çiziyormuş gibi hareket ettirmeye başladı. Gözlerimi kapatarak tırnaklarını kaslı bacağına geçirdim. Enery, bundan etkilenmişe benzemiyordu. Zaten onun gibi birinin etkilemesi komik olurdu.

"Acıyı hissediyor musun?" diye sordu parmak uçları hâlâ usulca hareket ederken. Sustum, ona verecek bir cevabım yoktu. Sonuçta, acıyı tüm damarlarımda, kanımda hissediyordum.

Başımı salladım. O sırada yakıcı his daha fazla belirginleşti, zihnimin yanıkları ile birlikte vahdet teşkil etti. Kuruyan dudaklarımın arasından çığlık atarcasına, "Evet, hissediyorum!" diye bağırdım.

Yara için elinden gelen bir şeyi yoktu. Çünkü acıdığı kadar da iyileşiyordu. O yaranın kabuğu tedricen bedenimden kopup giderken altında yeşermeye başlayan çiçekleri düşünüyordum. Orada ne güzel bahçe kurmuşlardı! Bu adamın eli değen her yer yanıyor, kül olduktan sonra ise üzerine toprak dökerek her şeyi yeniden filizlendiriyordu.

Hayalet Adam, "İşte ben de seni böyle hissediyorum." dedi ve kutudan çıkardığı yara bandını bana gösterdi.

Üzerime yaklaştı ve gözlerimin içine baka baka, "Önce bir acı saplanıyor, ardından o acı kendini sızıya bırakıyor." dedi ve yaramın acısını dindirmek için oraya üfledi. Tüylerim diken diken olurken

gözleri hâlâ bendeydi. Bu ne biçim duyguydu böyle? Neden ağlamak istiyordum? Oysa üzgün bile değildim.

Tenime çarpan rüzgâr gibi nefesleri son bulduğunda, "Sonra ise o acının kabuk bağlamasına izin veriyorum." dedi, yüzünü karnımdan uzaklaştırdı. Sıcak bedenimden ona doğru yükselen çiçeklerin farkında mıydı? Ya da bembeyaz papatyaların? Hayalet Adam, kesinlikle onlar gibiydi. Öldükten sonra kokmaya başladı ya da belki de yaşayarak ölüyordu.

"Alışıyorum."

Kalbim durmaksızın çarparken düzene giren nefeslerim karmaşık hâlde ne yapacaklarını şaşırdılar. Onlar için bile her şey korkunçtu. Bana alışmasını düşünmek; hislerimin ölümü öksüz yavru gibi koynuma bırakarak, arkasına bile bakmadan benden koşup gitmesine benziyordu.

"Ben o acılara alışıyorum, çocuk."

Yaramın üzerini sardı. İşte o an yavaş yavaş tüm yaralarımın kapandığını, onun ise bu acıyla birlikte beni oraya hapsedtiğini hissettim.

Onun bahsettiği şey neydi biliyor musunuz? Sana alışıyorum demekti. Onun yarasındaki acı bendim, yok etmek istediği ve her seferinde o acının geçip gitmesiyle ardından bıraktığı sızı da bendim.

Onun için acı, ona acıydım.

Bir kitapta kadınların canavarlara benzetildiğini okudum; onlar gibi yırtıcı, ölene dek intikam için yaşarlar. Oysa bunu okuduğum zaman bile kendi avıma odaklandım, bir şeyi elde etmek için elimden geleni yapıyordum. İşte bu yüzden kesinlikle onlara benzemiyordum, çünkü ben zaten canavarın ta kendisiydim. İçimde sakladığım o hayvanı çok güzel şekilde büyütme zorunda kaldım; hayata, kaderime hatta kendime karşı bile büyüttüğüm güç, şu zamanlarda hep bana yardımcı oluyordu.

Enery yaramı sardıktan sonra söylediği her cümlenin altından kendi enkazımı çekip çıkmama sebep olacak bir hareket yaparak dışarı çıktı. Ben ise onun ardından toparlandığımda aslında kendi kırıntılarımı orada, koltuğun üzerinde bıraktığımı biliyordum. İki-miz de sessiz sedasız ilerlediğimizde az önceki durumumuzdan eser kalmadı.

Enery'nin acısına acı olmam ve bana alıştığını söylemesi garip bir şekilde kalbimden ruhuma doğru bir dürtüyü harekete geçirdi. Evet, değişen bir şey yoktu; yanımda duran adam hâlâ aynıydı; soğuk, katı, ifadesiz ve durgundu. Sonuçta ben de öyle; ona karşı ne bir aşk kelimesi ne de bir sevgi sözcüğü vardı. Ancak itiraf etmek gerekirse eğer biz değişmesek de kaderimiz bunu yapmamız gerektiğini söyler biçimde her seferinde bize bir oyun oynuyordu.

Şimdi de karşımızdaki ruh topluluğuna bakarken aslında buraya beş dakika önce geldiğimizi fark ettim. Bir şey demeden onları izledik. Geldiğimiz yer, konseyin olduğu ve ilk geldiğim korkunç köşktü. Şimdi bahçesine toplanan yüzlerce ruhun arkasına saklandık. Oysa ben en son kör cesetlerin gözlerinin açıldığı zamanda kaldım.

Enery bir adım atacaktı ki onu durdurup, "Benim gelmem önemli mi?" diye sordum. Buradaki çoğu kişi beni tanımıyordu ve tanıdıkları an ilk iş bana aşağılayan bakışlarla bakmak olacaktı.

Kaşları çatıldığında, "Elbette geliyorsun!" diye itiraz istemeyen bir sesle konuştu.

Daha fazla uzatmak istemediğinden dolayı cevabımı ve sitemimi dinlemeden ilerlemeye başladı. Ruh topluluğu onu fark ettiğinde anında kenara çekildi ve herkes eş zamanlı başlarını eğerek ona saygılarını gösterdiler. Enery'nin yörüngesinde küçük ve tedirgin adımlarla ilerlediğim sırada onların bakışlarını üzerime çektim. Çoğu kişi bana bakarak fısıldaşmaya başladı, bazılarının suratında mutlu, bazılarının ise beni görmenin verdiği rahatsızlık vardı. Biliyorum herkes tarafından sevilmem gerekmiyordu ancak yüzüme bakarak bunları yapmaları da haksızlıktı.

Ruh topluluğunu yararak onu izlediğimde bakışlarım birkaç ruhun üzerinde dolandı. Üzerlerine renkli pelerinler giydiler. Daha çok kırmızı, beyaz ve siyah renkler vardı. İrkildim ve o garip bakışları yadırgamamaya çalıştım. Fakat çoğunun kaşları çatık, anlamayan bir ifade vardı. Kadınların saçları kızıl renkte, erkekler de ise gri, Lous gibi yeşil, Enery gibi simsiyahtı. Tenleri ise hepsinin beyazdı. Çok farklıydılar ve itiraf etmem gerekirse güzellikleri kıskanılacak derecedeydi.

Suratlarındaki ifadeye baktıktan sonra Enery'nin neden bana karşı bu kadar soğuk olduğunu şimdi daha anladım. Senelerdir beni tanısa bile melez birine tüm Diyar'ın ve ruhların kaderinin bağlı olmasına katlanamıyordu. İşte buydu bana karşı hırsı ve nefreti. Evet, acısıydım, bana alıştı hatta benimsedi fakat kesinlikle beni sevmiyordu, benden nefret ediyordu. Hisleri karşılıklı olduğu için de bu beni üzmüyordu açıkçası. Özellikle burada ebedi olarak kalmayacağım için umurumda bile değildi. Tek isteğim bir an önce her şeyin bir sona ulaşması ve buradan gitmemdi.

En sonunda ruhların arasından geçip gittiğimizde ona ulaştım bile. Beni fark ederek kulağıma doğru, "Bu kürsüye çıktığımız an kendin olmayı bırakacaksın. Benim gelinim ve buranın kurtarıcısı olduğun için seni sevmelerini sağla. Onlar için en güzel olan şeyi yapmalısın..." dediğinde şaşırarak ona baktım. Benden ne istediğinin farkında mıydı? Ben onların kurtarıcısı olabilirdim ancak kendim olmadan sahte yüzle onların beni sevmesini sağlayamazdım.

"Gülümsemelisin."

Dişlerimin arasından, "Bunu zorla yaptıramazsın bana." dediğimde kolumdan tutarak beni kendine çekti.

"Sebebi olacağın şeyleri yapmaktan asla çekinme. Burada gördüğün yüzlerin hepsi benim için önemli ve sen onlara gereken güveni sağlamalısın. Bunu ikimiz birlikte yapmalıyız; bu bakışlardan nefret ettiğini biliyorum. Ve sane bir şans veriyorum, hepimizin yanıldığını göster."

Yine kendi ruhları için benliğimden vazgeçmemi söylüyordu. Bakışlarındaki o ikna eden duygudan kurtulmak adına gözlerimi çekerek sustum. Belki de haklıydı; onlara gereken güveni sağlayıp beni sevmelerini sağlamam gerekirdi.

Ben her ırkın, her dinin insanlarını güzel buluyordum. Hatta dünya benim için tamamen güzellikten ibaretti. Fakat bu Diyar'ın halkı farklıydı; onlar bizden de güzellerdi. Mesela hiçbir ırka mensup değillerdi, buna rağmen gözleri renkli olan insanların yüz çizgileri daha sertti. Birer bez bebek gibiydiler.

Bir anda kısa boylu ruhun yanımıza geldiğini gördüm. Elindeki parçadan oluşan bir şeyi Enery'ye verdiğinde onlara baktım. "O an tekrarlanacak mı?" diye sordum. O ise kızıl rengindeki pelerini omuzlarıma bıraktı. Tekrarlanacaktı. İlk cesetlerle karşılaştığım gün gibi bu kez de baskıya maruz kalacaktım.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun. Sadece ama sadece efendinin gelini olduğunu unutma."

Kısık sesle, "Bari ne yapmam gerektiğini söyle!" dedim.

Yüzündeki kaslar gerilmeden hemen önce kocaman avuçlarını yanağıma yasladı. Elmacık kemiğimi okşayarak, "Ne yapman gerektiğini en iyi sen bilirsin, lanetli." deyip belimden tuttu.

Kürsüye vardığımızda kızıl saçlı kadınlar giydiğim kızıl pelerinden olsa gerek ki beni merak ve hayranlıkla izliyor, erkekler ise hepsi sorgu dolu gözlerini üzerime dikip mucizeye bakıyorlardı.

Efendi bana doğru eğildi. Gözlerim hâlâ bizlere bakan ruh topluluğunda idi. Tüm meydanı kapladılar. Her yerde onlar vardı. Kızıl saçlı kadınlar ve onlara eşlik eden ruh adamlar, pelerinler ve renkli saçlar, Köşk ve etrafı saran ağaçlar... Bunlar sanki herhangi bir film-den kesitti.

"Nefes al, çocuk!"

Başımı iki yana salladım. Ona döndüğümde üzerindeki benimle aynı renkte olan pelerine, başına taktığı çok belli olmayan efendiliğin simgesi olan taca, belindeki kılıcına ve parmağındaki o büyük taşlı yüzüğüne baktım. O, tam bir efendiydi. Peki, ben kimdim? Efendinin gelini mi? Hiç sanmıyordum. O kadar sade giyindim ki, belki de ruhların çoğu kim olduğumu anlamadı.

"Onların hepsi benim ruhlarım ve inan bana, cesetlerden başka hiçbirisi sırtımdan bıçaklamadılar. Onların bana ihanet etmediği gibi senin de etmemen gerekiyor, çocuk. Aksi takdirde onlar bunu duyarlarsa inan bana her şey senin için daha fazla zorlaşacak. Çünkü ihanetin cezası ölüme eş değerdir."

Zor nefes aldım. Aslında Enery'nin tedirginliğini de anlıyordum. Ona ihanet etmememi, onlara gerçekten de onun gelini olduğumu göstermemi istiyordu. Sırtımı dikleştirdim.

"Elimden geleni yapacağım."

İkimiz de birbirimize bakarken bir anda alkış tufanı koptu.

Çığlık çığlığa herkes, "Efendinin gelini!" diye bağıyorlardı. Gülmsemeye çalışarak onlara baktım. Alkışlar, ısıklar ve birkaçının elindeki o taze çiçekler kürsüye fırlatılıyordu. O çiçeklerin maksadı belki de cesetlerin üzerime fırlattıkları o solgun çiçeklerden çok daha farklı olacaktı.

Enery, yüzündeki gururu gizlemeden bir adım öne atarak halkını selamladı ve daha sonra, "Bugün burada toplaşmamızın önemli bir sebebi var. Bildiğiniz gibi bu Diyar'da benden izinsiz birinin idam edilmesi yahut ceza alması söz konusu bile değil, böylece sizden de. Zaten böyle ceza mevzuları ile Yaşlı Kurt ilgileniyor ve o uyguluyor." dediğinde birçoğunun yüzünde oluşan o soluk ve mutsuz ifadeden onu sevmediklerini anladım.

"Bu yüzden Yaşlı Kurt'un da sizden ve benden izinsiz bir idamı hayata geçirmesi yahutta birini bilerek öldürmesi yasak. Ancak Yaşlı Kurt bir süre önce bunu gecenin Güneş batma vaktinde, Gizli Orman'da hiç kimsenin haberi olmadan yaptı."

Herkesin ağzından büyük bir şaşkınlık nidaları koptuğunda çoğu inanamazcasına bize bakıyordu. Yaşlı Kurt'un böyle bir hata yapmasına inanmıyorlardı. Ama ben onu gözlerimle gördüm. Duygudan yoksun tavırla Ninna'yı yaktı.

Biri öne çıkarak, "Nasıl olur efendimiz? Bunun yasak olduğunu bildiği hâlde neden böyle bir şey yapar? İnanamıyorum!" dediğinde Enery sert tonla, "İnanın, çünkü şahidi var." dediğinde istemsizce bedenimden bir ürperti geçti.

Enery bana baktığında zaten birçok kişi o şahidin ben olduğumu anladılar. Ellerim titremeye başladı. Herkesin bakışları üzerimde dolandı. İnanmayacaklardı, kesin bana deli deyeceklerdi.

"Birazdan Yaşlı Kurt buraya gelecek ve sizin kararınızla onun ne kadar süre mahzene kapatılacağını belirleyeceğiz."

Onun ölmeyeceğini ve mahzende nefes alacağını bilmek nedense beni tedirgin ediyordu. Biliyorum burada olduğum süre zarfından asla benim için huzur olmayacaktı ancak yine de o cesedin katil olduğunu bilmek ve heran gelip boğazıma yapışacağını düşünmek, ister istemez irkilmeme sebep oluyordu.

Enery'nin cümlesi bittiğinde herkes kendi aralarında konuşmaya başladı, ben ise Hayalet Adam'ın bakışları altında düşüncelere daldım. Ne olacağı ile ilgilenmeyi bırakıp topluluğun o şaşırmış nidalarından çok yargılayan seslerini duyduğumda ise ruhların sağ tarafa baktıklarını gördüm, yüzlerindeki o iğrenmiş ifadeyle kim olduğunu anında anladım.

Yaşlı Kurt, yüzündeki o pis sırıtışla beraber bana bakarken kollarının iki muhafız tarafından tutulduğunu ve ayak bileklerindeki prangalar ile umursamaz hareketlerini izledim bir süre. O kadar pişkin ki bu hâlimden bile zevk alır bir yanı vardı.

Kürsüye gelene kadar ruh topluluğu ona ağza alınmayacak kadar küfrettim, çoğu ise saldırmak için harekete geçecektiler ki muhafızlar tarafından engellendiler.

Bir kadın öne bağırarak, "Sana eşimi idam etmemen için kaç kez yalvardım ama sen gözünü bile kırpmadın! Seni pislik herif!" diye bağırdı. Bir diğeri ise, "Eninde sonunda kendi ecelini kendi ellerinle yaşadın, Yaşlı Kurt! Geber!" diye bağırdı. Muhafızlar Yaşlı Kurt'a doğru saldırmaya çalışanlara büyük kuvvetle karşı koymuşlardı.

Bize pis sırıtışla bakan Yaşlı Kurt bedenimi süzerek, "Buradaki günlerin nasıl geçiyor, efendinin gelini?" diye sordu sanki ismime vurgu yapmasının altında bir tehdit varmış gibi.

Yaşlı Kurt benden cevap alamadığı için gözlerini Enery'ye sabitledi. Muhafızlar şimdi kollarını bıraksa da birkaç adım ötemde

bana saldırmaya hazır pozisyonda bekliyordu. Asha, Lous ve Ryan da onun arkasında belirildiğinde onları görmenin verdiği rahatlık ile kendimi daha fazla güvende hissettim.

Enery'ye doğru beni göstererek, "Beni mahzene tıktığına değdi mi bari?" diye sordu. Bu soruyu ben anlamadığım için Enery'ye şaşkınca baktım. Onların arasında benim bilmediğim bir şey mi oldu?

Hayalet Adam, kendinden emin bir tonla ilk önce ona, sonra ise bana bakarak, "Emin ol bana, çok değdi." dedi ürkütücü tonla.

O an yemin ederim ki Yaşlı Kurt'un gözlerindeki ruhundaki kin bize karşı daha fazla kabardı. Bunu aniden solan gülüşünden ve çöken omuzlarından anladım. Sanki saniyeler içinde bembeyaz olan saçları uzadı, gözaltındaki morlukları daha fazla arttı.

"Diyar'ın halkı, Yaşlı Kurt'un Gizli Orman'da işlediği cinayet; Ninna'yı yakmaktı."

İşte o an herkes şaşkınlıktan birbirine bakıyor hatta bazıları bu duruma üzüldü bile. Birkaç ruh inanamazcasına yeniden Yaşlı Kurt'a hakaret ettiğinde onun yüzündeki o yorgun ve pis sırıtış yeniden peyda oldu.

Herkesin içinde bana bakarak, "Bunu sana o mu söyledi?" diye sordu. İşte istemediğim ve Enery'nin söylemesine engel olduğum şeyi bu ceset herkesin içinde söyledi.

Topluluk aniden bana döndüğünde bedenim yeniden aynı hisleri geçiriyor; böylece birazcık da utanıyordum. Böyle hissetmeme asıl neden; her zaman toplum tarafından yargılanmaktı. Anne ve babamın durumunu öğrenen çoğu kişi de onlar gibi bakıyorlardı. Hatta Bella'nın beni işlediği gün sınıftaki bakışların yansımasıydı bu manzara. Yargılayıcı ve sorgulayıcı...

Topluma bakarak, "Daha dün buraya gelen dünyalıya mı yoksa her zaman sizden biri olana mı inanacaksınız?" diye sordu. Onlardan biri mi? Dalga mı geçiyordu?

Kendi aralarında fısıldaşmalar bitti, zihinlerinde bu soruya cevap bulmaya başladılar. Oysa hiçbirisi bu yaşlı cesedin gerçekten onlardan biri olup olmadığını sorgulamadı, hepsinin gözlerindeki o bilinmezlik ruhuma aşılandı. İstemsizce kasılan bedenimle geriye adımladım. Yine beni yargılayacak, yine bana karşı geleceklerdi. Ve bana inanmayacakları için kendimi deli gibi hissedecektim; oysa ben deli değildim. Değil mi?

Bir kız öne adımladı. "Onları gördün mü? Sana neden inanmalıyız?" diye sorduğunda bakışlarımı yerden kaldırarak ona baktım.

Neden bana inanmalıydı? Ben bile gördüklerime inanmazken o bana niye inansın ki?

Yaşlı Kurt sessizliğimden istifade ederek, "Gördünüz mü? O daha sizinle bile konuşmaya tenezzül etmiyor! Onu nasıl aranızda görmeye katlanacaksınız?" diye bir kez daha şansını zorladı. Oysa beni zaten aralarından biri olarak görmelerini istemiyordum. Sadece şu lanet olasıca bakışlardan, akran baskısından kurtulmak istiyordum. Dünyada ve burada da aynı şeyle karşılaşmış olamazdım.

Asha'nın bedenini yanımda hissettiğimde koluma dokunarak, "Onlara neden gerçekleri anlatmıyorsun?" diye sordu kısık sesle. Aslında birazcık benim benliğime saklanan bir sitem de vardı sesinde.

Buraya geldiğim andan itibaren gözlerim ilk kez doldu. Kalbimde onlara karşı ilk kez böyle hüznün hissettim. O hüznün, neden böyle oldun diye sorgulamak yerine neden gerçekleri söylemediğimi merak ediyordu. Lous ve Ryan da üzerime geldiklerinden artık ruhlar da kendi aralarında bu hâlimi sorgulamaya başladılar. Daha doğru dürüst konuşamadığımı sanıyorlardı ancak onlara bir an, onların beni susturduklarını söylemek istedim.

Asha kolumdan tutarak, "Haydi güzelim kendini açıkla. Bak, aksi takdirde sana hiçbir zaman inanmazlar. Yaşlı Kurt'u yenmemiz

için bu son şans. Kendini toparla, tatlım.” dediğinde bile onu dinlemiyordum. Zihnimden geçmişime ait silik bir görüntü vardı. O görüntü öyle bir derinlere kazınmıştı ki istesem de silinemez, toparlanamazdı.

Bakışlarım Hayalet Adam’a kaydı; peki onun bana baktığını söylememe gerek var mıydı? Titreyen benliğimdeki asıl nedeni sorgulamak yerine pürdikkat beni izliyordu. Dudaklarımı aralayarak onun bana yardım etmesini istedim. Lâkin dudaklarım hareket etmek yerine kalbim bağırdı ismini, çığlık attı; bana bir adım atmasına ve acısına yardım etmesini diledim.

İşte o an bakışlarında ilk kez garip bir ifade belirdi. Hayır, hayır bir acıma duygusu değildi, bu bir anlayıştı. O, bana anlayışla baktı. Elimden tutarak beni herkesin önüne çekti. Şimdi bedenlerimiz yanyana, ruhlarımız ise buradan uzaklaştılar.

Gözlerimin içine baktığında titreyen parmaklarımı sıkıldığını hissettim. Kısık sesle, “Ne yapacağım?” diye sordum. Sesim öyle bir titremişti ki Enery’nin de gözlerinde o titremeyi, ardından bir kez açıp kapattığında bu hâlim için endişelendiğini anladım. Ve hiç beklemediğim bir anda yanaklarımdan tuttu. Usulca yüzüme yakalaşmaya başladığında dolan gözlerime içi acıyarak bakıyor, sanki mümkün olsa orada gizli kalan hatıraların hepsini bir çırpıda yok etmek istiyordu. O an onun güzel çehresinde beliren bana ait duyguların ona nasıl yakıştığını fark ettim. Ben ona yakışıyordum aslında.

“Az önce sana söylediğimi hatırlıyor musun, lanetli?” diye sorduğunda başımı salladım.

Aslında hayır. Bu düşünceyi zihnimde dönüp dolaşırken, “Kendin olmamanı söyledim.” dedi ve ne demek istediğini izah edercesine, “Kendin olma; düşüncelerinden, onlardan korkma, seni yargıladıklarını sanan benliğini düşünme.” dedi ve sertçe yutkundu. O an âdem elması yukarıdan aşağı doğru hareket ederek yok olduğunda kısık bakışlarla onu izliyordum.

"Onlara gerçek kimliğinle yaklaş. Olmak istediğin ve ne söylemek istediğin biri olarak konuş."

Yanaklarımdaki kocaman avuçları her zamanki gibi boynuma sarıldığında alnını alnıma yasladı. Soğuk ve ferahlatıcı nefesleri dudaklarımdan arasından ciğerlerime dolduğunda gözlerini açarak bana baktı.

"Sen benim korkusuz kadınımsın. Onlara yıllarca içinde sakladığın gerçekleri, kinini, hatta..." dedikten sonra sustu ve o ifadesiz gözlerle bana bakarak, "Bana karşı beslediğin nefretini de onlara haykır. Bu kez seni hiç kimse susturmayacak. Andım olsun ki herkes seni dinleyecek." dedi tek nefeste.

Sizin de kalbiniz benimki gibi çarpıyor muydu? Peki, mideniz bulanırken zihniniz düşüncelerinizin içinde boğuluyor muydu? Bende öyleydi; avuç ilerim terledi, bedenim bumbuz olduğu anda zihnimdeki geçmişe dair tüm düşünceleri tek seferde dondurdu.

Kısık sesle, "Bu kez konuşacağım." diye bir mırıltı ıktı. Evet, haykırmam, yaşadıklarına dair her şeyi tükürürcesine konuşmam gerekiydi ama ben bunu bile ona kısık sesle söyledim.

Beni anlıyor musunuz? Neden sustuğumu hissediyor musunuz? Ya da hiç sustuğunuz şeylerin aslında kendiniz olduğunuzun farkına vardınız mı hiç?

Gözlerime son kez baktı.

"Kaderinin seni bu kez de susturmasına izin verme, bebeğim."

Daha sonra soğuk nefesini dudaklarımdan üzerine bıraktı. Bu soğuk nefesinin meskeni dudaklarıydı; dolgun dudakları bedenimdeki soğuktan bile donamayan dudakların üzerinde hareket etmeye başladığında onu arzulayan bedenim anında tepki verdi.

Duygularım gibi dudaklarımız da birbirimizin esiri oldu ve buna istesek de engel olmıyorduk; Kader, bedenlerimizi bir bütün hâlinde

her zaman bir araya getiriyordu. Dudaklarımdaki o soğuk nefes geri çekildiğinde bende bakışlarımı ondan çekerek sol tarafımdaki topluluğa baktım. Bizim gibi onlar da sustu, sadece oluşturduğumuz sahneyi izliyorlardı. Bu öpücük onlar için bir anlam ifade etmiyordu. Belki birkaç saat önce benim için de bir anlamı olmayacaktı fakat şu an inanın bana tek anlamlı şey bu öpücüğün altındaki güven hissiydi.

Yaşlı Kurt'un yüzündeki o tedirgin ifadeyi gördükten sonra aslında bunu yapmanın ne kadar düzgün karar olduğunu anladım. Bunun için de öne atılarak, "Onlara yalanlarımı mı anlatacaksın?" dediğinde bu söylediği şeyi dikkate almadım.

Boğazımı temizleyerek, "İlk önce kendimi tanıtmak istiyorum. Birçoğunuzun buraya geldiğinden haberi olsa da sizinle tam olarak tanışamadım. Ben: Anaida Braimen. Diyar'ınız tehlike altında olduğu için buraya gelmem ve geçmişin lanetinden sizi kurtarmam gerekiyordu. Şu an karşınızdaki bu bedenin neler çektiğini bilmiyorsunuz ve bilmeyeceksiniz de. Çünkü sizlerin aksine buraya alınamıyorum; bedenimdeki o sıcaklığı hissettiğim müddetçe bana bakan bu soğuk gözleriniz ve bedenleriniz burada nefes almamı git-tikçe zorlaştırıyor." diye gerçekleri itiraf ettim daha sonra ise gerçek yüzümü ortaya koydum.

"Sizler çok güzel ve özelsiniz. İnsanlara benzemiyorsunuz sanki onlardan tamamen farklı olarak yaratıldınız. Ve burada kalacağım süre boyunca sizden tek isteğim bana anlayış göstermeniz ve daha fazla yabancı hissettirmemeniz. İnsan olsam bile bu ayrımcılığı hak etmiyorum."

Ruh topluluğun yüzündeki o memnun tebessümden sonra doğru yolda olduğumu anladım. Yaşlı Kurt bana nefretle bakarken benimde ki o yırtıcı canavarın utangaçlığını yok etmek istercesine koldan tutup bu toplumun önüne çıkarttım.

"Bunun için Yaşlı Kurt'un Ninna'yı yaktığını kendi gözlerimle gördüğüme inanmanızı istiyorum. İnanmayanlar için tek soru soruyorum o zaman? Eğer Ninna ölmediyse nerede? Ölse bile cesedini bulabilir misiniz? Ben söyleyeyim, hayır. Çünkü onu Yaşlı Kurt cesetleri ile birlikte o karanlık ormanda ateşin içine attı. Üstelik burada sizlere yalan söyleyerek elime bir şey geçmeyecek. Bunun için Yaşlı Kurt'un yaptığı hata yüzünden cezasız kalmasını istemiyorum. Ninna'yı tanımasam bile onun için gördüğüm ölüm, çok acımasızcaydı."

Bunu dediğim sırada arka taraflardan bir ruh, "Yaşlı Kurt onu nasıl öldürdü?" diye sorduğunda bir diğer alaylı sesle, "Nereden bilecek? Yalan söylediği belli işte." dedim ve sınırlarıma hâkim olmayı düşünmeden işaret parmağımla onu göstererek o gecenin silik görüntülerini gözümün önüne getirdim. Sertçe yutkunup kürsüde bana bakan ruhlara kısa bir bakış attım. Asha ve diğerlerinin yüzünde keyifli gülümseme belirlediğinde Enery istifini bozmadı.

"İlk önce onu soymalarını talep etti. Daha sonra beni öldürmeyi beceremediği için Ninna'yı aşağıladı ve tüm çıplaklığı ile onu o ateşe atmalarını talep etti."

Kızlar şaşkınlıkla kekeledi. "Ninna, Konsey'in üyelerinden biri. Bunu cidden yaptın mı Yaşlı Kurt? Onu öldürmemen gerektiğini bile bile yaptın mı? Üstelik bizim kurtarıcımızı öldürmediği için mi? Bu kadar cani misin?" deyip daha sonra dolan gözlerle yerden aldığı taşı cesede doğru fırlattı.

Son söylediklerimden sonra herkes eline yerden bir taş alarak Yaşlı Kurt'a fırlatmak istediklerinde muhafızlar anında onu kalkanlarla korudular. Taşın demir parçasına değerken çıkardığı tiz ses kulaklarımda rahatsız edici bir çığlık bırakırken istemsizce buna katlanamayıp, "Durun artık!" diye bağırdım. Hiç kimse taşlanmayı hak etmezdi; çünkü tarihin o acımasız sayfalarında bile her cezanın bir

diğerinden ağır oluşu, aslında hiç kimsenin gerçek cezayı hak etmediğini kanıtlıydı bana göre.

Komutumla birlikte onlar duraksadıklarında ellerindeki taşları yere bırakıp anında bana döndüler. İçimde bir ürperti yükseldi. Ben bu bakışları tanıyordum. Bu gözlerdeki sevinç ve sevgi efendilerine baktıklarında oluşuyordu. Şimdi o bakışlar bana kilitlendi. Onlar beni Kraliçeleri olarak benimsemeye başlamış, hipnoz olmuş gibi baktılar. Bu çok ürkütücüydü. İrkildiğimi o da hissetti.

İşin garibi Enery bundan gurur duyuyordu; onların beni görmeleri elbette iyi bir şeydi, fakat Enery'nin bakışlarından hatta yüzündeki keyifli ifadeden çok farklı şeyler anlamak mümkündü. Bir an kendimi kubbenin altında mahzur kalan kraliçenin hükmü gibi hissettim. Kral keleklerinin üzerime konuyor, bana bu kubbenin altında kendi hâkimiyetimi sürdürmemi söylüyordu. Fakat o kubbenin altından kurtulabilecek miydim?

"Şimdi siz karar verin. Yaşlı Kurt'un ne kadar süre mahzende mahsur kalması gerekiyor?"

Çoğu kişi ölmesini istiyordu. Ninna'nın iyi biri olmadığını biliyordum; benden de hoşlanmadı fakat herkes bir ağızdan bu gereksiz ölümü haksız bulup Yaşlı Kurt'un idam edilmesini istiyorlar. Peki, idam kararı ne kadar doğruydı?

Enery, "Onu öldürmeyeceğiz! O, daha beterini yaşayacak." deyip sesinde gizlemeye çalıştığı bir tını bizden saklamadı. O tın, yıllardır bunu planladığını şimdiyse planlarının tıkr tıkr işlediğini gösteriyordu.

Biri öne çıkarak, "Sonsuza dek mahzen cezası!" dediğinde Yaşlı Kurt'un dudakları bağırdı. Ruhların söylediği ceza çok ağırdı; Enery'nin dediği gibi ölümden beterdı. Bir ömür oraya hapsolmak ve hiçbir zaman kurtulamayacağının düşüncesi, ölümün özgürlüğünden dehşetti.

Herkes bir ağızdan "Sonsuza dek mahzen cezası!" diye bağırdıklarında bu düşüncenin önüne geçilmeyeceğinin en az sizler de benim kadar farkındaydınız.

Enery'nin çehresine konan o kendinden emin sırıtışla zaten bu cevabı beklediğini anladım.

Efendi, "O zaman karar verildi." deyip çanın yanındaki adama baş işaretini verdi. "Yaşlı Kurt için sonsuza dek mahzen cezası!" dediğinde bir anda alkış tufanı koptu.

Ben daha ne olduğunu bile anlamamıştım ki Yaşlı Kurt, bize doğru. "Kurduğun plan tıkr tıkr işledi, evlat. En sonunda beni alt ederek istediğine ulaştın. Ancak bugün burada beni öldürmediğin için çok pişman olacaksın. Senin değiminle andım olsun ki, beni öldürmediğin için pişman olacaksın!" dedi ve cümlelerin ardını ise çalan çan sesi kesti.

Enery başıyla Yaşlı Kurt'u tutan muhafızlara, "Onu götürün." dedi.

Yavaşça topluluğun gözü önünde uzaklaşıp bana doğru gelen bedeniyle tenimde bir karıncalanma hissettim. Zaten o sırada Enery benden uzaklaşarak kürsüye doğru ilerlemeye başladı. Ben ise Yaşlı Kurt'un nefret dolu bakışları altında olan biteni algılamaya çalışıyordum.

Muhafızlarla birlikte yanımdan geçip gidecek ki, "Durun!" dedi, gözlerimin içine bakarak, bana nefretini kustu. "Bu sefer sen kazandın, Efendi'nin Gelini. Ancak sana bir tavsiyem var; geceleri uyumadan önce odanın kapısını iyice kilitle; çünkü ormanda saklanan kurt seni er ya da geç paramparça edecek." Bu dediklerine karşı sadece kaşlarım çatıldı.

Cümlesi bittiği an muhafızlar komutunu beklemeden onu koldan kabaca tutarak çeğiştiriyordu. Yaşlı Kurt hâlâ bize bakıyor, kendi dilinde bir şeyler bağıırıyordu. Vakit kaybetmeden Enery'nin yanına doğru ilerledim.

"Bu planı bana açıklamak gibi bir düşüncen var mı?" diye sorguladığımda umursamaz biçimde omzunu silkti.

"Sence Yaşlı Kurt'un mahzene tıklması ve Ninna'nın yakılması gerçekten bir tesadüf müydü?"

Bedenim şok dalgasıyla sarsıldığında duyduklarım karşısında delirmeme ramak kaldı. "Bunu nasıl yaparsın? Kendimi nasıl harap ettiğimden haberin yok muydu?" diye sinirle sordum. İçimde saklayamadığım öfkeyi artık dışarı savurdu, o öfkeyle birlikte omuzlarıma konan kral kelebeklerinin ömürleri giderek azalmaya başladı.

Ve en sonunda ise Kraliçe öldü.

"Efendi, yine duygusuz sesle, "Sadece seni daha fazla güçlendirdim." dediğinde her şeyin en başından beri bir plan olduğunu anladım. Sonuçta beni güçlendirdiğini düşünmesi ve söylemesi de planın bir kısmıydı. Çünkü bu adam en başından beri Ninna'nın ölümünü bekliyordu.

"Göreceğimden nasıl emindin?"

"Değildim, bir tek senin görmem tesadüf oldu. Zaten sen olmasaydın yerine bir başkası olacaktı."

Dudaklarım şaşkınlıktan aralandığında, Ninna'nın ölümünün bir tek benim için üzücü olduğunu hatta bu olay için her zaman sinirlendiğimde de Enery'nin neden sakın olduğunu anladım. Her seferinde yanımda olduğunu söylediğinde bile ne kastettiğini anlamadım, kulaklarımı kapatarak onu dinledim. Baksanıza, şu an yanımdaydı; dediği gibi beni korudu. Fakat bunu bana önceden söylediğinde hissettiğim heyecan neden bir anda yok oldu?

Bembeyaz olduğuna yemin edebileceğim yüzüme bakarak, "Ah çocuk, Ninna'nın sana nefret etmesinin sebebi zaten buydu; seni koruyacağını ve ölmeyeceğini biliyordu. Uçurumda Yaşlı Kurt'a Ninna'nın onu kurtarmayacağını söylediğinde o zaten her şeyi

anladı. Ve ister istemez yapmaması gereken ve ona yasak olan şeyi yaptı. Bunu ise bildiğim için her şeyi önceden planladım. Hatta sen gelmeden önce..." dedi.

Başımı inanmıyormuş gibi yaparak iki yana salladım.

"Sonuçta Ninna'nın ölümüne sebep oldun."

Sesini yükselterek, "Zaten seni öldükten sonra Ninna'yı da öldürecekti. Katilini bulacağımı bildiği için tüm delilleri ortadan kaldıracaktı!" dedi sertçe.

"Titrek nefes alarak bu kadar şeyi ne pahasına göze aldığını merak ettim. Ve size söylediğim gibi ben hiçbir zaman bu adamın zihnindeki düşüncelere dair aklımda bir fikir oluşturamıyordum. Çok karmakarışıktı. Her şey öyleydi.

"Neden peki? Neden yaptın tüm bunları?"

Yüzünde beliren o kendinden emin ifade ile aniden elimden tuttu. Gözlerindeki o soğuklukla benim ürperdiğimde, "Seni koruyacağıma ant içmiştim, lanetli. İnan bana ne olursa olsun asla yeminimi bozmam." dedi ve elimden tuttuğu gibi toplumun karşısına çekti.

Şaşkınlıkla ona baktım. Ciddiydi o. Sırf beni, dolayısıyla ruhlarını korumak için senelerdir zihninde bir plan kurdu, kaybedeceği şeyleri göze alarak bunu uyguladı. Enery, kenardan her seferinde söylediğim gibi acımasız, merhametsiz hatta soğuk biri olarak görünebilirdi fakat kesinlikle düşüncesiz değildi. Parmaklarımı sıkıca kavrayan adama bakmaktan kendimi alamıyordum. Kafasındaki o ince taca göre davranıyordu, her seferinde efendi olduğunu bana hatırlatıyordu.

Beni toplumun önünde konuşturmadan önce, "Yaşlı Kurt mahzende. Peki, Mercas?" diye sordum. O an aklımda sadece ormanda saklanan kurt cümlesi geçti. Asha, kampa gittiğim ilk gün ormanda

uluyan her kurdun bir ruhu öldürdüğünü söyledi. Belki de o ruhlar-
dan olacaktım.

Hayalet Adam, "O, kayboldu. Yaşlı Kurt'u mahzene tıkmadan
hemen önce bir anda yok oldu. Sanki biri ona her şeyi söylemiş ve
yardım etti. Fakat bunun olması ihtimali çok az. Bunu sadece biz bi-
liyorduk, başka birinin duyması imkânsız. Yine de benim Diyar'ıma
benden izinsiz ayak bastığı için onu öldürmekten başka şansım kal-
mıyor." dedi. Bir an ona, Yaşlı Kurt'un beni tehdit ettiğini söylemek
istedim.

Herkes önünde elimden tuttuğunda bana eğilerek, "Şimdi be-
nim kadını olarak neden bunu yaptığımı onlara söyle. Gerçekten
buraya ait ve benim ruhumun mühürü olduğunu kanıtlamak isti-
yorsan eğer onlara yaptığım şeyin gerçek nedenini açıkla." dedi.

"Kurtarıcınız size bir şey açıklayacak!"

"Zindancının yeterli olduğu yerde cellada gerek yoktur. İntikam
almak bireyseldir, cezalandırmak Tanrı'nın işidir."¹¹ dedim ve elimi
yavaşça kalbimin üzerine koydum. "Benim Tanrı'mın cezası, her
şeyden üstündür. Ve Tanrı'dan o cezayı hiçbir zaman beklemeyin,
çünkü size onu zaten bağışladı."

*Sizi kalpsiz olarak yarattı; bize ise kara vicdanın kapladığı kalbi
bahşetti.*

Önümdeki kalabalıktan bir iki tane ruh da hissettiğimi anlamak
için ellerini kalplerinin üzerine koydu.

"Kalplerinizin aksine ruhlarınız size ait. Onu hissediyorsunuz
değil mi?" diye sorduğumda çoğu kişi başını salladı.

"Bir şeyi yaparken önce ruhunuzla düşünün. O ne hisseder? Yap-
tığınız o şey karşısında üzülecek mi yoksa mutlu mu olacak? Bunları
düşündüğünüz takdirde emin olun her zaman doğru kararı vermiş
olacaksınız."

11- Bir İdam Mahkûmunun Son Günü - Victor Hugo

Derin nefes alarak pür dikkat beni izleyen topluluğa yaklaştım.

"Elinizi kalbinizin üzerine koyun ve ruhunuzu hissedin. Çünkü gerçek vicdan ve merhamet bir tek orada."

Şimdi önümdeki tüm Diyar'ın halkı sağ ellerini sol taraflarına bastırdı.

"Yaşlı Kurt sonsuza dek mahzen cezasına çarptığına göre bugünden itibaren idam cezası bu Diyar'dan sonsuza dek kaldırıldı!"

Sesimdeki öz güvenle birlikte herkesin çığlıkları birbirine karıştı. Ruhlar birbirlerine sarılıp, bu mutluluğu paylaşıırken bana doğru gelen topluma ve elimi birkaç dakika önce tutan adama kısa bir bakış attım. İşte o an gerçekten her şeyi neden yaptığını anladım. O ruhlarını ve beni düşündüğü için Yaşlı Kurt'a böyle bir plan kurdu. Sonuçta bu Diyar'da en büyük haksızlığı ve tarihin en felaketi olan idamı kaldırdım, dudaklarımın arasından çıkan cümleyle buraya ait olduğumu ve bu adamın mührü olduğumu kanıtladım. İşte o an kendimi Grève Meydanı'ndaki idamlara karşı gelen o amansız rüzgâr gibi hissetmişim.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“O GECE ACI ACIYA YAKLAŞTI”

*“Tenimde dolaşan gerçek bir acı vardı.
Her infazda kalbim boynundan asılmayı beklerken, tökezliyor;
ayağının altında kalan düş kırıkları ile birlikte ilerlemeyi
bırakıyordu.”*

Bugün kürsünün önünde, ruh topluluğun karşısında aldığımız karardan sonra bir müddet ellerimiz birbirinden ayrılmadı. Yıllardır kurduğu hayalleri gerçekleştiren Enery, halka verdiğim cevaptan ötürü bana gurur dolu ifadeyle baktı. O an Yaşlı Kurt’un söylediklerini kısa süreliğine unuttum; onun gözlerinde saliselik de olsa akıp giden mutluluğa şahit olmak istercesine takılı kalan bakışlarımı katiyen kaçırmadım, onda kaybolup gittim. İlk kez gözlerinden mutluluğu belli oluyordu.

Şimdiyse ellerimi kucagımda birleştirip başımı koltuğa yaslayarak bugün olanlara düşünüyordum. Onunla birlikte gelmemize rağmen bizi köşke bırakıp bir şey söylemeden gitti. Nereye gittiğini bilmiyordum, aslında bu beni ilgilendirmiyordu da. Buranın efendisi olduğundan dolayı bir sürü işi olduğunu tahmin etmek zor değildi. Aslında bugünden sonra onun ne kadar büyük işlerle uğraştığını daha iyi anladım. Fakat beni endişelendiren tek şey Mercas'ın buraya gelecek olma ihtimaliydi. Belki Yaşlı Kurt blöf yapıyordu fakat içimde anlayamadığım bir korku oluştu.

Asha kendi odasında dinlenirken ben salonda bu düşünceler içinde savrulup duruyordum. Daha fazla katlanamayacağımı anladığımda karanlık salondan çıkmak için merdivenleri dikkatli şekilde adımlamaya başladım. Fakat bir anda hissettiğim o tuhaf duygularla birlikte duraksamak zorunda kaldım.

Yabancı bir nefes vardı omzumda.

O anda bir ürperti bedenimden esip geçerken dudaklarımı ısır-dım. Bedenim titremeye başlayacağını küçük küçük sarsıntılarla bana haber verdiğinde ben sadece merdivenlerde ilerlemeyi düşünüyordum. İlerleyip Asha'nın odasına çıkmalıydım. Belki de monefonla Enery'ye ulaşmalıydım. Şu an öyle korkuyordum ki koşarak bile o adama ulaşabilirdim. Ancak nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Merdivenlerin sonuna geldiğimde kulağıma uğultular doldu, sanki etrafımı ruhlar sardı. Başımı ellerim arasına alarak kendi odama doğru koşmaya başladım. Fakat tek istediğim Asha'nın odasına gitmekti. Ayaklarım bana itaat etmezken tırnaklarımı saç diplerime bastırdım. Bu odaya girmek istemiyordum. Başıma kötü şeylerin geleceğini hissediyorken kendi ayaklarımla cehennemime gidemezdim.

"Anaida... Geçmişin katili."

Bir bağırs kulaklarımda koptuğunda ben de bağırdım. Kendimi odanın içine atarak etrafı kolaçan ettim. Nereye gittiğimi bilmeden öylece adımlarım odanın içinde dolanıyor, saçlarımı yolarak, "Gidin başımdan!" diye bağıırıyordum.

Ne onlar gidiyor ne de ben sakin olabiliyordum. Çığlıklar arttıkça bağırs larım bir çığ gibi büyüyüp aniden zihnimin duvarlarında yankılandı. Gerçekten hep böyle mi olacaktı? Ruhlar etrafımı sarp beni deli mi edecekti?

"Tanrı'm kurtar beni!" diye bir çığlık çıktı dudaklarımdan.

Zihnim açıldı; neler söylediğimi, duyduğumu fark ediyor ancak kendime engel olamıyordum. Odanın içinde delicesine volta attığım anda ayaklarım birbirine dolanıyor, arada sırada tökezliyordum. Beni bitiren bu hislerden asla kurtulamayacaktım. Biliyordum, insan hiçbir zaman geçmişinden kurtulamazdı; ancak benim kadar da takılı kalamazdı.

"Seni almaya geldim, Enery'nin çocuğu."

Saçlarımmın arasında dolanan parmaklarla ileri doğru atıldım. Yüzüm sertçe duvara değdiği için burnum ve yanağım acıdı. Parmaklarım acıyan kısıma dokunacağı sırada sırtımdaki ağrıyla bedenim yere doğru çarpıldı. Arkamda olduğu için kim olduğunu göremedim, gözlerini kapatan demir maske vardı.

"Sana geleceğimi söylemiştim." diye kulağımda tanıdığım birinin sesini duyunca, "Bırak beni!" diye haykırdım.

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Bu ses, Mercas'a aitti. Geldi. Benim için buraya geldi ve lanet olasıca Hayalet Adam yanımda yoktu. Elimdeki boşlukla kalbimdeki boşluk bir çelişirken zihnim onun adını durmadan tekrarlıyordu.

Sadece kurtulmaktı amacım. Sadece bu ellerden kurtulmak istiyordum. Belki de istediğim sadece hapsolmaktı, özgürlüğe.

"Seni o adamdan alacağım, Dünyalı. Burada olduğun süre boyunca benim tabakam ve ben seni istiyoruz."

"Bırak beni, ahmak herif! Ben seni istemiyorum. Beni alsan bile asla sana itaat etmem. Bunu o kafana sok!"

Bilinçsizce bağırmaya başlayıp uzandığım yerde debelenmeye başladım. İtiraf etmek gerekirse eğer burada her zaman o adamın korumasına ihtiyacım vardı fakat bu kez özellikle ihtiyacım vardı.

Beni duymayı reddettiğinde çıplak kollarımın üzerinde hareket eden elini ittirmeye çalışarak, "Buraya neden geldin? Beni almaya-
cağını bile bile neden geldin?" diye bağırıp üzerimden itmeye çalış-
tım.

Yaşlı Kurt'u doğru anladım; ormanda saklanan canavar diye kas-
tettiği şey, Mercas'tı. Onlar bir şekilde anlaştılar. Ve bu Diyar'ı başı-
mıza yıkmadan durmayacaklardı.

Göğsümden baskı uyguladığı için ciğerlerime oksijen gitmiyor-
du. Kısık nefeslerimin ardından, "Ölürüm de sizinle gelmem. Beni
bırak, buradaki ruhları bile mahvetmene izin vermem!" diye bağır-
dım.

Onun kim olduğunu bildikten sonra az da olsa kendimde güç
hissetmeye başladım. Ona karşı böyle tuşa gelemedim. Bir insan
olabilirdim fakat güçsüz değildim. Sırtımdaki varlığını yok etmek
adına geri atıldım. Pek fazla etkili olmasa da yerinden kımıldadı.

"En azından düşündüğüm kadar akıllısın. Buraya sizinle bir an-
laşma yapmak için geldim, efendinin gelini."

"Reddediyorum. Seninle bir anlaşma yapmayacağım."

Saçlarıma parmaklarını dolayıp sertçe çekti.

"Öyle bir yapacaksın ki!"

Pis nefesi saç diplerimden burnumun ucuna kadar geldiğinde,
"Asla!" diye bağırdım.

Ben ne kadar sert bağırdımsa o da saçımı bir o kadar sertçe çekti. Eğitim kampında öğrendiklerimi uygulamaya başladığımı fark edip dizini bacağıma bastırdı.

"Sakin ol, Anaïda. Bana eğitimlerini uygulayamazsın."

Sesinde hissedilen tehlikeli tını göz ardı etmeye çalıştım.

Saçlarımdaki eline tırnaklarımı geçirerek, "Lanet olsun! Benden her ne istiyorsan onu yapmayacağım. Senin gibi bir pislikle işbirliği yapmaktansa ölürüm daha iyi!"

Bacağımdaki acı katlanılmaz hâle gelirken dişlerimi birbirine bastırdım. Onun karşısında acı çektiğimi belli etmemeliyim. Yerden destek alıp kalkacaktım ki kolumdan tutarak buna engel oldu.

Dişlerimin arasından, "Enery birazdan burada olacak. O zaman da böyle davranabilecek misin bakalım." dedim öfke dolu sesle.

Arkadan ayağına tekme atarak bir kez daha çığlık attım.

"Bırak beni, alçak herif!"

Kulağıma doğru, "O adamdan kurtulmak için benimle anlaşma yapacağın gün de gelecek. Buna o kadar inanıyorum ki. Çünkü ikimizin de amacı aynı, senin buradan bir an önce gitmen gerekiyor." deyip kulağıma dudaklarını dokundurdu.

"Dokunma bana!"

Midemden ağzıma doğru fokurdayan safrayla gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Beni kendinle kıyaslama. Aramızda uçurumlar kadar fark var. Sen korkağın tekisin. Onun arkasından iş çevirerek burayı yok etmek, beni elde etmek istiyorsun. Ben ise onun gözlerine bakarak buradaki vazifemi sonlandırıp gideceğim."

"Öyle mi? Sen ona tutuldukça heyecandan gözlerine bile bakamayacak hâle geleceksin. Kaldı ki buradan gitmek. Kendini kandırma, lütfen. İkimiz de sonunu biliyoruz bu oyunun."

Belki dediği gibi oyunun sonu belliydi. Ancak kimin için, ne için belliydi?

Elini karnıma bastırıp bedenimi bedenine yasladı.

"Bu gelişim, oyunumuzun ilk perdesi."

Dediklerimi aldırmayarak konuşmaya başladı.

"Anlaşmanın şartlarının yanında bu söylediklerin gereksiz olacak."

"Bu kadar emin konuşma." diye sinirlendim onu itmeye çalışarak.

"Unutma, Dünyalı. Baban benim katımda. Onu kurtarmak ise senin elinde. Eğer benimle birlikte olup efendiyi yarı yolda bırakırsan eğer o zaman ben de babanı serbest bırakırım. Aksi takdirde bu teklifimi kabul etmezsen, işte o zaman babana veda etmen gerekecek. Çünkü benim katımda ölürse asla ruhu huzur bulmayacak."

Dediklerine karşılık kaşlarını çatarken, "Benim babam önünde sonunda birinci tabakaya gidecek. Annemle hesaplaştıktan sonra senin bir şey yapman imkânsız!" diye ikazda bulundum.

Eli dudaklarımın üzerine kapandığında sertçe bedenimi kendine çevirdi.

"İmkânsız diye bir şey yoktu. İstersem birinci kata gitmesine izin vermem yahut annenle karşılaştırmam. Şimdi sana zaman veriyorum, Dünyalı. Geri döndüğümde ya benimle birlikte gidecek ve benimle savaşıacaksın ya da babanın ruhunun her zaman o sıcak katta azap çekmesine müsaade edeceksin."

Bu onun son sözleri oldu. Gelmiş ve kısa süre içinde gitti. Nereden gittiğini açılan pencereden içeriye doğru süzülen soğuk havadan anladım. Gözlerim kapanırken bedenim ruhumdan ayrılmış gibi zemini boyladı. Saçlarımın arasına geçirdiği parmaklarımla başımı sıkarken çığlık attım. Ben, "Olamaz. Olamaz!" derken sadece bağırıyor ve delicesine ileri geri sallanıyordum.

Ne yapacaktım? Kimi seçecektim? Kendimden mi, babamdan mı yoksa buradan mı vazgeçecektim?

Kader, her zaman benimle böyle oyunlar oynuyordu. Her zaman bir şeyler seçmek zorunda kalıyor, seçimlerle yüzleşiyordum, Oysa tek istediğim kısa süreli de olsa huzurlu bir hayattı. Ben sadece mutlu olmak istiyordum. Peki, neden bu kadar zordu?

Ben küçük şeylerle bile mutlu olan insanlardan değildim. Çünkü asla o küçük şeylere bile sahip olmadım.

Birinin hayatını göz göre göre mahvedemezdim. Üstelik Asha, Ryan, Lous; ruhlardı. Onlara bunu yapamazdım. Buraya onları kurtarmak için geldim, yok etmek için değil. Mercas'ın hedefi bu katı ele geçirmek buradaki ruhlara sahip olmaktı. Tüm tabakalara hâkim olmak istiyordu.

Kollarımı dizlerime sardığım sırada saçlarımda bir okşama, kulaklarımda, "Sakin ol, Anai. Ben buradayım!" diye bir ses yer edindi.

Kızardığına emin olduğum gözlerimi kaldırıp karşımdaki silüete baktım. Etraf karanlıktı fakat sesinden tanımıştım. Karşımdaki Asha'dan başkası değildi. Yutkunarak yüzüne baktım. Enery, yok olursa o da yok olurdu. Karşımdaki kadına bunu yapamazdım. Onun ailesini elinden alamazdım. Ya benim ailem? Benim aileme ne olacaktı? İçimdeki yangın durmaksızın tüm ruhumu, benliğimi sararken düşünmemeye çalıştım. Bir sonraki gelişinde ondan bu kadar kolay kurtulamayacaktım.

Titreyen çenemi kontrol edemezken, "Asha." diye fısıldadım.

Saçlarıma okşayarak, "Ne oldu? Neden çığlık atıyordun?" diye sordu.

"Ben." diye cümleye başlayacakken o, "Titriyorsun." dedi. Sonra durakladı ve derin nefes aldı. "İyi değilsin. Hadi ayağa kalkalım." diye ekledi.

Kolumdan tutup kaldırmak istediğinde başımı iki yana salladım. Kalkamıyordum. Tüm uzuvlarım ağrıyordu, böylece kalbimde baş gösteren acı nefes alamam izin dahi vermiyordu.

Sebebini sorgular gibi yüzüme baktığında, "Abimi çağıracağım." dedi kısık sesle.

Onunla konuşmam gerekiyordu. Ona ihtiyacım vardı. Ancak bunu ona söyleyemezdim.

"Hayır!" dedim. Gözlerim yarı baygın hâlde onun gözleriyle buluştu. Yüzünde bana acıyan bir ifade belirdi. O kadar kötü olmalıydım ki Asha bu kez yüzündeki ifadeyi saklayamıyordu.

"Pekâlâ, kalkmak için bir kez daha deneyelim."

Başımı tekrar hayır anlamında salladım. Hareket edecek gücü bir türlü bulamıyordum kendimde.

Yüzüme dökülen saçlarımı geri çekerek, "Tamam. Sana su getireceğim ve sen de beni burada bekle. Olur mu?" diye ekledi ayağa kalktığı sırada.

Ona bir şey demeden açık pencereye baktım. Mercas köşke pencereden girdi. Tenimdeki tenini, kulağıma değen dudağını düşündüğüm sırada içimdeki öğürme isteği ağzıma kadar tırmandı.

Kilitlenmiş bedenimi yatağa taşıyamayacak kadar yorgun olduğumdan olsa gerek ki başımı bir yerlere yaslayıp gözlerimi kapattım.

Rüyamda Mercas'ın yüzünü ve varlığını hissedeceğimi hatırladığımda tenimde bir ürperti oluşuyordu. Başımdaki ağrı giderek şiddetlendiğinde, kulağımdaki fısıldamalar ve uğultular da giderek arttı. Saçlarıma dokunmak isteyen el Asha'nın sesiyle duraksadı. Uyandığımı belli etmemek için gözlerimi kırpmadım. Kimdi yanımdaki?

Sırt üstü uzandığım için canım acıyordu. Sanki bunu belli etmediğim için bu acı katbekat artıyordu.

Üzgün bir sesle, "O iyi değil." dedi Asha.

Bir süre odada nefes sesleri yankılandı. "Halisünasyonlar görme-ye başladı sanırım." diye ekledi.

"Bu mümkün değil. Yaşlı Kurt mahzende, cezaları bitmiş sayılır." diyen sert sesle kalbim hızla çarpmaya başladı. Buradaydı, arkamdaki varlık ona aitti. Neden aynı yataktaydık peki? Yoksa saçlarıma dokunmak üzere olan o muydu?

Asha, "Evet ama, benim gördüklerimi görseydin böyle söylemezdin. Enery, durmadan bağılıyor, kollarını başına siper ederek ileri geri sallanıyordu. Bu manzara ne kadar korkunçtu haberin var mı?" diye sorup hiddetle yatağa oturdu.

O sırada kolu sertçe bacağıma çarptı. İnlememek için kendimi kastığım sırada, "Yavaş. Onu uyandıracaksın." diyen sesle daha çok şaşırdım.

Hayalet Adam, "O, düşündüğümüzden çok güçlü. Fark etmesek de bir şekilde her şeyin üstesinden geliyor. Zihnine hâkim olamasa da kendisini iyileştirmeyi beceriyor." deyip sustu. Bu suskunluk birkaç saniye sürse de hemen sona erdi. "...Hem güçlü olmasaydı kaderim onu benim için seçmezdi."

Aniden kalbimin üzerine kral kelebekleri kondu.

"Ona iyi gelmiyoruz ama. Bu böyle devam edemez. Ya bir süre sonra bu halisünasyonlar daha da artarsa? O zaman ne yapacağız?" diye hafifçe sesini yükseltti.

Enery, "Sessiz ol, Asha. Onun da yanında böyle saçma sapan konuşma. Zaten buraya yeni yeni alışmaya başlıyor. Bir hata yaparsa şu ana dek yaptığımız her şey mahvolur." dedi.

Artık daha fazla aynı pozisyonda kalmak istemediğim için hafifçe hareketlenmeye başladım. O sırada Asha, "Bunu sonra konuşacağız." diye Enery'ye doğru ikazda bulundu.

Enery bir şey demedi, gitmesini istemiş olmalı ki mahmur gözlerime bakmadan, "Bizi yalnız bırak. Birazdan çağırdığımda gelersin." dedi.

Asha yatakta kalkmadan önce saçlarıma bir öpücük bıraktı, daha sonra ise sessizce odadan çıktı.

"Ne oluyor?" Sesim uykudan yeni uyandığım için çatallaştı.

"Bir şey olduğu yok. Asıl sana ne oluyor?"

Yüzünün aksine sesi merak dolu çıktı. Omzumu silktim. "Bir şey olduğu yok." dedim onu taklit ederek yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım.

Saçlarını karıştırıp yüzümü bir müddet süzdü. Saçlarımın birbirine girdiğini hatta gözlerimin altında mor halkaların oluştuğuna yemin edebilirdim.

"İyi bir oyuncu değilsin."

Ne demek istediğini elbette anladım. Uyumadığımı, onları dinlediğimin farkındaydı. Bu durumdan utanmam gerekiyordu fakat yine de bir şey olmamış gibi omzumu silktim. Ben, "Halisünasyon görmüyorum." diye gerçekleri fısıldadım. Ben gerçekleri görüyorum.

"Ne gördün?"

Sesi sertleşti. O anılar tekrar tekrar yaşamaktan çekinerek gözlerimi kapadım. Ona söylemem gerekiyor muydu? Söylemeseydim eğer cevabını benden alana kadar uğraşacaktı fakat her şeyi söylersem de Mercas'ı öldürmekten hiç çekinmeyecekti. Yine de ne olursa olsun bu işi bir şekilde halletmem gerekiyordu.

Saçlarımı kaşıdım ve bedenimi ona çevirerek gözlerinin içine baktım. Onun koskocaman bedeni kelimenin tam anlamıyla

yatağın tamamını kapladı. Yanında minicik kalan bedenimle daha çok küçüldüğümü hissettim.

"Mercas geldi."

Yüzündeki ifadenin değişmesine anbean şahit olurken ilk önce bir küfür savurdu ardından kasılmış bedeni çözülürmüş gibi sinir krizi geçirdi.

"Sana dokundu mu? Zarar verdi mi?"

Şimdi kasılma sırası bendeydi. Bu soruyu beklemediğim apaçık-tı. Ne diyeceğimi bilemez şekilde yüzüne bakarken, "Kahretsin! Zarar verdi." deyip yine beklemediğim şekilde kolumdan tuttuğu gibi kendine çekti.

Şaşkın bakışlarla ne yaptığına bakıyordum. Üzerimdeki tişörtün karın kısmını kaldırıp yarama baktı. Benim aksime yaramı hatırlaması nefesimi tutmama yetti. Kanamadığını görüp derin bir nefes aldım. Bir daha o yara yüzünden canımın acımasını istemiyordum.

Kaşları çatılırken kolumu kaldırdı. İç kısımları kontrol ederken, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Soğuk parmakları bileğimde durduğunda gözleri alev alev yanmaya başladı. Az önce Mercas'ı gördüğüm zaman hissettiğim tedirginlik uçup gitti, şimdi onun yerine daha büyüğü geldi.

"Deri zehirlenmesi de yaşamıyorsun."

Neden bahsediyordu?

"Bak..." dedim. Sesim titredi.

Kısık sesle aldığım darbeleri izlerken, "Hay aksi!" dedi sinirle. Ben ise, "Açıklayacağım." dedim bir çırpıda. Neyi açıklayacaktım? Hangi birini? O sırada kulağımın üzerine sürtünen dudakları aklıma geldi. Bunu bilmese de olardı.

"Son kez soruyorum, lanetli. Sana ne yaptı?"

Heceleyerek sordu, her kelimeyi vurguladı.

"Geldi ve tehdit etti. Beni alacağını, seni bitireceğini falan söyledi. Ona karşı koyduğum sırada ise bana zarar verdi. Bu kadar."

Hayalet Adam, "Bu kadar?" deyip delicesine güldü.

Başımı salladım. Sanki gelecek atağı bekliyormuşum gibi diken üzerindeydim.

"Bu kadar öyle mi? Sana dokundu diyorum. Seni her şeyden korurken, buraya, benim köşküme geldi! Üstelik benim kadınıma dokundu. Sen ise buna bu kadar mı diyorsun?"

Yüz ifademi süzüp ayağa kalktı. O sırada ben de ayağa kalktım. Dediği gibi beni her şeyden koruyor fakat asla kendinden koruyamıyordu. Bu hırsı aramızda giderek büyüdüğünde engellemeye çalıştım.

"Fazla büyütüyor musun?"

Bedenim yoruldu ve ben onun dediklerinin ağırlığı ile daha çok yoruluyordum. Şu an kulağımda yankılanan bağırışları bile benim için boşunaydı.

"Büyütüyorum. Büyütülecek onca şey varken ben bunları büyütüyorum. Asha'nın ve benim seni duymamı engelleyerek sana zarar verdi. Bunun olma ihtimalini, üstelik yaşama ihtimalini düşünmek ne demek biliyor musun?"

Elimi kaldırarak susturdum. "Bir dakika! Mercas'ın kaosu mu var?" diye sordum hayretler içinde. Olamazdı fakat Hayalet Adam başını salladığında bunun tam olarak olduğunu anladım. Demek Asha'nın sesimi duymamasını böyle sağladı; zaten o pencereden dışarı adımını attığı an çığlıklarımı duyan Asha içeri daldı.

Dişlerini sıkıştırdığını kaskatı kesilen çenesinden anladım, böylece yumruk yaptığı elini geçen seferki gibi bir duvara geçirmek için zaman kolluyordu.

Elindeki kolumu kendine bir kez daha çekerek minik bedenimi bedenine yasladı. Şimdi dudaklarından kopan nefesler saç dipleri-me vuruyor, ciğerlerime doluyordu. Aklımı başımdan alan kokusu-nu solumamaya çalıştım. Solursam eğer tiryakisi olmaktan korku-yordum.

Bana sarılmıyordu fakat varlığını hissetmek istercesine kendisi-ne bastırdı. Çoğu zaman bu adamı anlamıyordum. Bana ne yapmak istiyordu? Kendine tutuklu kalmamamı isterken neden tam tersi davranıyor?

Aniden, "Hazırlan. Eğitim Kamp'ına gidiyorsun." dedi keskin ve itiraz istemeyen tonla. Ben ise ona şok olan gözlerle baktım. Nasıl yani gitmeme izin mi veriyordu? O an durumun ciddiyetinin farkı-na vardım. Kendimi korumam için beni oraya gönderiyordu.

"Sen?" diye sordum.

Yeşil ve grinin karışımı olan gözlerini üzerime dikerek, "Mer-cas'ın icabına bakmaya gideceğim." diye tehlike tonla fısıldadı. Ben-den ayrılmak istediğinde başımı iki yana sallayarak, "Ona ne yap-a-caksın?" diye sordum.

Ona hesap sormam karşısında garip bakışlar attı. O karışık hare-lerini üzerimden çekmeden, "Öldürmekten beter edeceğim. Bu kez elimden kurtulamayacak." dedi tehlikeli tonla. Onun ellerinde bir başkasına ait olabilecek kanı düşünmek bile canımı acıtırıyordu.

Telaşla elimi nereye koyacağımı bilmediğim için göğsüne yasla-dım. Gözlerim harelerine karıştığında tenimin altındaki teni kasıldı. Gerilen göğsüne bakıp, "Bak, babam onun elinde. Mercas'a bir şey yapma, yoksa ona zarar verecek." dedim tek nefeste.

Göğsündeki elime bir bakış fırlatıp nazikçe bileğimden tuttu. İnce bileğim onun iri parmaklarının arasında kırılacak gibi duru-yordu. Ancak o sanki bunu hissetmiş zarif hareketlerle bileğimin iç kısmını okşadı. Usulca hareket eden dairesel hareketlerinden dolayı aniden beni uyku bastırdı.

"Bir halt yapamaz."

"Bugün, burada bana zarar verdiyse eğer babama da her şeyi yapar."

Enery, "Bunun için yapacağım zaten. Kadınıma dokunmanın ne demek olduğunu ona bizzat izah edeceğim." deyip kulağına dudaklarını bastırdı.

Soğuk nefesi tüylerimi diken diken ettiğinde ise bir an ona gerçekleri söyleyeceğimi sandım. Sanki söylersem eğer daha çabuk kurtulacaktım bu beladan. Tam ağzımı açacaktım ki Enery, saçlarıma bir öpücük kondurdu ardından. Mercas'ın dokunabileceği her yere dudaklarını bastırdı.

"O adamın izlerini teninden sildiğim gibi, bu Diyar'dan da sileceğim. Sana dokunmanın hesabını verecek."

Sanki bu dediklerini yapacağına yemin edermiş gibi گردانuma, boynumun açık kalan kısmına en son ise sol göğsümün üzerine hafif bir öpücük bahşetti.

Enery, gittikten kısa süre sonra Asha her tarafımı kontrol etti, iyi olduğuma karar verdiği an beni hazırlayarak eğitim kampına götürdü. Burada anılarım pek güzel olmasa da el mahkûmu gelmem gerekiyordu. Burada kaldığım süre zarfında bu eğitimlere ihtiyacım vardı. Geçen seferki gibi onca yolu acıyan ayaklarımla geldik, farklı kontrolden geçerek içeri girdik. Ethen yüzünden yarım kalan okçuluk eğitimine bıraktığım yerden devam ettim. Bu kez beni eğiten bir kadındı ve sanrılarımın doğrultusunda bunu Enery'nin özellikle yaptığını tahmin ediyordum. Olası ihtimalleri yok etti böylece. Benim için bu durum çok iyi oldu; eğitimci kadına istediğim kadar soru sordum, en iyi şekilde eğitildim. Bu kadar hızlı olabileceğimi düşünmedim fakat atışlarım gayet iyi sonuç veriyordu.

Asha, o sırada silah kullanma şekillerini deniyordu. Bu konuda gayet başarılıydı. Bir süre sonra mola verdiğimizde alnımdan akan terleri silerek Asha'ya baktım. Her ikimiz de Diyar'a özgün giydik. Ben saçlarımı açık bıraktım, o ise yukarıdan sıkı bir atkuyruğu yaptı. Bu sayede yüzü gerildi. Bal rengindeki gözleri palıyordu.

Yorgun bedenimi çimenlere bıraktığımda yerdeki su şişesini hemen kafama diktim. Dudaklarımda kalan su kalıntıları elimin tersiyle sildiğimde midemde başlayan o ağrı hissiyle birlikte gözlerini yumup yanıma uzanan kıza baktım.

Ona doğru, "Benim tuvalete gitmem gerekiyor." deyip ayağa kalktığımda dudaklarının arasından çıkan anlamsız mırıltı ile başını salladı. Bir adım atacaktım ki, "Anai, bugün çok güzel iş çıkardın!" dedi. İstemsizce dudaklarımın üzerine konan o ölü tebessümler yok oldu, başarının verdiği gururla sırtım dikleşti.

Ben ise kısık sesle teşekkür ettim. Beni her zaman savunduğu ve gerçekten yanımda olduğu için. Aslında her şey için ona bir teşekkür borçluydum.

Tuvaletin yerini bildiğim için hiç zorlanmadan o tarafa doğru adımladım. Etrafta pek fazla kişi yoktu. Hava her zamanki gibi kasvetli ve soğuktu. Bu manzaraya karşılık içimde oluşan tedirginlikle derin nefes aldım. Kalbimin içine sanki binlerce kez aynı bıçak saplanıyormuş gibi hissediyordum. Bunun açıklamasını ve ne için böyle olduğunu az çok tahmin ediyorum; zaten Enery, köşkten gittiği andan itibaren aklım onda kaldı. Her dakika, ona veya birine bir şey oldu mu, düşüncesiyle kendimi yiyip bitirdim.

En sonunda tuvalete ulaştığımda zihnimin işgal eden gereksiz düşlerden kurtulacaktım ki aniden ağzımın üzerine kapanan elle çırpınmaya başladım. Beni tuvaletin arkasına doğru sürüklemeye başlayanın kim olduğunu düşünmeden tekmelerimi havaya savurarak kurtulmaya çalışıyordum. Bedenimi kendine bastırdı, her

çarpınışımda belime sardığı kolunu sıklaştırıyordu. Nefes nefese elinin altından boğuk çığlıklar atıyor, elimi geriye atıp saçlarına ulaşarak çekiştirdiğimde ise bir bana daha fazla acı çektiriyordu.

Bedenimi duvara yasladığında taktığı maskenin ardından, "Şşt, sakın ol. Şimdi ağzını açacağım. Eğer bağırırsan ya da kaçarsan hiç acımadan elimde gördüğün şu şeyi sana saplarım." diyerek parmakları arasında sıkı şekilde tuttuğu uzun bıçağı karnıma bastırdı. İçe doğru bükülen karnımla beraber usulca başımı salladım.

Bu adam kimdi? Benden ne istiyordu?

Maskeli Adam, "Güzel." deyip dudaklarıma kapattığı elini çekti.

O, elini aniden çektiğinden dolayı nefes nefese, "Sen de kimsin? Ne istiyorsun?" diye sorular yağdırdı, gözlerine baktım.

Kar maskesinin ardından sadece mavi gözleri belli oluyordu. Adam üzerime eğilerek, "Senden sadece sessiz durmanı ve biraz sonra görecekle için hazır olmanı istiyorum." dedi çok tehlikeli tonla.

Ne demek istediğini anlamadım. Kaşlarım giderek alnımda tek çizgi hâlini oluşturduğunda, "Neden bahsediyorsun? Anlamıyorum." dedim kuru sesle. Aslında kalbimin derinliklerinde uyuyan o canavarlar, bu adamın hangi maksatla burada olduğunu biliyordu.

"Şimdi anlayacaksın."

Siska olmasına rağmen boyu uzundu. Cebinden çıkardığı resimleri bana göstermeden hemen önce, "Baban." deyip duraksadı. Sesi buz gibiydi, tıpkı şu an kalbimin buz kestiği gibi.

"O... Ona ne oldu?"

Sesim titrekti. Özellikle gördüğüm görüntü karşısında titreken çıkan sesime neredeyse şükredecektim. Resime doğru eğilerek daha dikkatli şekilde bakmaya başladım. Babam sadece iç çamaşırlarıyla kolları duvara sabitlenmiş hâlde duruyordu. Vücudu ise kan içindeydi.

Diğer resim ise bir adam elindeki kırbaçla beline vurmadan hemen önce çekilmişti. Dudaklarımın üzerine kapanan elimle hıçkırdım. Gözlerimden bir damla yaş dökülmüyordu oysa. Neden biliyor musunuz? İnce derimin altındaki o kırılgan ruhum haykırışlarla, bağırışlarla feryat ediyor, durmaksızın ağlıyordu.

Olamaz... Bu kadar erken olamazdı ki! Daha şartları yeni konuştuk. Bunu babama yapamazdı. Oysa ben kararımı bile vermedim; gitmeyeceğimi ve babamı bir şekilde oradan, onun elinden kurtaracağımı düşünmüş olmama rağmen zihnimin feryadı, kendi kefeniyle birlikte mezarına kavuşmayı bekleyen düş kırıklarımın bir umudu olduğuna inandırdı.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır." diye fısıldadım. Bedenim duvarın dibine çöktüğünde gözümde sadece babamın bulanık yüzü ve kanlar içinde kaybolan bedeni vardı. Sırtındaki kırbaç izleri benim yansımamı haykırıyordu. Ve o izler bir kez daha zihnime kazınmıştı, asla silinmeyecekti.

Titremeye başlayan bedenimin bir an önce durmasını istedim.

"Baba" dedim. *O benim babamdı, benim kurtarıcım sayılmaz mıydı?* "Babam!" diye hıçkırıklar içindeydım daha sonra.

Beni terk eden, varlığımı unutan adamın beni bu kez de duymayacağını bile bile onun ismini fısıldadım.

"Yapmayın. Ona dokunmayın. Ona, onu sevdiğimi bile söylemedim. Doğru dürüst 'baba' bile demedim. Yapmayın, lütfen..."

Dudaklarımın arasından çıkan belli belirsiz kelimelerde bir yalvarma, bir ağıt, böylece söylenmeyen duygularla beraber pişmanlıklar vardı. Oysa ne çok isterdim tüm hislerimin hepsini söylemeyi. Ne çok isterdim, babalığını hissettirmesen de o aciz gözlerinde sevgiyi gördüm, demeyi.

O adam her zaman bana hüznünlü gözlerle bakıyordu. Bir şeyler söylemek isteyip de söylemezdi. Susardı hep. Fakat suskunluğunda bile bir çığlık kopuyordu kalbime doğru.

O adam, babamdı. Suskunluğu, çığlığa eş değer olan adamdı.

Bir ses, kulağımın dibinde yankılandığı sırada ruhum bedenimi terk etti. Önce canım acımış, ardından zihnimde boşluk belirdi.

"Mercas ve Yaşlı Kurt'un selamı var, efendinin gelini. Bu not ise kararını çabuk ve doğru vermene yardımcı olacaktır."

Dümdüz ve soluk bakışlarım bu cümleyle kapandı.

Lanet olsun! Her şeye lanet olsun. Buraya geldiğim güne, Tamuma'ya, anneme, bu Diyar'a, bu herife. Herkese lanet olsun. Kaderimde sonu gelmeyen bir kehanetin kurbanı olan lanetim vardı. O lanet ise, mezarım için uçurumdan ruhumu okyanusa bırakıyordu. İçimdeki o ukde düşlerin hepsi, ölünce bitecek, diye fısıldıyordu her seferinde kalbime doğru. Oysa sadece daha az acı çekeceğimi biliyordum.

Sonuçta insanlar acı çekmeden mutluluğu, huzuru tadamazlardı. Acı kuvvetlendirdiği gibi, olgunlaştırırdı da. Acıyla büyüyerek kuvvetleniyorduk. Ve daha çok acı çekerek diğer yaramızın üzerine çizik atıyor, kaderimiz kendi yörüngesiyle hayatımıza çentik atıyordu.

"Çocuk?"

İşte o an kaderim, hayatıma Hayalet Adam'ı çentik olarak attı.

Gelen gür sesle başımı gömdüğüm dizimden kaldırdım. Yüzünde endişeyle karışık sinirli bir ifade vardı. Arkadan gelen ses ise As-ha'ya aitti ve sanırım benim ismimi söylüyordu. Benimse bakışlarım sadece ondaydı, başka birinin sesini duyamıyordum. Sanki onu bekliyormuşum gibi hızlıca ayağa kalkıp ona doğru koşmaya başladım. Kalksam bile hepimiz biliyoruz ki, ruhum hâlâ o duvarın dibinde çökülü hâldeydi.

O ise benim aksime bunu beklemediğini belli eden ifadeyle önce vücudumu ardından yüzümü süzdü. Soğuktan dolayı tenim buz gibiydi ve her adımda saçlarım dalgalanarak sırtıma çarpıyordu. Buz gibi hava tenimi yalayıp geçtiğinde her zaman olduğu gibi ağlamak için bedenimi kastım. O kurulukta can çekişen benlik vardı; sırtımı kamçılایan saçım ise gerçeklerin zihnime tokat misali çarpması gibiydi. Her adımda daha fazla hatırlıyordum...

Hiçbir şey düşünmeden kucağına atladım. Ne olacağını, ne tepki vereceğini umursamadan kollarımı sımsıkı boynuna sardım. Bacaklarım belinde yerini bulurken başımı boynuna saklamayı da ihmal etmedim. Şu an ihtiyacım olan şey, karanlık oda ve saçlarıma dola nan ona ait parmaklardı. Hiçbirine sahip olmadığı için tek teselli mi bu adamın boynunda buldum. Kokusunun mabedine sığındım; ben bir kez daha ona sığındım; mührüme, aitliğime.

Oracıkta can buldum; oracıkta ruhumu teslim ettim. Ve sonsuz hüznü kokladım.

Belime sardığı sımsıkı kolunu saniye bile gevşetmeden, "Sakin ol." dedi. Biliyordu işte; nefes alamadığımı, kalbimin hızla çarptığını böylece daraldığını da. Usulca sırtıma kayan sert parmak uçlarıyla tenimin üzerine daireler çizdi. Bir süre önce o daireler parmak uçlarında bileğimin iç kısmında huzuru tattırdı bana. Ben ise sadece hıçkırdım ama asla ağlayamadım. Belki dakikalarca, belki de saatlerce. Zaman kavramını yitirdi, kavram ise düşüncelerimin inine sızdı. Babamın silüetinin üzerine zamanın konmasının bir önemi yoktu; çünkü o adam olmadığı sürece, nefesinin herhangi bir evrende özgür olmadığını düşünmek zaten ölümün ta kendisi.

Kalçalarımın altındaki sıkıca tutarak beni kendine bastırdı.

"Babama zarar verdi."

Hıçkırıklarımdan dolayı ne dediğimi ben bile anlayamadım ancak o, "Bunu da biliyorum." dedi.

O, her şeyi bilirdi.

Kolunu ince belime sarıp saçlarımın üzerine dudaklarını bastırdı. Küçük kız çocuğu gibi bedenine gömdü beni. Onun arkasından bizi izleyen herhangi biri katiyen varlığını göremez, kollarını bana sardığını ise düşünemezdi. Fakat ben, onun kalbinin sesini duyuyor, varlığımın üzerindeki hâkimiyetini hissediyordum. Onun nefesi ensemdede, nabızı nabzımdaydı ve o şu an hayal olmayacak kadar gerçektir.

"Onu öldürecek. Güvendiğim, sevdiğim tek adamı benden alacak. Oysa ben daha kararımı bile vermedim."

Sesi aniden sertleştğinde, "Ne kararı?" diye sordu. İşte o an tüm bu kırıkların içinde benimdeki aniden hissettiğim acının nedenini, yanlışlıkla söylediğim cümleden olduğunu çok geç anladım.

Ne cevap vereceğimi düşündüğüm sırada beni çoktan uzaklaştırdı, gözlerime cevabını beklediğini belli edencesine baktı. Hâlâ kucağında olmama rağmen bundan rahatsızlık duymamış gibiydi. Aksine ben, bir an önce bu adamdan uzaklaşmak istiyordum. Omuzlarından tutup inmek istediğimde gözlerimden sicim sicim akan hayal kırıklığına bakarak, "Sana ne kararı dedim?" diye dişlerini arasından sordu.

Biliyordum, bu kez kurtuluşum yoktu ve ben ne halt edeceğimi bilmiyordum. Dahası biraz daha böyle bakacak olursa ciddi anlamda felaketin kopacağından emindim.

En sonunda pes ederek ağzımı açıp gerçekleri söyleyecektim ki, bir anda Asha'nın tedirgin ve endişeli bağırışını duyduk. İkimiz arasında sonsuza dek uzayıp giden bakışma bir şekilde son bulduğunda, bu kez odak noktamız Asha'nın bizi dehşete salan cümleleri oldu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

“SİGARALAR KIRIK GÜLÜMSEMELERİ KISKANIR”

*“Kız ölü olduğunu söylüyor.
Nedenlerinin ne olduğunu biliyordu.
Kız, nefes almaktan korkuyor,
Bedeni yoruluyor, defalarca kendini kandırıyordu.
Uzun ve güzel ömrü varmış gibi davranıyor.
Aslında her nefeste ölümü bekliyordu.”*

Geçersiz kılınan tek şey bahanelerdir. Ben de hayatımda hep bir şeylerin arkasında bahane bulup onlara sığındım. Yaptığım doğru değildi. Oysa bu bahanelerin bir gün beni bitireceğini biliyordum.

Sevilmek, sevmek de bahaneydi aslında. Ve hayatta iyi ve mutlu olmak için çok fazla bahaneler, sebepler vardı. Benim bahanem küçüklüğümünden beri vardı. Yanlışlarım büyüdüğünde hep küçük kalacağımı sandım. Ruhumla birlikte bedenim ve yaşımda büyüdüğünde

aslında en büyük yanlışın ben olduğunu anladım. Hatalarımla büyüdüm, en büyük hata oldum. Buna üzülüyordum, çünkü yine olsa o hataları yapardım. Şimdi ise bu Diyar'daydım. Yalnızdım, kimsesiz ve umutsuzdum.

Yalnızlık, benim için yabancı bir kelime olmaktan çok uzakta, kimsesiz kelimeye umutsuzca yakındı. Bu üç gerçeklik ölmek için bir bahane, yaşamak için ise sebepti. Çünkü yalnız olduğun hayata tutunuyor, kimsesizliğini fark ederek umutsuzca yaşamına devam ettiğin müddetçe her zaman hayatın sana bir şans borcu olduğunu hatırlıyorsun.

Karşımda ki topluluğa baktım. Herkes bir tarafa koşturuyor, ne olduğunu anlamak için çıldırıyorlardı. Ne duyduğumu idrak edemiyordum. Kaskatı kesilen bedenimle Cherly ile göz göze geldim. Bana donuk bir ifadeyle bakıyordu. Onun burada ne işi vardı? İkinci tabakaya gitmemiş miydi?

Asha koşturarak yanımıza geldi. Bağırarak Cherly'nin buraya geldiğini söylemesinin üzerinden birkaç dakika geçti. Ayaklarımın üzerinde durmakta zorlanıyor gibiydim. Ama aslında ayakta değil de zihnimde durmakta zorluk çektim. Her şeye karşın derin nefes alıp bakışlarımı bana bakan kadından çektim. Bir şeyler söylemek için geldi. Fakat iyi değildi. Lous bir şeyler söylüyor, yanaklarını tokatlıyordu. Onun da şok geçirdiğini donuk bakışlarından anlamak zor olmadı.

Kenarda unutulmuş bedenimle geriye doğru adımladım. Babamın o görüntüsü zihnimi bulandırırken onun sesini işittim.

"Lanetli."

Kulaklarım uğuldamaya başlamadan önce soğuk bakışlarım onunla kesişti. Anlayamadığım dilde birkaç şey mırıldandı. Yanına gelmem için el kol hareketleri yapıyordu. Gözümden akan bir damla yaşı çabucak silerek onlara doğru ilerledim. Attığım her adımda

Cherly'nin söyleyeceklerini düşünüyordum. O, babamın yanından gelmiş ve bana kesinlikle kötü haber getirdi.

Birbirine kilitlenmiş dudaklarım en sonunda çözülerek, "Ona ne oldu?" diye fısıldadım.

Lous'un dizlerinin üzerinde, donuk bakışlı kadının gözleri bana döndü. O an tek nefeste ismimi söyleyip elini uzattı.

Korktum, uzattığı eline uzaktan bakış atarak geri çekildim. Tenim sanki onun tenine değdiği anda günahıma çekecek gibiydi.

Enery'nin bakışları beni bulduğunda, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Bir adım daha geri attım. Cherly, "Anaida." diye adımı tekrarlayıp bana elini uzattı. Bu kez geri çekilemedim. Çünkü dudaklarımın arasından "Lütfen!" diye bir sözcük çıktı. Parmaklarım onun soğuk tenine değdiğinde aniden alt dudağım titredi.

"Baban... Yardıma ihtiyacı var." deyip sustu. Sesi kısık çıktı. Ancak benimle beraber herkes duydu.

"Ben." deyip sustum. Enery, o an söyleyeceğim şeyi bekliyordu. İyi ya da kötü fark etmez, o an sadece bir cümle çıkmasını istedim dudaklarımın arasından. Fakat suskunluk sardı zihnimi. Bir türlü konuşmayı beceremiyordum.

Lous, "Şifacı nerede kaldı?" diye bağırdı.

Enery, omzuna dokunup, "Onu bizim köşke götür." dedi.

Benim içimde fırtınalar koparken o neden bu kadar sakindi? Neden bağırp çağırmıyordu? Neden sesime ses, fırtınama kasırga olmuyordu? Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, Lous çoktan Cherly'yi kucağına aldı.

Onlara doğru ilerleyecektim ki Enery kolumdan tutarak, "Sen gitmiyorsun." dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum. Oysa az çok sebebini biliyordum.

"Çünkü bana açıklamam gereken şeyler var."

Gözlerimi kaçırarak, "Sana açıklayacak bir şeyim yok." diye mırıldandım.

Biliyorum, çoğunuz bu yaptığım fedakârlığın belki de boş olduğunu düşünüyorsunuz fakat öyle değildi. Canımdan kanımdan olan birini unutup hayata devam edemezdim. O adam iyi de olsa kötü de olsa babamdı. Ona doyamadan gitti ve şimdi bir kez daha onu göz göre göre kaybedemezdim. Sorulacak sorularım, görülecek hesaplarım vardı; özellikle bu şansı kaçırmamak için güçlü durmam lazımdı.

"Açıklayacak çok şeyin var. Az önce ne demek istedin? Ne kararı vermen gerekiyor?"

Böyle giderse eğer çok fazla üzerime gelecekti. Omzumu silkip, "Bunu sana söyleyeceğimi nereden çıkardın?" diye sordum umarsızca. Sadece sesim öyle çıktı, ruhum kesinlikle bunun aksini iddia ediyordu.

O an kolumu sıkarak kendine çekti.

"Lafı geveleyip durma, lanetli. Ne söyleyeceksen direkt söyle. Yine o aklınla ne planlar kuruyorsun?"

Kolumu elinden sertçe kurtarıp, "Zihnimde karar vermem gereken şeyi sana söylemeyeceğim. Seni alakadar etmiyor ki. Neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sesimi yükselttim.

Bir adımda yanıma ulaşıp gözlerimin içine baktı. Konuştuğu sırada bakışlarının üzerimde dolanmasından rahatsız oluyordum. Sanki onun karşısında kendimi çınlıplak hissediyordum.

"Sen beni ne sanıyorsun? Buna inanacağımı mı?"

Sertçe yutkundum. Başını eğip yüzüme yaklaştı. Elbette inanmayacağını biliyordum.

"Gerçek bunlar. Karar falan yok ortada. Ne düşünüyorsun bilmiyorum ama rahat bırak beni."

Arkamı dönüp gitmek istediğimde koca bir kolun belime sarıldığını hissettim. Çenesini başıma, vücudunu vücuduma yasladı. Derin nefesleri, saç diplerimde yorgun ruhumu sertçe boşluğa savururken ben ona yüzümü dönmedim.

"Arkamı dönme bana, çocuk."

Başka şansım yok.

Sesi aynı sertliği korurken bu kez o sesindeki tin kalbimde kendi kilidinin anahtarını buldu.

"Gizlediğin sırrın var, bunu anlıyorum."

Yutkunarak, "Herkesin bir sırrı vardır." diye fısıldadım. Oysa benimki düşündüğünden de fazlaydı.

"Senin sırrın olmamalı. Her şeyini anlatman gerekiyor."

Dudaklarımda oluşan o kırık tebessüme, "Ya ben izin vermezsem? Ya sırlarımı sana söylemezsem?" diye bir soru ekledi.

Kocaman kolu ince belimi bir kez daha sarmaladığında nefes alamadım. Bunu kasıtlı olarak yaptı. Sırlarımı söylemeyeceğimin düşüncesi bile onu deli ediyordu.

"Bir şekilde öğrenirim. Bunu sen de biliyorsun. İstedğim şeyi elde etmeden durmam. Kimse de durduramaz. Söz konusu sensen eğer her şeyi göze alırım."

Onun bir an sırrımı öğreneceği gerçeği kan devranımı durdurdu. Nefeslerim boğazımda takılı kalırken sanki kolu yılan gibi bedenimi daha çok sarıyordu. Derin nefes alarak, "Bırak beni." derken zorlandım.

Bırakma.

Bırakmadı; gidemedim.

Sarmaladı, ruhum teslim oldu.

O ise kesinlikle beni dinlemiyordu. Tüm uzuvlarını uzuvlarımda hissediyor, giderek bedenini bedenime bastırarak ruhu ruhuma dolanıyordu. "Canım acıyor." diye sesimi yükselttim. Belki de bağırdım. Bilmiyorum.

Enery'nin sırrımı öğrenmesine izin veremezdim. Aslında bundan şüphe duyması bile çok kötüydü. Eğer olanları duyarsa ne bana güveni kalırdı ne de Mercas'ı burada sağ bırakırdı. Bu kez ifadesiz bakışlarından bile durumun ne kadar tehlikeli ve önemli olduğunu anladım.

Kararsızlık beynimin içinde cirit atarken kulağıma doğru fısıldadı.

"Bir şeyler var sende. Huzursuz ve düşüncelisin. Hislerini herkesten saklayabilirsin ama benden asla."

Bu sırada yüzümü ona doğru çevirdim. Başımı kaldırdım, anında ruhum cenin pozisyonunu aldı. İlk kez bu adamın bakışlarından, dokunuşlarından, böylece bana karşı ilgisinden çekiniyordum.

"Çünkü seni bir kitap gibi okuyorum. Benden uzaklara gitsen bile daima hislerinden, düşüncelerinden haberdar olacağım."

Bir kitap gibi okunmak. Bu çok korkunç benzetmeydi. Her zaman hislerimi, düşüncelerimi karanlık odaya hapseden benliğime müt-hiş tedirginlik saplandı. Ben, birileri gözlerime üç saniyeden fazla baktığında bile tedirgin olan bir insandım. Şimdi ne ara bu adamın bakışlarına bu kadar tutuklu kaldım?

Aslında bir tek ondan değil, herkesten sakladığım çok fazla şey vardı. Ben kesinlikle kapalı kutuydum. Hiç kimsenin açmak isteyeceği, açmaktan çekineceği o kutuyu, Hayalet Adam korkusuzca göğsüne bastırdı. Gerçek düşüncelerimi de öğrendikten sonra bana böyle bakabilecek miydi?

Soğuk kollarının arasından kampın çıkışına doğru aceleyle yürümeye başladım. Arkamdan birkaç saniye sonra, "Benden bir şeyler saklama, çocuk! Önünde sonunda öğrenirim. İşte o zaman sonuç hiç iyi olmaz." diye bir ses yükseldi.

Kulağımdaki bu cümleleri zihnim durmadan kendi kendine tekrarladı. Beni tehdit ettiğini sanmıyordum daha çok ikazda bulunuyordu. Yine de önünde sonunda öğrenecek olsa bile bunu ona söyleyemeyecektim. Onun katil, elindeki kanın ise nedeni olmamam için bu işi kendi başıma halletmem gerekecekti.

Salonda, oturduğum koltukta sırtımı dikleştirdim. Kamptan koşar adımlarla çıktığımda Lous beni gördü, daha fazla allak bullak zihnimde kaybolmamam için köşke getirdi. Lous, ben ve Cherly dışında hiç kimse yoktu. Kendime açtığım savaşa son verip her ikisine baktım. Lous, uyuyan Cherly uzaktan izliyordu. Az önce onların görüntüsünü hatırladığımda istemsizce bedenimden bir ürperti geçti. Cherly'nin durumu kötüydü.

Lous bakışlarını bana değdirmeden, "Ona ne olduğunu merak ediyorum." diye fısıldadı.

Bana bakmasa da bir şeyler söylememi bekliyordu.

"Bir şey söylemedi, değil mi?"

Başını iki yana sallayıp "Geldiğinde durumu böyleydi." dedi.

"Şimdi ne zaman gidecek peki?"

"Belli değil. Buraya ne zaman geleceğini bile tahmin edemiyorum. Bir bakıyorum yanımda, bir bakıyorum üzerinden yıllar geçti ama bir kez olsun yüzünü göremedim. Onu tamamen hayatımdan çıkardığımı sandığım her anda karşımda beliriyor, Anaida." Sustu, dudaklarını yalayıp, "Ama yine de onsuzluk, onunla olmaktan daha az acı verici." dedi.

"Sevmek... Güzeldir herhâlde." diye söyledim. Daha sonra derin nefes aldım onun gibi. "Güzel birini sevdiğinde öyledir." diye ilave ettim.

Bu dediklerim içimden gelen en samimi itiraftı. Tüm olanlara rağmen bir gün birini çok güzel seveceğime inanıyordum. Benim için kim olduğunun önemi yoktu: çünkü kalbimin hissetmek istediği tek duygu sevgi olduktan sonra kimi ve neyi seveceğinin de bir anlamı kalmıyordu.

Bana alaylı bir bakış atıp, "Âşık gibi konuşuyorsun." dedi.

Yüzümde belli belirsiz tebessüm belirdiğinde öne eğilerek tırnaklarıma baktım. "Sevmek için ille de âşık olmak gerekmiyor, Lous. Kalbinle hissetmen yeter." dedim ayağa kalkacağım sırada.

Lous, dudağını dişleyip, "Öyle diyorsan." diye bir şeyler geveledi ağzının içinde. Benim gibi darmadağın olan birisi için düşüncelerini savunmak, hele ki onu sesle şekilde ifade etmek kesinlikle çok zor olmalıydı.

Ayriyeten Asha ve Enery'nin nerede olduğunu merak ediyordum. Buraya geldikten sonra onlardan bir haber alamayıp, bu durum karşısında istemsizce daha çok tedirgin oldum. Salonun içine çöken o sükûnet aniden kısık inleme sesiyle dağılırken ikimiz de başımızı Cherly'nin yattığı koltuğa çevirdik.

Lous çekingen tavırla ona yaklaşıp, "İyi misin?" diye sordu, öyle olmasını dilediği bir tonla.

Bana onun için artık eski duygular beslemediğini, özellikle beğeni ondan habersiz aldırıktan sonra öyle bir ruhla geleceği olmayacağını söylemiş olmasına rağmen bu hâllere düşeceği aklımın ucundan bile geçmedi. Sonuçta karşımdaki adam, elini kolunu nereye koyacağını bilmeden şaşırılmış vaziyette Cherly'ye bakıyordu.

Cherly onaylar biçimde başını salladıktan sonra bakışları benimle buluşup yorgun sesle Lous'a "Bizi yalnız bırakır mısın?" diye sordu.

Lous, bir şeyler söyleyecek gibi oldu ancak onun gözlerinde gördüğü kararlılıktan olsa gerek ki anında geri çekildi. Daha sonra bizi salonda yalnız bırakmak için isteksiz hâlde dışarı çıktı. Ben ise koltukta yorgun hâlde uzanan kızın yanına doğru adımladım. Sanki Cherly'nin bana söyleyecekleri karşısında direncimi yitireceğimi, daha fazla katlanamayacağımı hissediyordum.

Elime dokunmak istediğinde irkilerek geri çekildim. "Lütfen, elimi tutar mısın?" dediğinde istemsizce parmaklarına dokundum. Bunu ne için istediğini katiyen anlamadım. Lâkin birkaç saniye sonra bedenimdeki o değişimi hissetmeye başladım; garip bir şekilde onun elini tutmak beni rahatlattı, zihnimin içinde oluşan boşlukları kendi huzuruyla doldurdu. Karıncalanan avuç içlerime baktım. Onun damarlarından damarlarıma akan bir şeyler vardı; bu hem beni rahatlatıyor hem de tedirgin ediyordu.

"Bana söylemek istediğin şeyler var mı?" diye sordum. O ise yorgun yüz ifadesiyle başını sallayıp, "Onun için buradayım." dedi.

Koltukta sırtını dikleştirerek bana kampta söylediklerini bir kez daha tekrarladi. "Baban tehlikede. Onu ne kadar korumaya çalıştıysam, Mercas onu bir o kadar incitmeye devam etti. Ve en sonunda ne yaptığımdan haberdar olduğunda, babanı benim bile bilmediğim bir yere kaçırdı. Anaida, inan bana; onu ne kadar aradıysam bulamadım. Zaten gördüğün gibi daha fazla aramamam için bana zarar verdi. Bunu yine yaparım fakat ona karşı bir türlü direncim kalmadı. Sonuç olarak babanı bir tek sen kurtarabilirsin." diye hüznle konuştuğunda, bir an karşımdaki kadının kendi bebeğini öldürdüğü düşüncesine inanmadım. Belki de hayat, benim gibi ona da farklı seçenekler sundu.

Bunu yapacağımı bildiğim için saniye bile olsa düşünmeden, "Nasıl kurtarabilirim?" diye sordum. Cherly burada olduğu müddetçe bana yardım edebilirdi aslında.

"Hatırlıyor musun, sana ikinci kata gidebileceğini söyledim?"

Yüzüme kısa bir bakış atmış, ben ise alelacele başımı salladım.

Bunun olmama ihtimalini düşünerek, "Peki ya dönemezsek?" diye sordum. O zaman ne olacaktı? Ya ben de babamla beraber yok olursam?

Cherly hiç düşünmeden, "Ben sizi kurtaracağım." dedi kendinden emin bir sesle. Tırnaklarımı kemirmeye başladığım sırada ona alttan bir bakış attım. Bunu nasıl yapacaktı ki?

"Sen babamın nerede olduğunu bile bilmiyorsun. Bizi nasıl kurtaracaksın?" diye sordum. Derin nefes alarak cümlemin bir kısmına devam etmek zorunda kaldım. "Cherly, nasıl gitmem gerektiğini bilmiyorum." dedim. "Gidersem de dönememe ihtimalim var. Beni kurtarmaya çalışsan bile, Mercas bir şeyler yapar, izin vermez. Onun ne kadar tehlikeli olduğunu gördüm. Benimle beraber seni de bitirir."

Sesimdeki o bilinmez öfke yerine geldiğinde istemsizce Mercas'a olan öfkemden dolayı başıma ağrılar girdi. Enery'nin de dediği gibi beynimde sürekli bir planlar dönüp duruyor ve ben asla onları durduramıyordum.

Tüm bu soru ve ikazlarıma rağmen Cherly susarak bana bir şey demedi. Ne düşündüğünü o an çok merak ettim. Belki de babamı kurtarmak istemediğimi düşünüyor olabilirdi. Daha sonra Cherly, hiç beklemediğim bir anda, "Peki ya anlaşıma? O ne olacak?" diye sordu aniden.

Bir türlü yerinde duramayan adımlarım en sonunda duraksadığında, tırnağımı kemirmeyi bıraktım. "Sen nereden biliyorsun?" diye sordum. Sesimde şaşkınlık vardı.

Ellerini göstererek, "Ben Elçi'yim unuttun mu?" dedi. O an anlamıştım ellerimin ve avuç içlerimin neden karıncalandığını. Bunu ne yaşadığımı ve ne hissettiğimi öğrenmek için yaptı. Aslında elçi olmasının yanı sıra hislerimi bir şekilde anlaması durumu daha fazla kolaylaştırdı.

Ben, "Anlaşmayı kabul etmeyi düşünmüyorum." diye soludum. "Ancak bir şekilde oraya gitmem de gerekiyor."

Cherly uzandığı koltukta daha iyi konuma gelmek için sırtını dikleştirdi.

"Kabul etmekten başka şansın yok, Anaida. Söz konusu baban. Ona kavuşmak, hayatını kurtarmak şansın varken neden reddediyorsun?"

Bu dediklerine karşı hemencecik ayağa kalktım. Artık burada bile nefeslerimin beni ele verdiğini hatta yaşamın anlamını sorgulamama sebep olduğunu seziyordum; tüm bu insanlar, bu ruhlar neden beni anlamak istemiyorlardı?

Cherly'ye doğru yaklaşarak, "Yapamam, anlıyor musun? Babam için canımı bile veririm fakat bir cana karşılık binlerce canı feda edemem. Ben sonunda öleceğimi bilsem yine de iki tarafı kurtarmaya çalışacağım!" dedim, asıl düşüncelerimi gizlemeden. Böyle iddialı konuşmaları çok fazla seven biriydim; işte o zaman kendime güvenim yerine geliyordu. Ne olursa olsun bu zamana kadar hep savaştım, bundan sonra da savaşıacaktım.

Karşımda kendi bebeğini öldüren kadın bana sesini yükseltti, "Bu bir ihtimal!" diye. "Seni kurtaracağımı söylüyorum. Neden inanmıyorsun bana?"

Saçlarımı karıştırarak sehpanın üzerine oturdum. Bu hareketimden dolayı aramızdaki mesafe küçüldü. "Sana inanıyorum. Fakat böyle riske giremem. Hem Enery benden şüpheleniyor, ondan bir şeyler sakladığımı düşünüyor. Ki zaten öyle... Gerçekleri bilse eğer

gözünü kırpmadan öldürür beni. Bunu ikimiz de biliyoruz." dedim tek nefeste. Hayalet Adam bunu yapar mıydı? Ona ihanetimden dolayı beni öldürür müydü?

Cherly, başını iki yana salladı. "O seni asla öldürmez. Asla. Aksine..." diye iradesiyle düşüncelerini savunacakken bir anda kahkaha atarak, "Ruhlarını öldüreceğim, Diyar'ını yok edeceğim, Cherly. Farkında değil misin?" dedim, yüzümdeki o acı kahkaha silinip duygusuz ifadeye ona baktım. O ise bu kadar sinirlenmeme karşın gözlerini üzerime dikip sanki sakın bir durum varmış gibi benimle oldukça kısık sesle konuşuyordu.

"Bak, tedirginliğini anlıyorum. Ama sen oraya gitmezsen kendi vicdanınla baş başa kalacaksın; her gece babanın ölümünü düşünüp kahrolacaksın. Üstelik bunu yaparsan eğer Enery ile aralarındaki savaşa da son verebilirsin. Sen sadece bana güven olur mu?"

Bir şey söylemeden ona baktım. Ona güvenmemi istiyordu. Peki ya ben güveniyor muydum? İşte buna verecek bir cevabım yoktu. Çünkü önemli olan konu ona değil, kendime güvenmemdi. Bunu yapabileceğime inanmam gerekiyordu ilk önce.

O alçak herif tüm çıkış yollarımı kapattı. Bana iki soru sordu fakat tek bir cevap sundu. O da ona teslim olmamdı. Mercas ise eninde sonunda teslim olacağını düşünüyordu. Ama olmayacaktım.

"Aslında buraya beni, seni almam için gönderdi. Sana yardım edeceğimi o da biliyor ve bir şekilde benimle iletişime geçerek ikinci tabakaya geleceğini zannediyor."

Sıkıntılı nefes alarak, "Neden beni yanına çağırıyor? Ona teslim olmamı görmek istiyorsa neden onun katına gitmem gerekiyor? Zaten gittiğim takdirde burası benden sonra çökecek!" dedim, sesimdeki bezginliği duyabilsin diye.

Cherly'nin bakışları kararırken uzun müddet susmayı seçti. En sonunda, "Galiba Enery'ye gücünü, senin onu değil de kendisini

seçtiğini göstermek istiyor. Üstelik geçmişini biliyor ve bunu duyduğu ilk andan itibaren kesinlikle peşini bırakmayacağını Enery'ye bildirdi. Mercas, seni kendisine benzetiyor, Anaida. Bir şekilde onunla yaşamayı istiyor. Evet, amacı burayı yok etmek ama asıl maksadı seni kendine benzettiği için ona mühürlenmeni istiyor." dedi. Biraz duraksadı ve sonra derin nefes alarak, "Sen sadece oraya benimle gidecek ve onunla sorununu hallettiğin takdirde babanı kurtarıp buraya geri döneceksin. Bu çok zor olacak fakat inan bana, onunla buluştuğun an tüm acılarını unutacaksın. Sizi oradan sağ salim kurtardığımda ise kesinlikle bana teşekkür edeceksin."

Her şey tam da tahmin ettiğim gibiydi. Mercas kaderimizin ortak olduğunu düşünüyordu ancak bana göre hiç kimseyle kaderim ortak değildi; acım sadece bana özeldi.

Kalbim delicesine bir özlemle çarptığında göğsümün altındaki alev topumun, avuçlarıma kadar ilerlediğini ve orada kesinlikle soğuk terlere karıştığını hissettim. O soğuk terlerin sebebi soğuk savaşlardı. Çünkü ben buradan gittiğim takdirde Hayalet Adam'ın gazabı tüm evreni yakacak; ancak ben bir şekilde yanmaktan çok kanayacaktım.

Varlığım zihnimde hüküm sürdüğü ilk andan itibaren her zaman zihnimin içinde garip varlıkların benimle konuştuğunu, farklı duygular yaşatmaya çalıştıklarını hissediyordum. Ancak bu Diyar'a geldiğim ilk andan itibaren bu yaşadıklarımı daha çok hissetmeye başlamıştım; durmaksızın zihnimde onların garip, rahatsız edici sesleri yankılanıyordu. Fakat bu kez farklı bir şey vardı; O kabuslarıma misafir olarak gelmişti.

"Ruhunu istiyorum! Bana sadece onu ver." diyordu. Ruhum, onun varlığını bile çoğu kez unutuyordum. Başımı iki yana salladım.

Hemen arkasında beyaz giyimliler vardı; bazen silüetleri kayboluyor bazen de Enery'nin omzunun üzerinde beliriyorlardı. Üstelik bu kez bana doğru ilerlemeye başlamışlardı.

"Onlar geliyorlar."

Sesim kısık çıktı. Başımı salladım. Geliyorlardı. Bir çığlık attım. Çünkü yaklaşmakta olanları görüyordum. Cesetler buraya doğru ilerliyorlardı. "Gidelim." dedim nefes nefese. "Olmaz!" diyerek beni durdurdu. Ardından kolumdan tutarak beni onlara itti. Cesetler beyaz uzun elbiselerini giyip gri renkteki saçlarını önlerine döktüler. Saçları neredeyse yok derecedeydi fakat yüzlerini saklamayı becermişlerdi. Donuk gözlerimle Enery'ye baktım. Hani beni koruyacaktı?

Hıçkırdım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum korkarak. Sırtımdan itekledi ve beni onların eline verdi. Cesetlerin uzun tırnakları tenime saplandığında bir çığlık attım. Bedenim yanıyordu, sanki ateşin içine atıldı.

"Seni özgür bırakıyorum!"

İşte o anda cesetlerin karınlarından tıpkı benimki gibi kanlar akmaya başladı. Ben şaşkınca ilk önce kendi vücuduma daha sonra onların vücutlarına baktım. Bir farkımız yoktu. Beklemeden beni sürüklediler. Bedenim onların tırnakları arasında can çekişirken onun bakışlarını gördüm. Duygusuz adamın gözlerinde duygu kırıntıları vardı; bu hâlimden zevk alır gibiydi. Yüzündeki pis sırıtışa bakıp ismini fısıldadım. İlk önce ruhumu istediğini belirtip daha sonra beni ölüme terk etti. Bedenim cesetlerle birlikte Kızıl Kuyu'nun dibine doğru savrulurken bir çığlık attım. Ölüyordum. Kızıl suyun içinde nefessiz kalıp karnımdan akan kanlarla birlikte tenime işlenen o tırnakların acısını hissederek ölüyordum. İnanamıyordum. Çünkü her şey...

Gerçek olmayacak kadar rüya; rüya olmayacak kadar da gerçektir.

Saçlarımı çekerek dudağımı dişledim. İyi değildim, lanet olsun ki hiç iyi değildim. Bilinçaltımın bana gösterdiği şeyler birer kabuslardı. Fakat onları iliklerime kadar hissettim. Cesetlerin korkunç, morarmış yüzlerini, tırnaklarını tenime geçirmelerini ve Enery'nin gözünü kırpmadan beni onlara vermesini hissettim.

Çabucak rüyanın tesirinden kurtulmak için banyo yaptım. Gece saat kaçtı bilmiyorum ama yine de beni uyku tutmadı. Banyodan sonra kendimi salona atmış olsam da ortalıkta Cherly ve Lous'a dair bir iz göremedim. Az önce Cherly'nin uzandığı koltuğa sırtımı yaslayıp dizlerimi kendime doğru çektim.

Onların gittiklerini anladığımda ise artık gerçekten köşkte yalnız başıma kaldığımın farkına vardım. Bir gün bu köşkte yalnız kalacağımdan ürkmediğimi söyleseydiler kesinlikle buna kahkaha atardım ancak şimdi ki yaşadığım duygularla eskiden yaşadığım duygular aynı değildi; onlar değiştiler. Sanki bunu bilerek yaptılar; buraya ait olduğumu söyleyen canavarlar, alışlagelmiş ruhumun asla bir yere ait olmayacağı düşüncesinden kurtarmak için inanılmaz planlar kuruyordu.

"Lanetli."

Sesinin yakından geldiğini biliyordum ama yine de benden çok fazla uzaktaymış gibi yankılandı kulaklarımda. Kucakladığım dizlerime çenemi yaslayıp yanan şömineyi izledim. Benim için bir etkisi yoktu; çünkü soğuk çoktan kalbimi sarmaladı. Burnumu çekerek ona bakmadan, "Anaida. İsmim Anaida." diye fısıldadım.

Bana böyle seslenmesini sevmiyordum. Kabusumda da böyle seslendi. Daha birkaç dakika önce onu o hâlde görmüşken toparlanmam neredeyse imkânsız hâle geldi.

"Benim için adın bu; lanetli."

Yutkundum. Salonun köşesinde bana bakan gözlerinin ağırlığını hissediyordum. Gözlerimi şömineden çekmedim. Bu soğuk havaya

nazaran beni etkilemiyordu artık. Başımı dizime yasladığımda onun bana yaklaştığını adım seslerinden anladım.

"Neyin var senin?" diye sordu. Cebinden buraya ait olan sigarayı çıkardığında gözlerimi devirdim. Yorgun bedenimi ona nasıl tarif edebilirdim?

Birkaç adım sonra yanıma varmıştı. Sorusunu es geçerek, "Bana böyle seslenme." dediğimde ayaklarımı çözüp ona alttan yukarı baktım. İkimiz de her zamanki gibi kısık sesle konuşarak aslında bağı-
rışlarımızı susturuyorduk.

"Sen de bana Hayalet Adam deme." dediğine dudaklarımın arasından buruk bir tebessüm çıktı. O an size canımın ne kadar acıdığını izah edemezdim. Rüyamdaki tebessüm etmesini istemiyordum. Buna kendim bile inanmasam da hâlâ gördüklerimin etkisindeydim.

Elindeki içecekten bir yudum alarak benden bir cevap bekledi. Omzumu silktiğim sırada sırtarak, "Niye? Hayalet değil misin?" diye sordum.

Az önce bana ait olan o tebessüm şimdi dudağımın kenarından koparak onun dolgun ve kıskırtıcı dudağının ucuna kondu. Koptuğu yere parmak ucumu bastırduğunda orada küçük kan lekesinin derimin altına işlendiğini anladım.

Enery, "Öyleyim." deyip diğer elindeki sigaradan bir nefes daha içine çekti. Benden yine uzaktaydı ve yine de aldığı nefeslere dikkat ediyordu. Sanki buna alışmış gibi bir süre sonra izlemek bende bağımlılık hâline geldi.

"Peki, sen de lanetli değil misin?"

İşte o bağımlılık aniden bitti, dilinden dilimin ucuna konan o zehir tenimde dolaştığında görünmez ağırlarla belimi büktü. Kaburgalarımın arasındaki o ağrı giderek şiddetini artırmaya başladığında ise, zorlukla yutkunarak, "Öyleyim." dedim, tıpkı onun gibi.

Oysa o ağrı giderek neden şiddetini artırıyordu? Aldığım her acı yaramın üzerine merhem olmayacaktın eden ben onun kabuk bağlamasını bekliyordum. Fakat biliyordum ki, acı asla susmaz, kanyan yaraya benzemek için çabalar dı.

Tam ayağa kalkıp salondan gitmek için hareketlenecektim ki, erkeksi sesiyle, "Yanıma gel." dedi.

Onunla yüz yüze gelmek istemiyordum. Sanki ona baktığımda yüzümdeki ifadeleri, aklımdaki düşünceleri okuyacakmış gibi hissediyordum. Ki zaten bunu kendisi bile itiraf etti.

Yorgun sesle, "Uyumak istiyorum." dedim kısaca. Oysa kollarının arasında belki küçük bir teselliye ihtiyacım vardı: Babamın tesellisine. Ancak o adamın tesellisini benden nefret eden adamda bulamazdım. İkisi de hayatımı mahvetmek istediklerinde onlara müsaade de etmezdim.

Hayalet Adam, şöminenin yüzüne vurduğu ışığa inat gözlerini benden çekmeden, orada bir enkaz bırakmaya yemin etti. Kendisi ise katiyen umursamadan, "Uyu..." deyip sigarasından bir nefes aldı. Ardından çökmüş yüzüme bakarak, "Benim kollarımda..." diye ekledi.

O an sırtımı dikleştirdim. Çünkü ayakta durabilecek güce sahip olamayacağımı tahmin etmem zor olmadı. Yorgun, aç ve sevgisizdim. Sevgisiz... Bu büyük kelimenin altında o kadar eziliyordum ki... Dudaklarımın arasından çıkarken bile ruhumda bir enkaz bırakıyordu. Zihnimi talan ediyor, insanlığımı her harfin altına gömüyordu.

Sevgiye aç bir şekilde yorgundum.

Bu teklifini reddetmeyi düşünürken karasız şekilde yüzüne baktım.

"Beni yalnız bırakmanı istiyorum aslında. Burada olanlara artık dayanmak istemiyorum."

Kaşlarını çattı. Şömine ışığının duvara vurduğu gölgesinden anladığım kadarıyla kasları gerilip omzu dikleşti.

"Sende yine bir hâller var. Söylemeyeceğini biliyorum onun için gözlerine bakmaya, seni hissetmeye ihtiyacım var. Kollarımın arasında olursan eğer konuşmana da ihtiyacın olmayacak."

Böyle açıklayıcı konuşmasına karşın şaşkınlıkla ona baktım. Beni iyi tanıyordu. Deddiği gibi hayatıma en başından beri şahitti. Bella'nın nasıl öldüğünü bile bilen adamdan ne bekliyordum ki?

Ayaklarımın benden bağımsız ona doğru ilerlediğinde sigarasını söndürdü. Onun kokusuyla nefessiz kalacağımı biliyordu.

Bedeninin yanına yerleşen bedenimdeki ağırlıkla gözlerini kapattı. Yavaşça belimden ve kalçamdan tutarak beni kendisine çekerken anında burnunu boynuma gömdü. Derin nefesler aldığı anda dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Kokun..."

Sigarayı kenara bıraktığı için artık elleri boştu fakat bir şekilde o parmaklar bana uzanmıyordu.

"Kokun beni bir saniye bile rahat bırakmıyor. Senden uzaklaştığım gibi etrafımı sarıyor, bir saniye bile varlığını unutmama izin vermiyor. Aramızdaki bu mühür asla yok olmayacak. Seninle evrenin bir ucuna savrulsak bile bu bağ asla kopmayacak. Bunu biliyorum."

Sarhoş değildi, asla da olmazdı. Ancak ben kesinlikle onun söylediği şey karşısında kendimi kaybettim.

Dudağımı birbirine bastırdım. Kısık sesle, "Bu kokumu sevdiğin anlamına mı geliyor?" diye sordum başımı koltuğa yasladığımı zannedip onun omzuna yaslarken. Elleri kalçamın üzerinde sertleştiğinde bir zaman çekindiği kızılıklar şimdi onun omuzlarından aşağı doğru dökülüyordu. Kızıl renginde güneş gibi parlayan saçlarını onun beyaz tenine, giydiği kıyafetin üzerine yayıldı.

Yüzüne vuran şöminenin ışığıyla düz burnuna, dudaklarına, gri ve yeşilin karışımı olan gözlerine baktım. Baktığım gözleri alev alev yanıyor, beni de kendisiyle birlikte yakmak istiyordu. Yanımda kocamandı, duvara yansıyan gölgesinde görünmüyordum. Sadece bacaklarının üzerinden sarkan ayaklarımı seçebiliyordum.

Gücünü gölgesinden aldığını anladım. Kucağında oturduğum adam, kocaman avuçlarını boynuma yasladı.

"Sadece bir an solumadığımı düşünmek beni delirtiyor."

Kokum için deli olabilecek, sevgisini ise hissedemeyecek bir adamdı.

"O zaman elbet bir gün delireceksin, Hayalet Adam."

İşaret parmağını yüzümde hareket ettirmeye başladığında az önce sigara kullanmasına rağmen ferah kokan nefesini yüzüme bıraktı. Yavaşça yanağıma yaklaşarak, "Aslında her saniye deliriyorum." dedi.

Aniden duyduğum itiraf karşısında kapanmaya yüz tutmuş göz kapaklarım sonuna kadar açıldı. Bu adam ne dediğinin farkında mıydı? Sanki rüyamda beni ölüme terk eden o adam değilmiş gibiydi.

Heyecanlandığım için üzerinde kalkamayacağımı, kalkmaya yeltensem bile asla izin vermeyeceğini bildiğim için sağ tarafındaki küllüğe uzanmak istedim fakat o sırada beni engellemek zorunda kaldı. Koluyla göğüs bölgemi sıkıca tuttuğunda kaşlarımı çatarak, "Kullanabilir miyim?" diye sordum bu tavrına karşın. Kullanamayacağımı biliyorum ama bu üzerimdeki kasvetli havayı dağıtmak istiyordum.

Enery, "Hayır. Sigara içmeyi bilmiyorsun." deyip sırtımdaki elini karnımın üzerine bıraktı. İlk defa bu kadar yakın ve kavgasız bir şekilde iletişim kuruyorduk. Sarılıyor gibi görünsek de aslında o beni

sarıyordu. Dokunuşlarında tek bir anlam vardı, o da her zaman beni sarıp sarmalamak istemesiydi.

"Öyle mi?" diye sorsam da bana bir cevap vermedi. Aramızda oluşmak için can atan sessizliğe inat onunla konuşmak istiyordum. Bana vermediği sigarasına baktım. Ucunda belli belirsiz bir kıızılık vardı.

"Rüyamda seni gördüm. Aslında kabus desem daha uygun olur." dedikten sonra gözlerine bakarak devam ettim. "Beni cesetlerin eli-ne kendin verdin."

Gözleri bir süre tepkimi ölçmek ister gibi üzerimde dolaştı. "Yani?" dedi ve göz devirdim. "Ne yani? Yanisi benim rüyalarım gerçek olur!"

Huysuz biri oldum. Bana bir şeyler söylemesi gerekiyordu, hem de çok acil.

"İyi de bu bir rüya. Gerçek olmayacak kadar saçma sapan bir şey."

Omuz silkip, "Rüya olsa bile ben çektiğim acıları hissettim, Enery. Onları yaşayacağımı da biliyorum. Bu böyle oluyor hep. Sanki hayatım bana iyi davranıyormuş gibi ilk önce rüyalarla beni bilgilendiriyor, daha sonra ruhumda en sert şekilde darbe bırakıyor." dedim.

Hayalet Adam, sıkıntılı nefes alarak yüzünü sıvazladı. Bana yaklaşarak, "Rüyalardan da nefret ederim. Hele saçma sapanlarından daha çok!" dedi, dudaklarının izini neredeyse boynuma mühürleyecekken.

Sinirle yüzüne bakarak, "Sahi neden hoşlanırsın sen?" diye sorduğumda hiç düşünmeden boynuma yakın olan dudaklarını benden uzaklaştırdı. Neyi seversin diye sorsaydım kesinlikle cevap vermezdi.

Alaylı şekilde bana bakarak, "Hım." diye bir mırıltı döküldü dudaklarından. Parmak uçlarıyla gerdanıma dokunarak, "Bundan."

dedi. Daha sonra o parmak usulca hareket ederek saçlarıma dokundu ve, "Bundan." dedi.

Yüzümü yana çevirmesem de beni izleyen bakışlarının ağırlığını hissediyordum. "Şu şeyin içindekilerden." deyip işaret parmağını şakağıma dayadı. Düşüncelerimden ve onların illetinden hoşlanıyordu demek. Benim aksime onu seven birisinin olması ne garip bir histi.

Daha sonra şakağımdaki parmağı da hareketlenerek aşağıya doğru inmeye başladığında gözlerim parmağının yörüngesini takip ediyordu. En sonunda işaret parmağı sol göğsümün üzerinde durdu.

"Ama en çok şu cılız ancak çok güçlü olan şeyden..."

Hoşlanıyordu.

Kalbimden... Musset'in dediği gibi, "*Hisseden bir kalp için ölümden de beter acılar vardır.*" Ve beni bu acıları mahkûm ettiğinden bile haberi yoktu. Oysa ölümün daha kolay olduğunu düşünürdüm.

Benimle paylaşmadığı sigarasına doğru uzanarak, "O kalp çok güçsüz." diye fısıldadım. Daha sonra, "Hemen kırılmaya meyilli..." diye ekledim ve daha sonra küllükteki sigarayı hiç düşünmeden parmaklarımın arasına aldım. Oysa dirseklerim onun omzuna yaslandı ve elimdeki sigaranın külleri yavaşça omzuna dökülürken bir şey demedi. Sadece gözlerime bakıyor, o küllerin boynuna yakın bir yerde, onun kokusunda can bulmasını bekliyordu. Tenimdeki baskısı gidecek arttı. Rüyamdaki gibi yakındı bana. Ruhunu istiyorum diyecek ve beni cesetlerin ellerine verecek kadar çok yakındı. Aldığı nefesleri yüzümde hissediyor, zerrelere onla karışmak için bedenimde büyük felakete hazırlandı. Gözlerinin içine bakarak kulağına doğru eğildim. "Kırılan bir kalbi ise onarman çok zor olur." dediğim sırada sigarayı omzuna bastırdım.

Yüzünde bir mimik dahi kıpırdamadı, aksine yüzümde belirgin o tuhaf ifadeye bakakaldı. Onun benim cesaretime hayranlık

uyandırıcı gözleri kalbimdeki o kelebeklerin dudaklarımın ucuna konmasına sebep oldu. Onu ilk kez böyle afallamış görüyordum. Güldüm. Gerçekten bu kez en içten şekilde güldüm. Sönmüş sigaraya bakarak, "İçmeyi gayet de iyi biliyorum." dedim.

Onun ise gülüşüne takılı kalan bakışları artık onu soldurmaya başladı. Neden öyle bakıyordu ki? Sanki yasak bir şeyi çiğnedim. Dudaklarımdaki gülüşe inanmazcasına bakıyordu. Sonra ise dudaklığımın kenarında olan o çizgiye dokundu. Bir tek gülerken oluşan çizgiye dokunmak istemesi bedenime tonlarca çizik attı. Yüzümdeki gülüş giderek soldu ve gözleri kıvrımlı dudaklarıma kaydı.

"Bir daha gülsene." dedi.

Kaşlarını çatarak, "Ne?" diye sordum. O ise baş ve işaret parmağı ile dudaklarımın iki tarafından tutarak çekiştirmeye çalıştı. Ciddi anlamda bu hâline kahkaha atmak istiyordum fakat sadece az önceki gibi en içten gülüşümü ona sundum.

Derin nefes alarak, "Biliyor musun, gülüşüne sigara bile yakmam." dedi o sesindeki garip sakın ve baştan çıkarıcı sesle.

"Bu ne demekti?"

Bazen onu gerçekten anlamıyordum.

"Bu gülüşü o şeyle bile paylaşamam demek, lanetli."

Kaşlarım şaşkınlıktan havalandığında yüzümde beliren ifadeye bakarak farkında olmadan yine gülümsedi, bunu titreyen göğsünden anladım. Benim bu şapşal hâlim onu iyice keyiflendirdi. O an dudaklarımın arasından uzun süre önce unuttuğum kahkaha fırladı. Cidden en son ne zaman güldüm; hem de bu adama? Galiba hiçbir zaman...

Şu yaşadığım dakikalar belki de hayatımda hiçbir zaman yaşamayacağım dakikaların habercisiydi. Fakat öyle huzurlu hissettim ki kendimi. Bir müddet sonra bedenimi, onun kocaman bedeninin

arasında kaybolurken bir elini belime diğerini ise kalçamın üzerine koydu. Onunla birlikte sessizliği dinlerken zihnimin içinde boğuşan düşünceler vardı. Yerimde rahatsızca kıpırdadığımda, "Çocuk." diye bana koyduğu ismi fısıldadı.

"Hı..."

Tüm günün yorgunluğu göz kapaklarımın üzerine eklendi. Zorlukla açarak yüzüne baktım. Yerim rahattı fakat onunla bu pozisyonda uyumak kasılmama sebep oluyordu açıkçası. Üstelik beni kollarında uyutması neden ölümden önce aldığım son nefes gibi hissettirdi?

Sırtını dikleştirdiğinde ben de kucağında aynı konuma geldim. "Dünyada gördüğüm bir şeyi sana söyleyeceğim." dedi sesi sertleştiğinde.

İstemsizce ait olduğum ve doğduğum gezegenin ismini duyduğumda bedenim yay gibi gerildi. "O acımasız evrende gülmek için çok fazla ağlaman gerekiyor." dedi. Duraksadı ve kuruyan dudaklarımın üzerini okşadı.

"Sakladığın gözyaşlarını göğsüme dökerek her zaman gülmeni istiyorum."

Ben ise ne diyeceğimi bilmeden Hayalet Adam'ın isteğiyle afallamayı bırakıp onun benliğinde bir keşfe çıktım.

Dün gecenin izlerini taşıyan bedenim, sabahın soğuk ayazında kalmış gibi titreyerek uyandı. Nerede olduğumu kavramaya çalışarak gözlerimi açtım. Odamdaydım, yalnız başıma uzandığım yatakta cenin pozisyonunda kıvrıldım. En son onun kollarında koltukta uyuduğumu hatırladım. Tabii bir de bana uyumadan önce söylediği o son cümleler vardı aklımda.

Kendini belli eden baş ağrılarım giderek arttığında istemsizce inledim. Bu günün diğer günlerden farkı neydi bilmiyorum ama inanın bana kötü geçeceğine artık adım gibi emindim. Daha fazla yatakta uzanmayıp işlerimi çabucak hallederek üzerime şort ve askılı siyah bluz giydim. Bir müddet aynada kendimi de süzdüm, gözlerimin rengi açık kahverengi olsa da bugün koyulaştı, dudaklarımın rengi ise mosmordu. Diyar'ın cesetlerine benziyordum resmen. Saçlarımı karıştırarak bedenime baktım. Zayıfladığımdan dolayı köprücük kemiğim çok fazla belli oluyor, kaburgalarımı saran ince deriden bile aldığım nefesler hissediliyordu. Tüm bu moralimi bozan olumsuzluklara rağmen yine de kendimi güzel hissettim, bedenim değişse de ruhum aynıydı. Bu iyi bir şeydi, değil mi?

Köşkün kocaman merdivenlerinden çabucak inerek mutfığa geçtim. Genelde kahvaltı etmezlerdi fakat her zaman benim için bu masanın üzerinde buraya özgü yiyecekler olurdu. Bakışlarım masanın etrafındaki kişiler arasında mekik dokurken onunkilerle karşılaştı. Onun da bakışları baş ağrımı hisseder gibi yüzümü sorguladığında yavaş adımlarla onlara doğru ilerlemeye başladım. Aslında beni sorgulayan başka biri de vardı. Cherly, yüzüme kısa bakış attığında ona dönerek, "Günaydın." diye seslendim. Karşılık olarak herkesin dudaklarının arasından aynı sözcük fırladı. Bir tek o susup hareketlerime dikkatlice bakıyordu. Bakışlarından dün gecenin izlerini bende aramaya başladığını anladım.

Asha, "Nasılsın?" diye sordu, daha sonra bana doğru ilerleyip yanağıma bir öpücük bıraktı.

"Ben iyiyim de sen nerelerdesin?"

Hayalet Adam'ı göstererek, "Unuttun mu tehlike olduğum için Diyarımızın efendisi beni saniye bile olsa yanından ayırmıyor. Ayrıca eğitim kampındaki benim için zorlu süreç an itibariyle başlamış bulunmakta." dedi sevinçle ve ardından abartılı şekilde gözlerini

baydı. Zenhal'ı dövdüğü için Enery, Asha'nın bir daha kendisini tehlikeye atmaması için çok fazla dışarıda dolanmasına izin vermiyordu. Ancak az önce söylediği bir diğer şey beni huzursuz etti: Eğitim kampında zorlu günleri başlamışsa eğer çok yakında güney kampına gidecekti.

Benim gibi bu huzursuz havayı hissedenden Ryan aniden, "Bir aksilik olmadan hallediyoruz değil mi?" diye Enery'ye doğru bir soru yöneltti. Ne işi olduğunu bilmiyordum ama Enery'nin bakışları Ryan'dan önce beni bulup gözlerimin içine bakarak, "Evet!" dedi.

Kahvaltının ilerleyen dakikalarında önüme konulan kahvaltılık yiyeceklerden çok az yedim, üstelik konuşulan konulardan çok uzakta kaldım. Masadaki dokunulmayan yemeklere baktım; ciddi anlamda son dönemlerde bir şeyler yemek istemiyordum. Buna rağmen direncimi kaybetmemek adına ağzıma bir şeyler attım. Şimdiyse aralarında birkaç konu konuşuyor, bazen gülüşüyor bazen ise ciddi konulara geçtiklerinde sesleri geriliyordu. Bu süre zarfında onun gözlerini üzerimde hissediyordum. Bakışları ile neredeyse beni öldürecek gibiydi. Tanrı aşkına neden bakışlarını üzerimden çekmiyordu?

Buna rağmen aklımda sadece Cherly ile konuştuklarımız vardı. Ara sıra onunla göz göze gelmemize karşın anında bakışlarımı ondan çekmek zorunda kalıyordum. Enery'nin dikkatini çekmek hiç istemiyordum. Daha fazla bu durumu katlanmamak için masadan kalkacaktım ki, Asha, "Tatlım, nereye?" diye sordu.

"Kendimi hâlsiz hissediyorum. Ağrılarım var." dedim. Enery de kaşlarını çatı. Elini yumruk yaparak çenesine dayadı ve bana baktı. Ciddi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

"Neden?"

"Bilmiyorum ama eklemlerim ağrıyor ve başım çatlayacak gibi."

Enery keskin sesle, "Çünkü kendini çok zorluyorsun. Buraya alışmanın kolay olduğunu düşünüyordun fakat bedeninin zorluk çekiyor. Vücudunun yorgun olmasının sebebi fiziksel olarak da kendini yorman." dedi. Ben ise gözlerine bakarak bana bakan dikkatli bakışları aldırmadan, "Belki de zihinsel olarak kendimi zorluyorum." dedim dün gece aklıma gelen kâbusu ona hatırlatmak istercesine. Bedeni gözle görülür biçimde gerildi.

"Zihnini sen kontrol ediyorsun; gördüklerine karşı güçlü durman gerekiyor."

Sesi umursamaz bir hâlde çıktı. Ryan sırtarak yüzüme baktı. Gıcık tavrıyla, "Ne o? Yoksa cesetler seninle bizim dedikodumuzu mu yapıyorlar?" diye sordu.

Yüzümü buruşturup, "Espri miydi bu?" diye sordum.

Dudağını dişleyip, "Belli ki gerçekmiş." dedi. Cesetler benimle konuşmuyorlardı fakat her an sanki iletişime geçecek gibiler. Daha fazla bir şey söylemeyip salona geçtiğim sırada bedenimi koltuğa bırakarak son kararımı düşünüyordum. Mercas, ya babamı ya da ruhları kurtarmamı istiyordu. Cherly ise babamı görmeye gittiğim an beni bir şekilde Mercas'ın haberi olmadan, onunla birlikte kurtacağını söyledi. Ashında söz verdi.

"Kararını verdin mi?"

Cherly'nin sesini duyduğumda başımı ona taraf çevirmeden katı sesle, "Evet." dedim.

Bunu yapmam gerekiyordu. O adamla yüzleşmem için tek çarem buydu. Sonunda kaybetsem bile kalbimin derinliklerinden gelen sesi dinleyecektim.

"O zaman gece yarısına hazır ol. Vakit kaybetmeden gitmemiz gerekiyor."

Yaptığım seçimin doğru ya da yanlış olduğunu sorgulamak için artık geçti. Hayatımda yaptığım yanlış seçimlerle gelen acılar, çabalar sonucundan bu kararımın doğru olduğuna inanıyordum. Her ne kadar bu işin sonunu göremesem karanlığın içinde bir aydınlığa sahip olamasam da, Tanrı'nın olduğu bir dünyada her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyordum. Ve bu işin sonunda tek dileğim çok hafif çiziklerle kurtulmaktı...

Öldüğüm zaman küllerimi çöp poşetine koyun. Nereye gidecekleri umrumda değil. Ben daha çok ruhum için endişeleniyorum. Herkes ölecek, her ne kadar herkes yaşayamasa da. Bazen gökyüzüne bakarım. Ve merak ederim, bizi burada görüyor musun? Tanrım, Tanrım...

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

“İHANETE KAFESLENMİŞ KIZIL SERÇE”

*“Herkes yaşamasa da bir gün herkes ölüyor.
Mezarlarının üzerine bir damlar gözyaşı konuyor.
Ben öldüğümde mezarıma gözyaşı değil, tebessüm bırakın.
Çünkü yaşadığımda o yaşları birlikte akıtmış olalım.”*

Rüçük çocuk elinde ki fırçayla bir şeyler boyuyordu. İlk önce bir ağaç, ardından bir uçurum ve bir tane de kırmızı balon. Minik parmaklarının arasına sıkıştırdığı kırmızı balonda ise hayalleri; her kâğıtta bir dilek, bir arzu vardı. O kâğıtlar ise küçülüp o balonun içinde gökyüzüne ulaşıyordu. *Oysa kuşları duyabiliyor, uçtuklarını hissediyor, gökyüzünü görebiliyordum.* Bu ise bir şarkı sözüydü. Sanki benim için yazılmış, gereksizliğin koynunda uyuyan minik bedenimde ki çürüklerin ağıdı gibiydi.

O balon giderek uçuruma yaklaşırken aklımda sadece gökyüzünde uçan bir kuş olmak vardı. Düşüncelerim, hayallerimin bir kısmıydı. Onlar ise kesinlikle bana düşmandı. İnime sızan bir düşman, hislerime bulaşp arzularımı beyaz gözlü şeytanın parmakları arasına bıraktı. Katillerin bile daha insafli olduğu bir dünyada şeytan, benliğimi çürütürken, hislerim yozlaştırılmış, beni benden yoksun bıraktı.

İşte o hislerle çocuk uçuruma doğru ilerledi. Ben ise sadece tırnaklarımı kemiriyordum. Kaybolmuş düşüncelerim, benliğime bir kilit bırakırken, sadece yalvardım. "Beni öldürmeyin." dedim. Oysa bilemeyecektim bir gün onlara, "Beni şimdi öldürün." diye yalvaracağımı.

Cherly'ye kararımı söyledikten sonra benden uzaklaşıp yalnız bıraktı. Haberi yoktu ihtiyacım olan en son şeyin yalnızlık olduğundan. *Bu durumlarda yalnız kalmayı kalabalık insanlar sever. Benim gibi insanların ise bir kez daha yalnızlığa ihtiyacı yoktur.*

"Bebeğim, iyi misin?" diyen bir sesle oturduğum yerden sıçradım. Bakışlarım sesin sahibine döndüğünde Asha'nın beni endişeli bakışlarıyla süzdüğünü gördüm.

Kekeleyerek, "Evet." dedim. "İyiyim." diye ekleyip inandırıcı olmaya çalıştım. Ancak iyi görünmediğime yemin edebilirdim.

Asha, "Öyle görünmüyorsun. Birkaç kez seslendim, dalgınlığından olsa gerek ki duymadın." deyip yanıma oturdu. Birkaç saniye yüzümü süzüp yanaklarımı kavradı. "Üstelik rengin de bembeyaz." diye endişeyle konuştu.

Bileğini kavrayıp, "Merak etme. Soğuğa alışıyorum ya ondandır." deyip gülümsemeye çalıştım. Sadece alışamadığım şey kaderin darbeleriydi. İkimizde yalan söylediğimi biliyorduk.

"Seni tanıdığımı unutuyorsun."

Oysa gerçekten böyle olduğunu zannediyordu. "Beni tanımıyor-sun." deyip ondan birkaç adım uzaklaştım. Dizlerimi karnıma çekerek, "Öyle olduğunu sanıyorsunuz fakat değil. Tanısaydınız eğer yüzüme bakmazdınız." dedim acıyla gülümseyerek.

"Asıl sen kendini tanımıyorsun. Biliyor musun." deyip omuzla-rımı kavradı. Sonra, "Bu hâllerinden sıkıldım." Bir an şaka yaptığını sandım fakat o ciddiydi. Ben ise, "Yakında gideceğim." diyerek sert-çe sözünü kestim. Oysa bunu Asha'a söylediğimde canım acıdı. Ne kadar olmasa da o her zaman beni anlamaya çalışan biriydi. Neden ona kötü davranıyordum ki? Zaten gittikten sonra bir tek onu özle-yecektim. Bir de...

Asha, elini dizime yaslayıp, "Bak anlamıyorsun. Asıl sorun se-nin zihnin." dedikten sonra derin nefes alıp devam etti. "Senin için zor, bunu anlıyorum. Fakat zoru kolaylaştırmak için çabalamıyor-sun bile. Hep sorun sende, hep lanetinin herkesi mahvettiğini, kötü bir insan olduğunu düşünüyorsun. Ama öyle değil işte! Kenardan ne kadar masum ve güzel görüldüğünden haberin var mı? Bizden, buradan hatta dünyadakilerden bile o kadar farklısın ki, bunu sana anlatamam. Üstelik değerini anlamamakla ısrarcısın. Lütfen, sana yalvarıyorum kendini suçlamayı bırak!"

Bir anda saçlarımı okşuyor, parmakları arasında dolanan kızıl-larımı tekrar tekrar iyileştiriyordu.

Bunlar doğru ihtimallerdi. Doğruydı. Onun doğrularıydı. *Be-nim yanlışlarım ise onun doğrularının ta kendisiydi.*

"Bella ölümü hak etti. Hiçbir canlının canını almak bizlerin hak-kı değildir. Ancak onun ölmesi belki de en iyi ihtimaldi. Düşünsene o gece intihar etmeseydi belki de sen şu an çok daha kötü durumda olacaktın. Neden böyle düşünmüyorsun?" deyip yüzüme sorgular-casına baktı.

"Baban mı? Sorun babanın seni sevmemesi mi? Şu an kaç kişinin babasıyla sorunu var biliyor musun? Ben babamla iletişim bile kurmadım. Ailem var olduğu kadar da yok benim için. Onların yerine benim ailem; Enery, sen, Lous, Ryan. Sizlersiniz. Bazen aile olmak için kan bağının olması gerekmiyor, Anai. Bu gerçekten böyle, inan bana. Ayrıca bizler de senin aileniz. Her kararında yanında olacak, seni destekleyeceğiz. Buradan gitsen bile bu değişmeyecek. Çünkü sen bu hikâyede düşündüğün kadar günahkâr değil, düşünmediğin kadar masumsun. Kendine haksızlık etmeyi bırak artık ve canını acıtan düşünceleri düşünme. Anı yaşa, burayı sev, yanlış kararlarından ders al, bir sonraki sefer yine yanlış yap ama en sonunda doğruya var. Lütfen, artık canını yakma. Bu dünyada en kötü talihsizlik, kendi kendini düşman belirlemen. Bu haksızlığı yapma. Yoksa eninde sonunda mahvolan sen olacaksın."

Saçlarıma bir öpücük bırakarak beni göğsüne çekti. Soğuk vücudundan vücuduma akan sıcaklığı tahmin bile edemezsiniz. Onların tenlerinin soğuk olmalarına rağmen her zaman benden daha sıcak kanlı davranıyorlar.

O sırada Asha beni sıkıca kavradığında artık nefes alamayacağı mı hissederek boğuk sesle, "Niyetin öldürmek değildir herhâlde?" diyerek ona alttan baktım.

Dudağını dişleyerek, "En son isteyeceğim şey bile değildir, emin ol." diyerek benden uzaklaştı.

"Söylediklerin..." dedim ama bir anda sustum ve o gücü kendimde hissederek, "Her yanlış kararında yanımda olacak mısın?" diye sordum.

Asha, "Yanımda olmayıp ne yapacağım?" diyerek yanağıma tekrar bir öpücük bıraktı.

"Her neyse. Bu kadar dram yeter. Şimdi kalkıp benimle mekâna gidiyorsun."

Kaşlarım kendiliğinden çatıldığı sırada, "Hangi mekâna?" diye sordum aniden.

Saçlarını omuzlarından geri atarak, "Hangi mekâna olacak, tatlım? Geçen sefer bir şerefsizi pataklamıştım ya, işte o mekâna."

"Şu mekân olup da Enery'nin çalışma mekânı olan mı?"

Bilmiyorum ama o köşk o kadar büyüktü ki istemsizce içinde, her katında bir şey vardı. Ben ise Enery'nin çalışma odasını görmek istiyordum.

Asha da bu durumdan eğlenir biçimde, "Bak işte unutmamışsın." deyip omzunu silktiği sırada, istemsizce gözlerimi devirdim. "Sonuçta gökyüzü bile ona ait."

Düşünerek, "Öyle." dedi. Ardından, "Haydi, haydi. Kalk gidelim de sana güzel bir parça seçelim." deyip elimden kavrayarak odama doğru çekti.

"Kimler olacak?"

Odama geçerek gardırobun önünde durdu.

"Seni birkaç kız arkadaşlarımla tanıştıracam. Pek seveceğini söylemeyeceğim."

"Neden?"

Eline aldığı birkaç parçayı üstüme tutarak, "Kenardan soğuk tipler. Yani ilk tanıdıkları kişilere karşı." diye ekledi.

Beğenmediği elbiseleri yatağın üzerine fırlatıp, "Saçlarını salık bırakırsak bu kıyafetle çok güzel olur." dedi.

Tanımadığım ortamlarda olmayı sevmediğim için, "Ben gelmem?" diye bir seçenek sundum, Asha'nın kabul etmeyeceğini bil-meme rağmen.

"Olmaz öyle şey."

"Bak Asha, anlıyorum daha fazla düşünmemeyim diye bunu yapıyorsun. Ama gerçekten buna ihtiyacım yok. Aslında ben dinlensem çok daha iyi olur."

Eline topladığı bir sürü elbiseyi gözlerimin önüne kaldırarak, "Kapa çeneni ve her şeyi bana bırak. Ben ne yaptığımı biliyorum. Ayrıca düşünceler senin beyninde. Ve bence ait oldukları yerde kalsalar iyi olur." diye sırtıttığında şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Enery'nin kız kardeşi olduğu belliydi. Onun kız versiyonuydu âdeta.

Bu kadar açık sözlü olması, böylece inatçı olması sinirimi bozdu. Dudaklarımın arasından, "Ah, sen beni çok yoruyorsun!" diye bir uyarı çıktı, saçlarımı çekiştirirken.

Odanın içine yayılan gür kahkahası ile, "Alt tarafı birazcık baskı uyguluyorum, o kadar." dedi.

"Birazcık mı?" diye atıldım. "Seninle gelmediğim takdirde oraya beni sürükleyeceğini ikimizde biliyoruz, Ashacığım."

Umursamaz tavırla, "Belki." deyip omzunu silkti. Ardından seçtiği birkaç parçayı kollarıma bırakarak, "Sen bunları dene bakalım." dedi.

Banyoya doğru gitmem için sırtımdan itekledi. Aklıma gelen soruyla birlikte, "O biliyor mu?" diye sordum. Kastettiğim kişi Hayalet Adam'dı.

"Enery mi?"

Başımı salladım.

"Hayır. Zaten bir sorun edeceğini düşünmüyorum."

"Emin misin? Çünkü bana senin hâlâ köşk cezan varmış gibi geliyor."

Kaşları çatıldığında şimdiden cezasını bile unuttuğunu görüp gözlerimi devirdim. Cidden Asha olmak çok zor olmalıydı. Hatırlatmak için, "Zenhal'den korunmak için ya?" dedim.

Saçlarını sıkıntıyla kaşıyarak, "Bir dakika." deyip düşünmeye başladı. Derin nefes alıp nefes aldı. Bu sırada omuzlarına dökülen kızıl saçlarını geri itti. Gözlerini siyaha boyadı, bu kez şort yerine etek giydi. Uzun kolyesine baktığımda dikkatimi o kolyenin ucundaki parlayan şey dikkatimi çekti, göz alıcı görünüyordu.

"Şimdi oraya gidersek, en az yarım saat özgürce takılacak, sonra korumalar Enery'ye haber vermek için on beş dakika kadar oyalanacaklar, şans bizi hırpalamazsa, Enery'nin bizi azarlaması da bir gün sürer ve toplam kırk beş dakika için eğlenmeye değer bence."

İkimiz de tamamen farklı şeylerden bahsediyorduk. Ona engel olmayacağımı bildiğim için bir şey demeden, aksiyon talep eden bedenimle birlikte banyoya geçtim. Aynada kendimle göz göze gelmemeye çalışarak birkaç parça kıyafetleri denedim. Her seferinde Asha'ya gösterdim. Bazıları göğüs dekolteli bazıları ise çok kısıydı. En sonunda göğüs dekoltesi olmayan, boyu dizlerimin birkaç santim üzerinde olan bir elbisede karar kıldık. Fakat tek dekolte sırtının belime kadar açık olmasıydı. Asha da üzerine bir kırmızı mini elbise giydi. Saçlarını dalgalı yaparak yana atıp dudaklarına ise kırmızı ruj sürdü. Benim dudaklarımda sadece parlatici vardı, saçlarım ise kendiliğinden dalgalıydı.

İkimiz de dışarı çıktığımızda hava her zamanki gibi kasvetli ve soğuktu. İkimizde araca bindiğimizde bedenim ansızın kasıldı. Yolunda gitmeyen şeyler vardı. Bu gece Cherly bana hazır olmamı söyledi. Fiziksel açıdan hazır olsam dahi zihinsel açıdan hiç hazır değildim, olmayacaktım da.

Bu gece büyük bir plan vardı. Aklım karıştı, duygularım gökyüzü kadar soğukkanlı oldu. Bedenimi saran ürperti ile yanımdaki kadına bir bakış attım. Aracı kolaylıkla sürüyor, arada sırada bana bakıyordu, ancak karşılaştığı görüntü kesinlikle durgunluktan ibaretti.

Asha, "Fazla düşünüyorsun." dedi sakince.

Terlemiş avuçlarımı dizlerime yaslayıp, "Hâlâ gitmemekte ısrarcıyım." dedim tok sesle.

Bir şeyler mırıldanmış olsa da duymadım. Bana bakarak, "Bu kadar kendini kasma. Düşüncelerinin cevabını bulamıyorsan eğer her şeyi akışına bırak." diye konuştu. Tabii söylemesi daha kolaydı.

Sanki düşüncelerimi duymuş gibiydi. Duymasa bile verdiği cevap benim sorularıma aitti. "Galiba öyle yapacağım." diye dudaklarımın arasından mırıldandım.

Derin nefes alıp arkamda bıraktığımız ağaçlara bakıyor, çok fazla yeşillik olduğu için bir müddet sonra midemin bulunmasıyla birlikte bakışlarımı yoldan çekiyordum. Diyar'ın o meşhur dağılmış köprüünün yanında geçtiğimizde içim sıkıntılarla dolup taşı. Sanki orada çok şey saklıydı; her seferinde dikkatimi çekiyor, oraya gitmek için kendimi güç bela tutuyordum.

En sonunda araç köşkün önünde küçük sarsıntıyla durduğunda Asha bana bakarak, "Haydi, inelim artık." dedi. Başımı salladım ve araçtan indim.

"Oldukça devasa değil mi?"

"Böylece ürkütücü de."

Bir şey demeden köşke doğru ilerledik. İlk kez içerisine girdiğimde endişelenen tarafım bu kez daha rahattı. Ancak sabahtan beri yaşadığım o düşünceler seli benim asla peşimi bırakmıyordu. Başımı kaldırarak köşke baktım. En son gördüğüm gibi duvarlar mumlar kaplandı, kasvetli hava ile birlikte barın içindeki çalınan buraya özgü şarkıların boğuk sesi duyuluyordu.

"Gülümse artık, Anai. Bak, gerçekten ortamı seveceksin. Buna eminim. Üstelik ruhlar seni yavaş yavaş benimsiyor; idam kararının kaldırıldığını söylediğinde nasıl mutlu oldular, hatırlıyor musun?" deyip elimden yakaladığı gibi merdivenlerin altındaki kapıya doğru ilerlemeye başladık.

Evet, haklıydı; o günden sonra her şey değişti. Beni herhangi bir yerde gördüklerinde artık dikkatlerini çekiyor fakat bu kez yabancı değil de onlardanmışım gibi bakıyorlardı. Bu durumda Asha'ya katılıyordum aslında. Belki de hayatımda yaptığım en güzel şeyi o gün yaptım ve kendimle sonsuza dek gurur duyacaktım. Diyar'ın tarihini ilk kez o zaman değiştirdim, bir sonraki değişimin zamanını tahmin edemiyordum.

Çok fazla kalabalık olmayan barın içine girdiğimde Asha'yı takip etmek zorunda kaldım. Birkaç kadın ruhların olduğu masaya yaklaştığımızda saygıyla hepsi beni teker teker selamladılar. Onlara karşılık vererek Asha'nın gösterdiği kısıma oturdum. O anda Asha, "Maria? Senin burada ne işin var?" diye sordu şaşkınlık içinde.

Kısa saçlı kız dudaklarını ıslatıp bacak bacak üzerine attı.

"Sizin de geleceğinizi duyduğumda bir uğrayayım dedim."

Asha gözlerini devirerek, "Tanrı'm! Bir ortamdan eksik kal, lütfen!" diye söylendi.

Kız onu umursamadan bakışlarını bana dikti. Bir şey diyecek gibi olsa da her seferinde elindeki bardağı dudaklarına götürüyor, tüm sözcüklerini büyük bir yudumla yutuyordu.

Diğerleri Maria'nın aksine soğuk tipler olsalar bile onun kadar itici ve rahatsız edici değillerdi. Aralarından bazıları benimle iletişim kurmaya çalıştık hatta güzel sohbetler etmeye başladık. Bazı kızlar dünyanın nasıl bir yer olduğunu sordu, bazıları da kullandığı her eşyanın dünyaya özgü nasıl olduğunu merak ettiler. Cevaplarımı duyduklarında ise kesinlikle şaşkınlıkları gözlerinden okunuyordu.

Birisi, "Sen gerçekten efendimizin gelini misin?" diye patavatsızca sordu. Maria, geldiğimiz andan beri bir kere bile olsun bakışlarını üzerimden çekmedi. Benimle ne alıp veremediği vardı bilmiyorum ama kesinlikle ona dair iyi şeyler hissetmiyordum.

Anından sırtım dikleştii. "Öyleyim de bunun yalan olduğunu düşündüren şey nedir sana?" diye sertçe konuştum.

"Bilmem, yeterli olduğunu düşünmüyorum açıkcası. Bilirsin o çok zor adamdır."

Midemden kaburgalarım doğru yayılan sıcaklıkla, "Pardon?" diye sordum. Ardından, "Onun zor adam olduğunu nereden çıkar-dın?" diye çıkıştım.

Maria öne eğilerek parmakların birbirine kenetledi.

"İdam cezasını kaldırarak ruhların ve efendinin gözüne girebilirsin, ama ben yemem bu numaraları. Sen bize ait değilsin ve hiçbir zaman da olmayacaksın."

Geldiğim gezegende cinsin, dinin hatta ırkların savaşı olmasına dahi anlam verememişken sürüklendiğim bambaşka Diyar'da böyle muamele ile karşılaştığıma inanamıyor, insanoğlunun asla değişmeyeceğini bilmeme rağmen diğer varlıkların bile karakterinde böyle bir şey olduğuna bir türlü inanasım gelmiyordu.

Asha, kulağıma doğru, "Sakin ol. Ona uyma lütfen." diye fısıldadı.

"Ne dediğini duydun!" diye sessiz bir şekilde cevap verdim.

Asha, "Lütfen... Zaten ondan izinsiz çıktık, bir de kavga çıktığını öğrenirse çok öfkelenir." diye bana yalvaran bir ifadeyle baktı. Yine de Asha'yı dinlemedim.

"Ne var biliyor musun? Seninle kavga etmeyeceğim, sana istediğini de vermeyeceğim. İdam cezasının kalkmasının bile oyun olduğunu düşünen bir zihniyetle aynı masada bile oturmayacağım. Hatta şansım olsaydı aynı Diyar'da aynı havayı da solumazdım. Evet, bu Diyar'ın kurtarıcısı, efendinin de senelerdir beklediği geliniyim. Enery zor biri değil, aksine bana verdiği değer sayesinde her zaman beni anlıyor ve senin gibilerine karşı savunuyor. Onun için artık benimle ve Enery ile ilgilenmeyi bırak da birazcık kalbinin pisliğini temizle."

Sesim düşündüğümde de sert çıktım. Bir tek ona değil her şey karşı kızgındım. Tüm olasılıklara rağmen içimde geliştirdiğim nefret vardı. Onun yüzünde olanları düşünüp bir türlü sakinleşemiyordum. Sırt dekoltemi kapatması için saçlarımı sırtıma bırakıp bara doğru yaklaştım. Delice dans eden, birbirine sürtünen çiftleri gördüğümde yüzümü çevirdim. Başka bedenlere dokunmadan tezgâha ulaştığımda derin nefes bıraktım.

Ne içeceğimi bilmeden içecekleri kolaçan ettim. Arkasını bana çevirmiş ruha seslenerek, "Bakar mısınız?" diye sordum. Sesim düşündüğümün aksine oldukça sert çıktı. Bunun için elindeki bardakları yerine yerleştiren çocuk aniden yüzüme bakarak gerçeklerle sarsıldı.

Titrek nefesle, "Buyrun." dedi, ben ise duyduğum sestten dolayı bakışlarımı içeceklerden çektim. Çok fazla çeşit vardı ve ben çoğunun adını bile bilmiyordum. Parmaklarımı saçlarımın içine daldırıp, "Bana sert bir şeyler versene." diye mırıldandım. Sırt dekoltemden bedenimin içine doğru soğuk hava sızarken dişlerimi birbirine bastırdım. İşte o an içimde bir titreme belirdi çünkü barmenin gözleri benimle çakıştığında irkilerek geri adımladı.

Çocuk titrek sesle, "Üzgünüm. Size içecek veremem." diye mırıldandı.

Ben ise, "Nedenmiş o?" diye sordum.

"Sizi tanıyorum, efendinin gelini. Özür dilerim ama, içecek içmeniz yasak."

İyi de bu yasaktan neden haberim yoktu?

Barmene doğru eğilerek, "Bunu sana o mu söyledi?" diye çıktım.

Elindeki bardağı tezgâha bırakıp, "Evet." diye mırıldandı. Maria denilen o kıza öfkeli olduğum için, "Bana içecek vermesen sana yemin ederim bu mekânı başına dağıtırım. O efendin de sen de şu mekân

da umurumda değil, tamam mı?" diye ona doğru bağırdığımdan olsa gerek ki sertçe yutkunarak kararsız bakışlarla bir müddet yüzümü süzdü.

Başını çabucak sallayıp, "Peki efendim." diye mırıldandı.

En sonunda önüme bırakılan bardağa bir göz atıp tebessüm ettim. Normalde aniden sinirlenen biri olsam da asla bu sinirimi çalışanlardan çıkartmazdım fakat buraya geldiğimden beri her şeyin değiştiğini bildiğim için buna çok dikkat etmedim. O an benim de bir zamanlar barda birisi için içecek taşıdığımı hatırladım. İşte o an kırdığım bardakları, sahneyi hatta becerisizliğimi bile özledim. Özlediğim diğer şey ise özgür olmaktı.

Özgür olup, şarkı söylemek, sabaha kadar delilercesine dans etmek, bağırarak ve salya sümük ağlamaktı. Şimdiyse bunların hiçbirini yapamıyorum; ağlamayı unutmuş, eğlenceyi yaşamamış, dans etmeyi de bilmiyormuş gibiydim.

Bir anda barmenin şaşkın bakışlarıyla karşılaştığımda, "Kesinlikle bu gece öleceğim." diye mırıldandı. Bardağı tezgâha bırakarak, yarı açık gözlerimle, "Hı hı. Ya o öldürecek ya da ben." dedim. Ardından, "Bu kadar korkacak ne var? Cidden işini kaybedeceğini düşünüyorsan eğer onu bir şekilde ikna ederim ben. Sen sadece benim dediklerimi yap." dedim sesim tam tersini savunurken.

Çocuk zayıf sesle, "Ama..." diye ağzında bir şeyler gevelemeye başlamışken iyi ki bu hâlimin Asha tarafından görülmediğini düşündüm. Bir de onun bana karşı gelmelerine katlanamazdım.

Bardağı ona itip, "Haydi, bir tane daha!" deyip başımı elime yasladım.

Hafiften uyku bastırmaya başladı. Üstelik şakaklarıma saplanan acı, müziğin ritmiyle şiddetlenirken sıcaklığın da aynı oranla yükseldiğini fark ettim.

Elleri titreyen barmene onaylamadığımı belli eden ifadeyle bakış attım. Daha sonra elimle onu kendime doğru çağırarak, "Baksana!" diye sesimi yükselttim. Bedeni gibi göz bebekleri de titriyordu.

Barmen, bir şey demeden öylece arkamdaki noktada kilitli kaldığında ona göz kırptım.

"Bak bardağı öyle silersen eğer elinden çabucak kayar."

Bu konuda tecrübeli olduğum için yüzümde kendimden emin bir şekilde tebessüm ettim.

"Efendim?"

Gözlerimi bayıp, "Diyorum ki dikkatli ol. Sonra fırça yiyeceksin!" diye sesimi yükselttim anlaması için. O ise hâlâ şaşkın bakışlarla beni izliyordu. Gözleri yavaşça arkamdaki bir noktaya kaydıığında, aynı zamanda sırtımdaki kocaman ellerle oturduğum sandalyeden sıçradım.

Ben, "Ne oluyor?" dememe kalmadan Enery, kulağıma doğru. "Sen hiçbir zaman akıllanmayacaksın değil mi?" diye sordu. Oturduğum yerden omzumun arkasına dönerek ona baktım. Gözlerimi kırpmadan üzerime eğildi, tek elini tezgâha yasladı. Gözlerimle, "Ne işin var burada?" diye sordum. Oysa şu an olduğum mekânın ona ait olduğunu biliyoruz değil mi?

Barmen ise hemen kendini savunmaya geçti bile. "Efendim ben söyledim yasak olduğunu ama ısrar edince..." deyip sustuğunda başını önüne eğdi. Daha fazla devam etmedi ve benim yüzümden istemsizce başını aşağı eğdi. Enery bana, ben ise onun bu hâline bakıyordum. Burada suçlu olan biri yoktu ki, neden başını öne eğdi?

Sarhoşluğun getirdiği o mahmurluk ile karşımda bana bakan adama döndüm. "Bu ne demek?" dedim kaşlarım kendiliğinden havaya kalkarken. "İçecek neden yasakmış?" diye sordum.

Koluma mengene gibi yapıştığında, "Bunun için yasakmış!" diye sesini yükseltti.

"Çocuk değilim ben!"

Ayağa kalkacağım sırada başım döndü, kolumdan sıkıca kavradı. Oysa içten içe zihnimin karanlık sularında kendimi tehlikenin koyunda hissediyordum, bu hissi biliyordum. Bu hissin adı, pişmanlığın getirdiği korkuydu. İhanetime kafeslenen bir serçe vardı ve o serçenin kanadından yanağıma doğru akıp giden tek şey, bir damla kandı.

"Çocuksun! Hiçbir şeyin farkında olmayan çocuktan farkın bile yok. Neden kendine bunu yapıyorsun? Kendinden alacakların bitmedi mi?" deyip üzerime doğru kısık sesle kükredi.

Barmenin önünde bana bağırmak istemediğini anladığımda kolumdaki elini itmek zorunda kaldım. Bana acımasına yahutta rencide etmesine gerek yoktu; evet, kendimden alacaklarım var ve bu alacaklarımın da haddi hesabı yoktu. Onun aksine kendimi tükenmeden bu illetin sonu gelmeyecekti.

Çabucak yürüdüğümünden olsa gerek ki ayaklarım birbirine dolaşıyor, tökezlediğim anda ise zorlukla dengemi sağlıyordum. Asha ile geldiğimiz yoldan tek başıma geri dönmeme rağmen onun arkamdan sert adımlarla geldiğini biliyordum. Dışarı çıktığımda yüzüme vuran sert rüzgârla birlikte bedenime sarıldım. Araca doğru ilerlerken aniden kolumdan tutulmam ile birlikte göğsüm sertçe göğsüne çarptı. O nefes nefese ben ise sanki nefes alamıyor gibiydim. Cheryl'nin, Maria'nın hatta bu adamın bile dediği her bir cümle tenimin üzerinde yanık bırakıyor, o yanık izi ise kemiklerimin üzerinde saplanıyordu.

Hayalet Adam, "Bana bak!" deyip çenemi yüzüne doğru kaldırdı. Bakmadım, gözlerine bakıp ona düşmek istemiyordum.

Enery canının yandığını belli eden sesle gözlerini kısarak, "Anlat bana. Ne düşündüğünü, ne için böyle hissettiğini söyle bana, çocuk. Onları içinde gizleme. Artık tek başına savaşılamazsın." dediğinde çenemdeki parmaklarını çekmeden bana yaklaştı. Hâlâ bu benim bu karmaşık hâlimdeydi.

Belimin açıkta kalan kısmına çarpan soğuk rüzgârla bir kez daha titredim, bu hâlim kesinlikle fırtınada titreyen yaprağa benziyordu. "Savaşmam gerekiyor." dedim daha sonra, "Tek başıma bu mücadele etmeliyim." diye eklerken iki büklüm olan ruhumla ayakta kalmaya çalıştım.

Biliyor musunuz, bu acımasız hayat var ya her seferinde o beni bir şeyler için pişman ediyor, hep acı çektiriyordu. Ancak bu kez acıların ipleri elimdeydi; hayatıma ben acı çektiriyordum, bu adam da o acının göbeğinde bana destek oluyordu.

Başını iki yana salladı.

"Ben yanındayım. Birlikte savaşalım, birlikte kanayalım. Çünkü şu ince bedeninin bir gün ellerimin arasında solup gidecek."

Soğuk havadan dolayı bumbuz ellerim onun yanaklarına doğru hareket etmeye başladığında onun da soluklarının giderek yavaşladığını hissettim. Ona böyle dokunmak beni çok kirli hissetmemeneden oldu, birbirimize yasak olduğumuz kadar da kirliydik. Bu hissin benzeri kesinlikle kor olurdu.

Ufacık ellerim yüzünde kaybolurken gözlerinin içine baktım.

"Ben hayata tek başıma geldim, Hayalet Adam. Tıpkı senin gibi yara bere içindeyim ve senin gibi de yalnız savaşıyorum."

Ondan uzaklaşmak istedikçe geçmişimin hatırasını düşlemek haksızlık değil miydi? Öyleydi, sonuçta avuçlarımın altındaki o soğuk tenden gelen bir fısıltı, artık teslim olmam gerektiğini söyleyip duruyordu. Belki de Maria haklıydı, kendim gibi herkesi kandırıyordum.

Enery başını iki yana salladı.

"Sen bu yaralar için çok küçüksün, ufacıksın."

Sesinde öfke vardı. Bana karşı mı yoksa kadere mi bilmiyorum, ama o an istemsizce dudağımın kenarındaki çizgi aniden belirdi.

"Peki, bu öfken küçücük bir kıza muhtaç olduğun için mi?"

Bakışları kısa bir an içerisinde giydiğim kıyafete kaydığında gözlerine bana has olan o ateş parçacıklarının tenimin üzerine doğru saldırıya geçtiğini hissettim. Yanaklarına yaslanan avuç içlerimdeki güç, baş parmağıma doğru hareketlendiğinde dudak çizgisinin etrafında dolanıp durdum. Bu kez onun cansız dudaklarına bir öpücük bahşetmek istedim.

Hayalet Adam, "Öfkem her şeye karşı fakat yine de nedeni sensin." dediğinde ikimizin de yüzünde aniden gülümseme belirdi. O an bu adama yaşatacağım felaketleri düşündüm. Ben aslında onların düşündükleri kadar kırılgan değildim, tam olarak vahşettim. Hiç kimsenin hatta benim bile bilmediğim kaosum o vahşetin çağrısıydı.

Meydan okuyan bakışlarla yüzünü süzdüm. Başımı omzuma yasladığımda avuç içlerime batan sakallarını okşadım. Yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere bana hâlâ sinirliydi. Nefretle gözünün içine baktım. Aynı anda bana karşılık verdim.

"O zaman o öfken ikimizi yakıp geçecek, Hayalet Adam. Çünkü o öfkene karşı büyük bir kaosum sana her zaman karşı gelecektir!"

Kaosumun ona karşı geleceğini biliyordum; tüm bunlara rağmen yaşayacağım o vicdan azabının sebebini bu gece ona söylemeyecektim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

“KIZIMIN OMUZLARINA DÖKÜLEN AĞITLAR”

“Her sonun bir başlangıç olduğunu söyleyenler vardı.

*Oysa benim için öyle değildi; sonuçta hiçbir
son, başlangıç olacak kadar güzel olamazdı.”*

Bölümün son nefesini ensenizde hissettiğinizde hangi cümleyi hatırlamak isterdiniz? Benim yaşanmışlığımda çok fazla cümle yahut kelime yoktu. Çünkü onları söyleyecek etrafım bile var olmadı. Lâkin buraya geldiğim andan itibaren kulaklarımda, Asha'nın “Ben senin hep yanıdayım, her kararını destekliyorum.” sözü, Enery'nin ise, “Lanetli, andım olsun ki seni hep koruyacağım.” cümlesi bir türlü aklımdan çıkmıyordu.

Yemin ederim ki yapacağım şey onlar için haksızlıktı. Bir tek onlar için değil, kendim için bile büyük haksızlıktı. Fakat yapmayacağım takdirde yapacaklarımdan daha çok zararlar alacaktık.

Vücudum bakışlarımla birlikte enkaza benziyordu âdeta. Kiminse ardında bıraktığından çok, avuçlarındaki enkazdım. Bir an yumruk olacak, o yumruğun acısını kaburgalarımnda hissedecektim.

"Bu gece gitmemiz gerekiyor."

Bakışlarımı parmaklarımdan çekerek soğuk havayı içime çektim.

"Anaida?"

Omzuma dokunan parmakla irkildim. Ağzımdan, "Hı?" diye bir sözcük fırlasa bile aslında düşüncelerimin onun dediklerinde takılı olmadığını biliyordum.

"Sen beni dinlemiyor musun?"

Başımı kaldırarak Cherly'nin yüzüne baktım. Yaraları yok olup çabucak toparlandı. Buna artık şaşmıyordum. Her şey aniden oluyor ve aniden yok oluyordu.

"Dalmışım." diye fısıldadım. Oysa söylediklerini duymamak için kulaklarımı içten içe kapattım.

Cherly, derin nefes alarak elimi tuttu.

"Biliyorum, bu senin için çok zor bir karar. Fakat artık geri dönüşü yok. Benimle gelmen gerekiyor. Hem bunu baban için yapıyorsun. İkinciniz için de son şans bu."

İfadesiz bakışlarımı ona çevirerek, "Bu bir ihtimal." dedim. Fazla zaman kaybetmeden, "Kurtulmaya da biliriz." diye ekledim.

Cherly derin bir nefes aldı.

"Bak, elimden geleni yapacağım. Seçtiğin yolda kararından vazgeçmeyeceksen eğer hiçbir sorun yaşamayacağız."

Karar mı? Ortada bana sunulan bir soru ve ona cevap verdiğim bir kararım yoktu. Yoktu, hiçbir şeyim yoktu. Elimden sadece hayal kırıklığım ve bir yerler de unuttuğum umutlarım vardı.

Omuzlarımdan asılmış hüznler ise bana hiç yardımcı olmuyorlardı. Bitmek bilmeyen üzüntülerin yanı sıra şimdi de çaresizlik eklendi omuzlarıma. Yavaşça çökdüğümü hissediyor, çöküşümün bir son olduğunu seziyordum.

Verdiğim kararı fazla sorgulamadan, "Pekâlâ." dedim. "Bu gece seninle geleceğim."

Onunla gideceğimi en başından beri biliyordum.

"Enery'nin bundan haberi yok, değil mi?"

Sesinde korku tohumlarının yeşereceğini hissetmiş gibi ona döndüm. Neden onun arkasından iş çevirmekten dolayı korkuyordu? Oysa ihanet edenler her şeyi göze almazlar mıydı?

"Bilse bile bir önemi var mı? Eninde sonunda öğrenecek." diye mırıldandım.

Onun bu hâlleri beni daha çok huylandırırken, sırtımı dikleştirdim. "Sen biraz tedirgin gibisin?" diye yüzüne bakarak sordum.

Alnını kaşıyarak, "Hayır tabii ki. Sadece yaralarımın dolayısı biraz canım acıyor." diye bir şeyler geveledi ağzının içinde.

Başımı sallayarak onu onayladım. O sırada ayağa kalkarak, "Birkaç saate döneceğim. Sen hazır ol, tamam mı? Üzerine siyah bir şeyler giymeyi unutma." diye beni tembihledi.

Onayımı beklemeden gitmek için sırtını bana dönerken bileğinden yakalayıp, "Ya Enery köşke erken dönerse?" diye bir ihtimali göz önünde bulundurdum.

Gözlerimin içine bakarak, "Sen endişelenme. Ben her şeyi hallettim. Küçük bir sorunla karşılaşacağı için bu gece gelmez, merak etme." diye omzumı sıktı.

Yüzünde şeytani bir gülümseme belirdi. Ne yapacağını merak ettiğim için hemen sordum. Cherly ise, "Barında küçük bir kavga?" diye sorarcasına yüzüme baktı. Gözlerimi devirerek sırtımı koltuğa yasladım.

"Bu mu yani? Sence o kadar güvenlik boşuna mı? Elbet birileri halledecek."

Yanağımdan bir makas alarak, "Sen bunları düşünme tatlım. Öyle bir şey olacak ki, Efendi bu gece yanına uğramayacak. Ayrıca küçük kavga dememe aldırma, olaylar Enery'yi bile aşacak." deyip göz kırptı.

Bunun benim için bir önemi olduğundan habersiz çıkıp gitti. Omuzlarım çökerken ne yapacağımı düşündüm. Geri dönüşüm yoktu. Özellikle bu kadar hazırlık yapılmışken asla...

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi kapattım. O sırada bana yaklaşan ayak sesleri ile bu paytak adımları sahibini çok iyi biliyordum. Gözlerimi açmadan, "Uyandın mı?" diye sordum.

Asha, esneyerek yanıma bedenini bıraktı. "Hı hı." diye mırıldanıp yanağıma bir öpücük bıraktı. Ardından gülümseyerek yüzüne baktığım sırada, "Nasıl hissediyorsun? Dün Enery ile kavga etmediniz ya?" diye sordu.

Dün gece aklıma gelince ister istemez bedenimde dolaşan o karıncalanma hissini göz ardı ettim. "Hayır ama Maria olayından haberi yok." diye ona söylememesi için tembihledim.

Sonsuz gibi gelen saniyelerin ardından, o başını omzuma yaslayarak dudaklarının arasından, "Sıcak olmak nasıl bir his?" diye sordu. Ben ise gülümsemeye çalışarak, "Aynı soğuk olmak gibi. Bomboş bir his." dedim. Asha ise şirin bir şekilde yüzümü gülüp, "Bunları yaşamamayı, bizleri hiç tanımamayı ister miydin?" diye sordu.

Tesadüfen karşı karşıya geldiğim sorular beni ilk kez zorlamıyordu. Her zaman beynimde canlanan o sorular, çok fazla cevaplarla savaşıyordu.

"İstemezdim. Sen benim sitemlerime bakma. Sizler benim için birer derssiniz."

Kaşları çatıldığında demek istediğim şeyin aslında ne kadar yanlış çıktığını anladım.

"Yani, hayatımda en büyük sabrı, sevgiyi, nefreti, zorluğu burada tattım. Buna rağmen, size dair bir pişmanlığım yok."

Suskunluk aramızdaki mesafelere rağmen giderek büyüdü. Bir şey demeden ikimiz de şömineyi izledik. O sustu, ben içimden bağırarak bağırarak konuşmaya başladım. Zaman geçti, aslında ben o saniyede takılı kaldım. Önce bir abla edasıyla saçlarımı okşadı, ardından omzuma sarıldı. Ve sonra ise, "Sana inanıyorum. Üstelik böyle vedalaşır gibi konuşmaktan da nefret ederim. Nereden çıktı böyle konuşma? Ah şu lanet olasıca insani duygular, seninle takıldıktan sonra bana çok fazla uğramaya başladılar." dedi mutlu bir ses tonuyla.

Bir şey demeden onu dinledim. "Enery'nin dün gece bize kızacağını sandım. Köşke geldiğimiz de bile yine de öfkesi soğumadı. Ama bir anda ortalıktan yoka çıktığınızda her şeyi hallettiğinizi düşündüm." diyen sesindeki o muzip ifadeyle o karıncalanma hissi yeniden baş gösterdi.

Dün gece yaşadığımız anılar aklıma geldiğinde dudağımı dişledim. "Kızmasa bile yaptığımız yanlıştı. Ona heber vermeden köşke gitmemeliydik." dedim. Ama içten içe iyi ki de çıkmışız diye söylemeyi de unutmadım elbette.

"Evet ama senin sayende kurtuldum onun gazabından."

Yüzündeki büyük gülümsemeyle birlikte, "Aslında seni öyle benimsiyor ki ister istemez konu sen olduğunda hiçbir şeye karşı gelmemeye başlıyor." dedi.

Aksi bir sesle ona şaşkınlıkla baktım. "Asha, bedenler benimsenmez ki. Zaten her şeyin benimsenilmesi hata." diye sabırsızca yerimden kıpırdadım. Bu konularda ne kadar tedirgin olduğumu bir bilseydiniz.

Asha nefes alıp verirken, "Keşke düşüncelerimin hepsini sana aktarabilseydim. İşte o zaman bu dünyevi düşüncenden kurtulabilecektin." dedi. Ne dediğini bir türlü anlamıyordum. Sonuçta yüzüne anlamayan bir ifadeyle baktığım sırada bana yaklaşıp, "Benimsemilmek birine bedeninin değil, ruhunun ait olması demektir. Dünyada bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama buradaki aitlik kavramı, mühürdür. Her kesin bir mühürü vardır ve sonsuza dek ona bağlı kalır. Öyle benimsemilmek de sende kötü düşünceler oluşturmazın." dedi kısık sesle.

Susarak bir müddet düşündüm. Zaten bedeninin birine ait oluşu absürttü; çünkü ruh, o aitliği benimsemedikten sonra bedeninin mühürlenmesinin ne anlamı kalırdı ki?

"O, çok farklı kafada. Onun için ben kafesine kısırdığı serçeyim."

"Bunu bilemezsin. Enery'yi iyi tanırım. Asla değer vermediği, önemsemediği birine sana davrandığı gibi davranmaz." deyip ayağa kalktı.

"Dün gece, ondan önceki gece, ilk geldiğin gün, ondan sonraki gün... Her gün sana olan davranışları giderek katılaştı. Bunun sebebi gerçekten seni düşünüyor olmasıydı. Ama ben onu biliyorum işte. O, birine değer verdiğinde hırçınlaşıyor. Sevgiye yoksun olduğu gibi, ince davranışlardan bile haberi yok. Herkesin birine davranış şekli farklı olduğu gibi Enery'ninki de çok farklı. Bunun için onu yargılayamayız. Çünkü sevgi görmemiş, onun anlamını bilmeyen bir adamın duyguları da sınırlıdır."

Dudaklarım alayla yukarı kıvrıldı. Kaşları ne diyeceğimi tahmin eder gibi kavislendi.

"Sınır dediğin şey bile yok! O, o kadar sınırsız ki!"

Gülerek, "Garip olduğunu itiraf etmeliyim." dedi ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı.

Dedikleri bir kamçı gibi sırtımda ağır darbeler, kalbimde ise izler bıraktı. Kanlanmış düşlerim, morumsu sitemlerimle ruhuma dalga dalga yayılırken bomboş duygularım başkaldırdı. Enery'nin sınırı yoktu, sevgi sınırı ise hiçbir zaman var olmayacaktı.

Bedenimdeki yorgunluğu daha fazla taşıyamadığım için odama geçtim. Uyumak istemiyordum bunun için yorgun vücudumdan giysileri çabucak çıkararak kendimi banyoya attım. Küvetin içinde soğuk su giderek çoğaldığında gözlerimi kapattım.

Bedenimi küvetin içinde küçülmeye başladığında bedenim iki büklüm oldu. Şimdiden karnıma ağrılar giriyordu. Ağzıma suyun dolmasını önemsemeden, "Belki." dedim.

Belki, gündüz geceyle buluşur da ayaklarım geri geri gider.

Belki, beyaz siyahla buluşur da renklerin ahengi omuzlarıma dökülür.

Belki, ben benliğimi bulurum da suskunluğum kederin içinde yok olur...

Kulağımda çınlanan cümleler, ürkütücü sesle bir bütün olduğunda tüylerim diken diken oldu. Tırnaklarımın arasında hissettiğim sızı, gözlerimi açmadan bedenimin üzerine kırmızı lekeler bırakarak sonsuzluğun koynuna doğru ince bir yol aldı.

Sanki bu lekeler gelecek olan felaketin habercisi gibiydi. Dudaklarımın arasından çıkan balonlarla gözlerimi açtım. Nefeslerim giderek göğüs kafesimi zorlarken yavaşça suyun üzerine çıkmaya çalıştım. Bedenime temas eden o soğuk su tüylerimi diken diken etti.

İşte o sırada bir karanlık sardı etrafımı. Önce belimin kenarında dolanan yılan, gözlerime siyah perde çekti, karanlıktan istifade ederek saçlarımın arasına dolandı. Duyduğum tek şey, kulaklarımda bir uğultunun durmak bilmeyen çığlıklarıydı. Bana bir şeyler söylemek istercesine bağıryorlardı fakat duymamın tek çaresi suyun içinden çıkmaktı.

Avuçlarımı küvete bastırarak nefes nefese doğruldum. Oksijen için ciğerlerim göğüs kafesimi yumruklarken gözlerimi sımsıkı kapattım. Neler oluyordu? Kulağımdaki çığlıkların sebebi neydi? Peki ya saçlarımın arasına dolanan o yılanlar? Başımı iki yana sallayarak düşünmemeye çalıştım. Fakat kendimi ilk geldiğim zamanlarda olduğu gibi hissediyordum: Yabancı, korkak ve tedirgin.

Cezamı bitirdiğimi biliyordum. Yaşlı Kurt'un mahzene tıklandığı günden bugüne kadar ne bir ses ne bir uğultu duydum. Ancak aniden onu düşünmek bile o çığlıkların bedenimi sarmasına neden oluyordu.

Tedirginlikle ayağa kalkarak üzerimi giydim, odama geçtiğim sırada tenimin üzerinden bir ürperti geçti. Etrafı kolaçan ettiğim sırada karanlık odada bir şey göremedim. Üzerimi derhâl giyinip yatağa abandım. Bedenim titrerken başımı avuçlarımın arasına alıp düşünmeye başladım.

Şu an kalbimin odacıklarında kesinlikle bir korku vardı. Ayrıca o korkuya sebep, odalarda saklanan cılız ruhumun titremesiydi. Müt-hiş korku, iliklerime kadar ilerlerken eski Anaıda'yı çağırmam, onun ayaklarımın dibine düşen hayal kırıklıklarımı toplaması içindi.

Zihnimde ilk önce çaldığım birkaç şarkıyı mırıldandı, gözlerimi sıkıca kapatarak bir piyanoya dokunduğumu düşledim. Piiano, benim yaşamımdı. Annemin bana hediye ettiği o yetenek benim fermanımdı. Benim için bu hayatta sadece notalar vardı; siyah ve beyaz olan tek şey onlardı. Ve ölüm fermanımı da sanki o notalar belirliyordu.

Yatakta kendime sarıldıktan sonra artık hazırlanmam gerektiğinin farkına vardım. Acaba buradan gittiğimi duyduğunda ne hissedecekti? Bence evreni başımıza yıkacaktı. Üzerime siyah pantolon, tişört ve siyah pelerin giydim. Ne yapacağımı bilmez bir hâlde odanın içinde volta atarken, bir anda kapı açıldı. Gelenin kim olduğuna

bakmak için döndüm ki, benden önce üzerime atılarak, "Hazır mısın?" diye sordu sessizce.

Başım la onaylayacağım sırada, "Dikkatli olacağız, tamam mı?" deyip kolumdan yakaladığı peşinden sürüklemeye başladı.

Cherly'yi durdurarak önüne geçtim. İlk önce, "Ne bu acele?" diye sordum kaşlarım benden bağımsız çatılırken.

"Anaida, fazla zamanınız yok. Bir an önce gidip gelelim diye yapıyorum."

Kolumdan bir kez daha tutmak istediğinde kendime çekerek, "Asha nerede?" diye sordum tedirgin bir ifadeyle. O, köşkteyse eğer nasıl gidecektik? Üstelik gece yarısına bile değildi. Böyle bir anda gitmemiz dikkat çekebilirdi.

Etrafı kolaçan ederek, "Odasında. Büyük ihtimalle şu an rüyasında aşığını görüyordur." deyip gözlerini devirdi.

Şu hâlleri sinirimi bozmaya başladı. Ondan bir adım uzaklaşarak gözlerinin içine baktım. İşte o zaman gerçek nefretin çok farklı olduğunu anladım. Ne Enery'de ne de bende onun bakışlarının öfke ve kini vardı. Sonuçta karşımdaki kızın gözlerinde gördüğüm duygunun ismi nefret ise eğer, bizimkiler öyle olmayacak kadar masumlardı.

Dişlerimi birbirine bastırarak üzerine doğru yürüdüm. O sırada, "Ona ne yaptın?" diye sordum sesimi yükselterek. Cherly ise saçlarını çekiştirerek, "Zamanımız az Anaida, lütfen harekete geçelim artık!" diye sessizce bağırdığında, bir kez daha, "Asha'ya ne yaptın diyorum? Zarar mı verdin yoksa?" diye bağırdım. Ona zarar verdiği düşüncesi bile canımı yaktı.

"Bedenine Chuar ilacını enjekte ettim, oldu mu? Biz geri dönene kadar uyanmaz. Hadi şimdi fazla geç olmadan gidelim!"

Omzumdan ittiğinde kendimi tutmayarak, "Ne oluyor sana? Acele etmekten çok, korkuyor gibisin? Ayrıca Asha'yı bayıltmana gerek yoktu! Zaten gece yarısına yakın bir zamanda gideceğimizi söylemiştin!" diye bağırdım.

Asha'nın yanına gitmek için ondan uzaklaşacaktım ki, bileğimden sertçe tutarak, "Sen beni çileden çıkarttın ama!" dedi.

Ona, ne diyorsun dememe kalmadan elindeki kılıcın sapı ile enseme sertçe vurdu. Bu acı omurgama doğru ilerlediğinde aynı zamanda ensemden başıma doğru yükselen bir acı ile gözlerimi kapattım.

Başımdaki o keskin acı ile gözlerimi açmaya çalıştım. İlk önce bulanık gördüğüm tüm nesneler netleşince dudağımı birbirine bastırdım, tanıdık olmadığım bir yerde uyandığım için aceleyle uzandığım yataktan kalktım. O an kollarımı saran pelerine ve giydiklerime bakarak ne olduğunu hatırlamaya çalıştım. En son Cherly ile konuşmamız, hatta tartışmamız zihnimde silik bir görüntü oluşturduğu sırada, "Kahretsın!" diye mırıldandım.

Asha'yı ilaçla bayılttığını hatırladığımda telaşlandım. Nerede olduğuma dair hiçbir bilgim yoktu. Etrafı iyice bir gözden geçirdiğimde buranın bir oda olduğu anladım. Pek fazla eşya yoktu, üstelik her şey çok eskiydi. Uzandığım yatak kırık dökük, odanın içinde ise çok fazla toz vardı. Birkaç kez öksürdükten sonra ayağa kalktım. Tedirgin adımlarla yatağa, boyası dökülmüş duvara ve çarmıha gerilen İsa'nın tablosuna baktım.

Tüylerim ürperirken oradan uzaklaşarak pencereye doğru ilerledim. İçerisi o kadar sıcaktı ki bir an nefessiz kalacağımı hissettim. Üzerimdeki pelerini çıkarmak istesem de ne ile karşılaşacağımı bilmediğim için sadece dışarıyı izlemeye devam ettim.

Etrafta ağaçlardan başka bir şey yoktu; hatta bir kılıflı ruh bile yoktu. Burada bir şeyler dönüyordu. Hızlıca kapıya doğru koştuğumda saçlarımın terden enseme yapıştığını ve üzerimdeki pelelerinin ruhumu sarmalamasın hissettim, çığlık çığlığa sıcaklık içinde boğulmaya başladım. Kapının kulpundaki asılı kalan elim anında buranın ne kadar sıcak olabileceğini anladım. Burada çok fazla kalamazdım. Korku tedricen ruhuma ilmek ilmek işlenirken kapalı kapıya bir tekme geçirdim. Buradan küf kokusu geliyordu ve her an duvarların üzerime yıkılacağını hissediyordum.

Delirmiş gibi etrafa bakındım. Ancak kapıyı açmak için bir nesne bile bulamadım. "Kimse yok mu?" diye bağırdım. Birkaç kez art arda yumruklarımı kapıya geçirsem de tek bir cevap almadım.

Lanet olsun. Binlerce kez lanet olsun; burası Mercas'ın katıydı ve sıcaklık oranı giderek yükseliyordu. Kapıya yumruklarımı geçirdim. Bağırarak, "Bana bir cevap verin! Lanet olsun! Kimse yok mu?" dedim. Fakat karşılaştığım şey ölüm sessizliğiydi. Cherly'nin beni kurtaracağını söyledi ancak şu an tek başıyındım. Beni neden yalnız bıraktı? Üstelik beni buraya zorla getirdi!

Kapıyı birkaç kez açmaya çalıştım, ittirdim, iteleyerek kırmaya çalıştım fakat hiçbir girişimim işe yaramadı. Cevap almayacağımı bile bile bir kez daha, "Kimse yok mu? Bir cevap verin!" diye bağırdım.

Pencereden kaçmayı düşünsem de demir parmaklıklar vardı. Etrafta sert bir cisim bile yoktu. En azından olsaydı kapıyı öyle kırmaya çalışacaktım. Sinirle saçlarımı karıştırarak ne yapacağımı düşündüm. Enery'nin çoktan kaybolduğumdan haberi olduğunu biliyorum. Çünkü kısa sürede yokluğumu hissedecekti. Bu durumda olduğumu bilseydi, ne yapardı?

Kendi kendime düşüncelere daldım. Aniden açılan kapıyla irkilerek gelen kişiye baktım. Dudaklarımın arasından, "Mercas!" diye bir fısıltı çıktı. Onun yüzünde ise kendinden emin bir sırıtış vardı.

Yüzündeki çizğin bile tenimde bıraktığı acı çılgınlığını duydum. Bakışlarımı ona çevirerek tiksinen gözle onu süzdüm. Benim gibi siyah pelerin giymiş, üzerinde ise Enery'nin giydiği demir zırhlardan vardı. Uzamış saçları geriye doğru taralıydı. O da beni süzdüğünde sinirle, "Senin burada ne işin var?" diye bağırdım. Cherly bana Mercas ile karşılaşmayacağımızı söyledi!

Onun yanından geçip gitmek istediğimde pis ellerini koluma kelepçe misali geçirdi. Beni tuttuğu gibi yatağın üzerine fırlattı. Zihnim, şimdi asıl endişenin var olduğunu bana durmaksızın söylüyor, yaptığım hatayı yüzüme acımasızca haykırıyordu.

"Benim de Diyar'ıma hoş geldin, efendinin gelini."

Midem ağzıma geldiğinde yatağın üzerinde gerisin geri gittim. Banyoda işittiğim çılgınlıklar ve sesler yeniden kulaklarımın içinde çınlıyor, bedenim ruhumdan kopmuş gibi yatağın üzerine yayıldı. Mercas'ın kaosunu hatırlamaya çalıştım. Benim odama geldiği gece o kadar bağırmana rağmen Asha sesimi duymadı, onu etkisiz hâle getirdi. Şimdi de başka birilerinin sesimi duymaması için onları da etkisiz bırakmış olabilirdi.

"Buraya babam için geldim! Onu kurtarmak için."

Tiksinircesine yüzüne baktım. Suratı korkunçtu.

Mercas bir adım atarak, "Öyle mi?" diye sorup saçlarıma dokundu. O an, ellerinin arasından kaçtım.

"Peki, böylece gitmene izin verir miyim sence?"

Giderek üzerime doğru geliyordu. Belli etmesem bile, onu tanı mıyordum. Bana ne kadar zarar vereceği ile ilgili bir fikrim yoktu. Özellikle davranışlarımda bir toyluk olduğunu şaşkın bakışlarım belli ediyordu. En üzücüsü de neydi biliyor musunuz? Bu adama gelmeyeceğimi söylememe rağmen kendi ayaklarımla ona gelmiş olmamdı.

"Anlaşmamız böyle değildi."

Ayağa kalkacağım sırada üzerime abandı. Bacaklarını iki yana açarak beni, vücudunun arasına aldı. Şimdi onun kolları altında kıpırdayamıyordum bile.

"Ne yaptığını sanıyorsun? Üzerimden kalk!" deyip çığlık çığlığa bağırdım. Cherly neredeydi? Neden sözünü tutmuyordu? Belki de çoktan beni bırakıp gitti. Artık her şeyi bekliyordum.

Tek milim hareket etmese dahi yüzünü benden uzaklaştırdı. Pis nefesinden kurtularak derin nefes aldım.

"Üçüncü tabakadan en sevdiğim, yolunu dört gözle beklediğim misafirim gelecek ve ben onu öylece bırakacağım, öyle mi?"

Yüzüme doğru yaklaştığında başımı sağa çevirdim. Bedenimin üzerine kıvrımlı hareketlerini hissettiğim an, bacağına tekme atarak ondan uzağa kaçtım. "Sakın!" diye çığlık attım. "Sakın bana dokunayım deme!" dedim. Omuzlarından ittim. "Bana dokunacağını mı sanıyorsun? Sence ben buna izin verir miyim? Yemin ederim seni gebertirim!" deyip ondan kaçarak kapıya doğru koştum. Sanki bunu bekliyormuş gibi kahkaha attı. Arkamdan gelmediğini biliyordum çünkü ayak seslerini duymuyordum. Geriye doğru dönüp baktığımda onun yatağın üzerinde oturup bana acızmışım gibi baktığını gördüm.

Onun bu rahatlığı bende bir şüphe yaratırken çarpıştığım bedenle duraksamak zorunda kaldım. Başımı yavaşça kaldırarak kimin olduğuna baktım; bir adam siyahlar içinde, boynundaki Haç işaretini tutarak bir şeyler mırıldandı. Korkarak geri adımlayacağım sırada aksenimde onun gibi siyah giyimliler çoğalmaya başladı. Başımı çevirerek onlara baktım. Sıcaklık basıncı yükseliyor, alnımdan terler akıyor, nefes nefese kalıyordum.

Hızlıca etrafımı saranların hepsi bir şeyler mırıldanıyorlardı. Bu dili tanıyordum; Enery'nin Diyar'ında da böyle konuşuyorlardı.

İstemsizce bedenim gerilirken alnımdaki terler şakağımdan aşağı doğru usulca kayıyordu. İlâhiler susmak bilmiyor, artık ses kulaklarımda yankılanıyordu. Kulaklarımı sıkıca kapatarak başımı iki yana salladım. Ruhum sıkışıyordu, bana bir şeyler yapıyorlardı. Sanki dudaklarından çıkan her kelime beni diri diri gömüyordu. Ne yapacağımı şaşırmış vaziyette kendi eksenimde dönerken onların çemberi daralttılar.

Başımı kaldırıp bana nefretle bakanlara baktım. Ne yapacağımı bilmeden kendi kendime bir şeyler mırıldanmaya başladım bile. Kendimi durduramıyordum. İstedikleri buymuş gibi yüzlerinde keyifli bir ifade belirdi. Ne dediğimi ise kesinlikle anlamıyordum. Geri geri yürüdüğümde çarptığım kişi elini saçlarıma uzatmak istedi. İzin vermeden geriye doğru birkaç adım atıp ondan uzaklaştım. Bembeyaz teni giderek beyazladığında bedenindeki o sıcaklığında arttığını hissediyordum. Bir canavarın teninden kopan o yanık kokusu zihnime yayılıyor, geçtiği yollarda ise kendi pişmanlık filizlerini ekiyordu. O sırada tekrar biriyle çarpıştım. Onlar da giydiğim pelerinin bedenimdeki ağırlığını hissederek aniden çekip çıkarttıklarında en acı çığlığım, dudaklarımin arasından firar etti. Neler oluyordu? Bana neden böyle davranıyorlardı?

Bağırarak, "Onu bana verin!" dedim, aynı zamanda üzerine hırs-la adımlarken birkaç kere söylediğim şeyi tekrarlamıştım. Sanki onlara zarar vereceğimi düşünüp siyah giyimli adam boynuna taktığı haç işaretini bana gösterdi. Neden bunu yapıyordu? Hiçbir şey hissetmeden hemen sonra gözlerim kamaşmaya ve nefeslerim yavaşlamaya başladı. Sanki ölüyordum.

Bedenimi bir ürperti sarınca, "Siz kimsiniz? Neden pelerinimi aldın?" dediğimde onu uzağa fırlattı. İstedikleri tek şey beni savunmasız bırakmaktı; çünkü o pelerin sayesinde buraya geldiğimi biliyorlardı.

Etrafımdaki kalabalık giderek üzerime geliyor, zihnimi saran o korkunç ifadelerle birlikte gözlerim doluyordu. Ağlasam da burada, onların karşısında asla ağlamayacaktım. Bir müddet sonra bunların biteceğini, benimdeki acı ile birlikte sadece kötü hatıra olarak kalacağını biliyordum.

Gözlerim Cherly'yi arıyordu fakat bu kadar beyaz yüzler arasında onun kızıl saçlarını bir türlü bulamıyordum. Aniden benimde onların tırnaklarını hissettiğimde çığlık atarak bedenimi kollarımla sardım. Sıra hâlinde üzerime gelerek önce saçımı çekip tokat attılar, daha sonra tekrardan tırnaklarını vücuduma geçirdiler. Ben ise kendimi onlara karşı savunuyordum. İtiyor, saldırmak istediğimde bir diğeri kollarımdan yakalıyordu.

Giderek çoğalan toplulukla Mercas, beni keyifle izlediğini belirten bir kahkaha attı. Zaten üzerimdeki pelerini çıkartmalarının sebebi de buydu. Tırnaklarının arasında bir insanın kanını hissetmekti.

Bağırdım, çok fazla bağırdım. Yardım istedim, babamdan, annemden, Cherly'den, Asha'dan ve ondan.

Son ana kadar beni koruyacağını söylemişti. Şimdi ise ona ihtiyacım olan o zaman dilimlerinin birindeydim. Neredeydi? Neden yine beni kolları arasına almıyordu?

Saçlarımın arasında geçen parmakla bedenim duvara fırlatıldı. Dudağımın kenarından akan kanı silerek, "Bunu ödeyeceksiniz!" diye bağırdım. Hep bir ağızdan çıkan kahkahalarla üzerime geldiler.

Siyah uzun elbise giyip boyunlarından asılı zincirleri çekiştirerek şarkı söylediler. Önce bir ilahi sansam da sonra anladım, bunun bir ölüm şarkısı olduğunu.

Beyaz sakallı, siyah giyimli bir adam gelip önümde durduğunda, "Sen olmasaydın şimdi biz üçüncü tabakadaydık!" diye bağırdı.

O an, ona; "Benim bir suçum yok. Tek suçlu Tamuma!" diye bağırdım.

"Seni utanmaz!" diye bağırip saçlarımı yakalamak istediğinde kolundan tutarak onu ters çevirip az önce yaslandığım duvara fırlattım. Çığlık attı bir anda. Oysa o çığlıklar her gün kafamın içinde cirit atıyordu.

Direncimi kazanmak adına sertçe yutkunup, "Bir suçum olmadan bana böyle davranamazsınız! Suçlu arıyorsanız eğer, onun ta kendisi sizin içinizde. Üstelik ben olmasam bile, Efendi tabakasını işgal etmenize izin vermezdi. Onun ne kadar güçlü olduğundan haberiniz yok mu?" diye bağırdım tüm gücümle.

Yaşlı kadın boğazıma elini sardı ve beni tekrar sarstı.

"En azından Kızıl Kuyu cesetlerinin senden haberi olmayacaktı. Onları ikna etseydik, güzellikle buradan kurtulabilirdik. Şimdi o cesetler, senin laneti kırmanı istiyor!"

Nefretleri bana değildi; nefreti onlara, kaderine, kuyu cesetleri-neydi. Bir aracı olduğum için beni de suçlu görüyorlardı.

Sakin olmaya çalışarak, "Beni bırakın. Sizinle bir işim yok." dedim. Sesim sonlara doğru sertleşti.

Aniden arkamdan bir ceset bana yaklaşarak saçımdan tuttuğu gibi yere fırlattım. Sırtımdaki kemiklerin ince sesinden dolayı onların da bu duruma karşı bir sitemleri olduğunu anladım. Ayağa kalkacağım sırada diğeri buna müsaade etmeyerek karnıma bir tekme attı. Artık acıyı hissedemez hâle geldim, dudağımı dişleyerek sessizce inledim. Beni yenemeyeceklerdi.

Çünkü ben Hayalet Adam'ın geliniydim. Acıların gebe kaldığı o kızdım. Yenilmek gibi bir seçimim yoktu.

İki büküm olan bedenimi zorlukla ayağa kaldırmaya çalıştım, bana tekme atan cesede tokat attım.

"Ne yani? Hepiniz toplanıp beni öldürecek misiniz?"

Etrafımdaki çember giderek küçülürken tedirginlikle ne yapacağımı düşündüm. O sırada Mercas'ın yavaşça odadan çıkarak buraya doğru geldiğini gördüğüm an sırtımı dikleştirdim.

"Sana buraya kendi isteğinle geleceğini söyledim, öyle değil mi?"

Sesi çok uzaklardan geliyormuş gibi kulaklarıma doldu. Beni seçim arasında bıraktı. Ya babamı ya da ruhları kurtarmamı istedi. Onun zannınca şu an babamı kurtarıyordum. Fakat kurtardığım kişi bendim. Bataklıktan kurtulmak, yaptığım hataların hafiflemesi için kendime bir şans vermeliydim.

"Bir tercih yapmamı istedin, yaptım. Şimdi babamın nerede olduğunu söyle!" dedim üzerimdeki tişörtün yakasını çekiştirerek. Yırtılan kısımları kapamaya çalışıyordum aslında.

Onun bakışları gözlerimdeydi; odaklandığı tek şey harelerimdeki doğruluktı.

"Onu gerçekten de görmek istiyor musun?"

Usulca başımı salladım. Etrafımdaki çember genişledi. Biliyorum, buraya bile isteye geldim. Fakat şimdiden bu kadar zor olacağını görmek beni alaşağı etti. Bakışlarımı onların yüzünden çekerek Mercas'ın gittiği yöne doğru ilerledim. Ter içinde kaldım ama şimdi bunu dert edecek değildim.

"Biliyor musun, çok yazık. Senin yokluğundan haberi bile yok."

Kimden bahsettiğini anladım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Enery'yi diyorum."

Birkaç saniye susup devam etti. O sırada arkadaki topluluk yine bir şarkı mırıldanmaya başladı. Arada sırada beni itekleseler de bunu kale almıyordum. Şu an hissettiğim tek şey, babamı görmemın sevinci ve heyecanıydı.

"Buraya geldiğinden haberdar değil. Bunu duyduğunda ne olacağını tahmin ediyor musun peki?"

Sesinde korkutucu bir tını vardı. Sessizce yutkunup, "Onun umurunda bile değilim. Bana bir şey yapamaz." dedim öyle olmasını dileyerek.

Bana yandan bir bakış atarak, "Öyle mi diyorsun?" diye sordu. Usulca başımı sallamama karşın, içimde bir yerlerde ona ihtiyaç duyan bir kısım vardı. Bunu inkâr edemezdim.

Mercas pis sırtıyla bana yaklaşıp kulağıma doğru, "Seni öldürecek!" dedi. "Enery, ihaneti affetmez. Yaşlı Kurt'a ne yaptığını görmedin mi?" diye sorup yüzüme dökülen saçları geri itti.

Dişlerimi birbirine bastırarak, "Çek o pis elini!" diye bağırdım. Devam etti.

"Sana da aynı şeyleri yapacak. Çok yazık ... Oysa onların kurtarıcısıydın, düşündüğümünden erken öleceksin. Ama endişelenme, seni ona vermem. Sana söylemiştim ..."

Benden uzaklaşmadan önce gözlerimin içine baktı. Alev alev yanan bakışları beni öldürmek ister gibiydi.

"Bana geleceksin diye. Bak işte yanımdasın, seni ona geri veremeyeceğim."

"Bu yaptıklarına pişman olacaksın."

Bir tek bunu dedim. En sonunda dışarı çıktığımızda karşılaştığım topluluk karşısında nutkum tutuldu, sanki birkaç dakika önce burada olan tek şey ağaçlar değilmiş gibiydi. Bu topluluk, kaledeki topluluktan çok fazlaydı neredeyse iki katıydı. Buradan anlaşıldığı gibi Mercas onları da etkisiz hâle getirdi.

Kaşlarım çatılırken, "Neler oluyor?" diye titrek sesle konuştum. Bedenimdeki endişe tohumla sesime de yansıdı.

Yüzünde tehlikeli gülüş belirdi. "Baban... Onu merak ettin, değil mi? Bak işte orada!" dedi.

Gösterdiği yere baktım. Bir an olur ya, her şey donuklaşır, sen ise hiçbir şeyi hissedemez hâle gelirsin. İşte hissettiğim şey bu donukluktan başka bir şey değildi. Etrafımdaki kalabalık iyice artıyor, dizlerimin bağı çözülüyor, dudaklarım da aynı zamanda şaşkınlıkla aralanıyordu. Buranın sıcak olmasına rağmen giydiğim pelerine ihtiyacım vardı. Çünkü bedenim çoktan bana ihanet ederek tir tir titriyordu.

Babam... Canım babam, bir direğe bağlanmış, çıplak bedeninde yara izleriyle başını öne eğmişti. O, çarmıha gerilmişti. Ruhum gibi kanlar içinde, elleri iki yanında ve başı göğsüne doğru düşmüş, sanki kalbinin sesini dinliyordu. Az önce içeride gördüğüm tablo karşımda canlandı.

Dudaklarımın arasından bir çığlık koptuğunda sesimden değil de çığlığımdan tanır gibi, kalp atışlarını dinleyen babam başını bana doğru çevirdi. O da beni bekliyormuş gibi dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

Dizlerimin üzerine çökmemek için çabalarken, "Babam!" diye ünlledim.

Size yemin ederim ki ilk defa kendimi bu kadar güçsüz ve aciz hissettim. Oysa babasını kaybeden herkesin böyle hissettiğini emindim. Neden ilk insanmışım gibi hissediyordum?

Kulağımda çınlanan bağırışlar cesetlere ait olurken ruhumun bedenime ait oluşu unutulmuş gibi benden iradesizce hareket ediyordu. Öne atıldığım sırada kollarımdan iki ceset yakalayıp beni yere fırlattılar. Bugün aldığım darbelerin haddi hesabı yoktu. Ancak en çok hesaba katılmayan babamın çarmıhtaki ruhuydu. Ölü ruhu. O en büyük darbeydi.

"Bırakın beni!" diye feryat koptu dudaklarımdan. "Bırakın bizi!" diye fısıldadım. Omuzlarım çökerken o an ilk defa ağladığımı

yanaklarımdan boynuma doğru akan ıslaklıktan anladım. Oysa ben ağlamayı unutmamış mıydım?

Olmuyordu işte, ne kadar çabalarsam çabalayım yapamıyordum. Güçlü olmak istedikçe hep tökezliyor, kader ne kadar yanlış şeyler söylediğimi hatırlatır gibi bana çelme takıyordu. Gözyaşlarım içinde ayağa kalkmak istedikçe onun iğrenç sesini duydum. Ruhum içten içe titrese de babamı oradan kurtaracaktım. *Bana söz vermişti, ant içmişti.*

"İzin vermezdim. Senin elini kolunu sallayarak buradan babanı kurtaracağına izin vermezdim. Senin adına üzgünüm ama her şey en başından beri planlandı. Cherly ile işbirliği yapmak düşündüğüm-den daha iyi sonuç verdi açıkçası."

Sesindeki o sahte tın sinirlerime dokundu. Bu kadar kendimi kaybetmiş olamazdım.

"Hayır, hayır, hayır. Ona bunu yapamazsın. O kirli ellerinle babama dokunamazsın!" deyip ayağa kalktığım gibi ona tokat attım. Yüzü tokadımın hızından dolayı sağa doğru savruldu. Omuzlarından iterek, "Sen kim oluyorsun da ona dokunuyorsun? Ona..." deyip sustum. Çemberdeki sesler yükselip babamın sırtına değen kamçıların sesleriyle bütünleşti. Gözlerimin önünde canice ona şiddet uyguluyorlardı. Siyah giyimlilerin şarkıları zihnimi ele geçirmeye çalışıyor, babamın çığlıkları ise buna müsaade etmiyordu.

"Ona ben bile dokunmadım. Saçlarına dokunmadım, ona sarımadım. Ona doğru dürüst 'baba' bile diyemedim. Bu hakkı benden alamazsın. İzin vermeyi, anlıyor musun?" deyip göğsüne yumruklarımı geçirdim.

Benim yumruklarım şiddetlendikçe babamın inlemeleri de kulağımda yankılanıyor, durmaksızın bu sızı bedenimde dolaşarak bana acı veriyordu. En sonunda yorulan kollarım yanıma düştüğünde, "Yapma." dedim kendimi sıkarak. Gözyaşlarım sanki Mercas'ın önünde kuruyordu. Onun karşısında ağlamak istemiyordum.

"Ona sarılmama izin ver. Onu serbest bırak!"

Çok fazla çığlık atıyordum. Kendimden geçmişçesine bağıırıyor, çağırıyor, Mercas'ı tokatlayarak yumrukluyordum. Sanki o bundan zevk alıyormuş gibiydi. Tepkisiz hâlde yüzüme bakmayı sürdürdü.

Tiksindiğim sesiyle, "Üzgün olduğumu belirterek söylemek istiyorum. Efendinin merhameti bende yok, onu serbest bırakamam. Üstelik buraya kadar gelmişken bu fırsatı elimden kaçıraramam. Seni tekrar geri gönderemem. Burada, benimle kendi geçmişimizle beraber yaşayacağız. Çünkü biz aynı hataları yapmak için varız." dedi. Yüzümdeki şok geçirmiş ifadeyi gördüğünde, "İnan bana bu çok iyi bir şey. Zaten dünya senin gibi birisi için çok fazla üzücü yer." diye yüzüme doğru gerçekleri fısıldadı. Hayır, hayır beni burada tutması çok saçmaydı.

Size söyledim; Mercas'ın böyle saplantılı olmasının sebebi Diyar ya da Enery'yi alt etmek değildi. Asıl sebebi beni kendine benzetmesiydi. O, yalnız olmadığını sandı.

Daha fazla Mercas ile konuşmak istemediğim için beni bırakan siyah giyimlilere bakmadan koşarak babama doğru ilerledim. Anından cesetler karşımda belirdi. Nerede olsa tanurdım. Gözlerinin içi bembeyaz, yüzleri ise mosmordu.

Onları iterek, "Defolun önümden!" diye çığlık attım. Biri yanıma tokat atmak istediğinde buna izin vermedim. Hırsıyla aldığım nefesler kulağına çarparken siyah giyiminin etekleri ayağımın altına sıkıştı. Uzamış tırnaklarımı giysinin üzerine saplasam da tenindeki çiziklerin hatta ruhunda bıraktığı yarıkların haykırıışlarını duydum.

"Buradan asla kurtulamayacaksınız! Asla! Buna izin vermeyeceğim." deyip sustum ve Hayalet Adam'ın meşhur sözünü söyledim. "Andım olsun ki izin vermeyeceğim! Cesetler hiçbir zaman hüküm sürmeyecekler!"

Buradaki ruhlar üçüncü tabakaya geçmek için yanmaları gerekiyordu; yanarak ceset olacak ve Enery'nin Diyar'ını ele geçireceklerdi. Buydu maksatları...

O an bana daha çok hiddetlendiğini hissettim. Belki de birazdan ölecek, belki de kurtulacaktım ama değişmeyen tek şey, verdiğim söz olacaktı.

Onları önümden iterek koşar adımlarla babama vardım. Üzerimdeki tişörtün yakalarından tutarak önünde çöktüğümde o çember bizim üzerimize geliyor, giydikleri siyah giysilerden bile karanlığı hissediyordum. Nefes nefeseydim ve artık ciddi anlamda katlanamıyordum. Bedenim ayakta durmakta zorluk çekiyor, dizlerimin üzerine düşmekten korkuyordum.

"Baba." diye fısıldadım. Yıllardır sakladığım gözyaşlarım yanaklarıma doğru dökülürken o da yaşlı gözlerle bana baktı. Ağlamayı öğreten adam, uzun süre önce bunu unutturmuştu fakat şimdi yeniden hatırlattı.

Yıllar sonra dudaklarının arasından, "Kızım." diye bir cılız ses duyduğumda isyan ederek, "Babacığım!" diye bağırdım. Bu bağırış, anneme idi. Bu bağırış, yaşadığım hayatın adaletineydi.

"Bebeğim... Gelmişsin."

Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki böyle söyleyip söylemediğinden emin olmak istercesine yüzüne baktım. Sirtında ve göğsündeki yaralara rağmen gözlerinde bir ışıltı vardı. Elimini yanağına uzattım, ağzımdan bir hıçkırık kaçtı.

Çok geç kaldık. Her şeye... Onunla o kadar az anılarım vardı ki, yüzüne baktığımda hissettiğim şey, pişmanlık oldu. Pişmandım, annemin hatasını ona söylemediğim için. Pişmandım susarak onun benden uzaklaşmasını izlediğim için. Pişmandım, ailemi mahvettiğim için.

Bedenini kontrol ederek, "Seni kurtaracağım. Bak buradayım, yanımdayım." dedim aceleyle.

Elim kanlı yaralarının üzerine dokunduğu sırada sessizce inleyip bana zoraki tebessüm etti. O an ona, "İçindeki acılardan haberim var, baba." demek istedim. "Onların hepsini ben de yaşadım." diye ekleyerek göz çukurlarındaki gözyaşlarının oluşturduğu küçük göle baktım. Orada hayallerimizle birlikte batıyorduk.

"Buraya gelmen bile benim için yeter."

Zar zor nefes alıp konuştu. Yanağına bir öpücük bırakarak omuzlarına sarıldım. "Üzgünüm. Çok üzgünüm..." diye mırıldandım.

Gözyaşlarım onun omuzlarına döküldü. "Her şey için üzgünüm. Sana söylemediğim her şey için özür diliyorum. Lütfen beni affet. Ben..." deyip sustum. Ne söyleyeceğimi bilemeden sıkıca sarıldım ona. Yıllar önce beni terk eden babama sarılıyordum. Özlem ciğeri mi yakıyordu oysaki.

"Ben sadece ailemizi kurtarmak istedim."

Susarak her şeyin daha güzel olacağını düşündüm. Ne büyük hataymış meğerse!

"Kızım..." diyen sancılı bir nefesle göğsümün acımasına izin vermeden derin nefes aldım. "Senin suçun değil. Ben iyi bir baba olmadım. Sana yetemedim."

Parmakları saçlarıma uzanacakken sırtına aldığı darbeyle bağırды, bense parmaklarıma değen kamçının acısıyla çığlık attım. Parmak uçlarını onun sırtından ayrıldığında, "Sen benim kahramanımdın. Belli etmesen de geceler odama girdiğinde, üzerimi örttüğünde bile benim kahramanım oldun. Sen benim küçük dünyamdın, baba. O dünyada yaşamak istedikçe kırıldım. Bana yaşatamadığın duygular için, veremediğin sevgin için senden incindim."

Son nefeslerini alıyormuş gibi burnunu saçlarıma yaslayıp derin derin soludu. Bedeni kollarımın arasında giderek küçülürken bir türlü konuşamıyordu. Acıdan dolayı bir şeyler söylemese bile aslında onun ne demek istediğini anlıyordum. Bana bakışlarıyla özlediğini, sevdiğini, üzgün olduğunu ve sessizce özür dilediğini anlattı.

Bedenim ondan ayrıldığı sırada başımı iki yana salladım. Hayır, hayır... İkimiz de kurtulacaktık hani? Neden şimdi onu kaybediyormuşum gibi hissediyordum? Neden kalbimin acıdığını ve bu acıyla nefes alamadığımı hissediyordum?

Alnıma bir öpücük bırakarak derin nefes aldı.

"Her şey için özür diliyorum. Daha iyi bir baba olamadığım, seni korumadığım ve sana sevgimi hissettiremediğim için beni affet, kızım."

"Baba..."

Ağzımdan kaçan çığlıkta, saçlarıma yıllar sonra ilk kez dokunmak için elini kaldırdı. Kanlı avuçlarına bir öpücük bıraktım. Parmak uçları saçlarıma değdiğinde, "Kimsenin seni üzmesine izin verme. Buradan kurtul ve asla geri dönme." dedi. Ardından, "Kızım seni gösteremediğim sevgiden daha çok seviyorum." diye kan kokan nefesiyle onun izini taşıyan bir cümle bıraktı dudaklarının üzerine.

Gözleri kapandığı sırada, saçlarımı okşayamadan bedenim cesetler tarafından yere fırlatıldı. Eklemlerimdeki acı, kalbimin yanındaki acının yanında bir hiçti oysaki. Gözlerim babamın vücudunda takılı kalırken artık bayılacak raddeye geldim. Ona vuruyorlardı. Ben ise hiçbir şey yapamıyor, sadece seyrediyordum. Bunun ne demek olduğunu farkında mısınız? Ben babamın ölmesini izliyordum.

Yetmedi, tekrar tekrar vurdular. Yetmedi; tekrar tekrar çığlık attım.

Yeri göğü inleten bir bağırta dudaklarımdan koptuğunda onun yorgun bakışlarının zihnimden asla çıkmayacağını biliyordum.

"Baba, babacığım!" diye küçük kız çocukları gibi isyan ettim. Avuçlarımın arasında yaktığım mumları tekrar alevlendirerek buraya küçük umutla geldim fakat şimdi o mumu yavaşça üflemem gerektiğini hissediyor, dudaklarımın üzerindeki kilitleri açmamak için anahtarı zihnimdeki herhangi boş bir odaya fırlatmak istiyordum.

Başından beri aldığım kararda yanıldığımı da biliyordum. Ancak bu manzara kalbimi acıtsa dahi onu son kez gördüm. Kader bizi ayırdı, keder ise sadece bize biçilen zamanı gösterdi. Yaşlar yanaklarım boyunca boynuma doğru ilerlerken burnumu çektim. Ayağa kalkmak istedikçe birileri tarafından itekleniyordum. Önümü kesen topluluk yüzünden daha fazla babamı göremedim. Duyduğum tek şey onun çığlıklarına karşın boğazımdaki yanma hissiydi. O bağırdı, ben bağırdım. Ama ne onu kurtarabildim ne de kendimi.

Çünkü ben kurtarmadan hemen önce her şeyimi kaybetmiştim.

Gözyaşlarımı silerek topluluğu itekledim.

"Bırakın! Bırakın onu son kez göreyim! Çekilin dedim!"

Fakat onların zafer edalarıyla her şeyin çoktan bittiğini anladım. Yüzlerine çektikleri uğursuz sıvıyı bana göstermek için pervane olurken bakışlarımı yere indirdim. Onların arasında öyle cılız kaldım, kibir an beni ezeceklerini sandım.

Babama ait olan kanı bedenime sürmek istediklerinde onlardan kaçtım. Ayağa kalkarak, "Umarım hepiniz buraya sonsuza dek hapsolursunuz! Ve giderek katınızın ateşinde yanar ve burada ölürsünüz!" diye bağırdım yüzlerine doğru. Babamın kanlarını onların elinden silmek istiyor, hepsinin tekrardan bana ait olmasını ve zerelerime karışmasını istiyordum.

Sanki bunları duymayı beklemiyorlarmış gibi ilk önce bana şaşkın şaşkın bakarak üzerime saldırıya geçmek için hazırlandılar. Sırtımı dönüp gitmek için hareketlendiğimde onun sesini duydum.

"Nereye? Gösteri bitmiş olabilir fakat babanın son hâlini görmek istemiyor musun?"

"Hayır. Bunu bana yapma. Artık beni burada daha fazla tutamazsın! Anlaşma bitti! Sen şerefsizsin ben ise aptalın teki çıktım!" deyip ondan uzağa kaçtım. En sonunda duraksamama sebep olan cesetlerin aniden kenara çekilmeleri oldu. Onların arkasında babam vardı. Ne hâlde olduğunu bilmiyor ve bununla karşılaşmak istemiyordum.

Son ceset de kenara çekileceği sırada babamın görüntüsünü görmemek için gözlerimi kapatacaktım ki aniden bir el benden önce gözlerimi kapattı, beni çevirerek sertçe göğsüne doğru bastırdı. Yüzüm tanıdık bir kokuya yaslandı ve anında o göğse saklanırken beni bedeninde yok etmek istercesine sıkıca sardı. Derin nefes aldım, kan kokusu yerine onun ferah kokusunu solumak için.

Gözlerimdeki yaşlar kurduğunda kalbimin çölüne bir damla yağmur yağdı, çatlayan toprağı ölmekten kurtardı.

Öyle bir bağırmıştı ki göğsü ilk önce şişti, ardından ciğerlerinden kopan haykırış kulaklarımda yankılandı. Buna rağmen yine de kollarını çözmeden beni sarıp sarmalıyordu.

Mercas, "Senin burada ne işin var?" diye bağırdı tüm şaşkınlığıyla.

"Ne o? Beni gördüğüne pek sevinmedin galiba?" deyip beni kenara çekti. Oysa bedenim onun her seferinde beni sarmalamasına çoktan alıştı. İçten içe ilk kez eğitim kampında bile gözlerimi kapatığında onun gerçekten bir kurtarıcı olduğunu anladım.

Kısa bir an göz göze geldik, yüzümü süzerken kaşlarını çattı. Yüz ifadesi yumuşamadan sertçe gözlerimin içine baktı. Fakat bu bakışta güven verici bir şeyler vardı. Gözlerimi ondan çektim. Buraya yalnız başına gelmiş olamazdı. Arkamı döndüm ve karşılaştığım şeyle irkildim. Bu gördüklerim gerçek miydi? İnanamaz hâlde onlara baktım.

Tam karşımda efendinin ordusu vardı. Yüzümde şaşkın bir ifade belirdiğinde içlerinde Asha, Lous ve Ryan'ın da orada olduğunu gördüm. Dudağımı dişleyerek acıyan gözlerime parmaklarımı bastırdım.

Herkes savaş için hazırды. İki taraf da kuşanıp beklenen sonun gelmesini izlemek istiyorlardı. Bana saldıran ruhlar bile gerçek anlamda üçüncü tabakaya karşı zırhlarını giydiler. Fakat Enery, üzerine giydiği savaş kıyafetlerinin içinde ulaşılmaz görünüyordu. Kocaman vücudu her şeye göğüs geriyor, canını bu savaşta teslim bile etmeye hazırды. Üstelik bu kez gözleri hırstan dolayı gri renk ile çevrelendi. Ağlamaktan dolayı acıyan gözlerimi kırptırdım.

Savaştı... İki tabakanın, iki 'atmayan' kalplerin savaştı.

Yavaşça onlara doğru ilerlediğim sırada Mercas'ın sesini duydum. Enery'ye, "Gelinin bir seçim yaptı. Sizi değil de, babasını seçti. Yani, buraya benim yanıma isteyerek geldi. Onu ancak beni öldürerek alabilirsin." diye bir şeyler geveledi.

Enery kocaman göğsünü gerdiğinde, "Onu senden öldürerek değil, üstüne basarak kollarıma alacağım!" dedi.

Mercas'ın yaralı yüzü gerildi. Üzerine giydiği demir parça bile onu koruyamayacaktı. Titrek nefes aldığıında, "Her şey için çok geç. Buradan kendi rızanla defolup git! Beni zor kullanmaya mecbur etme!" dedi. O korkuyor muydu? Az önce hiç böyle görünmüyordu.

Enery sinirle dudağını dişledi. Suratında alaylı bir ifade belirdi.

"O zaman seni zor kullanmaya mecbur ediyorum, dostum!"

Daha sonra bana öyle bir bakış atmıştı ki ne yapacağımı ne hissedeceğimi unuttum. İhanet ettiğim adam karşımdaydı ve bana yardım etmek için buradaydı. İşte o an güçlendiğimi hissettim. Evet, güçlüydüm, onun yanında ise yenilmezdim.

Bana son kez bakarak, "O zaman her iki taraf için de savaş başlasın!" deyip kılıcını gökyüzüne doğru yükselttiğinde buraya doğan o acımasız güneş kılıcının ucunda belirip gözlerimizi kamaştırdı.

Ben bir kenara bedenimi bırakırken gördüğüm tek şey önümdeki toz buluttan oluşan ruhların savaşıydı. Kalabalığın içinden çılgınlıklar yükseliyor, kılıçların tiz sesi giderek artıyor ve okların sayısı havadan çoğalıyordu. Başımı arkamdaki duvara yaslayıp bedenimi kucakladım. Ellerimi kucağımda birleştirip zar zor nefesleri içime çektiğim sırada benden çok uzaklarda olan babamın cansız bedeninin kanlar içinde toprağa karışmasını izliyordum. Kan, bu Diyar'da ebediyete kadar sürüklenirken aslında akan o kan bana da aitti.

Gözlerimin önünde silik bir görüntüyle kaşlarım çatıldığında onun kim olduğuna dikkatlice baktım. Bir kadın yerde bir adamı kucasına alıp onu sımsıkı sardı. Hıçkırıklarını buradan bile duyabiliyordum. Sırtımı dikleştirerek odaklandım. Kadın, ilk olarak kucakladığı adamın saçlarını okşadı, ardından dudağına bıraktığı öpücükle yeniden göğsüne saklamak istercesine onu sardı. Gözyaşları adamın yüzüne dökülürken başını göğse doğru kaldırdı. Sanki isyan ediyordu, kaderin armağanının yok oluşuna isyan ediyor gibi.

Fersiz bakışları beni bulduğunda dudaklarının arasından bir fer yattı. Yanaklarından akan yaşlar sanki bir bardaktan boşalan su gibi akıyordu. Kadının başındaki siyah pelerinin kapüşonu omuzlarına düştüğü sırada gözlerim gözleriyle buluştu.

O kadın, annemdi.

Avuçlarımı toprağa yaslayıp zar zor ayağa kalktım. Fakat birkaç kez sendeleyerek tekrar yere kapaklandım. Elimi uzatarak onlara baktım, "Anne?" diye sordum kadına. O buradaydı, bizim yanımdaydı. Yıllar önce bizi, ailesini terk eden kadın şimdi birkaç adım ötemde, babamı kolları arasına aldı. Demek babamın idamına sebep buydu. Annemle karşılaşip ihanetini kabul etti. Şimdi de ruhu

birinci kata yollandı. Kanı onun için sabırsızca toprağa karıştı. Birinci tabakaya aktı.

Annem, babamı geri getirmek istercesine sarıyor, kulağına bir şeyler fısıldıyor, bana bakıyordu. Kızının da burada olduğunu söylüyordu anlaşılan. Gözlerindeki o ifade eskiyi hatırlamak istemezcesine bana odaklandı. Yüzünde oluşan acı ile karışık mutluluk ifadesine bakarken ruhumun bağı çözülüyordu.

Neden? Neden şimdi onu seviyordu? Neden onun için üzülmüyordu? Neden yuvasının katili olan kadın şimdi pişman oldu?

Bunu daha önce anlasaydı eğer onu, beni, bizi kaybetmezdi. Fakat zaman acımasızlığını bizim üzerimizde denedi. Farklı zamanda, farklı duyguları tattırdı. Şimdi o zaman belki de hayatım boyunca en doğru kararını uyguladı, ailemizi bir araya getirdi. Aslında itiraf etmek gerekirse burada Braimen ailesinin ruhları vardı. Cisimleri ise çoktan toprağa karıştı yahut kül olarak Kızıl Göl'e döküldü.

Gözlerimin önündeki silüetler yavaşça yok olduğunda, "Anne, beni de götür buradan!" diye bağırdım. Tüm bu kargaşanın içinde duyulan tek şey benim çığlığım oldu. Onlara varmak istiyordum; bir umut yetişmek, canımı ne pahasına olursa olsun kurtarmak istiyordum.

"Anne, beni de kurtar! Ne olursun beni de kurtar buradan!"

Sürünerek onlara gideceğim sırada bedenimi saran iri kollarla bağırarak öne atıldım.

"Hayır, hayır. Gitmek istiyorum. Beni de götürün, lütfen. Yalvarırım, beni burada bırakmayın! Sizsiz buradan kurtulamam."

Ben bağırmış, kader ağlamış, keder göğe yükselmiş, zaman seher zamanki gibi umursamadan yanımızdan geçip gitti.

Birisi tarafından kucaklandığımda artık önümdeki ruhları, görüntüyü göremiyordum. Hayal veya gerçek olduğunu bilmiyordum.

Bildiğim tek şey birinin bana yatıştırıcı bir şeyler mırıldandığıydı.

"Lütfen... Yalnızlıktan korkuyorum, beni de götürün." diye gerçekleri fısıldadım. İlk kez korkumu sesli söylüyor, onu daha derinden hissediyordum.

Saçlarıma değen parmaklarla ne zaman kapattığımı bilmediğim gözlerimi açtım. Onunla bakışlarım buluşmuş, "Sakin ol, lanetlim." diye fısıldadı.

"Lütfen..." dedim tekrar. Sadece yalvarıyordum, kime yahut neye olduğunu bilmeden.

"Ben buradayım işte. Söz verdiğim gibi seninleyim."

Alnıma bir öpücük bıraktığını hissettim. Oysa donuk bakışlarım sadece harelerinde saklı kaldı. Orada gördüklerim yeniden gözlerimde canlanıyordu.

"Ama geciktin..." dedim kırık bir sesle. "Onu kurtarmaya yetişemedin." dedim zorlukla çıkan sesimle.

Gözlerini pişmanlıkla kapayıp açtı.

"Bazı şeylerin önüne geçemiyoruz, çocuğum."

Yanaklarıma dökülen yaşları silerken onun ifadesiz gözlerine baktım. Bu durumda bile duyguya dair tek bir kırıntı yoktu.

"Neden yaptın bunu? Neden beni de planına dâhil ettin? Belki de..."

Sustum ve bana söylediklerini düşündüm. Hıçkırmamak için derin nefesler alıyordum. Zaten o sırada bedenim ter içinde kalıyordu. Çok fazla terledik. Hiçbir ruh burada daha fazla kalamazdı. Gitmemiz gerekiyordu, savaş bir son bulmalıydı.

"Belki de buraya gelmeseydim bunlar olmayacaktı. Seni dinlemeseydim, dediklerine uymasaydım..."

Neredeyse birkaç saat önce yaşadıklarımızı hatırlıyor olacaktım.

Fakat daha fazla devam edemedim. Sanki buraya gelmeden önce yaptığımız konuşmayı, gerçekleri kendi kendime fısıldasaydım; daha fazla pişman olacaktım. En azından babam şimdi yaşıyor olacaktı.

Kanlı parmaklarımı yanağına yasladım. "O öldü..." diye fısıldadım ölmediğini söylemesi için gözlerine bakarken.

"Beni bıraktı."

Hayalet Adam, "Seninleyim." dediği sırada sivrulmaktan kirlenen bedenimi kucağına daha çok bastırdı. Sanki her şeyden korumak ister gibi bir hâli vardı.

Buna rağmen, "Değilsin. Olmadın, olmayacaksın da. Bir gün sen de olmayacaksın." diye mırıldandım. Oysa içten içe olmasını, bu zulumden beni kurtarmasını istedim.

Gözlerimi kapatırken yanağıma yanağını yaslayarak ruhumu ona teslim etmem için beni ikna etmeye başladı.

"Gideceksin... Gittikleri gibi sen de beni terk edeceksin."

Ne söylediğimi kontrol edemiyor, birkaç kez aynı şeyleri tekrarlıyordum. Aklımda bir tek babamın saçlarına bile dokunamadığı parmakları vardı; o kanlı eller son kez saçımı okşasaydı şimdi onun hatırasını orada, ruhumun kızılığında taşıyacaktım.

Hayalet Adam'ın göğsü mabedime çevrilirken aslında her zaman orada bir meskenim olmasını diledim. Oraya sığınmak, oradan kaçmak istedim. Ama her şey yeni başlıyordu. Ben acılarımın burada biteceğini düşünürken ne çok yanıldım. Beni kucaklayan adama ne söyleyeceğimi, nasıl bir açıklama sunacağımı bilmiyordum. Etrafımızda bir savaş vardı; toprağın rengi kırmızıya boyanıyor, her taraf kanlı ruhlarla, cesetlerle dolup taşı. Buna rağmen bizim buradan sağ çıkıp çıkmamamız da belli değildi. Her şeyin sorumlusu bendim; bunların olmasına sebeptim. İlk kez utancı zerrelere kadar

hissettim. Düşünmeden ona ihanet ederken o beni kurtardı ve yine yardım etti. Her şey en başından beri planlıydı. Oysaki bu plan bile ihanetimi inkâr edemezdi.

Bir kez daha ruhuma doğru, "Gitmeyeceğim!" dedi, bunun öyle olacağını inanırcasına.

O an kız kardeşinin bile saçlarını okşamayı beceremeyen adam, kocaman avuçlarını babamın bile dokunamadığı saçlarıma yasladı. Usulca, bunu beceremediğini belli eden kabalıkla onlara dokunuyor, eksenimizde bizi kendine katmak isteyen savaş kasırgasını umursamadan oluk oluk kanayan ruhlarımıza sarılıyorduk. Babamın yapmadığı şeyi onun yapması, içimde öyle burukluk oluşturmuştu ki bir an o his yüzünden nefessiz kalacağımı zannettim.

Kan kokan yanağıma dudaklarını bastırarak, "Gitmemi istesen bile senden gidemem." dedi ihanet etmemi isteyen adam, "Çünkü gidemeyecek kadar sendeyim, çocuk..." diye kulaklarımı dolduran sesle göğsünün üzerindeki mezarıma bir gözyaşı sundum.

O gözyaşı ikinci tabakadaki ruhların savaşına ortak oldu. Kılıçların keskin sesi kulaklarımızda yankılanıyor, Hayalet Adam'ın beni sakinleştiren sesine rağmen gözlerimi savaş alanından çekmiyordum. Toprak rengini değişmiş, isyanların en acı tonuna bürünmüştü. Gökyüzünden üzerimize dökülen ağıtlarla birlikte savaş alanından gür çığlık koptu. Bu ses Asha'ya aitti.

"Séntameu tunda!"¹²

Ne dediğini anlamamıştım fakat aniden çakan şimşekle birlikte gökyüzü iki yana parçalandı. Gözyaşı, şimşeğe döndü; yer yerinden oynadı. Göğün ortasında beliren o elektrik dalgasıyla birlikte bir taraf kırmızı diğer taraf ise beyaz rengine bürünmüş, güneşin aydınlattığı yer yüzü bir anda cehenneme dönmüştü. O sıcaklık usulca kaybolmaya başlıyor, daha sonra iki tarafın da donup kalması ile birlikte

12- Gök yerle buluşuyor.

topraktan vücutlarımıza doğru yükselen ve iliklerimize kadar bizi donduran o garip duyguyla, durmaksızın bağırان Asha'nın çığlıklarına mahkûm olup, elindeki kılıcı yere sertçe bastırmasını izliyorduk. Toprağa saplanan her kılıç darbesiyle şimşek semayı yok etmek istercesine çakıyor, yağmura beslediği öfkesini belli ediyordu.

Haykırtılar savaş alanında yükseldiği an titreyen bedenimle kılıcın sahibine doğru ilerlemek istedim. Kollarımı tutan adam ise bunu en başından beri bekliyor gibiydi. Şimşek yeniden çakmaya başladığında, Mercas ve diğerlerinin çığlıkları kulağımızı doldurmuştu. Gökyüzü ise bağrıışlarına devam ediyordu.

Enery'ye dönsem bile bakışlarımı karşımdaki dehşet verici manzaradan çekmemiştim. Beni savaş alanına doğru çekip kılıcını elime tutuşturdu. Asha'nın çığlıkları hala şimşekle buluşuyor, şimşeğin ışığı ise onun kılıcına yansıyor. İki tarafın da hırsı yeni başlamıştı aslında, bunu burnuma gelen tazecik kanın kokusundan anlamak mümkündü.

Enery, yorgun bedenimi ve ona eşlik eden ruhumu aldırmadan, "Şansın varsa bu savaştan sağ çıkarsın, lanetli. Çünkü aksi takdirde bizi bekleyen asıl felaketi görme şansını kaybedersin." dedi her şeye rağmen sırtarak. Daha sonra bağrıışları ile savaşı ve tehlikeyi durdurmaya çalışan Asha'nın yanına doğru beni iteledi.

Artık ben de savaş alanında idim; elimde bana ait olmayan bir kılıç, gözlerimde ise kendime ait duyguları taşıyordum. Korkak, çekingen ve tedirgindim fakat yine de her şeye rağmen savaşçıydım.

"İşte şimdi Diyar'ıma hoş geldin, çocuk."

Kılıç topraktan çıktı, şimşek son kez çaktı, savaş çanı ise tüm diyarda yankılandı. Yaşam ve ölüm arasındaki o ince çizgide sallantılı ruhlarımız ile birlikte savaşın felaketine doğru hiçbir şeyden haberi-miz olmadan, kör olmuşçasına ilerledik; çünkü artık iki taraf için de gerçek savaş başlamıştı.

Fakat o an hiç kimse ormanda uluyan kurtların sesini duymayacak, akan her kanın kaderimize atılan bir çentik olduğunu, bizi bekleyen kaosun lanetiyle birlikte çok sonradan acılar içinde anlayacaktık. Ancak yine de her şey için çok geçti...

Lanet en başa sardı; kan, kızıla döndü.

"Huzur bulamadım,

Mutluluk bulamadım,

Bir yolunu bulamadım,

Yaptıklarımın karşılığını bulamadım...

Bulamadım, yalandan da olsa, bardağımı dolduracak bir ömür"¹³

Her acı bir sonu hak ediyor fakat her son yeni bir acının anahtarıdır. O anahtarı iyi saklayın çünkü her şey kaldığı yerden devam edecek...

13- Emel Mathlouthi- Bulamadım